

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

Η ΠΑΝΩΛΗΣ προσβάλλει τούς δειλούς!

Παράδοξα φαινόμενα

Όταν στα 1880 ένας Γάλλος γιατρός, ο δρ. Γερσέν, που εργαζόταν επί πτωμάτων θανατηφόρων της Ινδοκίνας, που είχαν πεθάνει από πανώλη, ανακάλυψε και απομόνωσε το μικρόδιο αυτής της νόσου, πολλοί μελετητές της φοβερής αυτής μαστίγας απεφάνθησαν ότι ο Γερσέν δεν έλυσε με την ανακάλυψή του το φοβερό μυστήριο της.

Το μικρόδιο, είπαν, είναι προϊόν μίας περιόδου, γέννημα μίας φάσεως της νόσου, η ανακάλυψή του οποίου σε τίποτε δεν μίας δια φωτίζει για τα μυστηριώδη φαινόμενα της.

Τις πρώτες περιγραφές οφειλομε στον Έρδοτο και στον Ίπποκράτη. Από τότε η πανώλης, με προέλευση πάντα την Ανατολή παρουσιάσθηκε πολλές φορές στην Εύρωπη αλλά η μεγαλύτερη εμφάνισή της έγινε στον 17ον αιώνα στην Ολλανδία.

Η επιδημία αυτή είχε πενήντα εκατομμύρια θύματα, αριθμός που είχε τρομοκρατήσει μέχρι παραληρηματός ολόκληρη τη νότιο Ευρώπη!

Η τρομερή αρρώστια παρέλυσε και αναστάτωνε ολόκληρη τη ζωή των πόλεων. Ούτε νόμοι, ούτε κυβερνήσεις, ούτε αστυνομία μπορούσε να περιορίσει την απάνθρωπη του κόλαση.

Ήταν αρκετή μία εβδομάδα πανώλους για να γεμίσουν όλες οι δημόσιες πλατείες, τα σταυροδρόμια και οι κήποι από μεγάλες πυρές, όπου έκαigan όχι μόνον τούς νεκρούς, αλλά και εκείνους που ψυχόρραγούσαν ακόμη!

Εκείνο όμως που έκανε εξαιρετική εντύπωση είναι μερικά παράδοξα και ανεξήγητα φαινόμενα, που αναφέρονται οι χρονικογράφοι της εποχής.

Παρατηρήθηκε τότε ότι η πανώλης προσέβαλε και τα προτιμούν τούς δειλούς!

Ο ίδιος, ο Βοσκάρκιος περιγράφει μία πλούσια οικογένεια ευγενών, η οποία άνοιξε μία πλατεία τάρω γύρω από τον πύργο της και τη γέμισε νερό. Εθάλει κατόπιν πού μακρύνει δυο ζώνας φρουρούς προσηυθύνθηκε τρώφιμα γι' ένα χρόνο και κλείσθηκε στον πύργο της.

Ε, λοιπόν, η πρώτη ζώνη των φρουρών, που ήταν σε κάποια επαφή με την περιοχή όπου έκανε θραύση η πανώλης δεν έπαθε απολύτως τίποτα. Αντίθετως όλοι οι υπερασπιστές ευγενείς, που εκλείσθηκαν στον πύργο, προσεβλήθησαν από τη νόσο και πέθαναν!

Κατά την άκμή της επιδημίας, όταν οι υγιείς ευγενείς τα έχαναν, και εγκατέλειπαν σαν τρέλλοι λωυτοί ή νόσους, οι λωποδύτες της Ολλανδίας, οι λωποδύτες και ανενόχλητοι έμπαιναν και έλαιοτευαν των άρρώστων και από τα πτώματα. Και το περίεργο είναι ότι δεν επέβαιναν απολύτως τίποτα!

Το ίδιο συνέβη και με τον άδελφο Κάλχαρι ο οποίος όχι μόνον δεν εγκατέλειψε τους άρρώστους, αλλά γορούσε, περιφουρούσε τα άσκα, κατέγραφε τις τελευταίες θέλησεις των ετοιμοθανάτων και δεν έπαυε να υπάκουη πανώλης. Τότε, αφού έτακτοποίησε όλες τις παραγγελίες που είχε, άποτρεβήθηκε για να ξεκουραστεί σ' ένα μικρό μοναστήρι.

Υπολογίζουν ότι ο άδελφος Κάλχαρι έδωσε τις τελευταίες θρησκευτικές βοηθείες σε δέκα χιλιάδες ανθρώπους που πέθαναν από πανώλη.

★

Ένα άλλο παράδοξο φαινόμενο, εξαιρετικά σημαντικό αυτής της νόσου, είναι ότι έχει γεωγραφικά όρια και ότι η χρονική περίοδος της δράσεως της δεν ξεπερνά τους πέντε μήνες.

Κι' αλήθεια, καμμία περιγραφή δεν αναφέρει μία διάρκεια της επιδημίας μεγαλύτερη.

Επίσης η νόσος δεν ξεπερνά ένα ώριμο γεωγραφικό όριο. Κατά τον μεσσίωνα και τους χρόνους της Αναγεννήσεως, τα μέσα της απομονώσεως και απολυμάνσεως ήταν σχεδόν ανυπαρκτά και φυσικά το πιο εύκολο πράγμα ήταν η επέκτασή της επιδημίας. Και όμως επρόκειτο ότι η πανώλης σταματούσε σ' ένα γεωγραφικό σύνορο και όσοι κατοικούσαν πέρα από αυτό δεν προσεβλήθησαν, ενώ πριν από λίγα χιλιόμετρα, στο αντίκρου π.χ. κωρίο, η νόσος έθριβε κυριολεκτικά τους κατοίκους του.

Αυτά τα φαινόμενα παρεκκίνησαν πολλούς να περιγράφουν εκτός της κλινικής και την πνευματική φυσιογνωμία της πανώλης και να υποστηρίζουν ότι η πνευματική αφορητή της νόσου είναι εξίσου σημαντική και ισχυρά όσον και η μικροβιακή.

Φαινόμενα σεξουαλικής υπερδιεγέρσεως, φοβές, ερμηνείες της φαντασίας και επιθυμίας για φυγή στους αναρρώνοντες, ενόχλησαν τις θεωρίες εκείνων που πιστεύουν ότι προέκυψε για μία τόσο δυνατή έκρηξη δυνάμεων που συντρίβει τον οργανισμό. Αυτές τις θεωρίες ενισχύει επίσης και η κλινική διαπίστωση ότι η πανώλης δεν επιφέρει καμμία φθορά στην ενόργανο ύλην, τούς ιστούς, όπως η λέπρα.

Να αποκλίνει κανείς προς τη μία ή την άλλη θεωρία είναι δύσκολο. Το γεγονός μόνο είναι ένα: ότι τα παράδοξα φαινόμενα της τρομοκρατικής αυτής επιδημίας της δίνουν ένα μυστηριώδη χαρακτήρα.

Ένα άνεξόφλητο χρέος

Πρωτότυπο διήγημα

Μέσα στο μισοσκόταδο του κελιού των, οι δυο κατάδικοι συζητούσαν.

— Σήμερα έκλεισα εφτά χρόνια δώ μέσα, είπε εκείνος που είχε στο στήθος και στη ράχη του τον αριθμό 57. Όπου και νάνε, ο δεσμοφύλακας θάρρη να με φωνάξει. Θα κάμω μια υπόκληση μπροστά μου και θα μου πη: Μπαρτολομέο Φαλκόνε, είσαι ελεύθερος!

Ο σύντροφός του, που είχε τον αριθμό 58, μούγκρισε από το βάθος του κελιού.

— Σ' είσαι τυχερός, είπε. Έγώ θέλω δώδεκα χρόνια ακόμη...

— Άσπες μία βλαστήμια και πρόσθεσε σε λίγο:

— Μπα! Τι ρέξια έχουν τα δώδεκα χρόνια! Θα ήμουν ευχαριστημένος να περάσω όλη μου τη ζωή δώ μέσα, αν μπορούσα να λείψω μόνο μία βδομάδα.

— Καταλαβαίνω, είπε ο αριθμός 57. Θα θέλεις να τρέξεις κοντά σε κάποια γυναίκα που την αγαπάς ακόμη... Κι' εγώ το ίδιο σκεπτόμουν στην άοχη, όταν με κλείσανε δώ μέσα. Μα με τον καιρό ξεχνάει κανείς...

— Δεν θέλω να ιδώ καμμία γυναίκα, απάντησε ο αριθμός 58. Άλλά κι' αν το ήθελα, δεν θα μπορούσα πιά... Γιατί εκείνη που αγαπούσα τη σκότωσα με τα ίδια μου τα χέρια.

— Σε πρόδωσε;

— Ναι.

— Τότε δεν καταλαβαίνω τί θα την έκανες αυτή τη βδομάδα, μ'α κι' έχεις τακτοποιήσει όλους τους λογαριασμούς σου...

— Όχι, δλως, απάντησε ο αριθμός 58. Μένει ακόμη ένα χρέος μου στον Άλνσο Ζουμπέντος.

— Ποιός είναι αυτός ο Άλνσο Ζουμπέντος;

— Ο άνθρωπος που μου κλέψε την Πάολα. Μέσα σε μία βδομάδα έχω όλο τον καιρό για να κανονίσω τους λογαριασμούς μου μαζί του κι' έτσι πέρασε να ξαναγυρίσω δώ.

— Το καλύτερο που έχεις να κάμεις, τον συμβούλευσε ο άλλος, είναι να δείξεις καλή διαγωγή. Έτσι μπορεί να μετριάσεις ή ποινή σου... Όσο για την εκδίκησή σου, σε βεβαιώ πως ούτε θα την σκέπτεσαι, όταν θα βγής από δώ μέσα.

— Όσο είτε αλήθεια πως λέγομαι Μανουέλε Ένκάρτε, είπε ο αριθμός 58, άλλο τόσο είναι ελ'θ-α πως δεν θα ξεχάσω το χρέος μου στον Άλνσο Ζουμπέντος.

— Όλη την άλλη μέρα δε μίλησαν καθόλου.

Κατά το απόγευμα, ένας δεσμοφύλακας άνοιξε την πόρτα του κελιού.

— Ποιός είναι ο αριθμός 57; σώπηση.

— Έγώ, ακούσθηκε μία φωνή από μέσα.

— Εφθασε η διαταγή της αποφυλάκισής σου, είπε ο δεσμοφύλακας. Άν θέλεις να βγής απόψε, κάμω γρήγορα, γιατί σε λίγο θα κλείση η πόρτα της φυλακής. Τοίμασε τα πράγματά σου και σ' ένα τέταρτο θα ξαναγυρίσω να σε πάρω.

Ο αριθμός 57 άρχισε άμέσως να μαζεύει τα ρούχα του και να τα πετάει μέσα στην κουβέτα του. Κόντευε κίλας να τοίμασει το δέμα του, όταν, ξαφνικά, ένοιωσε ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι.

Μία στιγμή αργότερα, ο Μανου-

έλε Ένκάρτε έσκυβε πάνω του κι' έσφίγγε τα χέρια του γύρω από το λαιμό του...

— Επειτα, έδωσε το Μπαρτολομέο Φαλκόνε και φόρεσε τα ρούχα του.

Ο δεσμοφύλακας γύρισε σε λίγο για να τον παραλάβει.

Ο Μανουέλε τον ακολούθησε ως το γραφείο του διευθυντού της φυλακής. Έκεί του έδωκαν να υπογράψει μερικά χαρτιά. — Επειτα πέρασε σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου πέταξε τη στολή του καταδίκου και φόρεσε τα ρούχα του Μπαρτολομέο Φαλκόνε που του βρήκε μέσα σ' ένα δέμα.

Μισή ώρα αργότερα, ήταν κίλας ελεύθερος. Και το σπουδαιότερο ήταν πως είχε αρκετά χρήματα στην τσέπη του: χίλια διακόσια πέζος, που του είχαν παραδώσει κατά την έξοδό του από τη φυλακή. Το ποσό αυτό ήταν το αντίτιμο της εργασίας του Μπαρτολομέο Φαλκόνε, κατά το διάστημα των επτά χρόνων, που ήταν φυλακισμένος.

Ο Μανουέλε βάδισε γρήγορα ως το σταθμό, πήρε ένα τρένο που έφευγε και την άλλη μέρα έφτασε στο Σακραμέντο.

Έκεί, διάβασε στις εφημερίδες την αφήγηση του εγκλήματός του. Μια ανακοίνωση της αστυνομίας πρόσθετε πως ο Μπαρτολομέο Φαλκόνε είχε πεθάνει.

Ο Μανουέλε, ήσυχος πιά, άφησε τις μεγάλες αρτηρίες και, διασχίζοντας την πόλη, έφθασε έπειτα από τέσσερες ημέρες στο Σαν Κριστομάλ.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά όταν αντίκρουσε από μακριά το σπίτι όπου έμενε ο Άλνσο Ζουμπέντος.

Επί τέλους, ο μισήτος έχθρος του δεν θα του ξέφυγε.

Ο Μανουέλε κρύφθηκε εκεί κοντά κι' όταν νύχτωσε πήδησε το φράκτη του κήπου, που περιέβαλλε το σπίτι.

Στο κάτω πάτωμα, ένα δωμάτιο ήταν φωτισμένο.

Ο Μανουέλε διευθύνθηκε προς τα εκεί, σφίγγοντας με το χέρι του τη λαβή του μαχαίριού που είχε άγοράσει στο Σακραμέντο.

Άλλά, ξαφνικά, πέντε σιλουέτες πρόβαλαν πίσω από τα δένδρα του κήπου και μία δυνατή φωνή ακούσθηκε:

— Μανουέλε, Ένκάρτε, μην προσπαθήσεις να φύγεις γιατί θα πέσει άμέσως νεκρός!

Ένα λεπτό αργότερα, οι αστυνομικοί τον είχαν περικυκλώσει και του πέρασαν τις χειροπέδες.

Πώς το ξέρατε πως θαρχόμουν δώ; ρώτησε ο Μανουέλε έναν υπαξιωματικό, που διοικούσε το μικρό απόσπασμα.

— Μας το είπε ο Μπαρτολομέο Φαλκόνε, απάντησε εκείνος.

— Θα άστειέσθε, βέβαια. Ο Μπαρτολομέο πέθανε...

— Όχι, φίλε μου. Ο Μπαρτολομέο ζή πάντα και σου στέλνει τους χαιρετισμούς του από το νοσοκομείο που νοσηλεύεται.

— Άλλ' η δημοσίευση που βάλατε στις εφημερίδες; ρώτησε ο Μανουέλε.

— Ήταν για να σε παρασύρουμε στην παγίδα, απάντησε ο αστυνομικός.

Ο Μανουέλε έσκυψε το κεφάλι και δεν ρώτησε τίποτε άλλο. Ήταν γαστρό του να πεθάνει χωρίς να εξοφλήσει το χρέος του.

ΜΑΡΙΝΟ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδισις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135 — 29-961 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 800

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ν' ΑΚΟΥΣΩΜΕ καί τή μητέρα

Έτσι τόχοιμε, λοιπόν; Άντρία ή άπαγνύη, όπως έγραφε ένας άναγνώστης; Τ' σημαίνει δηλαδή αυτή ή αγνότης; Να παρουσιάζεται ο πρώτος τυχόν άλχητης, να σου περιτριφυρίη τό κορίτσι, να σου το παίρνει στα κλεψα για να το κάνη ύστερα δυστυχισμένο ή να το εγκαταλείψη αφού ικανοποίησθ ή γούστα του, ή να το οδηγηση στο δρόμο της καταστροφής, ή να εκβιάς τούς γονείς, αν τυχόν εινε εύποροι και ν' άφισπ στο τέλος γονείς και κόρη στους δρόμους;

Εινε, όπως καταλαβαίνετε αυτή τη φορά ή φωνή της μητέρας. Έχει κι' αυτή νομίζω, σειρά. Και όφείλουμ ν' ακούσωμε τις άπορίες μαζί με τα παράπονα που διατυπώνει.

Μία μητέρα μ' ένα κορίτσι. Η μόνα κριση της. Τη μοσχανάβρεψε, την έχει μ'η στάση και μ'η βρέξη. Στα χέρια τη μεγάλωσε. Τη μόρφωσε. Και ξαφνικά παρουσιάζεται ένα πρόσωπο άσχημο, ένα παιδαριό είκοσι ετών, κάποιος που δεν της γεμίζει το μάτι, τεμπέλης, άναίδης και άμωρόφωτος, ύπερβίς τιποτένια, ένα μπεδνικό που δεν παρουσιάζει καμμία πιθανότητα να προσχρη από το τίποτα, στο όποιο βρίσκεται, στο κάτι.

Με την πείρα της από τη ζωή και με τη στοργή για το παιδί της, ή μητέρα προαισθάνεται τον κίνδυνο και προβάλλει, την αντίστασή της. Εινε άεσιμολογική ν'ι' αυτό και πρέπει ή κόρη ν' αδιαφορήσθ στις υποδείξεις του σπιτιού της που τη λατρεύει και ν' ακολουθήσθ το νέο που δεν τον ξέρει καλά - καλά και του όποιοι οι προθέσεις της εινε άγνωστες.

Δεν άποδίδει — συνεχίζει πάντα ή μητέρα — στα πλούτη. Το «όχι» της δεν προέρχεται γιατί θέλει να δώσει στην κόρη της το γέρο, τον πλούσιο, το δάσχυο. Δεν έπιμένει για κανένα όταν αυτός που της προτείνει για νύμφη δεν ανταποκρίνεται στην κλίση της κόρης της.

Ας εινε και φτωχός αυτός που θα πάρη, ας εινε και άσχημος, ας μ'η ικανοποιεί τα όνειρα που κάθε μητέρα πλάθει για το παιδί της. Σα μητέρα όμως που εινε ν'ι' ή μητέρα, να μείνη άδρανής, άπερσις, άδία, φορη όταν ξέρη ότι με την εκλογή που έκανε το σπλάγχνο της βαδίζει προς την καταστροφή.

Έχει υπ' όψη της τόσα προηγουμένα ή μητέρα. Είδε και είδε... Ίσως κι' αυτή ή ίδια — δεν το γράφει αυτό — να μ'η άκολούθησε τη συμβουλή του σπιτιού της στην εκλογή του συντρόφου της και ν'α μετανοήσω άρνότερα ν'ι' αυτό. Έχουν τόσες άλλες μετανοήσεις. Τόσες ζωές που ρημάχθηκαν από μία επιπολησιότητα. Τόσες ύπάρξεις που καταστράφηκαν από μία άπορνοχία. Δεν εινε ο γάμος παιχνίδι. Μία στροβοτιμιώμα εινε ίκανή να προκαλέσθ συμφορές άνεπαρόντως.

Πρέπει να εινε πολύ κακή ή υπτέρα που έξορνας την πραγματικότητα μ'η μείνη με σταυρωμένα τα χέρια και δε θα έθεσπ στη διάθεσή του παιδιού της την πείρα της.

Αυτά περίπου νράπει ή μητέρα στην επιστολή της. Και δεν έχουμ καμμία αντίληψη να τα προσυπονοήσωμ. Θέλουμε όμως να σκεφθ και ή ίδια αν όλες οι άνασταλτικές έπεβάρεις των γονέων έχουν τη μορφή που παρουσιάζει ή έπι

στολογράφος. Γιατί αν άποκρούη αυτή τους ύποπτους, τούς αλχητες, τούς τιποτένιους τούς εκβιαστές τούς άνδρωπους που εινε βέβαιο ότι θα κότερνασθούν τη συμφορά της κόρης της, εινε επίσης βέβαιο πως υπάρχουν γονεείς με μία νύσρη πρακτικότητα, που θυσιάζουν στον πατέρα το αίσθημα και επιβάλλουν στο παιδί τους συντρόφους άνεπιθυμτους και μισήτους κάποτε. Μία τέτοια συμπεριφορά εινε άπαράδεκτη στην εποχή μας — εποχή αυτοδισθέσεως του άτομου. Έναντιον της συμπεριφοράς αυτής διαμαρτυρήκαμ και επαναλάβαμ τη φράση του επιστολογράφου που άνόμαζε «άγία» την άπαγνύη που πραγματοποιείται με τέτοιες συνθήκες.

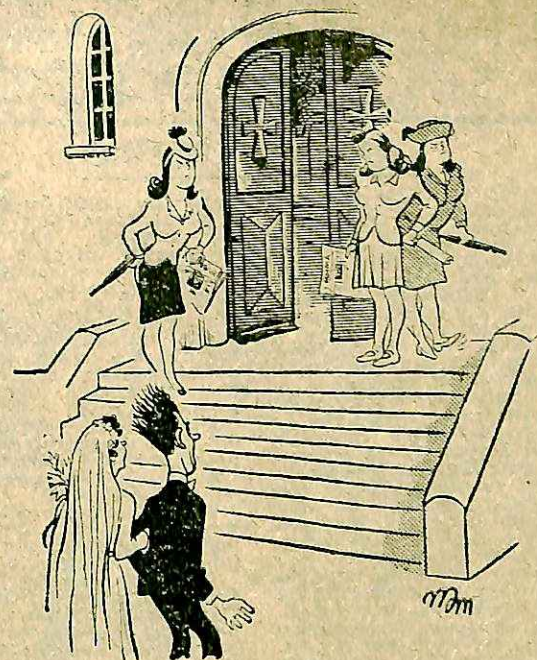
Κανένας δεν μπορεί ν' άμφισβήτησθ σ'αυς γονεείς το δικαίωμα να ενδιαφερθούν για τα παιδιά τους. Αυτό δα μας έλειψε. Ούτε όμως εινε νοητό το ενδιαφέρον αυτό να γίνη πηγή της δυστυχίας τους. Δεν εινε λίγες οι περιπτώσεις που οι γονεείς από υπέγμετρο ζήλο γίνονται καταστροφες της ευτυχίας των παιδιών τους. Άδικαιολόγητες άπαγορεύσεις, βιαστικές άποφάσεις ύπερβολική σμυσία στον οικονομικό παράγοντα, άποκρούσεις νέων τιμιών και φιλοτιμιών που δεν έχουν άλλο έλάττωμα παρά το ότι δεν εινε πλούσιοι, καταδικη των κοριτσιών τους να πάρουν όπωσδήποτε τον πλούσιο, κι' ας εινε ήλικιωμένος, ας εινε κοκρότροπος, ας εινε βάνουρος ας έχη έλεεινό χαρακτήρα, ας εινε άνεπιθύμητος άπ' αυτήν που θα μείνη κοντά του.

Να μία τακτική άπέναντι της όποιος, όταν εξαντλήσουν όλα τα ήπια μέτρα, δεν θα δυσκολευθούμε να συμψινοήσωμ και μ' αυτήν άκόμω την ανταρσία. Σεβάστες οι ύποδείξεις της μητέρας και του πατέρα. Όταν όμως οι δύο αυτοί φύλοκές της ευτυχίας των παιδιών τους από πείσμα, από στρεβλή αντίληψη, ή από κακή έκτιμηση της πραγματικότητας, επιβάλλουν στα παιδιά τους άποφάσεις, που αν τις δεχθούν θα πέσουν στην πιο μωρή δυστυχία, τότε δικαιούνται κι' αυτά να σπκώσουν κεφάλι και ν' αντίταξουν το δικό τους «όχι». Γιατί τις συνέπειες ενός κακού νύμφου περισσότερο από τούς γονεείς θα τις ύποσθούν τα παιδιά που θα συνδοκπορήσουν σ' όλη τους τη ζωή αυτοίς τούς όποιους τούς ύποκρέωσαν να πάρουν για σύζυγους.

«Τό σμα σου εινε ύικό σου» λέει ένας Γάλλος συγγραφέας. Και τό σμα και ή ψυχή. Μεγάλος ο σεβάσμος που όφείλεται στους γονεείς, όμως όπως αυτοί δεν μπορούν να φθάσπ στην ισοβία θυσία του σματός και της ψυχής.

Τό βασικό καθήκον των γονέων δεν εινε τόσο να επεμβαίνουν καταστολικά στις αισθηματικές ύποθέσεις των παιδιών τους, αλλά να θέρουν άνοιον από μικρά τέτοια ανατροφή και τέτοια κατευθύνση ώστε, όταν φθάσπ ή ώρα των έρωτικών πηλάσεων να εινε ίκανά για τον σύτσελεχο να ξέρουν να κρατούν το φρένο τους, να μπορούν να διακρίνουν το καλό από το κακό και αυτοπροστατεύεσθ ν' άποφύγουν τούς κινδύνους που τα περιτριφυρίζουν. Και τότε πια οι γονεείς διακριτικοί και άφανεϊ παρατηρητές της αισθηματικής πορείας των παιδιών τους δε θα βρίσκονται στην άνάγκη να επεμβαίνουν και ν' αντίτασσουν τα «όχι» τους — άρνήσεις που πολλές φορές — το άναγνωρίζω — προλαβαίνουν καταστροφές. Περισσότερες όμως φορές συνθέτουν δράματα και τραγικές και συντριβούν για πάντα την ευτυχία εκείνων ακρίβως που θέλουν να προστατεύσουν άπ' την καταστροφή.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ «ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΝ» ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
'Ο ύποψ ή φίλος γαμπρός: Άράν! Μ' έκαψε
ό Άστικός Κωδής! Το μάθανε και οι τρείς!...
(Σκίτσος Ν. Νομικού)

ΠΕΝΤΑΣΤΙΧΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

Φθινοπωρινό...

Του φθινοπώρου ή μονότονη βροχή
αργά και πένθιμα στα τείχη μου χτυπάει
και την άκουω ν' αντηχή
με κάποια πίκρα στην ψυχή
για ό,τι ζήσαμε, και χάθηκε, και πάει...

★

Γύρω μου όλα εινε γκρίζα και θαλά
σαν μία τερλιμπε, μακαβρία εικόνα
και κάποιος δακρύς μου δείχνει
από τα μάτια σου κυλά
προσθέτει ακόμα στη βροχή μία σταγόνα....

★

Κι' ή νύχτα πέφτει στη μικρή αυτή γωνιά
που μου προσφέρει στοργική φιλοξενία,
και δυνάμωμ' ή πανώλη
κι' ή μοναξιά κι' ή σκοτεινιά
κάποια παράξενη συνθέτουν συμφωνία...

★

Και δεν ακούγεται ανθρώπινη φωνή,
ούτε λυγμός, ούτε άνάσασμα κανένα,
μόνο ή βροχούλα ή σιγαλή
που λες πως ήρεμα θηπνεί
για τα μεγάλα όνειρά μας, τα χαμένα....

★

Κι' αφήνω, έχοντας τα μάτια μου κλειστά,
να με τυλίξουν άπαρά οι άναμνήσεις
κι' όλες μαζί και χωριστά
με άγκαλιάζουνε ζεστά
και τις παλιές μου ξαναφέρνουν συγκινήσεις...

★

Κι' οι άναμνήσεις ειν' άμέτρητες, άσπρά,
και με χαϊδεύουν σαν χέρια βελουδένια
και ζαναζώ κάποιο καιρό
που ένα πάθος φλογερό
μας είχε δεσεί στα δεσμά του τ' άσπασένια...

★

Τό πάθος εινε άγάπη τρυφερή,
στοργή άρνότερα και τέλος μία συνθήεια
κι' ειν' ή αλήθεια ή σκληρή
πως ή συνθήεια δεν μπορεί
να μας θερμάνη για πολύ καιρό τα σπλάθεια...

★

Κι' ενώ μία πίκρα μου γεμίζει την ψυχή
κι' ένα πυκνό, βαρύ σκοτάδι με κυκλώνει
άκουω μόνο ν' αντηχή
του φθινοπώρου ή βροχή
που αργά και πένθιμα τα τείχη μαστιγώνεται...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα όνειρα της καρδιάς

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Όταν την είδα για πρώτη φορά την κατάλευκη εκείνη μορφή με τα ολόξανθα μαλλιά και τα γαλάζια μάτια, με τό λυγρό κορμί που λυγίζει ο λούλουδι, αναρωτήθηκα ποιών άρσενε ν' αγαπούσε ή ώραία αυτή γυναίκα;

Άλλα όταν τη γνώρισα και βεβαιώθηκα ότι ζούσε αδιάφορη και ψυχρή για όλα αφροισμένη στην προσεχτική, ρώτησα πάλι τον έαυτό μου ποιά τραγωδία νάχε λυγίσει άραγε την ψυχή της; Και δεν άρνησα να μάθω τό φριχτό δράμα της καρδιάς της. Έδώ και λίγα χρόνια ήταν παντρεμένη μ' ένα άραιο άριστοκράτη, βίαιο και βάνυσσο, που δεν έκανε τίποτα άλλο, παρά να τρώη την περιουσία της με τις μπαλαρίνες των διαφόρων θεάτρων, υποκρινόντων δέ τό ηηλότυπο και της δημιουργούν τρομερές σκηνές ζήλειας.

Η αλήθεια είναι ότι ή ώραία αυτή γυναίκα είχε πολλούς θαυμαστές, μ' άδειχουνταν πάντα αδιάφορη ο' όλες τις ερωτικές τους εκδηλώσεις. Γιατί ήταν πραγματικά τίμια γυναίκα και πολύ περσιανή.

Μολαταύτα μία ήμέρα, ή γυναίκα αυτή έγγνώρισε έναν έρωτα βαθύ και τίμιο. Έκείνος δέν της έκανε έρωτικές εξομολογήσεις. Τηταν σοδάρως κι αξιοπρεπής και την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του.

Πώς πτότεψε στον έρωτά του ή δυσπιστία εκείνη καρδιά; Τί συνέβη από τή μυστηριώδη ψυχή της; Πώς όλη ή περιφάνεια της έδωσε μονομιάς;

Ό! ή καρδιά έχει τά μυστικά της! Έκείνος δέ ζήτούσε τίς

ποτα. Έγγνώριζε ότι εκείνη ανταποκρινόταν στο αίσθημά του; Ίσως... Άλλα δέν έδειχνε ότι τό ζέρει.

Όταν πρωτοσυναντήθηκαν, κυττάχτηκαν μ' ένα βλέμμα βαθύ, έρευνητικό, χωρίς να πούν λέξη. Μά ο ένας αίσθανόταν τις ψυχικές διαθέσεις του άλλου, και λογάριάζε τον καιρό που χρειαζόταν για τή μοιραία συνάντηση.

«Η ήμέρα πλησιάζει!» φώναζε ή δούκισσα κυριευμένη από ένα αίσθημα άνώμαλο από τρυφερότητα και άγωνία.

«Η ώρα πτάνει!» συλλογίστηκε ταυτόχρονα κι' εκείνος, πλημμυρισμένος από μία άνειπιτη εύτυχία.

Και πραγματικά ή ήμέρα εκείνη έφτασε. Ήταν μία Τρίτη βράδυ ο' μία χοροεοπερίδα. Έκείνος την πλησίασε και κάρφωσε τό βλέμμα του πάνω στο γλυκό βλέμμα της. Η δούκισσα δέν χαμήλωσε τό κεφάλι της. Άφ' ους νά έξερευνηθεί εκείνος με μία ματιά τά πιο σκοτεινά βάθη της ψυχής της. Και ο' λίγη ώρα εκεί που χόρευαν μαζί, έκείνη του είπε:

— Την Κυριακή στις τρεις τό άπόγευμα, θά σάς περιμένω οπύτι μου!...

Ός την Κυριακή έπρεπε να περάσουν τέσσερις ήμέρες, ήμέρες άτελείωτες που κάθε στιγμή τους, ή δούκισσα μετανοούσε για τό ραντεβού εκείνο, που μόνη της τό είχε δώσει. Σκεφτόταν νά φύγη, ν' άπομακρυνθή, άλλ' άμέσως πάλι άλλαζε γνώμη και δέν πραγματοποιούσε τό σχέδιό της. Έμεινε άναποφάσιστη, νικημένη άνικαη και παραιτημένη άπ' τον έρωτα.

Την άλλη μέρα ο' άντρας

της έφυγε για δουλειές του στο Παρίσι.

Έμεινε μόνη της κι' έγύριζε μέσ' στο μέγαρό της σαν πληγωμένη τίγρις, μη μπορώντας νά κλάψη, μη έχοντας τή δύναμη νά ξεσπάσει σε κραυγές διαμαρτυρίας. Όπου τέλος βυθίστηκε ο' μία γλυκεία κούραση, ο' μία ήδονική έκμπαδένισι.

Η νύχτα του Σαββάτου προς την Κυριακή ήταν μία νύχτα φριχτής δοκιμασίας για τή δούκισσα. Άπελπιζόμενη και ψυχικά συντριμμένη έγύριζε προς την είκόνα της Παναγίας και την έκέτευε με βουρκωμένα μάτια νά τή συμβουλέψη, νά τή βοηθήσι! Τό κορμί της έτρεμε, ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Δέν ήξερε τί ν' άποφασίσει. Άμφεβαλε, κι' όμως καταλάβαινε πως ήταν νικημένη.

Και τέλος ύστερα από πολύωρη άγωνιώδη ψυχική πάλη, έξαναλήθηκε. Ήταν πιά άνικαη ν' αντιταθή στο μοίραίο... *

Κυριακή άπόγευμα...

Μόνη στο σαλονάκι της περιμένει με μία άσυνκράτητη άγωνία.

Τρεις! κυττάει ο' λίγο τό ρολόι του τοίχου. Διευθύνεται στο παράθυρο που βλέπει στο δρόμο. Μά άλλοι μόνο, εκείνος δέ φαίνεται νάρχεται.

Τέσσερες, πέντε, έφτά ή ώρα! Άκόμα νάρη! Η δούκισσα, άπελπισμένη πιά, άποφασίζει, ο' μία στιγμή, νά ντυθή και νά τρέξη ή ίδια στο σπίτι του. Άλλ' όχι, δέν έπρεπε ν' άφήση τό πάθος της καρδιάς της νά την παρούρη σ' ένα σκάνδαλο!

Κι' έπείριμενε, έπείριμενε ως τά μεσάνυχτα. Άποκαμωμένη πιά άπ' την ψυχική τή άγωνία, τή κάθισε στο γραφείο της και τούγραψε αυτές τις λίγες λέξεις: «Στό πρώτο του ραντεβού δέν πλησιάζει μονάχα ή έκείνη που είνε πεσμένη ο' ελπίς».

Και πραγματικά! Έκείνος ήταν πεσμένος στην κρεβατοκάμαρά του, όταν ή δούκισσα τούγραψε αυτά τά λόγια. Ντυμένος κομψά, φορώντας τό γάντιό του, με μία κομψότητα ή μπουνοτινιέρα του, φαινόταν πως ήταν έτοιμος νά πάη στο ραντεβού του. Στο κλωμό πρόσωπό του διαγραφόταν μία φριχτή άγωνία, ή άγωνία που δοκίμασε στις τελευταίες στιγμές του. Τό καρδιακό νόσημα, άπ' τό άποιοι ύπέφερε χρόνια τώρα, είχε χειροτερέψει τις τελευταίες ήμέρες. Περιμένε με άγωνία τό ποτήρι στιγμής, που θά έφαινε στην άγκαλιά του τήν άγαπημένη του. Μά ο' πόθος του δέν έκπληκώθηκε. Η καρδιά του δέ βάσταζε στην τόσο εύτυχία!

Ο ύπνός του, που μπήκε άργότερα στο δωμάτιό του, τον βράκε σωριασμένο στο πάτωμα, με λίγο αίμα στα χείλια του.

Την άλλη μέρα, προτού ή δούκισσα ταχυδρομήσει τό γράμμα της στον άγαπημένο της, διάβασε στις έφημερίδες τό τραγικό του τέλος.

Τί σπαράγμος καρδιάς! Γι' αυτό λοιπόν, δέν άγαπή πιά, δέ μπορεί πιά ν' άγαπήση ή δούκισσα. Γι' αυτό ζή, σέρνοντας μαζί της τή φριχτή τραγωδία της.

Δέν μπορεί ν' άγαπήση πιά, γιατί ή καρδιά της είναι αφιερωμένη ο' εκείνον που ο' θάνατός του την έσωσε από ένα παράφορο έρωτα...

ΜΑΤΘΙΛΗ ΣΕΡΑΦ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Πραγματικά θοισαυετική ήταν ή εμφάνισις των χορευτών μας Γιάννη Φλερύ και Λίντας Άλμα στο παρισινό θέατρο Έτουάλ.

Τήν πρεμιέρα τους παρεκολούθησαν πολλά μέλη της Έλληνικής άποστολής, ή κ. Τσαλδάρη και ο διευθυντής της «Καθημερινής» κ. Βλάχος, που ανέβηκαν στο καμαρίνι τους και τούς συγχάρισαν.

Οι δύο χορευτάι μας ντεμπουτάρισαν με τον γνωστό μας άπ' έδώ «Κοητικό χορό» και κατόπιν χόρεψαν τον «Φαύνο».

Και τά δύο χορευτικά έσημείωσαν καταπληκτική έπιτυχία. Η αλμιά άνοιξε 5 φορές, και στο τέλος, ο Φλερύ και ή Λίντα άναγκάστηκαν νά βγούν έξω άπό τό ριντά γιά νά χαϊρετήσουν.

Μόλις έτελείωσε ή παράστασις, άπό τον διευθυντή έως τον μηχανικό του θεάτρου τούς συνεχάρησαν όλοι, λέγοντας πως γιά πρώτη φορά χορευτικό νούμερο έσημείωσε τέτοιο σουζέ στο θέατρό τους.

Άνέβηκαν επίσης στο καμαρίνι τους και τούς συγχάρησαν μεγάλες προσωπικότητες του Γαλλικού θεάτρου και του κινηματογράφου, όπως ή Μιστερ κέτ, ο Μωρίς Σεδαλιέ, ή Ντωά, ή Γκάμπυ Μορλαί, ή Λίε Γκαυό κ. ά.

Η Έντιθ Πιάφ, που είχε την πρωτοβουλία να τούς πάρη μαζί της στο Παρίσι, τούς άγκάλιασε και τούς φιλούσε με δάκρυα στα μάτια.

Οι έφημερίδες «Παρί-Πρες» και «Παρί-Ματεν» αφιέρωσαν γιά τούς καλλιτέχνες μας κολακευτικώτατα σχόλια.

Στόν «Απόλλωνα», με την παρουσία του Πέτρου Κυριακού, θά ξαναπαίχθι, ύστερα από άκοκτά χρόνια, μία παλαιά δημιουργία του, οι «Απάγηςες των Αθηνών», όπου έμφανίζεται ως Καρκαλέτσος.

Η άλυσμένη αυτή όπερέττα του Χατζηπαυστόλου, είναι άπό τά έργα που έσημείωσαν ρεκόρ είσιπράξεων στο έλληνικό θέατρο, παίχθηκε δέ συνεχώς επί ένα χρόνο.

Στό υπαλλέτο της Λυρικής σκηνής ντεμπουτάρει ένα νέο ταλέντο, ή Σάνα Προτοντοάριου, που ύπόσχεται πολλά γιά τό μέλλον.

Στό ελληνικό φίλμ «Αγάπες στο Αίγαιο», τό γυρίσμα τό οποίο άρχίζει αυτήν την έβδομάδα στην Ύδρα, όπου έχει έγκατασταθή ολόκληρο συνεργείο από ηθοποιούς και τεχνικούς, ντεμπουτάρει ένα νέο ταλέντο, ή Μαρίνα Σιμουράκη.

Στό «Παρινίδι» του Μολνάρ, την πασίγνωστη κομωδία που έσημείωσε μεγάλες έπιτυχίες και παίζεται τώρα στη «Βρετανία» άπό τον θίασο Γεωργίου Παππά, παίζει μόνο μία γυναίκα, ή Νανά Σκιαδά!

Ο γιός του γνωστού σκηνοθέτου Ρενάτου Μόρντο, Πέτρος Μόρντο, χάρις σέ μία παλαιά γνωριμία του πατέρα του με τον περίφημο μουσικοσυνθέτη Ροζενστάιν, που είναι τώρα γενικός διευθυντής του μουσικού τμήματος της μεγάλης κινηματογραφικής εταιρίας «Μέτρο Γκόλντουιν Μάγερ», έφυγε πάλι άπό λίγες μέρες γιά τό Χόλλυγουντ. Ο Πέτρος Μόρντο, μόλις 24 έτών, που είναι γνωστός στην Αθήνα άπό την μουσική του «Αλάτι και πιπέρι», θά άναλάβη εκεί καθήκοντα βοηθού του τμήματος τζάζ της ίδιας εταιρίας.

Η Μαρίκα Καλουτά, που βρίσκεται ακόμη στη χώρα του Νείλου, έχει έπιδοθή τό σπορ της Ιππασίας.

Ετσι οι Αιγύπτιοι την βλέπουν συχνά, έπάνω σέ άραδικούς κέλτσας, νά κάνει μακρινούς περιπάτους ως τις Πυραμίδες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Κωδίε 1309

Ο Μενέλαος Πιλάφας, του Λουκά και της Λουκίας, Στραβοάγων του γένος... Κι' ή Κανέλλου ή Κική, του Σταμάτη του Κανέλλου και της κόνας Εύδοκίας, παντρεύομαστε νομίμως στις έννις, την Κυριακή...

Τέτοια πράματα, περίπου, κι' άλλα πιά... σπαρτακτικά συναντάς σέ κάθε «φύλλο» και διαβάσεις τακτικά, έπειδή ο νέος κώδιε έπιτρέπει κι' έπιβάλλει τό μυστήριο του γάμου νά τό κάνει μέ... ντελάλη!

Δίχως προειδοποιήσεις, τά λοιπά και τά λοιπά δέν μπορείς νά κάνης γάμο με κουμπάρο και παπα... Και στο πρόβλημα του γάμου προσετέθη δίχως άλλο κι' άλλο... πρόβλημα μεγάλο.

Είνε πρόβλημα, βεβαίως! Και πολύ θά τό σκεφτή κάθε νέος. Αθηνάιος, αν θά πάη νά παντρευτή, γιατί σκέπτεται πρωτίστως, μ' άλλα λόγια πρώτα άπ' όλα, τί... τροπάρια θ' άκούση άπό κάθε... κουτοσμπόλα!

Κι' είναι έπόμενον, ο γάμος που τελείται... «δημοσία» νά τραβήξη κουτοσμπόλες άρκετές στην έκκλησία, και κυττώντας τό ζευγάρι όλες θήν ένέες θά περνούν τούς νεονύμφους δέκα πέντε... γενεές:

Είσαι σίγουρη Μαρίτσα; — Μαριγώ, νά στραδωθώ... — Ήταν; — Ναι, στην τρυφερότητα... — Μόνο στον Τάσο, ένα φούρναρη αγαθό... — Καλέ, μπας και πέφτεις όξω; — Κόνα Στάσα μου, την είδα... — Και μετά ή... φημερία! — Τήν γράφει... «δεσποινίδα»!

Κρίμας τό παιδί, Μαρίτσα... — Τό κομένο, πάλι, αμένο!... — Μπα, τό βλάκα! τό κουμάσι!... — Σε καλό του... σέ καλό του! — Και νά δής, που τό στεφάνι, δέν κυττάει νά τό κρεμάση... πιά καλά, στο... κουτέλο του!

Μία σκηνή, — μπορεί νά πητε, — τετριμμένη και κοινή, που την έχουν «ψωμοτύρι» τά γνωστά τά λαδικά, Μά μπορεί νά δητε κι' άλλη σοδαρώτερη σκηνή και τά πράγματα νά μπλέξουν φίλτατοι μου τραγικά.

— Παντελή, θά γίνη ο γάμος; — Ναι Κική, την Κυριακή... — Άγαπούλα μου... (άτελειωτα φιλά Μωρό μου... (άτελειωτα φιλά κι' άπαράτητη άγκαλιά)

Μά και άλλα γεγονότα, πολυποίκιλα κι' άρτια, με τον Κώδικα τό νέο θά προκύψουν μοιραία... Κι' ιδιαίτερα θά πληξη τά ζευγάρια τά καυμένα, που γυρίζουν τά βράδια σαν πουλιά κυνηγημένα, κι' έχουν κάνει χίλιους όρκους, κάποια νύχτα νά... και κρυφά σ' ένα έωκλήσι με παπα νά παντρευτούνε!

Νά κλεφτούνε; Μά ο νόμος δυστυχώς δέν έπιτρέπει νά προέδιν ή και νά φτάσουν σέ μία τέτοια κουτοσμπόλα και γιά νά... κλεφτούνε πρέπει νά τό... διατυμπανίζουν μίαν ολόκληρη βδομάδα!

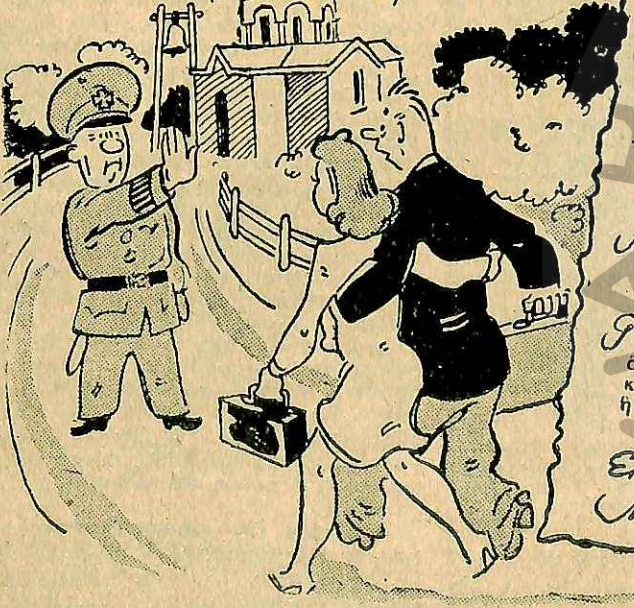
Μά κι' ο χάρος μέσα σ' άλλα, δέν άφήνει, δυστυχώς, ν' άραδείασης γεγονότα και προβλήματα μεγάλα και πολλοί φρονούν και λένε: «Πρέπει νά καταργηθή ή ν' αλλάξη όνομασία και νά λεγεται... «βλα-κωδής»

Γεγονός, έν τέλει, πάντως, πρέπει νά θεωρηθή, ότι πράξις είναι, μάλλον, άπερίσκεπτος ο «Κωδίε» και πολλοί φρονούν και λένε: «Πρέπει νά καταργηθή ή ν' αλλάξη όνομασία και νά λεγεται... «βλα-κωδής»

Είσιπράξεις: Μω. Γαλλία. Ο Συνεργάτης Γ.

— Ξέρεις όμως, Παντελή, θάν' άργά την Κυριακή, πρέπει νά βιαστής πολύ. — Γ' εν' αυτά που λές, Κική; — Δέν στο κρύβω ή σκέψη τούτη πως μου φέρνει, κάποιο τρόπο και πως μέσα στην καρδιά μου άγωνία έχω περίσσια. — Τι φοβάσαι, βρε Κική μου; — Πώς συμφώνως με τό νόμο θά «γνωστοποιήσης» γάμους, μά συγχρόνως και... βαφτίσια!

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

12^{ον} «Δεν ξέρω, είπε το κοριτσάκι. Μά, σταθήτε να φωνάξουμε την κυρά - Παρασκευή τη γειτόνισσα. Αυτή μένει χρόνια εδώ και τ' ξέρει όλα.

«Ήρθε κι' η κυρά - Παρασκευή. Μόλις με είδε, κάποινα έκπληξε ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Έγώ δεν την γνώριζα, αλλά αυτή σίγουρα θα γνώριζε τον άρραβωνιαστικό της Τασούλας.

«Α, έσεις είσαστε; μου είπε με μισό στόμα. Τι θέλετε;

«Ποι' πήγε η Τασούλα; ρώτησα, νοιώθοντας τη φωνή μου να τρέμει.

«Ξέρω εγώ, ποι' πήγε η Τασούλα; μου αποκρίθηκε απότομα. Τι θέτε από μένα; Μήπως είναι κόρη μου;

«Ποιά κοπέλλα παντρεύτηκε κι' έφυγε από δω; τη ρώτησα πάλι.

«Κι' αυτή, με το ίδιο ύφος, μου αποκρίθηκε:

«Δεν ξέρω. Δεν ξέρω τίποτε.

«Μά τότε το κοριτσάκι που παρακολουθούσε τη συζήτηση φώναξε:

«Καλέ αυτή που είπατε, η Τασούλα παντρεύτηκε. Τώρα θυμάμαι τ' όνομα.

«Η κυρά - Παρασκευή τη φοβέρισε με το δάχτυλο. Ήταν όμως άργα. Έγώ, τρελλός από πόνο και θυμό, αρπαξα αυτή τη γερόντισσα, από το λαιμό, και ούρλιαξα:

«Αν δέ μου τ' ας όλα, όλα - τ' άκου; - είσαι χαμένη!

«Ήμέριψε από το πόδι.

«Καλά, γυιόκα μου, αποκρίθηκε τρέμοντας. Τι με νοιάζει έμένα στο κάτω - κάτω; Γιατί να την κρύψω; Θά σ' ας όλα. Κύττα καλά μονάχα να σφίξεις την καρδιά σου, γιατί δεν αξίζει να πονάς για μιά γυναίκα.

«Κι' άρχισε να μου λέη την ιστορία της Τασούλας:

Το χρήμα που θαμπώνει

«Τον πρώτο καιρό, έκλαιγε, σκοτωνόταν, έμεινε μισή. Σ' αγαπούσε φαίνεται αληθινά. Η μάνα της όλο και τη συμβούλευε να μη κάνει έτσι, αυτή, τίποτε. Πήγε να πεθάνη. Έπειτα, ξαφνικά, άλλαξε. Την είδαμε να ντύνεται πάλι, να στολιζέται και μιά μέρα μάθαμε το μυστικό. Την τριγύριζε κάποιος παρallah, Ένας μεσόκοπος, μεγαλομπακάλης, που της έταζε λαγούς με πετραχειάκια. Και τι δεν της χάριζε! Φουστάνια, μυρωδιές, χρυσάφια. Η Τασούλα έγινε αγνώριστη.

«Καλά, της λέγαμε έμεις, τον Τέλη, τι τον έκανες; Δεν θα τον περιμένεις;

«Κι' αυτή μάς αποκρινόταν σά μεγάλη κυρία:

«Τι σημασία έχει; Τον Τέλη τον

αγαπώ, και θα τον παντρευτώ. Άλλά στο μεταξύ πρέπει να ζήσω, δεν μπορώ να πεθάνω. Με τη μοδιαστική δέ γίνεται τίποτε. Ποιά κυρία έχει τώρα το νου της στα φουστάνια;

Κι' η μάνα της, φώναζε πιο πολύ:

«Τι δηλαδή, να πεθάνη το κορίτσι; Τι πάει να πη; Νέα είναι, θα χαρή τα νειάτα της. Έπειτα ο Τέλης, είναι αδέκαρος. Θα γίνη λέει καλός δικηγόρος. Ζήσε Μαύρε μου, να φας τριφύλλι!...

«Μιά μέρα, μάς είπε γελαστή:

«Αύριο παντρεύομαι και φεύγω με από αυτό το σπίτι.

«Είχε έτοιμαστή γρήγορα - γρήγορα, κρυφά, και δεν έλεγε λέξι σε κανένα. Μας είπε πως είχαν πιάσει ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα πολυκατοικίας στο Κολωνάκι, και πως θάπαιρνε και τη μητέρα της μαζί της.

«Κι' η γρηά μάνα της έλεγε σηκώνοντας το κεφάλι της:

«Στο Κολωνάκι, βέβαια. Άμ, πως; Τέτοια κορίτσια σαν την Τασούλα μου, δεν βρίσκονται κάθε μέρα.

«Την άλλη μέρα, ήρθαν αυτοκίνητα, τους πήραν, πήραν και τα πράγματά, κι' από τότε χάσαμε και την Τασούλα και τη μάνα της και τον πλούσιο άρραβωνιαστικό της. Μάθαμε όμως πως παντρεύτηκαν και πως σ' άλληθια πήγαν κι' έγκαταστάθηκαν σε μιά πολυκατοικία που ντρεπόσουν να πατήσης μέσα.

«Έγώ είχα την ύπομονη ν' άκούσω όλη τη διήγηση χωρίς να κουνήσω από τη θέσι μου. Μονάχα, έπειτα κατάλαβα πως είχα ματώσει τις χούφτες μου από τη λύσσα μου. Τα νύχια είχαν μπη στη σάρκα μου.

«Ξέρετε την οδό και τον αριθμό του σπιτιού της; ρώτησα.

«Η γρηά έκανε την κουφή. Το κοριτσάκι όμως πετάχτηκε και μούδωσε τη διεύθυνσι. Έφυγα, χωρίς να τις εύχαριστήσω. Τόσος ήταν ο πόνος μου.

Η έκδιησι

Σταμάτησε ο Τέλης. Ήταν λαχανιασμένος, και ο ιδρώτας της αγωνίας έσταξε από το μέτωπό του.

— Ισμήνη, συνέχισε βραχνά. Σ' εύχα

ΑΡΧΙΦΕΥΤΕΣ

«Ο κ. Τοιτοφιόνκος είναι τρομερά τερατολόγος. Όταν άνοιξη το στόμα του τα ψέματά κυλάνε κομπολόι... κι' αλλοίμονο σ' εκείνους που τον άκουνε.

Πρό ήμερών ο κ. Τοιτοφιόνκος γνωρίστηκε μ' ένα κορίτκι, τον κ. Κατομιτοράκη, τρομερό ψευτή κι' αυτόν.

Άρχισαν λοιπόν να μονομαχούν με ψέματά.

«Έμένα ο γυιός μου θα γίνη μεγάλος ζωγράφος, λέει ο Κατομιτοράκης, φαντάσου ότι έ ζωγράφισες χθές μιάν άγγελάδα τόσο φυσική, που ή ύπνρετρία μας που είναι χωριατοπούλα παρ' όλην να την άρμέζη!...

«Ο κ. Τοιτοφιόνκος γέλασε περιφρονητικά.

«Πφ!... έκανε. Αυτό δεν είναι τίποτα. Ο δικός μου ο γυιός ζωγράφισε σ' ένα χαρτί μιά κόττα. Υστερα πέταξε το χαρτί στο καλάθι των άχρηστων και το πρώι ξέρεις τί συνέβη;

— Τι συνέβη;

— Βρήκαμε στο καλάθι ένα αυγό!...

— Ι!....

Ο ΦΑΚΟΣ

ριστώ που μ' άκουσε χωρίς να με σταματήσει. Θά σ' ας όλα, όλα.

«Μέρες τριγύριζα έξω από το σπίτι της. Χίλια σχέδια περνούσαν από το μυαλό μου. Ήθελα να την έκδικηθώ, να την έκδικηθώ με κάθε τρόπο. Δεν ήξερα όμως πως να την κάνω να πονέει πιο πολύ.

«Δεν ξέρω αν μπόρης να καταλάβης τι γκρέμισμα είχε γίνει μέσα μου. Κι' άλλες άρραβωνιαστικές, βέβαια, έγκαταλείπουν τους άρραβωνιαστικούς τους και παίρνουν άλλους πιο πλούσιους. Άν δεν είχε μεσολαθήσει ο πόλεμος, αν με είχε άπατήσει σε όμαλη περίσσεια, θα πονούσα βέβαια, έπειδή την αγαπούσα, θά τη μισούσα, αλλά δεν θάνοιωθα αυτό το χάος μέσα μου. Φαντάσου όμως ότι όλη τη φρίκη του πολέμου την πέρασα έχοντας την εικόνα της πάνω μου για φυλαχτό. Την είχα πλάσει στη φαντασία μου σαν Παναγία που μ' αγαπούσε, με προστάτευε και με καρτερούσε. Η ψυχή μου παρηγοριόταν για την ένικη συμφορά με την άπαντοχή της αγάπης της. Ήταν για μένα η κοπέλλα αυτή και πατρίδα, και μάνα, κι' αδελφή, και κάθε εύτυχία. Ήμουν έτοιμος γι' αυτήν να κάνω κάθε θυσία, κάθε ήρωισμό. Κι' όμως, παρ' όλα αυτά, η κοπέλλα αυτή θαμπώθηκε από τα πλούτη, ποδοπάτησε την αγάπη μου, και προτίμησε έναν μεσόκοπο μπακάλη, που σίγουρα ήταν αδύνατον να τον αγαπάη ειλικρινώς.

«Ήταν τυχερή και δεν βρέθηκε έμπρός μου τις πρώτες ήμέρες. Έπ' τέλους, κάποτε, έξω από το σπίτι της βρεθήκαμε αντίκρου ο ένας στον άλλο. Δεν έγγυωμά ηι τον εαυτό μου, τι θά της έλεγα ή τι θά της έκανα. Μά, καθώς την κύτταζα άντελνθήκα κατί: Θά γιτη φιδισία του λυγρούδα, ή κοιλιά της άρχιζε κιόλας να στρογγυλεύει. Αυτή νεπανόρθωτο πιά άνάμεσα μας. Και τότε μονάχα κατάλαβα πως άνηκε οριστικά σε άλλον. Κι' έγώ δεν ξέρω τί δυνάτα, σαν τρελλός. Κι' αυτή με κύταζε με φρίκη. Κι' έπειτα έφυγα από μπροστά της σαν κυνηγημένος.

«Από τότε, δεν τη συνάντησα πια. Πέρασα κάμποσες μέρες παλεύοντας έναντιον του πόνου μου να μη τρελλασθώ. Λίγο - λίγο, ή ζωή άρχισε να με τραβάη. Τότε συνάντησα το Μάκη, τύπο νέου κι' άσυνειδητο γλεντζέ. Μου υπέδειξε πως υπήρχε πεδίο δράσεως στη μαύρη αγορά. Δέχθηκα μ' ένθουσιασμό να εργαστούμε μαζί: Ένοιωθα μέσα στην καρδιά μου ένα άνεξάντλητο μίσος για τον κόσμο όλο. Τίποτε δεν στεκόταν πια μέσα μου άρθιο. Καμμία άρχή, καμμία ήθικη βάσι.

«Άρχισα να ζω μέρα με την ήμέρα, τρελλά. Η τύχη με βοήθησε να πλουτίσω. Κι' έγώ δεν ξέρω πως έρχόταν το χρήμα σ' έμένα. Κάθε φορά, που μάζενα παράδες, τη θυμολούμουν. Και έκδικιόμουν στο πρόσωπο μιάς άλλης γυναίκας το κακό που μιάς είχε κάνει ή Τασούλα. Έπιανα φίλες και τις ταπεινωνά με το φέρεσίμό μου. Όσοπου πέρρασε κι' αυτή ή μανία μου. Και δεν μού άπόβεινε πια τίποτε άλλο παρά ή πεποίθησι πως οι γυναίκες είναι όλες τέρατα άνηθικότητας και άπιστίας και πως τις κυριείει ο πόθος του γλεντιού και του πλούτου.

«Εκείνη την έποχή βρέθηκες εσύ μπρός στα βήματα μου, Ισμήνη...

Σταμάτησε. Η Ισμήνη του χαμογέλασε θλιμμένα.

— Τώρα μπορείς να καταλάβης τη

διαγωγή μου, της είπε.

— Πές μου, παρακάλεσε ή Ισμήνη, πριν μιλήσουμε για την ιστορία σου. Άφου παντρεύτηκε με τόσο πλούσιον άντρα, πως πενιάει τώρα έτσι;

— Να στο πω κι' αυτό. Τόμαθα. Τέσσερες ήμερες μετά το γάμο της, συνέλαβαν τόν άντρα της για κάποια μεγάλη κατάχρησι. Δήμευσαν την περιουσία του. Κι' αυτή άπόβεινε μόνη, χωρίς σπύτι, με τη γρηά μάνα της και με το παιδι στην κοιλιά. Άναγκάστηκε να νοικιάση ένα καμαράκι με ύπερονκο ένοίκιο. Άρρώστησε φαίνεται κιόλας στο μεταξύ και δεν μπορούσε να εργαστή. Ο άντρας της πέθανε στη φυλακή μετά λίγον καιρό, κι' ή δυστυχία της έγινε μεγαλύτερη. Τώρα φαίνεται, γεννήθηκε το παιδι της, κι' αυτή άδύνατη καθώς είναι, δεν μπορεί να κάνει τίποτε για να τα βγάλη πέρα. Δεν βρίσκεις, Ισμήνη, πως την τιμώρησε ο Θεός;

Πρέπει να συγχωρέσης

Σήκωσε τα μάτια της ή κοπέλλα δακρυσμένα. Άκούμπησε το χέρι της στοργικά στο δικό του.

— Τέλη, είπε σιγά, πόνεσες πολύ, το καταλαβαίνω, και καταλαβαίνω τώρα κι' όλο σου το χαρακτήρα. Μά πρέπει να την συγχωρέσης.

— Νά τη συχωρέσω; φώναξε αυτός, Τολμάς να μου προτείνης τέτοιο πράγμα; Καί κρεμασμένη να την ιδώ, δεν θά τη λυπηθώ, δεν θά της συχωρέσω ποτέ το ότι μ' έκανε άλλον άνθρωπο, το ότι μού σκότωσε μέσα μου κάθε πνοή αγάπης και ανθρωπισμού.

— Πρέπει να τη συχωρέσης, επέμεινε ή κοπέλλα γλυκά.

— Μά τί σημασία έχει; είπε ο Τέλης σκοτεινός. Τη συχωρέσω, δεν τη συχωρέσω, αυτή είναι ξεγραμμένη από τη ζωή μου και κατεστραμμένη.

— Μπορείς να τη βοηθήσης, είπε ή Ισμήνη δειλά.

— Ο Τέλης πετάχτηκε.

— Έχεις σοβαρά την άξίωσι να βοηθήσω αυτή τη γυναίκα; Μιλάς με τα σωστά σου Ισμήνη;

— Νομίζω πως πιο ευγενική έκδικησι δεν μπορείς να της κάνης παρά να τη βοηθήσης στη δυστυχία της, είπε με θάρρος ή Ισμήνη.

— Τότε αυτό σημαίνει πως δέ μ' αγαπάς, φώναξε θυμωμένος ο Τέλης.

Τα μάτια της Ισμήνης βούρκωσαν.

— Πως το λές αυτό, αγαπημένο μου; — Θά πη πως δεν ζηλεύεις. Γιατί, αν θέλης να ενδιαφερθώ πάλι για μιά γυναίκα που αγαπήσα τόσο τρελλά...

— Μήπως την αγαπάς ακόμα;

— Τη μισώ! Σου είπα πως τη μισώ.

— Τότε, τί να ζηλέψω; αποκρίθηκε με χαμόγελο ή κοπέλλα. Τέλη, άς βάλοιμε κατά μέρος τα πάθη μας τώρα. Η έποχή που ζούμε είναι διαφορετική από τις άλλες. Δεν ξέρω πως δεν το νοιώθεις κι' εσύ. Κι' ή αγάπη μας πρέπει να είναι άπάνω από τέτοια.

— Ισμήνη, την έκοψε ο νέος σκοτεινός. Δέ ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Κι' αν δεν σου λέω ακόμα να γίνης γυναίκα μου, εινε έπειδή... δεν άντέχω να ύποσταω καμμία τέτοια δοκιμασία πάλι. Θά σου πω να γίνης γυναίκα μου όταν θά νομίσω πως είμαι σίγουρος και για τόν εαυτό μου και για σένα.

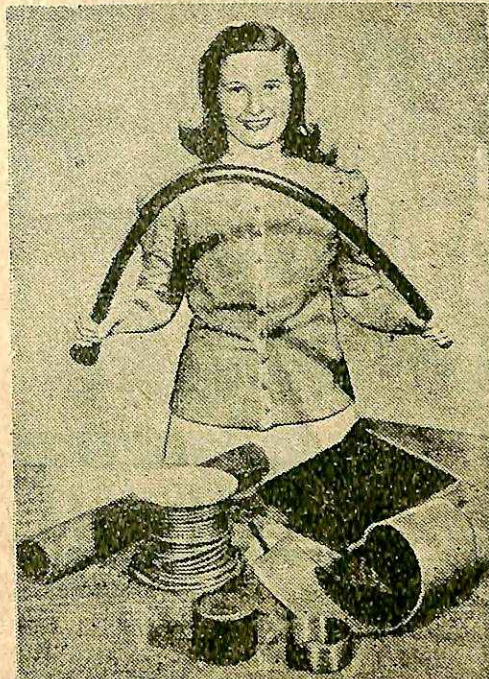
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Έκδόσεις

Έκυκλοφόρησε ή έκλεκτή νουθέλλα του λογοτέχνη ΓΙΑΝ. Π. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗ:

«Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ»

Συγκινητική και πρωτότυπη αφήγησις της μετανόιας μιάς μητέρας που ένοιωσε την πραγματική αξία της ζωής.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ

Τι είναι ο «καφελίτης»

Τα καφενεία της Βραζιλίας σερβίζουν τόν καφέ στους πελάτες τους σε φυλλάκια από βακελίτη κι' έχουν τραπέζια και καρέκλες απ' το ίδιο ύλικό. Στην πραγματικότητα όμως, δεν πρόκειται για βακελίτη, αλλά για «καφελίτη», μιά πλαστική δηλαδή ούσια που παράγεται απ' τόν καφέ!

Κατά τα τελευταία προπολεμικά χρόνια, ή έξαγωγή καφέ απ' τη Βραζιλία ήταν αρκετά μικρότερη απ' την παραγωγή. Οι Βραζιλισοί γκρινιάζαν, γιατί δεν ήταν όλος ο κόσμος μανιάδης καφεπότης. Οι Δανοί π. χ. κατανάλισαν, κατά τις στατιστικές, 7.600 γραμμάρια καφέ το χρόνο ο καθένας, οι Γάλλοι 4.500 γραμμάρια, οι Πολωνοί 1.000 γραμμάρια... Το 1939, ή Βραζιλία έστειλε στο έξωτερικό 17 εκατ.

Κατά τόν πόλεμο, άναπτύχθηκαν και τελειοποιήθηκαν καταπληκτικά οι πλαστικές ύλες, για ν' άντικαταστήσουν το ξύλο και τα μέταλλα. Πάνω στα μηχανικά αεροπλάνα υπήρχαν 750 εξαρτήματα από πλαστική ύλη, και στα πολεμικά πλοία περί τις 50.000. Οι κατασκευασταί τους ύποστηρίζουν ότι, χωρίς τις εξαιρετικές ηλεκτρικές κι' άπομονωτικές ιδιότητες αυτών των

σακκιά καφέ. Η παραγωγή όμως ήταν πολύ μεγαλύτερη. Τί έπρεπε να γίνη το πλεόνασμα; Οι ειδικοί άνακήτησαν μιά λύσι.

Στην άρχη, πετούσαν τα πλεονάσματα στη θάλασσα. Κατόπιν τα χρησιμοποίησαν ως καύσιμη ύλη στις άτμομηχανές των σιδηροδρόμων. Η Βιομηχανία του καφέ κλονιζόταν επικίνδυνα. Κι' ο πόλεμος, που δέκωσε τελείως τις έξαγωγές, θα ποκαλούσε την όριστική χρεωκοπία της, αν ο Άμερικανός Χέρμπερτ Πόλιν δεν ανακάλυπτε τόν «καφελίτη».

Τα πλεονάσματα του καφέ μπορούσαν στο έξης να χρησιμοποιούνται για την κατασκευή της πλαστικής αυτής ύλης. Υποβάλλονται σε θερμοκρασία 200 βαθμών και πείσι 400 άτμοσφαιρών και μεταβάλλονται σε «καφελίτη». Με το ύλικό αυτό φτιάχνονται τώρα έπιπλα, καροσσερι αυτοκινήτων, πατώματα, εξαρτήματα μηχανών, κοντυλοφόροι, κουμπιά, μονωτικά του ήλεκτρισμού, ως και δολοκλήρα σπύτια ακόμα!

Ένας κτηματίας τιμήθηκε με χρυσό μετάλλιο, γιατί έγκατέστησε στο σπίτι του ένα δωμάτιο λουτρού από καφελίτη. Όλη ή οικογένειά του χρησιμοποίησε ένα ειδικό σαπούνι από λάδι του καφέ, φτιάχνει δέ με το ίδιο λάδι άκόμη και τηγανίτες!

Έχει προκηρυχθή έξ άλλου ένα μεγάλο νοσηματικό βραβείο για κείνον που θα βοήθι ένα άσωμα που θα βγαίνει απ' τόν καφέ.

Ο καφελίτης δεν είναι βέβαια ή μόνη πλαστική ούσια της έποχής μας. Υπάρχουν άμετρητες άλλες τέτοιες ούσιες, που φτιάχνονται από άπλες πρώτες ύλες, όπως είναι το πετρέλαιο, το ξύλο, το κάρβουνο, το γάλα, ή σόγια, ή θάλασσα κι' ο αέρας...

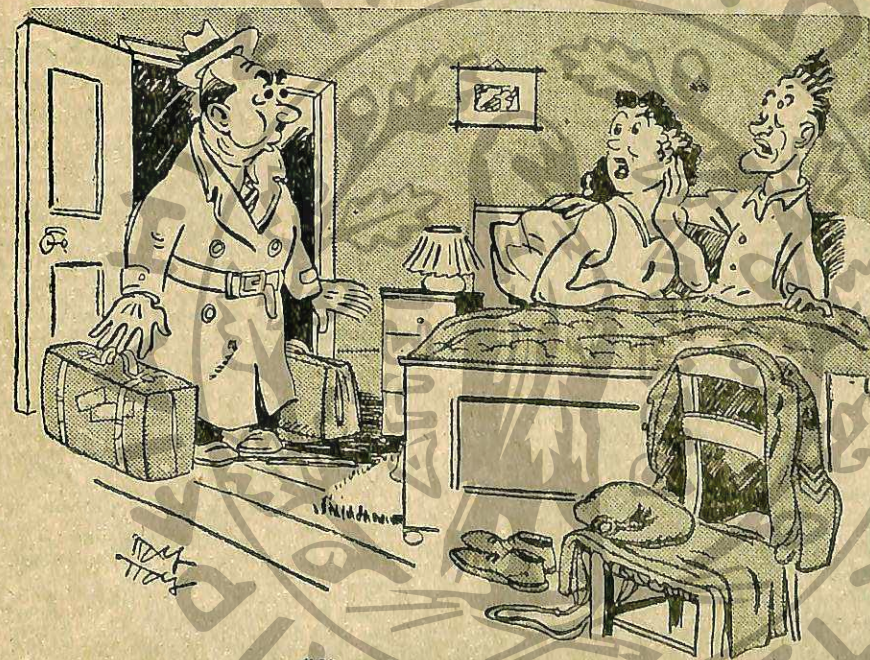
Απ' αυτές, έχουν βοή πρακτικές έφαρμογές περί τις 20.

Πριν απ' τόν πόλεμο, ή πιο συνθιμισμένη πλαστική ούσια ήταν ο «γαλάζιος».

Όπως φανερώνει το όνομά της, γίνεται απ' το γάλα. Είναι άπομονωτική, δεν παίρνει φωτιά, έχει όμως το έλάττωμα να σπάη εύκολα και να προσβάλλεται απ' την πολλή ύγρασία. Περιορίζεται λοιπόν ή χρήση της σε μικροσπάγματα: κουμπιά, βελόνες του πλεξίματος, μπιντελό, κλπ.

Έξ άλλου, δεν συμφέρει ή παραγωγή της στην έποχή μας, γιατί για ένα κιλό γαλάζιο χρειαζόμαστε 30 κιλά γάλα και άκοιβά γάλα!

Κατά τόν πόλεμο, άναπτύχθηκαν και τελειοποιήθηκαν καταπληκτικά οι πλαστικές ύλες, για ν' άντικαταστήσουν το ξύλο και τα μέταλλα. Πάνω στα μηχανικά αεροπλάνα υπήρχαν 750 εξαρτήματα από πλαστική ύλη, και στα πολεμικά πλοία περί τις 50.000. Οι κατασκευασταί τους ύποστηρίζουν ότι, χωρίς τις εξαιρετικές ηλεκτρικές κι' άπομονωτικές ιδιότητες αυτών των

«Η συνάντησι των τριών».

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

οὐδὲν, δὲν θύγει ἐκφυγεῖν τὸ ὄρατορ.
Ἐπειὶ οὖν οὗτοι μεγάλοι κατὰ φύσιν πλαστικοὶ ὄντες, ὅσοι θερμοπλαστικοὶ εἰς, πρὸς πλάσσειν καὶ φέρειν πρὸς τὸ ζεσταθῆναι, καὶ 2) οἱ θερμοσκληρυντικοί, οἱ ὅποιες, ἀφ' ὧν ζεσταθῶν μία φορά μετὰ τὸ καλοῦπι, δὲν μποροῦν πιά νὰ μαλακώσων με κανένα τρόπον. Οἱ πρώτοι ἔχουν τὸ πλεονέκτημα τῆς εὐκόλης ἐπισκευῆς, οἱ δεύτεροι τῆς ἀντοχῆς καὶ διαρκείας.

Οἱ περισσότερες πλαστικές ὕλες μποροῦν νὰ βαφοῦν, ἔτσι ὥστε ν' ἀπομιμηθῶν τὴν πέτρα, τὸ ὕψος με τὶς φλέβες του, τὰ πολυτίμα πετρώδη, κλπ. Οἱ πρὸ πολλὰς εἰς ἀδιαφανεῖς. Μία ὁμοίαν ἀπ' αὐτῆς, τὸ «πλεξιγκλάς», συναγνίσκει στὴ διαφάνειαν τὸ κρύσταλλο. Μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ θανάσιον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μέσου ἀπὸ μιὰ πλάκα «πλεξιγκλάς» πάχους ἐνὸς μέτρου. Ὅα εἶχε μάλιστα ἐκθροισθῇ ἥδη τὸ γυαλί, ἂν ἡ πλαστικὴ αὐτὴ ὕλη δὲν ἐκκόττει ἀκόμα ἀκριβῶς: 24.000 δραχμὲς τὸ κιλό. Πάντως, τὸ «πλεξιγκλάς» βρῆκε μεγὰλες χρήσεις στὰ ματογυαλῖα, στὰ τζάμια τῶν σιδηροδρόμων, τῶν αὐτοκινήτων, τῶν ἀεροπλάνων, κλπ.

Ἄλλη πλαστικὴ ὕλη, τὸ «ροναίτ», σχετικῶς διαφανές, χρησιμοποιεῖται γιὰ φιλμ φωτογραφικὰ καὶ κινηματογραφικὰ, γυνία, κάδρα, ματογυαλῖα, στυλό, γαρτί, ἀπομονωτικά, κλπ. Ὁ «βακελίτης» γιὰ βερνίκια, κόλλες, ηλεκτρικά, τηλεφωνικά ἢ ραδιοφωνικά ἐξαρτήματα, κλπ. Ὁ «αἰμιόπιαστος» γιὰ κόλλες, βιδωτὰ βουλόμενα, πιάστρα, κυττάλα, κλπ. Τὸ «βιουλκ» γιὰ τεχνητὸ καουτσούκ, ποτῆρια, δίσκους γραμμοφώνων, ἀδιάβροχα, ἀπομυκῆσαι δερμάτος, σωλήνες, βερνίκια ἀνθεκτικὰ στὸ φῶς, στὸ νερὸ καὶ στὰ λάδια, κλπ.

Γενικῶς οἱ πλαστικὲς ὕλες ἔχουν βρῆ ἀμέτρητες ἐφαρμογὰς. Φτιάχνονται μ' αὐτὰς ὁλόκληρα αὐτοκίνητα. Βάρκες καὶ βενζινοκατοῖ. Γίνεται τέλος σκέυα καὶ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ παρὰθυρά των σπιτιῶν πρὸς ἀνοικτοδρῶνται. Τὸ κόστος τους ὅμως δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἀκόμη.

Τὰ μυστικά τοῦ Μπερχντεγκάντεν

Πῶς ζοῦσε ἡ Εὐα Μπράουν

Ἡ «ἀποφωλητὴ» τοῦ Μπερχντεγκάντεν κρυβεῖ ἀκόμη πολλὰ μυστικά. Κι' ἕνα ἀπ' τὰ πρὸ ἐνδιαφερόντα εἶνε ἐκεῖνο πού ἀφορᾷ τὴν Εὐα Μπράουν. Ἐκεῖ λεχθῇ ἐπανειλημμένως ὅτι ἡ εὐνοουμένη αὐτῆς τοῦ ὕμνου ἐπιφλεῖται ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ γιᾶ... νὰ ξενιτῇ τὴν ζῆλτ. Ἀλλοὶ θεοφάνων ἀπ' ἐναντίας ὅτι ἡ διαμονὴ τῆς στὸ Μπερχντεγκάντεν ἦταν γεμάτη μοναξιά καὶ θλίψη. Ἐνὰς ρεπόρτερ σκέφθηκε νὰ ρωτήσῃ σχετικῶς ἕνα ἀπ' τὰ λίγα μὲλ' αὐτοῦ ναζιστικῶν κομμάτων πού μένοντο ἀκόμη στὸ Μπερχντεγκάντεν: τὸν ὑπάλληλο τοῦ ἀστυνόμου Ἐρνεστ Μάγιερ, ὁ ὁποῖος διατήρησε προσωρινῶς τὴν θέσιν του, γιατί εἶνε ὁ μόνος πού ζερεῖ ὅλες τὶς πολυπλοκὰς ηλεκτρικὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ τεχνικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Πρόκειται γιὰ ἕνα τύπο ἀνδράματος πού ἐκδηλῶνει ἀκόμη φανερά τὸ θαυμασμὸ του γιὰ τὸν κύριό του, τὸ ὕμνο. Ὁ ρεπόρτερ τὸν ρώτησε μετὰ τρόπον ἀνδεοτῶν καποτε προσεκτικῶς ὅτι ἡ Εὐα Μπράουν στὴν «ἀποφωλητὴ».

«Ἄ, τὸ ζερεῖτε, κύριε... εἶπε ἀπλοῦς ὁ Μάγιερ, ὁμοιογενῶς ἐμμέως μ' αὐτὰ τὰ λόγια τῶν τῶν... ἐρωτικῶς παρ' ἐκτροπῆς τῆς Εὐας!

Μία ἐπισκεψὴ στὸ Μπερχντεγκάντεν ἀξίζει τὸν κόπο. Ἡ «ἀποφωλητὴ» κατασκευάσθηκε μετὰ τὸ πρῶτον ἐνὸς εἰδικοῦ φόρου, πού ἐπέβαλε ὁ Φίλς κι' ἐμπέτισε τοῦ Χίτλερ Μάρτιν Μπράουν. Ὁ Φίλς ἐφῆρε ἀπ' τὴν ἱτολία 3000 ὀνομαστικὰ ἐργάτες, σὺν ἐκείνων πού ἐφῆσαν ἄλλοτε τὸ Σουλόν κι' ἄλλα τουναντίον τῶν Ἀλβαν. Ἐκκοί ἀπ' αὐτοὺς ἐπῆσαν στὸν βαρὰρο κατὰ τὶς ἐργασίας δὲν ὑπάρχει ὅμως πούθενά κανεὶς τάφος.

Τὸ Μπερχντεγκάντεν στοίχισε 120 ἐκατομμύρια μάρκα. Ὁ Χίτλερ τὸ ἐπισκέφθηκε πέντε μόνον φορές ἀπ' αὐτὸ τοῦν καὶ δὲν διανυκτερεύει ποτὲ ἐκεῖ.

Ἐνὰ τουναντίον, μικροὺς 1000 μέτρων περίπου, ὁδηγεῖ στὴν τελευταία μπροσύντῃν πόρτα, πῶς ἀπ' τὴν ὁποία βρισκεται ἡ ἐξοχὴ στὸ βράχο τὸ ἀστυνόμου πού ἀνεβάσει τοὺς ἐπισκεπτὰς στὴν κορυφή, σὲ ὕψος 300 μέτρων. Μόσα λοιπὸν σ' αὐτὸ τοῦν νελ ἡ Εὐα Μπράουν ἐτρεχε καθημερινῶς μετὰ τὴν μοτοσυκλέττα τῆς, ἐμπρός-πίσω, ἐπὶ ὥρᾳ ὁλόκληρᾳ!

Μεταθανάτιος ἐκδικησις

Γιὰ νὰ μὴν ξαναπαντρευθῇ ὁ σύζυγός της

Ἐκεῖνο ὅμως πού τὴν ἔκανε νὰ λυγῇ δὲν γνωρίζει ὅρα στὸν ἑρῶτα καὶ στὸ μίσος δὲν ἔχουν ἄδικο. Καὶ αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀληθινὰ μὴν πρὸς τὴν περιττοῦσιν μίαν ἐγγάμου γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σουηδία, πού ἐπέτρεψε τὴν πρὸ καταπληκτικὴ καὶ πρὸ ἀγρία ἐκδίκησιν ἐναντίον τοῦ συζύγου της, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιη ὅτι δὲν θὰ παντρευθῶν μίαν ἀντίστοιχὴν τῆς πού ἐκείνη ἐμίσους.

Ἡ Ἰνὲς Σίζακ ἦταν μιὰ πολὺ ὥραία νέαν πού εἶχε παντρευθῇ ἀπὸ ἑρῶτα τὸ μηχανικό Σβάν Χέμμολ.

Μὰ ἡ δυστυχισμένη, τὸ δεύτερο ἔτος τοῦ γάμου της, προσβλήθηκε ἀπὸ φυματίωσιν καὶ ἡ κατάστασις τῆς χειροτέρευε ἀπὸ τὴν μίαν μέραν στὴν ἄλλη.

Ἐκεῖνο ὅμως πού τὴν ἔκανε νὰ λυγῇ περισσότερο ἦταν ἡ συμπεριφορά πού εἰδείνε ὁ σύζυγός της γιὰ μιὰ φίλη της, τὴν Λίνα Ντουμπόι. Ἡ νέα αὐτὴ ἐρχόταν κάθε μέραν στὸ σπίτι, ἀλλ' ἡ Ἰνὲς ἦταν βέβαιη πῶς δὲν τὴν ἔκανε ἀπὸ ἀγάπην γιὰ τὴν Λίνα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συναντᾶται μετὰ τὸν σύζυγό της.

Ἐφῆκε, ἕνα πρωτὶ, ἡ Ἰνὲς βρέθηκε νεκρὴ στὸ κρεβάτι της. Ἡ νεκρώσις πού ἐγένετο στὸ σῶμα της ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν της, ἀλλὰ ἀπὸ ἀληθινὰ μὴν ἐκδίκησιν.

Φυλακισμένος τῆς συζύγου του

Ἡ πρωτότυπη περιπέτεια ἐνὸς πρώην ἀεροπόρου

Πολλοὶ ἄνδρες συνηθίζουν νὰ λένε ὅτι ὁ γάμος εἶνε... ἰσοδυναμῶν. Ὑπάρχει ὡστόσο κάποιος σύζυγος, πού εἶνε πραγματικῶς φυλακισμένος κι' ἔχει ὡς δεσποφύλακα τοῦ τῆς γυναῖκα του! Λέγεται Καμίλ Λαμάρκ, εἶνε ἡλικίας 24 ἐτῶν, κι' ὁ πρῶτος ἀεροπόρος τῶν ἐλευθέρων Γαλλῶν. Ζῇ μαζὶ μετὰ τὴν νεὰ κι' ὁμορφὴν γυναῖκα του Ἰρέν καὶ μετὰ τὴν κορούλα τους σ' ἕνα γραφικὸ σπίτι τοῦ Πρέστον τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε κι' οἱ δύο εὐτυχιμένοι, γιατί ζῶσαν ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι ἀπὸ μακρὸ ἀναγκαστικὸ χωρίον. Ἐλπίζουν δὲ ὅτι δὲν θὰ ἐπιμεινῶν νὰ τοὺς ξαναχωρίσουν οἱ ἀγγλικὲς ἀρχαί.

Γνωριστῶν καὶ τὸ 1944, σ' ἕνα χορὸ, κι' ἐνοχλῶσαν ἀμέσως ἀμοιβαίον ἑρῶτα. Ὁ Καμίλ δρισκετόν τότε μαζὶ μετὰ τὴν γυναῖκα του στὴν Ἀγγλία. Πέρουσι λίγο πρὶν γυρῶσιν στὴν Γαλλίαν γιὰ ν' ἀπολυθῇ, παντρεύθηκε μετὰ τὴν ἀγαπημένην του, τὴν ἐγγυῆσιν πρὸς τὸν σπῆτακι τοῦ Πρέστον κι' ἐφῆκε μετὰ τὴν πρόβλεψιν πῶς θὰ ζῶσαν ὡς μερικὲς ἐβδομάδες.

Ἀναρίσκει ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο... ἐπὶ ὅλην ὥρᾳ τοὺς ἀγγλικὺς νόμους τῆς μεταναστεύσεως! Ὄταν πῆρε τὸ ἀπολυτήριο του καὶ ζήτησε νὰ γυρῶσιν στὴν Ἀγγλίαν δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν. Ἀδικοῦ ἐξέθεσε τὴν περιπέτειαν τοῦ. Ὁ νόμος δὲν προβλεπε ἐξαίρεσις...

Τότε κι' αὐτὸς κρυφτικῶς μετὰ σὲ μιὰ βάρκα ἐνὸς πλοίου πούκανε τὴν συγκοινωνίαν.

Ποῖος ὅμως ἦταν ἐκεῖνος πού τὴν εἶχε ἀληθινὰ;

Τὸ ἡμερολόγιό πού κρατοῦσε ἡ Ἰνὲς δὲν ἄφηνε καμμίαν ἀμφιβολίαν γι' αὐτό. Περὶ ὅπως ἐγράφε, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ βλέπῃ ὅπως ἔρωτα τοῦ Σβάν καὶ τῆς Λίνας νὰ μετῶν γαλῶν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της. Τέλος, τὴν προηγουμένη τοῦ θανάτου της ἐγράφε: «Τὸ φάρμακόν πού μοῦ ἔδωκε χθὲς ὁ Σβάν εἶχε μιὰ περίεργη γεύσι. Εἶμαι βέβαιη πῶς με ἀληθινὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παντρευθῇ τὴν καταραμένην αὐτὴ Λίαν, πού προσποιεῖται πῶς εἶνε ἡ καλύτερη φίλη μου...»

Τὸ εἰδύλλιο τοῦ Σβάν γιὰ τὴν νεὰ ἦταν ἄλλωστε γνωστὸ καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους. Ἐτοί, ἡ περικοπὴ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἰνὲς, πού ἀνεφέραι πιστευθῆκε ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅτι ἔλεγε τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου της. Συνέλαβαν, λοιπόν, τὸν Σβάν Χέμμολ καὶ τὸ δικαστήριον τὸν κατέδικασε σὲ ἰσοδυναμῶν.

Αὐτὰ συνέβαιναν τὸ 1931. Ἡ Ἰνὲς πεθαινόντας εἶχεν ἀφήσει σ' ἕνα συμβολαιογράφου τῆς Στοκχόλμης τὴ διαθήκην της μετὰ τὴν ἐντολήν ν' ἀνοικθῇ δέκα πέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατό της. Ἡ διαθήκη αὐτὴ, πού ἦταν ἰδιόχειρος, ἀνοικθῆκε, λοιπόν, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες.

Ἡ Ἰνὲς διέθετε ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ κατέληγε μετὰ τὴν ἐξῆς καταπληκτικὴ δήλωσις:

«Ἐξομολογῶμαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὅτι ὁ σύζυγός μου δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸ θάνατόν μου. Ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ θὰ τὴν πραγματοποιήσω κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ἢ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐπομένης παύσαντας ἀρρενικῶς. Ἐτοίμα ἔμαθα μίαν ζωὴν πού εἶνε γιὰ μένα ἕνα ἀδύνατον μαρτύριο. Ἐχω λάβει ὅλα τὰ μέτρα μου γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσῃ καὶ νὰ καταδικασθῇ ὡς ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατόν μου ὁ σύζυγός μου. Τὸ ἐγκλημα μου εἶνε μεγάλο καὶ ἀσυγχώρητο. Ἀλλ' ἔτσι τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιη πῶς ὁ Σβάν δὲν θὰ παντρευθῇ τὴν φίλην μου Λίαν Ντουμπόι πού ἀγαπᾷ. Ἄν, σύμφωνα μετὰ τὴν πρόβλεψίν μου, καταδικασθῇ, ὅς μετὰ συγχώρησιν γιὰ τὸ μεγάλο κακὸν πού τοῦ ἔκαμα. Ὅποια καὶ νὰ εἶνε ἡ κατάδικός του, τὰ μαρτύριά του θὰ εἶνε μικρότερον ἀπὸ τὸ δικό μου».

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν, ἔγινε ἀναθεώρησις τῆς δίκης καὶ ὁ Σβάν Χέμμολ ἀβωώθηκε. Ἀλλ' ἦταν πιά ἕνα ἐρείπιον.

Ὅσο γιὰ τὴν Λίαν Ντουμπόι, μετὰ τὴν ἐγκρίσειν τοῦ Χέμμολ, εἶχε κλεισθῇ σ' ἕνα μοναστήριον, ὅπου πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια.

νία Γαλλίας. Ἀγγλίας κι' ἔφτασε στὸ ὁλόκληστον. Ἐκεῖ ὅμως δὲν βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ βγῇ ἀπ' τὴν κρύπτην τοῦ χωρίου νὰ τὸν ἴδωσιν, κι' εἶται ἀναγκασθῆκε νὰ μείνῃ στὸ πλοῖο καὶ νὰ ζῶσαν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ταξεῖδι! Αὐτὸ τὸ πλοῖον, ἔλα κράτησε 63 ὥρας!

Τέλος, ὁ Καμίλ κατέφερε νὰ βγῇ στὴν Ἀγγλίαν κι' ἐπέμεινε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην του γυναῖκα. Ἐνῶ ὅμως τὴν ἐξοφῶσιν τὴν ἀγκαλιά του, κτύπησε ἡ ἐξώπορτα. Ἦταν ἕνας ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος συνέλαβε τὸν Καμίλ γιατί εἶχε μὴν στὴν Ἀγγλίαν χωρὶς ἀδείαν.

Στὴ δίκην τοῦ συζύγου της, ἡ Ἰρέν διηγήθηκε ὅλην τὴν ἱστορίαν της καὶ πρόσθεσε:

«Ἄν στερηθῶ πάλι τὸν Καμίλ μου, θὰ πεθάνω ἀπ' τὴν λύπην μου, καὶ τὸ παιδάκι μου θὰ πεθάνῃ κι' αὐτό!

Οἱ δικαστοὶ συγκινήθηκαν, ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Καμίλ στὸν πόλεμον κι' ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀφίσουν προσωρινῶς «φυλακισμένον» τῆς Ἰρέν, ὡς ὅπου ἀποφασισθῇ ὁριστικὰ γιὰ τὴν περιπέτειαν τοῦ ὑπουργίου Ἐσωτερικῶν.

Εἰςθε ἐλεύθερος νὰ βγαίνετε ἀπ' τὸ σπίτι, τοῦ εἶπαν ἀρκεῖ μόνον νὰ βρῶσθε πάντα ὑπὸ τὴν ἐπιβλέψιν τῆς συζύγου σας.

Κι' ἐκεῖνος τοὺς εὐχαρίστησε θερμὰ, γιατί πούδιναν τέτοιο χαριτωμένον δεσποφύλακα!

Καταπληκτικὲς μεταβιβάσεις

Ἡ «αὐτόματος γραμματεὺς» ἐνὸς δημοσιογράφου

Ἡ μεταβίβασις τῆς σκέψεως καὶ ἡ τηλεπάθεια ἀποτελοῦν φαινόμενα πού ἔχουν ἀναγνωρισθῇ καὶ ἐμπνευσθῇ πιά ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην καὶ πού κανεὶς δὲν ἐκπλήσσεται γι' αὐτὰ σήμερον, οὔτε τὰ θεωρεῖ ὡς ἐκδηλώσεις μυστηριώδεις καὶ ὑπερφυσικὰς. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιπτώσεις πού εἶνε πραγματικὰ καταπληκτικὲς καὶ πού δείχνουν ὅτι οἱ ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπου πνεύματος εἶνε ἀπεριόριστες καὶ ἀστείρευτες.

Μία ἀπ' αὐτὰς τὶς περιπτώσεις εἶνε τῆς Μάργκαρετ Κέννιθ, τῆς αὐτομάτου γραμματέως τοῦ Σκωτσέζου δημοσιογράφου Τζῶν Σμιθ, πού, γρηὶ πιά σήμερον, ζῇ ἀποτραβηγμένη σ' ἕνα μικρὸν σπιτάκι στὴ Γλασκώβη.

Σὲ μιὰ συνέντευξιν πού ἡ Μάργκαρετ Κέννιθ ἔδωκε τελευταίαν γιὰ τὴν συνεργασίαν της μετὰ τὸν Τζῶν Σμιθ, πού εἶχε καίτοι ἄλλοτε μεγάλο κρότον, ἀφηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

«Μία μέραν, καθὼς ὁ Σμιθ μοῦ ὑπαγόρευε ἕνα ἄρθρον πού, πρόσθετον, ἀπέτελεται ἀσυναίσθητα τὶς περιόδους, προτοῦ ἐκείνος μοῦ τῆς πῇ. Τὸ πράγμα ἔκαμε μεγάλῃ ἐντύπωσιν καὶ στοὺς δύο καὶ τότε ὁ Σμιθ μοῦ ἐπρότεινε νὰ δοκιμάσωμε ἂν θὰ μπορούσα νὰ γράφω ἕνα ἄρθρον πού, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ὑπαγορεύῃ, ἐνῶ ἐκεῖνος θὰ τὸ σκεπτόταν ἐντατικῶς. Τὴν πείρασιν ἐπέτυχε θαυμασίαν. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν, μοῦ ὑπαγόρευε τὰ ἄρθρα του καὶ ἐγὼ τὰ ἐγράφα. Τὴν ὥραν τῆς ὑπαγορεύσεως ἤμασταν ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον. Κατόπιν ὁ Σμιθ μοῦ «ὑπαγόρευε» τὰ ἄρθρα του ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐγὼ τὰ ἐγράφα στὸ δικό μου καὶ τὰ πῆγαίνα κατ' εὐθείαν στὴν ἐφημερίδα.

Ἐνὰ πρωτὶ ἐνοχῶσα μεγάλῃ ἀδιαθεσίαν, σὺν νὰ εἶχα πυρετό. Ἡ ἀδιαθεσίαν μου ἐξηγήθηκε λίγη ὥραν ἀργότερον, ὅταν ὁ Σμιθ ἦλθε στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι θὰ ἐφύγε γιὰ τὴν Ἰρλανδίαν, ὅπου εἶχε ἐξοπάσει ἡ ἐπανάστασις τῶν «Σίν-Φάινερ».

Μάργκαρετ, μοῦ εἶπε, κάθε πρωτὶ, στίσι 11, θὰ κάθασιν στὸ τραπέζιν, ὑποστὰς μερικὰ φύλλα χαρτίου καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ ὑπαγορεύω τὶς ἀνταποκρίσεις μου, πού θὰ τὶς πῆγαίνας ἀμέσως στὴν ἐφημερίδα, γιὰ τὴν ἑσπερινὴν ἐκδόσιν.

Αὐτὴ ἡ συνεργασία κράτησε ἕναν ὁλόκληρον χρόνον. Μετὰ τοῦτο, ὅμως, πολὺ καὶ στὸ τέλος ἐφέτα λιποθύμην.

Ὁ Σμιθ γύρισε κατόπιν, ἀλλ' ἔμεινε πολὺ λίγο καιρὸ στὸ Λονδίνο, γιατί ἐρεισθῆκε νὰ φύγῃ ἀμέσως σχεδὸν γιὰ τὴν Ἰνδία, ὅπου εἶχαν ἐξοπάσει νέες παραχές.

Ἀπὸ τὸ πολυμικρὸ σκάφος πού τὸν μετέφερε, μοῦ «ὑπαγόρευε» κάθε μέραν, σὲ ὠρισμένη ὥραν, τὶς ἐντυπώσεις του καὶ ἐγὼ τὶς ἐγράφα καὶ τὶς πῆγαίνα στὴν ἐφημερίδα, ὅπως ἔκαναν καὶ ὅταν βρισκόταν στὴν Ἰρλανδίαν. Ἀλλ' ὅσο ἀπομακρυνόταν τὸ πλοῖον, ἡ ἐπικοινωνία αὐτὴ γινόταν καὶ πρὸ δυσκολία καὶ μ' ἐξαντλοῦσε.

Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ οἰκεῖοί μου ἐπέμειναν ὅτι ἐπρεπε νὰ σταματήσω. Ἀλλὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον. Κάθε μέραν, ὅταν ἐρχόταν ἡ ὠρισμένη ὥρα, μιὰ ἀκατακρίστη δύναμις μετὰ κατῆλυνε στὸ τραπέζιν καὶ μετὰ ἀνάγκαζε νὰ γράφω.

Ὡστόσο, οἱ ἀνταποκρίσεις τοῦ Σμιθ γίνονταν τώρα ἀπερριμέντες καὶ ἀναμνηστικῶς μετὰ σ' αὐτὰς διάλογοι καὶ περικοπές, πού δὲν εἶχαν καμμίαν σχέσιν μετὰ τὸ ὑπόλοιπον κείμενον. Ἐτοί, ὅταν τελείωνε ἡ ὑπαγόρευσις, ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ κα-

σκινίζω τὰ χειρόγραφα, γιὰ νὰ ἐχωρίσω τὴν ἀνταπόκρυσιν ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα κομμάτια. Αὐτὰ τὰ τελευταία τὰ καθαρόγραφα κατόπιν χωρίσταν.

Τέλος, γύρισε ὁ Σμιθ καὶ τοῦ παρουσίασα πεντακόσιες σελίδες, πού περιείχαν τὰ ἀνεξορκιστὰ αὐτὰ κομμάτια. Τί εἶχε συνιθῇ; Ὁ Σμιθ εἶχε γράφει ἕνα μυθιστόρημα, καὶ εἶχε χάσει τὰ χειρόγραφα του στὸ ταξεῖδι. Ἡ ἀπώλεια αὐτὴ τὸν εἶχε λυπῆσαι πολὺ καὶ ἐξασκεπτόταν σὺν ἑνὶ ὁλόκληρον κομμάτι ἀπὸ τὸ μυθιστόρημά του, χωρὶς ὅμως ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὰ ἐαναγράψῃ. Τὰ κομμάτια αὐτὰ, λοιπόν, μοῦ τὰ μεταβίβαζε, χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνω καὶ ὁ ἴδιος, μαζί μετὰ τὶς ἀνταποκρίσεις του. Οἱ πεντακόσιες σελίδες πού τοῦ παρουσίασα ἀποτελοῦσαν περισσότερον ἀπὸ τὰ 3/4 τοῦ μυθιστορήματος. Ὁ Σμιθ τὸ συμπλήρωσε καὶ τὸ δημοσίευσε ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸν.

Ὁ Σμιθ πέθανε ἀργότερον ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα. Μετὰ τὸ θάνατόν του ἡ Μάργκαρετ ἔχασε ὁλότελα τὶς ἱκανότητές της.

Μία ἄλλη καταπληκτικὴ περίπτωσις ἦταν τῆς Βιογινίας Τόρρις. Ἦταν μιὰ ἐγγαμὴ γυναῖκα καὶ ὑπῆρα τριῶν παιδιῶν. Κάθε βράδυ, λοιπόν, ἀπὸ κάποιον καιρὸ, μόλις ὁ σὺζυγός καὶ τὰ παιδιὰ της ἐπέφταν νὰ κοιμηθῶν, ἀίσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμίαν νὰ γράφῃ. Καθόταν τότε σ' ἕνα μικρὸν τραπέζακι καὶ ἐγράφε πολλὰς φορές ὡς τὰ ἡμερώματα.

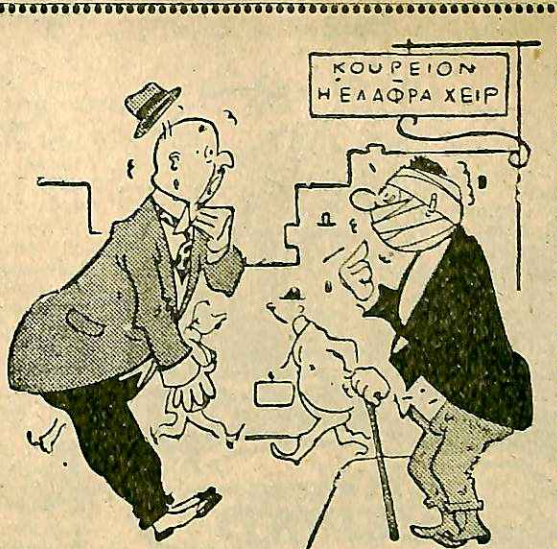
Κάποτε θέλησε νὰ ἐξαναδιαβάσῃ αὐτὰ πού ἐγράφε, ἀλλὰ δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ μ' ἐκεῖνος στοὺς ὁποίους ἐδείξε τὰ χειρόγραφα της. Ἦταν γραμμένα σὲ ἀρχαίαν γλῶσσαν μετὰ πολλὰ γράμματα στὸ ἀναμειγνύμενον, μετὰ συνεχῆ ἐπαναλήψεις καὶ ἐμοιαζαν σὺν ἀσυναίσθητι.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν, ἡ κυρία Τόρρις γναισθῆκε μετὰ ἕνα ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων, τὸν Οὐίλιαμ Πάττερσον καὶ τότε λῦθηκε τὸ μυστήριον.

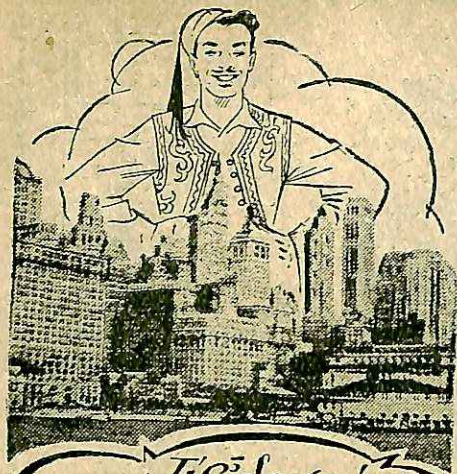
Ὁ Πάττερσον πῆγαίνε κάθε ἀπόγευμα στὴν Βιβλιοθήκην καὶ μελετοῦσε ἕνα παλὸν ρομάντζο τοῦ 15ου αἰῶνος, γραμμένον σὲ ἀρχαίαν γλῶσσαν. Ἐπειτα, τὴν νύκτα, κλεινόταν στὸ γραφεῖόν του καὶ μετὰ τὶς σημειώσεις πού εἶχε κρατήσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν προσπαθοῦσε νὰ συγκαταλογίσῃ καὶ ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν περιττολογίαν καὶ τὶς ἐπαναλήψεις τὸ ρομάντζο, γιὰ νὰ τὸ ἐκδόσῃ. Ἡ κυρία Τόρρις δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, λοιπόν, ἀπὸ τὸ νὰ παίρνῃ τὴν σκέψιν του καὶ νὰ τὴν ἀποτυπώνῃ στὸ γαρτί. Τὸ ἀξιοσημείωτον εἶνε ὅτι ἡ ἐργασία τοῦ Πάττερσον, πού βρισκόταν σχεδὸν στὸ τέλος τῆς καὶ τὰ χειρόγραφα τῆς κυρίας Τόρρις περιείχαν τὶς ἴδιες φράσεις, σὺν νὰ εἶχαν γραφθῇ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἄνθρωπον. Μόνον ὅτι τὰ χειρόγραφα τοῦ Πάττερσον ἦσαν συγκαταλογισμένα μετὰ τῶν, ἐνῶ τῆς κυρίας Τόρρις ἦσαν ἀσυναίσθητα.

Ἀκτίνες X στὰ παπουτσοῦδιν

Σὲ πολλὰ ἀμερικανικὰ καταστήματα παπουτσιῶν χρησιμοποιοῦνται ὡς γράμματα, μηχανήματα ἀκτινοσκόπησης, πού ἀποκαλύπτουν τὴν ἀσχετοῦσιν καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ποδίου καὶ πελάτου οὕτως ὥστε νὰ ἐκλῆνται τὸ κατάλληλον οἰκῆμα παπουτσιοῦ. Τώρα λοιπὸν οἱ ἀρμόδιοι τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς νυν, μπερσεύαν ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνον ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν μηχανημάτων ἀπὸ ἀνθρώπους δίχως εἰδικὰς γνώσεις ἀκτινολογίου, γιὰ τοῦτο, ἐπὶ πρῶτον, συνέταξε ν' ἀπαγορευθῇ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπάντησαν δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος, γιατί τὰ μηχανήματα εἶνε τελείως ἀπομονωμένα καὶ παράγουν πολὺ λίγες ἀκτίνες. Τὸ ζήτημα δὲν ἔχει λυθῇ ἀκόμη, φαίνεται ὅμως ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ τελικὰ οἱ ἀπόψεις τοῦ ὑπουργείου.

—Μπρά! Τί ἐπαθες; Κανένα αὐ

Γι' εμάς στην ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι έφημερίδες των πρώτων ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

Του επανελθόντος εκλεκτού συνεργάτου μας ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Φαίνεται πως ο πρώτος Έλληνας που μετάναστευσε στην Αμερική — αν εξαιρέσουμε τον... Κολόμβο, για την ελληνική καταγωγή του οποίου υπάρχουν πολλοί που επιμένουν ανεπίσημα — ήταν κάποιος μυστηριώδης Καπετάν Θωμάς Γραικός (Κάπταν Τόμας Γκρέισιαν) που εγκαταστάθηκε στη Βοστώνη το 1660. Η ιστορία δεν αναφέρει ότι προτού ξεκινήσει για την Αμερική έμενε στην Ίνδιαντιν, όπου ήσυχαιτο με ναυτικές και εμπορικές επιχειρήσεις.

Κατά το 1675 ο Άγγλος Μπώλλ που είχε προσηλυτίσει την τουρκοκρατούμενη Ελλάδα έπρότεινε στον Βασιλέα της Αγγλίας να εγκρίνει τη μεταφορά στην υπό βρετανική διοίκηση αμερικανική επαρχία της Βιοργίνιας αρκετών χιλιάδων Μανιανών, για να ενοχλήσουν εκεί ως δοῦλοι. Το σχέδιο φαίνεται δεν ενοχλήθηκε και έτσι οι Μανιάντες έμειναν στον τόπο τους, για να εγκατασταθούν αργότερα στην Κοροσίκη, όπου οι απόγονοί τους διατηρούν ακόμα την ελληνική γλώσσα και τα έθιμα της Μάνης.

Μετά δεκαπέντε περίπου χρόνια — κατά το 1700 — ξεκίνησαν από τη Σμύρνη 800 Έλληνες μαζί με αρκετούς Ιταλούς κι έφθασαν στην Αμερική ύστερα από ένα ταξίδι γεμάτο περιπέτειες. Οι Έλληνες αυτοί εγκαταστάθηκαν στη Φλώριδα όπου ίδρυσαν την πόλη Νέα Σμύρνη. Άλλα μερικά δεκαετηρίδες χάθηκαν τα ίχνη τους. Κανείς δεν ξέρει τί απέγιναν.

Ο πρώτος Έλληνας που παρουσιάζει δοξασι στην Αμερική είναι ο Δημήτριος Ύψηλάντης. Έφθασε το 1776 στο Νέο Κόσμο με μερικούς φίλους του πολεμιστές και πήρε μέρος στον αγώνα για την ανεξαρτησία των Ηνωμένων Πολιτειών. Η συμβολή του υπήρξε αξιόλογη. Στην Πολιτεία Μίτσιγκαν υπήρξε πολιτάρχης με το όνομα Ύψηλάντης.

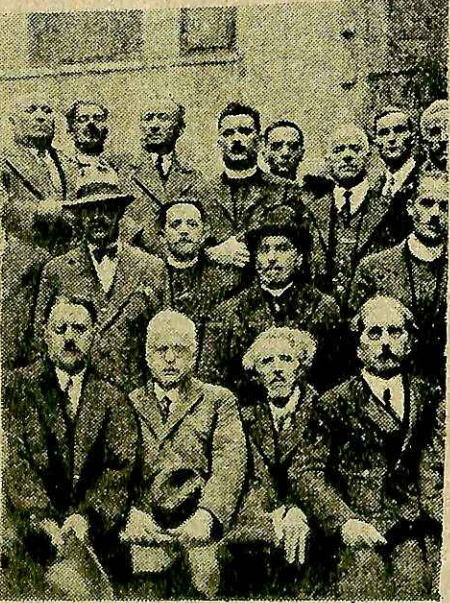
Ένας άλλος Έλληνας που διεκρίθη αργότερα στον αμερικανικό στρατό είναι ο Λουκάς Μιλτιάδου Μίλλερ, από τη Λειβαδιά. (Μίλλερ είναι το όνομα ενός Αμερικανού συνταγματάρχη που τον είχε υιοθετήσει). Ο Λουκάς αυτός έγινε και σωματάρχης μέλος του Κογκρέσου.

Αυτοί λοιπόν είναι οι πρωτοπόροι της ελληνικής μετανάστευσης στην Αμερική. Η ομαδική μετανάστευση δεν άρχισε παρά κατά το 1890. Τότε ιδρύθηκαν και οι πρώτες παροικίες, με τις εκκλησίες τους, τα σχολεία τους, τα σωματεία τους και — φυσικά — τις έφημερίδες τους. Ως γραφεία και τυπογραφεία των ελληνικών εφημερίδων της μακρινής εκείνης εποχής — εφημερίδων πολυγραφημένων κυρίως — χρησιμοποιούντο τα ελληνικά... καφενεία της Νέας Υόρκης, του Σικάγου και της

Νέας Ορλεάνης. Ο «Λούκουλος», ένα από τα παλαιότερα «καφενετιάκια» της Νέας Υόρκης, συνενέτρωνε όχι μόνον τους θαυμαστές του πατάκι και των ιψάν υπαίτη εογάτες και τεχνίτες, αλλά και τους κάπως μορφωμένους που προτιμούσαν να πωλούν στους συμπατριώτες τους πνευματική τροφή, αντί να ενοχλούνται από συνθήκες κάθε άλλο παρά ικανοποιητικές στις σιδηροδρομικές γραμμές και τα μετρώλια.

Έτσι ένεφανίσθη μία μέρα του 1902 στο «Λούκουλο» ο πρώην διανομέτης της Αθηναϊκής «Ακροπόλεως» Γαβριήλ Δ. Ραγκαβής. Έφθασε στην Αμερική με την απόφαση να εκδώσει μεγάλη εφημερίδα. Και, πραγματικά, η πρώτη του φροντίδα ήταν να δημιουργήσει ένα κατάλληλο τυπογραφείο, τον «Κόσμο» που λειτουργεί ακόμη και σήμερα υπό την διεύθυνση του κ. Χατζηθασίλη, παλαιού συνταξιού του Ραγκαβή. Λίγο αργότερα διώας ο Ραγκαβής διαπίστωσε ότι η υπό μελέτην εφημερίδα πιθανόν να του εξησφάλιζε λίγη δόξα, δεν θα του έδινε όμως το οικονομικό πρόβλημα. Έγκατέλειψε λοιπόν την ιδέα της πνευματικής τροφής και έστράφη προς την επιχείρηση της κοζίνας. Ίδρυσε το περίφημο «Πασι ρεστωραν Καφέ» στη Λεωφόρο Φλάιτμπος του Μπρούκλιν. Και έκανε γουρσές δουλειές μαζί με τους συνεταίρους του Β. Άλυσανδράτο και Α. Καραγιάννη. Δεν ξέρω τι έλασε από τον Ραγκαβή της εγκατάλειψης έκ μέρους του Ραγκαβή της ιδέας εκδόσεως εφημερίδας, πρέπει όμως να τονίσω ότι εκέδρισε πολλά η φημή της ελληνικής μαγειρικής. Διότι το «Πασι ρεστωραν» είχε γίνει γνωστό σ' όλη τη Νέα Υόρκη.

Οι πρώτες κάπως συστηματοποιημένες ελληνικές εφημερίδες της Αμερικής, ήταν εβδομαδιαίες. Μία απ' αυτές είχε τον τίτλο «Θεομωπύλαι», στην οποία διοικούσε και φύσε ο κατόπιν υπουργός Γεωργίας και Παιδείας Άθων. Άρσενος. Ο ίδιος εξέδωκε και δική του εφημερίδα, την «Αθηνά». Το 1908 εξέδωθη στη Νέα Υόρκη «Το Παρνελλήνιον», εβδομαδιαία επίσης εφημερίδα που την διηύθυνε ο Σωκράτης Σαθάκης. Ο Σαθάκης ήταν από τους λίγους τότε μορφωμένους Έλληνες της Αμερικής και σφωμενόμενος «Έλληνας της Αμερικής» και σφωμενόμενος «Αμερικανός της Ελλάδας». Μεταξύ του 1905 και 1910 η εφημεριδομανία κατέλαβε τους Έλληνες της Αμερικής. Ο Κώστας Σακελλαράκης εξέδωκε τον μηχανοκίνητο «Φοορου» και την δεκαετηρίδα σατυρική «Σφήκα». Κάθε βδομάδα σχεδόν

Είς την πρώτην σειράν (εξ αριστερών) τρεις από τους παλαιότερους Έλληνες δημοσιογράφους της Αμερικής: Ο Πολυζωίδης της «Ατλαντίδος» (1ος), ο Κωττάκης της «Καθημερινής» (3ος), ο Καλλιμάχος του «Έθν. Κήρυκος» (4ος).

ξεπηδούσε κι' από μία καινούργια εφημερίδα για να κλείσει ύστερα από λίγους μήνες και μετά το τραγάνισμα των συνδρομών. Κάπου 60 εβδομαδιαίες ελληνικές εφημερίδες εξέδιδοντο κατά το 1910 στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο, στη Βοστώνη, στη Νέα Ορλεάνη και στο Νητράιτ. Την τοπική τους εφημερίδα είχαν λίγο αργότερα και οι σφουγγαράδες κάτοικοι του εντονώτατα ελληνίζοντος χωριού Τάρπον Σπρίγκς της Φλώριδας.

Οι εφημερίδες αυτές συνετηρούντο με τις συνδρομές. Τα γραφεία τους, όπως είπαμε, ήταν συνήθως εγκατεστημένα στα ελληνικά καφενεία και εστιατόρια. Εκεί έγραφοντο τα φλογερά άρθρα. Εκεί ένινετο το «ρεπορτάζ». Βγαλμένο κυρίως από τα γούμματα που βρόχοντο από την Ελλάδα. Όλγια πολιτικά και πολλά κοινωνικά. Είχαν μεγάλη σημασία και ετονίζοντο με ζωηρούς τίτλους ειδήσεις γάμων, βαπτίσεων, αφορώνων, θανάτων κτλ.

Τότε έκαναν την εμφάνισή τους οι δυο μεγάλες καθημερινές εφημερίδες της Αμερικής: η «Ατλαντίς» πρώτα και λίγο αργότερα η «Εθνικός Κήρυξ». Οργανώσαν συγχρονισμένες τεχνικές εγκαταστάσεις και προσέλαβαν συντακτικό προσωπικό από έμπειρους και μορφωμένους φοιτητές. Έγινε μετάνοιξη δημοσιογραφικού αίματος και από τις Αθήνας. Το 1912 μετεκλήθη σ' η Νέα Υόρκη ο έγκριτος συνάδελφος Δ. Γατόπουλος, ο οποίος εράσθηκε δύο χρόνια περίπου στην «Ατλαντίδα». Γύρω σ' αυτές τις δυο εφημερίδες περιστράφη έκτοτε η ζωή του ελληνικού τύπου της Αμερικής, χωρίς διακοπή, μέχρι σήμερα...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο «εξάδελφος του τσάρου» ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΡΕΙΣΤΩΡΑΝ

Ο πολυμήχανος και πολύτιμος Χάρρυ Τζέργκουσον

Ο άνθρωπος που υπήρξε πιθανώτατα ο καταπληκτικώτερος ψευτής κι' απατεώνας των Ηνωμ. Πολιτειών του 20ού αιώνα, είναι ο (πρίγκιψ Μιχαήλ Αλεξάνδρουβιτς Διμήτρης «Ομπρόνσκυ» Ρωμανώφ, εξάδελφος του τσάρου, η μάλλον ο Χάρρυ Τζέργκουσον που γεννήθηκε πρό 55 ετών στο Μπρούκλιν κι' άνοιξε πρό 5 ετών στο Μπέρκλυ Χιλς ένα ρεστωράν. Είχε δανεισθή για το σκοπό αυτό 7500 δολάρια από διαφόρους φίλους. Ίδιος δέ ηθοποιός του κινηματογράφου. Σήμερα το κατάστημά του κάνει χρυσές δουλειές. Έξυπηρετεί τις γαστρονομικές ανάγκες των αστέρων του Χόλλυγουντ, πραγματοποιεί εισπραξεις 700.000 δολαρίων, τοντος κι' άφινει στον ιδιοκτήτη του 75.000 δολάρια ως καθαρό κέρδος.

Ο διαβολεμένος αυτός άνθρωπος κατάφερε άλλοτε να περάσει διαδοχικά ως ο γυιός του πρωθυπουργού Γλαδστωνος, ο άνθρωπος που σκότωσε το Ρασπούτιν, ο Ροκφέλλερ, ο Βαντερμπιλτ... Είχε όμως πάντοτε ιδιαίτερη προτίμηση στο ρόλο του λευταίου τσάρου. Με τα ψευτικά αυτά όνομα, κατάρθωνε να παίρνει από διαφόρους εμπόρους εκλεκτά τρόφιμα και σπόμερισμα. Τον φιλοξενούσαν βασιλικά οι Αμερικανοί διοικητικοί υπάλληλοι. Έξεδιδε του αυτές, τον έδωσαν απ' την Άνγκλια και τη Γαλλία και κατέφυγε επίτελους στην Αμερική. Το περίεργο είναι ότι τα ευχαριστήντουσαν σχεδόν για το παθήμα τους!

Τέλος, άνοιξε όπως είπαμε το ρεστωράν. Στην αρχή, είχε πελάτες ίδιους τους δανειστές του, που προσπαθούσαν έτσι να πάρουν πίσω ένα μέρος των χρημάτων τους... Σήμερα όμως συχνάζουν καθημερινώς στο κατάστημά του ως 300 άτομα, για να φάνε εκλεκτά, πληρωμένους 7 δολάρια, και να ιδουν συγχρόνως τις βεντέπτες του κινηματογράφου. Σημειωτέον ότι ο Τζέργκουσον (κάνει μούτρα) στους πελάτες που δεν του άρεσαν, και τους αναγκάζει να μη ξαναπατήσουν στο ρεστωράν του, φέρει πολλές φορές περιφρονητικά ακόμη και στους μεγάλους άστερες του Χόλλυγουντ. Τελευταίως, του πρότειναν να υποβάλει υποψηφιότητα δημάρχου του Μπέρκλυ Χιλς, αυτός όμως δεν δέχθηκε, γιατί η δουλειά του ρεστωράν του άποχολει συνεχώς απ' τις 9 το πρωί ως τα μεσάνυχτα.

Γυναίκεϊα κακογλωσσία

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η κ. 'Ιουλίτσα και οι φιλενάδες της Μαρία, 'Ελένη, Νίκη και Γαβριέλλα. Στο σαλόνι της κυρίας 'Ιουλίτσας. Γύρω από ένα τραπέζακι κάθονται η οικοδόσποινα και οι τέσσερις φιλενάδες της.

ΙΟΥΛΙΑ: Λοιπόν που λέτε είδα προχθές στο δρόμο την 'Αριάδνη...
ΜΑΡΙΑ: Πολύ συμπαθητική αυτή η 'Αριάδνη. Δεν είναι αλήθεια ότι είναι συμπαθητική;

ΝΙΚΗ: Χμ... πολύ, πάρα πολύ...
ΙΟΥΛΙΑ: Ναι, αλλά φοράει κάτι καπέλλο.

ΕΛΕΝΗ: Άσχημα;
ΙΟΥΛΙΑ: Άσχημα λέει; Τερατώδη!...

ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ, μη μου μιλάτε γι' αυτή! Όταν την είδα, φορούσε ένα καπελλίνο... πώς να σας το πω;... Ένα καπελλίνο φοικτό, απαίσιο... Έμοιαζε μ' αποκορητική μασκαράδα!...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Περιέργοι! Και όμως η 'Αριάδνη είναι πολύ καλό γούστο. ΙΟΥΛΙΑ: Ποιά; Η 'Αριάδνη; Γαβριέλλα, σε παρακαλώ, μην επιμένεις. Καλή και άγια αυτή η γυναίκα, αλλά από γούστο ούτε κουκούτσι!

ΜΑΡΙΑ: Αλήθεια «α προπό» έχασα... δεν σας είπα ότι την Κυριακή το πρωί είδα την 'Αννα.

ΙΟΥΛΙΑ: Την Κυριακή το πρωί; Κι' έχω την είδα την Κυριακή το πρωί. Λοιπόν παρατήρησα... (Διατάζει).

ΜΑΡΙΑ: Τι πράγμα;
ΙΟΥΛΙΑ: Φορούσε το ίδιο το περιβόητο της καπέλλο. Και τί φοικτό που ήταν, τί φοικτό! Γελοιογραφία!...

ΝΙΚΗ (σηκώνεται): Έμένα επιτρέψτε μου να φύγω, γιατί είνε άρνα.

ΙΟΥΛΙΑ: Φεύγεις, άγαπητή μου;
ΝΙΚΗ: Ναι, πρέπει να πηγαίνω. (Χαιρετά και φύγει). Η 'Ιουλίτσα τη συνοδεύει ως την πόρτα).

ΙΟΥΛΙΑ (ξαναγυρίζει): Άλλοκοτη, πολύ άλλοκοτη!

ΕΛΕΝΗ: Ποιά;
ΙΟΥΛΙΑ: Η Νίκη. Μά δεν είδατε το καπέλλο της; Είνε για γέλια... Καπέλλο ήταν αυτό ή περικεφαλασία;

ΜΑΡΙΑ: Θεέ μου!... Δεν ήταν βέβαια περίφημο.

ΙΟΥΛΙΑ: Καλέ είνε φοβερό, άπίστευτο. Έγώ ελκρινώσα όλες λέω ότι θα ντρεπόμουν να βγώ έξω με ένα τέτοιο καπέλλο στο κεφάλι. 'Αλλά... βλέπετε, δεν έχουν καλαισθησία κάτι τέτοιες.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Τι ώρα είνε;
ΕΛΕΝΗ: Έφτά.

ΜΑΡΙΑ: 'Αλήθεια; Ού, πρέπει να φύγω! (Σηκώνεται και αποχαιρέτα βιαστικά τις φιλενάδες της). 'Ωρβούρα, άγαπητές μου, αντίο σας!... Θά σας τηλεφωνήσω. (Φεύγει). Η 'Ιουλίτσα τη συνοδεύει ως την πόρτα).

ΙΟΥΛΙΑ (έπιστρέφει στο σαλόνι γελόντας): 'Α! χά, χά! Μόλις κρατιόμουν, για να μη γελάσω μπροστά της... Μά για πέστε μου... πώς μπορεί κανείς να φορή ένα καπέλλο σαν της Μαρίας; Σαν τσαλαπατεινός έμοιαζε!...

ΕΛΕΝΗ: Ναι, είνε αλήθεια ότι την κάνει κάπως μεγάλη.

ΙΟΥΛΙΑ: Τι μεγάλη και μικρή! Την κάνει γελοία! Την έχεις δη την Κυριακή που το φοράει να πάει στην εκκλησία; Το βάζει και λίγο στορά και μοιάζει με σκιάχτρο!

ΕΛΕΝΗ (σηκώνεται): Πώς πέρασε η ώρα, Θεέ μου!

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Φεύγεις;
ΕΛΕΝΗ: Ναι, είνε άρνα. Έρχεσαι και συ;

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Όχι, έχω θά μείνω λίγο ακόμη.

ΕΛΕΝΗ: Θα έμενα κι' έχω, αλλά έχω δουλειά. ('Αποχαιρέτα). Η 'Ιουλίτσα τη συνοδεύει ως την πόρτα).

ΙΟΥΛΙΑ (ξαναγυρίζει και κάθεται κουνώντας το κεφάλι της με οίκτο): Η κακομοίρα! Πόσο τη λυπάμαι...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Ποιά λυπάσαι;

ΙΟΥΛΙΑ: Την 'Ελένη. Πολύ τη λυπάμαι. Όταν βάλε αυτό το είδος, τα σηκώτα στο πλάι καπέλλα, γίνεται άπαισία! Μοιάζει με καρακάξα!... Στο δρόμο τη βλέπουν και ξεκαρδίζονται στα γέλια.

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Άκουσε, 'Ιουλίτσα, είνε πολύ άρνα. Πρέπει να πηγαίνω κι' έχω. Και αυτό με στενοχωρεί πολύ, γιατί είμαι βέβαια ότι θα τηλεφωνήσω άμέσως σε καμιά φίλη σου, για να της πω ακόμα χειρότερα λόγια για το δικό μου καπέλλο. Είνε αλήθεια.

ΙΟΥΛΙΑ: (παραγμένη): Έγώ!... Έγώ!... Ποτέ!... Σου το όρκίζομαι...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ (την διακόπτει): Πρόσεξε. Με βεβαιώνει ότι δεν θα κακολογήσης το καπέλλο μου;

ΙΟΥΛΙΑ (διατάζει): Μά... Βέβαια...

ΙΟΥΛΙΑ (διατάζει): Μά... Βέβαια... σε βεβαιώνω ότι δεν έχω την παραμικρή πρόθεση...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ: Μά και να την είχες, έχω θά σου την έκοβα. Σε ξέρω δά... Σταζει η γλώσσα σου φαρμάκι.

ΙΟΥΛΙΑ: Δεν σε καταλαβαίνω...

ΓΑΒΡΙΕΛΛΑ (άπειλητικά): Δεν με καταλαβαίνει; Λοιπόν σου λέω ότι δεν θα κάμης κριτική για το καπέλλο μου! ('Ορμα έναντιον της 'Ιουλίτσας κι' αρχίζει να την τσουγκράει, να την χτυπάει αλύπητα και να της ξεριζώνει τα μαλλιά. Το δωματίο γίνεται άνω-κάτω). Νά... πάρε και τούτη, πάρε κι' αυτή για να σε κάνω να βουλώσης το βρωμόστομά σου!... Για να μάθης ότι το καπέλλο μου και το βέλο μου είνε η τελευταία λέξη της μόδας! (Βγαίνει βιαστικά).

ΙΟΥΛΙΑ (συνέρχεται και σηκώνεται σιγά-σιγά. Είνε ακόμα ζαλισμένη. Κυττάζει γύρω της σαν χαμένη κι' έπειτα φωνάζει την καμριέρα της).

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Με ζητήσατε, κυρία;

ΙΟΥΛΙΑ: Είδες να βγαίνει η κυρία Γαβριέλλα;

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μάλιστα, κυρία.

ΙΟΥΛΙΑ: Λοιπόν πρόσεξε τι άβδία καπέλλο φορούσε; 'Αμ! εκείνο το βέλο τί το ήθελε; 'Ισως για να μη της πειράζουν τα μούτρα οι μνίγες! Φοβερό, αίσχρό, άπαίσιο καπέλλο!... Πρέπει να τηλεφωνήσω άμέσως στη Φιφή... και στην 'Αννα, να προσέξουν τη Γαβριέλλα την Κυριακή που θα κοκορεύεται σαν βγυ περίπατο!... Δεν κυττάζει την καμπίουρα που έχει στην πλάτη της; Το καπέλλο της έλειψε... Τι άσχημομύρα. Θεέ μου!...

Αντί για καπέλλο θά της πηγαίνω — μά την πιστι μου — ένα υπογαδοκίονο! Έτσι θά γλύτωνε κι' από τις μνίγες!...

ΑΥΡ. ΣΧΟΛ

Ένας θησαυρός στον ύκτανό

Το 1782, ναυάγησε στα ανοιχτά του Πάντολαντ, της Νοτίου 'Αφρικής, το πλοίο «Γκρόβενορ», που μετέφερε απ' την Κεϋλάη στο Λονδίνο 420 τόνους χρυσάφι, 1.450 άσημένιες ράβδους, 19 κιβώτια με σμαράγδια, ρουμπίνια, διαμάντια, μαργαριτάρια και ζαφείρια, κι' ένα όλόχρσο θρόνο από κάποιο Ινδικό ναό. Όλόκληρος αυτός ο θησαυρός εξακολουθεί να βρίσκεται στο βυθό του ύκτανου, σε βάθος 75 μέτρων μέτρων, και περιμένει τον τυχερό που θα τον ανεύρυσ.

Οι δέκα κομψότεροι ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Με την πιο πενιχρή γκαρνταρόμπα

Για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο, το σωματείο των 'Αμερικανών εμποροπωτών κατάρτισε έναν καταλογο των δέκα κομψότερων ανδρών των 'Ηνωμ. Πολιτειών. Θέλετε να τους μάθετε; Είνε οι εξής:

1) Ο 'Εντγκαρ Στεττίνιους υιός, πρόεδρος της 'Αμερικανικής αντιπροσωπείας στο Συμβούλιο του Ο.Η.Ε. 2) Ο Ρέυ Μίλλαντ, γνωστό άστρο του κινηματογράφου. 3) Ο Γκυ Λομπάρντο, διευθυντής όρχηστρας. 4) Ο Μόρτον Μπερντόν, αντιπρόεδρος της 'Εθνικής 'Εταιρείας 'Αργύρου. 5) Ο Άλφρεντ Γκούιντ Μάντερμπελτ, κοσμικός τύπος. 6) Ο Πέρρυ Κόμο, τραγουδιστής του ραδιοφώνου. 7) Ο Χανκ Γκρίνμπεργκ, περίφημος στους αθλητικούς κύκλους. 8) Ο Τζων Μπράουνλε, βαρύνων της «'Οπερας Μετροπόλιταν». 9) Ο Άλφρεντ Λούντ, πρόεδρος του θεάτρου. 10) Ο Χένρυ Λούι, γνωστός εκδοτής.

Επίσης οι 'Αμερικανοί ράφτες καθόρισαν τι πρέπει να υπάρχει στη γκαρνταρόμπα κάθε κομψού άνδρος. Κρατάντε σημείωσι, αν ενδιαφέρεστε:

3 σακκάκια σπάρ μονόχρωμα, 6 ζευγάρια καλσόν μονόχρωμα και με καρδιά, 6 κοστούμια εργασίας μονόχρωμα, 2 χειμωνιάτικα παλτά (ένα μπλε κι' ένα χρωματιστό καμπαλό), 2 πατά τριμεταίριον (ένα μπλε κι' ένα καφέ ή γκρι), 1 καλοκαιρινό σμάκιν γκριζό με μπλε παντελόνι, 1 συνθησμένο σμάκιν χρωματιστό με μπλε παντελόνι, 6 καπέλλα, 12 ζευγάρια παπούτσια (6 της εργασίας, 4 σπάρ και 2 βραδυνά).

Ένας δημοσιογράφος θεωρήσε ένδιαφέρον να πάρη συνέντευξη απ' τους δέκα κομψότερους άντρες. Πέντε απ' αυτούς δεν είχαν σακκάκι σπάρ, δυο άλλοι είχαν μόνον ένα τέτοιο σακκάκι και τρεις άλλοι μόνον δυο. Όσο για τις καλσόν, οι τέσσερες είχαν ένα ζευγάρι καρδιά, τρεις είχαν δυο ζευγάρια κι' άλλοι δυο είχαν τέσσερα.

Όλοι τους είχαν κοστούμια της εργασίας. Δυο απ' αυτούς μόνον είχαν που φορούσαν, ένας άλλος είχε και δεύτερο, τέσσερες είχαν από τρία και δυο είχαν πέντε.

Ένας μόνον φορούσσε ότι δεν είχε χειμωνιάτικο παλτό. Ένας άλλος δήλωσε ότι είχε δυο κι' οι υπόλοιποι οκτώ είχαν ένα μόνον. Όσο για τα χρώματά τους, ήταν κάθε είδους.

Το ίδιο περίπου συνέβαινε για τα παλτά τριμεταίριον. Ένας δεν είχε κανένα, έξη είχαν από ένα και τρεις είχαν δυο.

Προκειμένου για τα σμάκιν, η κατάσταση ήταν αξιοθρόνητη. Κανείς δεν είχε καλοκαιρινό σμάκιν γκριζό με μπλε παντελόνι. Πέντε απ' αυτούς είχαν συνθησμένα σμάκιν. Και τρεις δήλωσαν ότι δεν είχαν ξαναφορέσει διόλου σμάκιν απ' ότου παντρεύτηκαν!

Σχεδόν όλοι είχαν καπέλλο. Ένας όμως δεν είχε κανένα, γιατί δεν φορεί ποτέ. Πέντε απ' τους «κομψούς» δήλωσαν ότι δεν είχαν άλλο από εκείνο που φορούσαν.

Όταν έγινε λόγος για τα παπούτσια, μελαγχόλησαν όλοι... Ένας μόνον είχε έξη ζευγάρια της εργασίας, τα οποία χρησιμοποιούσε επίσης για τα σπάρ ή για το βράδυ. Δυο άλλοι είχαν πέντε ζευγάρια, άλλοι δυο είχαν τέσσερα, τέσσερες είχαν από τρία κι' ο τελευταίος δυο μόνον.

Ένας απ' όλους, κάτοχος δυο όδια, θρόνων, παραπονέθηκε γιατί ο πρόεδρος των εμποροπωτών Τζέιμς Μπλεττά, που είχε καταρτίσει τον παραπάνω καταλογο, είχε παραλείψει να συμπεριλάβη και τα αδιαβρόχια. Πρέπει να συμπεράνουμε συνεπώς ότι δεν τα φορούν οι καμψοί κυριοί!...

Θα τελειώσουμε με μια ένθαρρυντική προφητεία του Τζέιμς Μπλεττά: Κατά τους προσεχείς μήνες — δηλαδή θα έλθωτση ή έλλειψη ανδρικών ρούχων. Άς κάνουν λοιπόν υπομονή κι' άς διατηρούν τις ελπίδες τους οι άναγνώστες μας...

ΣΥΛΒΙΑ ΚΑΡΕΣ

Η γυναίκα με τα κόκκινα μαλλιά και τα πράσινα μάτια.

Όλο το Χόλλυγουντ μιλάει σήμερα για την Σύλβια Κάρες, το νέο — όχι στα χρόνια — άστέρι του κινηματογράφου, που, από τη μία μέρα στην άλλη, πέρασε από την άφάνεια στη δόξα και στον πλούτο.

Η Σύλβια Κάρες, μ' ένα τεράστιο άλμα, άφησε πίσω της όλες τις διάσημες στάρ του Χόλλυγουντ. Στο χρηματιστήριο των κινηματογραφικών άγίων, η τιμή της ανέθηκε έσθονικά στα 150.000 δολάρια για κάθε φιλμ, ποσό που ελάχιστα βενετέτες έχουν πληρωθή για σήμερα. Ο γραμματέης της έδηλωσε τελευταίο ότι παίρνει 2.500 γράμματα την εβδομάδα και οι 'Αμερικανικές έφημερίδες χαλνουν τον κόσμο για την καινούργια βίλλα της που το Μπέδερ-λυ Χίλς.

Η βίλλα αυτή είνε ένας έπιτυχημένος συνδυασμός των πιο διαφορετικών στυλ. Το σπίτι είνε ισπανικού ρυθμού, η πισίνα αυστριακή, ο κήπος άγγλικός, τα σαλόνια ρυθμού ιταλικής αναγεννήσεως, τα υπνοδωμάτια στυλ Λούι-Κένζ και η αίθουσα του μπιλιάρδου είνε μιά μικρογραφία του περιήφου «Καφέ ντ' Γκλόμπτ».

Μέσα σ' αυτή τη βίλλα, η Σύλβια Κάρες γιότασε πριν από λίγο καιρό τα τριάντα χρόνια της. Ο αριθμός των προσκεκλημένων της ξεπέρασε τους τριακοσίους. Και οι διασημότητες της βεβαιώνουν, πώς, μ' όλα τα τεράστια κέρδη της, χάθηκε ως το λαμόγιο για ν' αντιμετώπιση τα έξοδα.

Έως προχθές ακόμη, κανείς δεν ενδιαφερόταν για το παρελθόν της Σύλβια Κάρες. Άλλά τώρα αυτό το παρελθόν έχει γίνει αναπόσπαστο μέρος της δόξας της. Και η περιέργεια του κοινού είνε τόσο άνικανοποίητη...

Η Καρολίνα Σμιθ — γιατί αυτό ήταν το πραγματικό της όνομα — ξεκίνησε... όπως ξεκινούν όλες οι βενετέτες του κινηματογράφου. Τα έφοδιά της ήταν πολύ πενιχρά. Η μόρφωσή της παραμένει και σήμερα κάτω από το μίστοιο. Και οι κακές γλώσσες βεβαιώνουν πως

δεν έχει καθόλου την αίσθηση της δραματικής τέχνης και πως το γούστο της είνε άπαισιο.

Άλλ' η Καρολίνα είχε δυο άναμφισβήτητα χαρίσματα, που δεν είνε καθόλου συνηθισμένα: πυρόχροα μαλλιά και πράσινα μάτια. Κάτι το όλοτελα σπάνιο. Και επί πλέον έχορευε περίφημα.

Ότάσο, δεν κατόρθωσε να βγη από την άσημότητα. Απογοητευμένη, έήτσε τότε στο γάμο το δρόμο προς την εύτυχία.

Ο πρώτος της σύζυγος ήταν υπάργμα. Ο δεύτερος πλασιέ ψυγίων. Ο τρίτος βοηθός όπερατέα. Και η «άδυναμία» της είνε ακροβάτης...

Άλλά κανένας από τους γάμους της δεν την έκαμε εύτυχημένη. Η Καρολίνα τους έγκατέλειπε και τους τρεις κάνοντας ένα ταξείδακι ως το Ρένο (Νεβάδα). Οι σχέσεις της με τον ακροβάτη δεν κράτησαν έπίσης πολύ.

Κατόπιν ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, όπου μιά μέρα είχε την καλή τύχη να της δώσουν ένα ρόλο σ' ένα φιλμ, όπου πρωταγωνιστούσαν ο Γκάρντ Κούπερ και η 'Ινγκριντ Μπέργκιαν.

Η εμφάνισή της ήταν τότε μιά αποκάλυψη. Είχε πιά λαμσαρίσση.

Άέσως, της άλλαξαν το όνομα και... της έδωσαν τα δόντια.

Η Σύλβια Κάρες έχει σήμερα τα ωραιότερα και τα πολυτιμότερα δόντια του κόσμου. Γιατί είνε μιά σειρά από καθαρώτατα και μεγάλης άξιας μαργαριτάρια.

Οι μεγάλες φίρμες διεκδικούν με πείσμα την καλλιτέχινά, που θεωρείται άνυπερόβλητη στους ρόλους της μοιασας γυναικας.

Άλλ' η ζωή της, μ' όλη τη δόξα της, δεν φαίνεται να είνε και πολύ εύτυχισμένη. Η Σύλβια Κάρες είνε πιά τριαντάρα. Και, κάθε πρωί, δώδεκα άνθρωποι περιμένουν να ελγνήση για να την περιβάλουν με τις φροντίδες τους. Όταν γλυτώση από τα χέρια τους, θα τρέξη στο στούντιο. Ένα άλλο μαστύριο αρχίζει εκεί... Το βράδυ, λυντανό πτώμα πιά, άπασύεται στη βίλλα της. Το κοσματοπλοίο του Χόλλυγουντ δεν άναφέρει καμιά αίσθηματική περιπέτεια της. Η καλλιτέχινά δεν έχει πιά καιρό γι' αυτές...

ΜΠΙΑ ΤΖΟΝΣΟΝ

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Στο άριστοτεχνικό φιλμ του Τζων Φόρντ «Τι πράσινη που είνε η κοιλάδα μου» πρωταγωνιστούν, η Μάρνη 'Ο Χάρα, ο Ντόναλντ Κρίστ, ο Τζων Λόντερ, η Άννα Λή, η Μπάρι Φιτζέραλντ, ο Πάτρικ Νόρουλ, ο Ουώλτερ Πίτζον, κ. ά.

★ Ένα από τα ωραιότερα μουσικοχορευτικά έργα που θα ίδουσε συντόμας είνε και το έγχρωμο φιλμ της «Φόξ», «Κάτω απ' τον ούρανό της 'Αργεντινής» στο οποίο πρωταγωνιστούν ο Ντόν 'Αμίτσι, η Μπέτυ Γκρανίμπλ και η Κάμεν Μιράντα.

★ Το περίεργο είνε ότι στο άργεντινικό αυτό φιλμ, δεν υπάρχει ούτε ένα ταγκό.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Υστορίες της ζωής

Τι φορούσε η Νανά

Ξέρω ότι το μεγάλο θέμα, που ενδιαφέρει τις γυναίκες περισσότερο από κάθε άλλο, είνε το ντύσιμο. Όταν συναντηθούν δυο γυναίκες κι' άπάνω και σχηματίσουν κύκλο, θ' αρχίσουν από το κουτσομπολιό εκείνων που λείπουν και θα πέρασουν στη μόδα. Μπορούν να κουβεντιάσουν γι' αυτή την κυρία μιά βδομάδα συνεχώς. Αυτά είνε γνωστά πράγματα, και αν τ' αναφέρω, το χουν μόνο και μόνο γιατί είνε μιά μεγάλη οχέοι με τη Νανά. Η Νανά έπαψε ρόλο στη ζωή μου. Στην αρχή ήταν άγνωστη μου. Ύστερα έγινε γνωστή μου. Ύστερα φιλενάδα μου. Ύστερα γυναίκα μου. Δεν μένει παρά το τελευταίο στάδιο: το διαζύγιο. Άλλά γι' αυτό, έχουμε καιρό.

Έκείνο που με τράβηξε σ' αυτή τη γυναίκα, ήταν η κομψότητά της κι' η χάρη της. Της έκανα ένα κομψομένο για το όρεμα που φορούσε και πού έδειχνε λεπτό γούστο και κατ'όλην πέρασα σε άλλα θέματα πιο ενδιαφέροντα. Είδα πως ευχαριστηθηκε πολύ με το κομψομένο μου. Άλλαξε συχνά φορέματα κι' ήταν όλα περίφημα. Ευχαριστιόμουν κι' εγώ που σε κάθε μας συνάντησή μου παρουσιαζόταν με νέο ντύσιμο, πρώτα-πρώτα γιατί την έβλεπα πάντα άναγεμένη και διαφορετική κι' έπειτα γιατί τα φορέματά της τα πληρώνα εγώ. Πάντα με ρωτούσε αν μ' άρεσε το φορέμα που φορούσε κάθε φορά κι' εγώ βέβαια δεν έκανα οίκονομια σε θαυμασμούς.

Μου μιλούσε συχνά για τα φορέματά της. Τον πρώτο καιρό δεν έδινε σημασία σ' αυτό. «Γυναίκα είνε — έλεγαν μέσα μου — πολύ φυσικό ν' άσχο. Άπται μ' αυτό το θέμα». Με τον καιρό έγινε η αποκάλυψη και κατάλαβα πως αυτή η γυναίκα — πολύ όμορφη, για να έφερε — δεν είχε τίποτ' άλλο στο νου της από το ντύσιμο. Όλα τα γεγονότα της ζωής η Νανά τα έβλεπε οχετικά με το ντύσιμό της. Η αποκάλυψη έγινε ένα άπονευμα. Δεν θυμάμαι πως ήρθε η κουβέντα για ένα γνωστό μου κύριο.

— Ά, τον ξέρω, μου είνε. — Μπιά; Που τον γνώρισες; — Σ' ένα χορό, πρόπερσι. — Κι' ενώ περιμένα να μου η λεπτομέρειες, πως και τι, παίρνει φόρα κι' αρχίζει!

— Ά!... τι χορός ήταν εκείνος! Φορούσα μιά τουαλέττα τούλινη, ρόζ, στολισμένη με

Την άφηνα να λέρη. Κι' ενώ σκεπτόμουν πως για το φίλο δεν έπρεπε τίποτα. Έτσι όμως μου έγινε και η αποκάλυψη που έλεγαν και άρχισα να δουλεύω την υπόθεσι για να σπάσω κέφι. Όταν την έβλεπα, της έκανα μιά όποιαδήποτε ερώτησι κι' ήμουν άπόλυτα βέβαιος

— Στο τούτ' φίλης σου; — Ναι!... Φορούσα ένα μαλανίκι μουσο, με ζώνη «άσιε» και μ' ένα «κλίπ» βατραχάκι θαύμα, από «μαρκούσι». Ήταν ένα φάσμα περιήφου που το είχα κοπιάρει από μιά φίλη μου που είχε έρθει απ' το Παρίσι. Μίλησε όλη η 'Αθήνα γι' αυτό κι' οι φιλενάδες μου είνε κανε σκάσει από τη ζήλεια τους!

Την άφηνα να λέρη. Κι' ενώ σκεπτόμουν πως για το φίλο δεν έπρεπε τίποτα. Έτσι όμως μου έγινε και η αποκάλυψη που έλεγαν και άρχισα να δουλεύω την υπόθεσι για να σπάσω κέφι. Όταν την έβλεπα, της έκανα μιά όποιαδήποτε ερώτησι κι' ήμουν άπόλυτα βέβαιος

—Επιτέλους, μόνοι!

για την απάντησή. Θα σας ζη-
τήσω την άδεια, χωρίς να ζο-
δεύωμια σε περιγραφικές λε-
πτομέρειες, να σας υποβάλω
το ερωτηματολόγιο με τις ανά-
λογες απαντήσεις. Σ' αυτές
προσέθετε τη λάμψη των μα-
τιών, τις επεξηγηματικές χει-
ρονομίες και τη γρηγοράδα
που μιλούσε η Νανά.

— Τι ώρα σπώνεται το πρωί;
— Δεν έχω ώριμη ώρα. Το
πρωί ξέρεις, που σπώνονται,
φοράω μια ωραία ρομπά (ματε-
λασέ) σε χρώμα σιέλ με «σω-
μόν» πυτζάμες σατέν και πα-
σουακία. ... Α! το πρωί είμαι
περίφημη! ... Και το βράδυ
που περνώ με κοιμηθώ, φοράω
ένα νυχτικό από ζωρζέτα σιέλ,
με πολλές αούρες και όλη η
πλάτη μου ανοίχτη.

— Τηλεφώνησα το πρωί αλλά
δεν ήσταν σπιτι.

— Α! Είχα βγί στα μαγαζιά.
Φορούσα ένα ταγερράκι γκρί,
μια όμορφη μπλουζίτσα (πε-
τράλ), καπελλάκι τυρολέζικο
στον ίδιο τόνο με δυο φτερά-
κια και τσάντα από φεϊδί! ...
Και παπούτσια επίσης από φεϊ-
δί, δετά. Α! Είχε αριστούργη-
μα αυτό το άναμυλ!

— Ήταν ωραία χθές στο θέα-
τρο;

— Α! Πολύ ωραία, φορούσα
ξέρεις, ένα φόρεμα μπλε από
κρέπ ρομάν, πλισέ, μ' ένα
μαλλινό γκρί ανοικτό πανωφο-
ράκι, ριχτό, με δυο μεγάλες
φαρδείς τσέπες και σάκκα. Εί-
χε κι' ωραίο χτένισμα, μ' έναν
κώσο πίσω χαμηλά, δεμένο με
φιδόγκο. Φορούσα κι' ένα κολ-
λιεδάκι μαργαριταρένιο και
σκουλαρίκια από τρία μαργα-
ριτάρια! Α! Ήταν ωραία χτες
στο θέατρο!

— Από χτύπημα είναι αυτό το
σημάδι στο γόνατό σου;

— Ναί, καυμένη. Το χτύπημα
πέρυσι, στην Πάρνηθα, που εί-
χα πάει με τα χιόνια, φορούσα
ένα άναμυλ έξοχο. Ένα παν-
τελόνι μαρόν, αρβύλες, σουε-
τερ κίτρινο ως το λαιμό με κεν-
τήματα, καφέ που έκλεινε με
φερμουάρ, έναν κούκο καφέ
και γάντια καφέ με κίτρινα
κεντήματα, που με ζεσάκωσα
από τη «Μαρί Κλαίρη» και τα
πλεξα μόνη μου. Έμφανισα έξ-
τρο! Όταν χιονίση να πάμε,
να με ιδής!

— Προτιμώ τις καλοκαιρινές
έκδρομές, στη θάλασσα.

— Α! Ναί, κι' εγώ! Για την
πιάζ, ξέρεις, έχω ένα παντε-
λόνι φανέλλα μπλε, άσπρα
μπλουζα κρουαζέ και μια μεγά-
λη ψάθα! Είμαι χάρμα!

— Και πού γνώρισε ο άδερ-
φος σου τη γυναίκα που παν-
τρεύεται;

— Πέρυσι το καλοκαίρι, στο
πάρκο. Ήμασταν μαζί. Φορούσα
ένα ευπριμεδάκι με φόντο φού-
ξια με άσπρα λουλουδάκια, μια
άσπρα σάκκα υποέ, φακέλλο, έ-
να τυμπάν άσπρο και παπού-
τσια άσπρα, θαύμα!... θαύμα!

Και η δουλειά τραβούσε έ-
τσι. Εγώ κουράνιζα κι' έκλεινε
έλεγε. Κατόντινα με μάθη ό-
λα τα μυστήρια του γυναικείου
χτυπούματος και θαύμασα τις
γυναίκες που μπορούσαν και
μιαδίζουν όλ' αυτά και τα
συγκρατούν στο μυαλό τους. Εί-
σε έβγα πότε, βέβαια, πως αυτό
ή ιστορία, στο τέλος, γίνεται
μόνοτον και βαρετή. Αυτό εί-
νε αλήθεια. Αλλά όταν η γυ-
ναίκα είχε όμορφη και όρεκτι-
κή, κι' όταν όλα αυτά που κα-
λύπτονται από εμπριμεδάκια,
κρέπ, ρομάνια, ματελασού-
κια, μαλλινάκια παρουσιάζουν
εξαιρετικό ενδιαφέρον, όχι μό-
νο αυτή τη φλαβία δεν τη
βρίσκεις μονότον, αλλά σου
φαίνεται και πολύ χαριτωμένη.

Κι' έτσι, πού λέτε, έφθασα
στο σημείο να την παντρευτώ
τη Νανά...

Φυσικά, είχα υπ' όψει μου την
δυναμιά της για τις τουαλέ-
τες. Είχα όμως και την απόφα-
ση να την ικανοποιήσω. Γιατί,
μια γυναίκα που ενδιαφέρεται
τόσο πολύ για τα φορέματά
της, δεν έχει ούτε καιρό, ούτε
μυαλό να ενδιαφερθώ για τι-
ποτ' άλλο. Έκτος αν δεν της
κάνης τα φορέματα που θέλει,
οπότε θα ενδιαφερθώ κάποιος
άλλος. Η Νανά, λοιπόν, πηγαί-
νε κι' έρχότανε από έμπορικά
και στις μοδιότρες. Οι δου-
λειές μου πήγαιναν καλά, ό-
σα σοί ο Θεός - οι τουαλέτες
ήταν γεμάτες από «άναμυλ»
κι' εγώ χαϊρόμουν τη γυναίκα
μου εύχριστημένη κι' ευτυχι-
σμένη...

Ός πού, μία μέρα έπεσα άρ-
ρωστός. Από τα μυστήρια των
γιατρών κατάλαβα πως η κατ-
αστά μου ήταν σοβαρή. Είχα
δέκα μέρες στο κρεβάτι και
η καυμένη η Νανά με περιποι-
ταν με αυτοθυσία, φορώντας
μια στολή νοσοκόμου που έρ-
ραψε την τρίτη μέρα. Έκείνο
το άπογευμα πρέ να με έπι-
σκεφθώ η Τζούλια, η ξαδέρφη
της γυναίκας μου. Η κακομοί-
ρα είχε χάσει τον πεθερό της
και φορούσε μαύρα. (Μια ζωρ-
ζέτα μαύρη, με καπελλάκι με
κρό και πλερέζα στο ένα πλάι)
όπως θάλεγε και η Νανά. «Υ-
στερ' από λίγο, η γυναίκα μου
έκανε νόημα πως ήθελε ιδιαι-
τερα τη Τζούλια. Έπληγαν κι'
οι δυο στο διπλανό δωμάτιο,
τραβώντας την πόρτα.

Πέρασε λίγη ώρα κι' άρχισα
ν' άνησυχώ. Τι διάολο έλεγαν
μέσα; Έπειτα κάτι κουδούνες
που έφταναν ως τα αυτιά μου
από το άνοιγμα της πόρτας,
μου έβαλαν ψάλλους, στ' αυ-
τιά. Συγκέντρωσα τις δυνάμεις
μου και σηκώθηκα περίεργος.
Ανοίξα προεξτικά λίγο την
πόρτα. Και είδα τη Νανά νάχη
φορέσει το φόρεμα της Τζού-
λιας - ισούρη ζωρζέτα, με κα-
πελλάκι μικρό και πλερέζα στο
ένα πλάι - και να καίωρνε-
ται μπροστά στον καθρέπτη.

— Θαύμα θα είσαι χιρρά! έ-
λεγε η Τζούλια.

— Ναί... Βλέπω πως μου πάει
περίφημα, καθώς είμαι και ψη-
λή. Και ξέρεις, Τζούλια, μου-
ρα δεν έχω φορέσει ποτέ! Θα
είνε η πρώτη φορά! ...

Μ' έκοψε κρύος ιδρώτας. Τα
γόνατά μου λύνισαν. Σύρθηκα
ως το κρεβάτι κι' έπεσα. Έ-
κείνο το βράδυ πέρασα μια δυ-
νατή κρίση. Αλλά η Νανά δεν
είχε την τύχη να βάλει μαύρα.
Έγινε καλά. Όρες - ώρες, τώ-
ρα τη βλέπω να με κυττάζει
μ' ένα βλέμμα γεμάτο παρά-
νο και δυσανεκσία, που της
χάλασα τα σχέδια. Και άρχισα
να σκέπτομαι το διαζύγιο. Ό-
χι πως έχω καμιά άφορη με
τη Νανά, αλλά μου περνάει η
ιδέα πως αυτή είναι ικανή να
μου ριχί δηλητήριο, στο φαί,
μόνο και μόνο για να φορέσθ
τη μαύρη ζωρζέτα με την πλε-
ρέζα στο πλάι...

Υ.Γ.—Τον κύριο που μου γρά-
φε πως «βρίσκε νάχουμε μενά-
λη συνεννόηση στον τύπο αυτό
του χιουμορί» τον παρακαλώ να
μου γράψη τη διεύθυνσή του.

Π.Π.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αρραβώνες

Γεώργιος Τσιφτοής - Άγγε-
λική Καλάκη άρραβωνιάσθηκαν.
Τους εύχεται ταχεία στέφνη
και βίον πανευτυχή.

Α.Κ.

Βαπτίσεις

Ο κ. Νίκος Τσιφτοής άνεδέ-
ξαστο εκ της κομμουνιστικής
χαριτωμένη κοριτσάκι του κ.
Μιχαήλ Κοκκινόγεννη ονομάσας
αυτό Φλώρα.

Είς τους εύτυχεις γονείς και
τον ανάδοχο εύχομαι να τους
ζήση.

Γ.Μ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 92

Οριζοντίως

1) Άπαραίτητος άρχη και
τέλος κάθε συζητήσεως, (του-
λάχιστον στην Ελλάδα).— Ά-
πειλή δυστυχίματος, καταστρο-
φής.

2) Τα λιμνάζοντα νερά του
είνε πολύ επικίνδυνα.— Άκού-
γεται στο τέλος μιας παρτίδας
σκακιού. — Τροφή κτηνών
(πληθ.).

3) Φύλαρχος άφρικανικής
χώρας.— Επίρρημα: πολύ.— Ό

Καθέτως

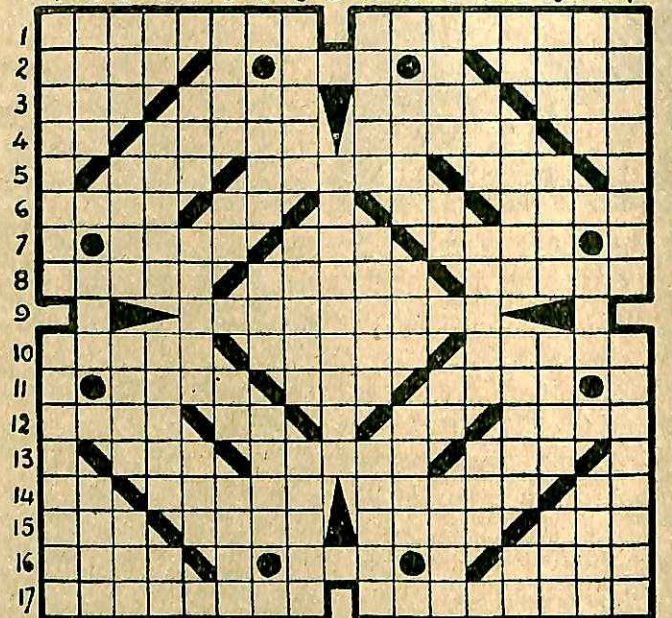
1) Ό επιφανέστερος άνδρας
των αρχαίων Αθηνών.— Κατά-
λλος.

2) Μηδές μιας εξαίρουμένης.
— Δηλητήριο.— Μερικά.

3) Άντζελες.— Άκέραιοι.—
Άλλη όνομασία της Ίερου-
σαλήμ.— Ό μεγαλύτερος ποτα-
μός της Ελλάδας.

4) Λεπτό νημάτιο.— Πρωτεύου-
σα μεγαλονήσου.— Χορσίουρι.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

ατομικός χαρακτήρ.—Λουλούδι.
4) Φωνή (εις διπλούν).—
Γνωστό άνδρικό τουρκικό όνα-
μα.—Χρονικό διάστημα (πληθ.).

5) Χρονικός σύνδεσμος.—
Μάρκα αυτοκινήτου.—Όργανον
μιας τής αίσθησεως.

6) Μεγάλη γαλλική πόλη.—
Αναφορευτικό.— Υποθετικός
σύνδεσμος.— Γνωστή Έλληνις
ντιζέ (το επώνυμο της).

7) Οροσειρά της Στερεάς
γνωστή και ως «Καταβόθρα».—
Γνωστή τών ζωλ.— Πρόθεσις.

8) Κατοικούν την Ασίαν.—
Κάθε άλλο παρά.— Είς η διε-
θνής κατάστασις.— Ός τους
βρίτε σ' όλες τις πόλεις.

9) Άππλλάγη των δεινών του
βίου.

10) Πρωταθλητής.— Άόρατο
συνπλήρωμα της γυναικείας
γονιμείας.— Τα αντίκείμενα αυ-
τά είναι σεβαστής άξίας.

11) Μεγάλο όροπέδιο της
κεντρικής Ασίας.—Όργανα αι-
σθησεως.— Τόποι Ιεροί.

12) Το επώνυμο περιήμου
Γάλλου ήθοποιού που πέθανε
πρό ετών.— Φωνήν και συμ-
φώνο συνεχόμενα στο αλφάβη-
το.— Προσωπική άντωνυμία.— Ό.

13) (Κοντά στο..... κι' η
γνώση).— Είς άππλλάγημένα ά-
πό ζένης ανώτες.— Περιήμος
Γάλλος στρατηγός του προπ-
γεγμένου πολέμου.

14) Αντιθετικός σύνδεσμος.—
Όπλο.— Το καλοκαίρι έαυλώ-
θηκατε πολλές φορές πάνω σ'
αυτήν.— Άνθη.

15) Τελικός σύνδεσμος.—Μέ-
ρος του χεριού που οι γυναι-
κές περιποιούνται ιδιαίτερος
(καθάρ).— Γάλλος φιλόσοφος
και κριτικός.— Λέξις που συ-
ναντάται σε πολλά στρατιωτικά
παραγγέλματα.

16) Αναφορική άντωνυμία
(θελ. αιτ. πληθ.).—Όμαλό.—
Σεολογίζουν τους νέους (κα-
θάρ.).

είται σε θεραπευτικές ένεσεις.
— Περιήμος σύγχρονος συγ-
γραφέας.

5) Θεός της άρχ. έλλην. μυ-
θολογίας.— Επΐθετο που μία γυ-
ναίκα πρέπει να διατηρή σ' όλη
της τών ζωλ.— Πρόθεσις.

6) Άπαραίτητος σ' ένα πα-
πούτι.— Εται αρχιζούν πολλές
άπαγορεύσεις.— Τελικός σύνδε-
σμος.— Το φύλον του πρωτο-
πλάστου.

7) Δασώδης κοιλάς η άρει-
νον δάσος (λέξις αρχαϊκή).—
Μέτρον βάρους.— Λιμήν
της Σάμου.

8) Το σύνολον των μέσων
που θεωρούνται άπαραίτητα για
την άντιμετώπισι ενός έχθρου.
(Μπέλας).— Έλληνις καλλι-
τέχνης.—Ανακάτωμα (αιτιατ.).

9) Κορδαμένοι.

10) Αγροτική ιδιοκτησία.—Το
σύνολο των μετεωρολογικών
σημειώνων μιας χώρας.— Κατοι-
κίδιο ζωλ.

11) Νησί των Κυκλάδων.—Ω-
νήν.— Κάθε εργοστάσιο το βά-
ζει πάνω στα προϊόντα του.

12) Άέριο χρησιμοποιούμενο
στις φωτεινές διαφημίσεις.— Ό
κι (άγγλικά).— Σύμφωνον.— Ά-
πεχάσονται.

13) Τιμητική προσώνυσις
στην Άγγλια.— Μεγάλη έσοτή.
—Γερμανικός τίτλος ευγενείας.

14) Χορός (αρχ.).— Κοινώς
λέγεται «πλακομύτης».— Ό
ραιότατο έλληνικό νησί.— Άντι-
καθίστον στη γλώσσα μας το
τέταρτο γράμμα του γαλλικού
αλφάβητου.

15) Σύντομη απάντησις.—Πο-
δοσφαιρικός όρος.—Απόγονος.
—Χρονικόν έπιρρημα.

16) Ζών.—Όργανο μιας τών
αίσθησεων.— Βασιλείο της Α-
σίας.

17) Έγχορδο τουρκικό μου-
σικό όργανο.— Δόξα τώ Θεώ ή
Χονδρή μας δεν πάσχει άπ' αυ-
τήν.

Α. ΔΕΠ.

Η λύσις του 91ου
στή σελ. 56

Η ΖΩΗ στην Άγγλία

Ανία, φτώχεια, μιζέρια και... έρωτας

Η Άγγλια πλήττει. Οι κάτοικοί
της υποφέρουν περισσότερο παρό-
σοτε άπ' την κλασσική και πατρο-
παράδοτη «απόφθεια» της ανίας,
που έχει όνομασθή «σπλήν». Πάντα
τους έλειπε ο ήλιος κι' ο γαλανός
ουρανός. Τώρα όμως προστέθηκαν
σ' αυτές τις έλλειψεις και άλλες:
Λείπει το κρασί, το άλκοολ, τα σου-
χα και τα παπούτσια είναι άριστης
ποιοτήτος αλλά υιοάζονται με το
δελτίο, οι βιτρίνες των καπνοπωλεί-
ων είναι άδειαντες επί πολλούς μήνες
και με την έπιγραφή: «Μας συγχω-
ρείτε, δεν υπάρχουν για την ώρα
τοιγάρια».

Λείπει επίσης και το ύπρετικό
προσωπικό. Έτσι, βλέπει κανείς π.
χ. ένα διάσημο δικηγόρο του Λονδί-
νου να φορη ποδιά της κουζίνας και
να πλένη τα πιάτα, ή ένα λόρδο να
έσκονίζη μόνος του τη σκάλα του
σπιτιού του και τις προσωπογραφίες
των προγόνων του... Αυτή είνε η
σημερινή Άγγλια.

Το πρωί, οι Λονδρέζοι βράζουν οι
ίδιοι το αύγό για το πρόγευμά τους
... όταν τόνουν κι' αυτό! Έπειτα
πηγαίνουν να πιάσουν ουρά, για ν'
άγοράσουν υπέκον για το μεσημέ-
ρι, με το δελτίο πάντοτε. Οι ουρές
είνε σήμερα η μεγαλύτερη άπασχό-
λησις των Άγγλων. Κάνουν ουρά
για το λεωφορείο. Για να μπουν στο
τράινο, περιμένουν στην ουρά τρεις
ώρες. Και, στο Βέντντορ, είδα κάποτε
300 πρόσωπα που περίμεναν στην
ουρά για ν' αγοράσουν παγωτό!

Οι δρόμοι είναι δίχως χαρά, τα
σπίτια δίχως φαιδρότητα... Μια
μόνο παρηγορία άπομένει στους
Άγγλους: ν' ανατρίγουν καθαρό άέ-
ρα! Αυτός υπάρχει άσθονος, δίχως
δελτίο. Ακόμη και μέσα στα σπΐτια
κυκλοφορεί συνεχώς, σχηματίζοντας
κλειστήτα ρεύματα. Θάλεγε κανείς ό-
τι τα άγγλικά σπΐτια είναι φτιαγμέ-
να για ν' άφίνουν να περνά ο άνε-
μος κι' όχι για να τον σταματεύη! Γι'
αυτό οι περισσότεροι Άγγλοι
παθαίνουν ρευματισμούς και βαση-
κοΐα. Γι' αυτό επίσης βλέπει κανείς

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες ά-
νακάλυψαν ένα δηλητήριο ισχυ-
ρότερο άπ' όλα τα γνωστά. Σε
δύο 15 έκατομμυριοστών της
ουγγιάς, έδωσαν περίπου 420
έκατομμυριοστών του γραμμα-
ρίου, σκοτώνει ένα γερό άντρα.

Στην Άγγλια, η πενικιλίνη θ'
αρχίση να χρησιμοποιείται και
στην κτηνιατρική.

Το «γρυσμικό» της ειρή-
νης, που έξεδόθη στην Άγγλια,
έξαντλήθηκε τελείως. Οι διάφο-
ροι συλλέκται άγόρασαν 300 έ-
κατομμύρια γραμματόσημα των
2½ πεννών και 42 έκατομμύρια
των 3 πεννών. Κι' όμως... ή
ειρήνη δεν έγινε ακόμη!

Ό στρατηγός Ρόζα, πρόεδρος
των διηπινών, καπνίζει ένα
τοιγάρο κάθε 6 λεπτά της ώρας.
Ό άσος των βεριακλήδων δη-
λαδής.

Με την έφαρμογή του δελτίου
άρτου, η Άγγλια έξοικονομεί
μέσα σε τρεις βδομάδες, 160.000
τόνους άλευρι.

Η έλξις της σεληνης πάνω
στα ύδατα του πλανήτη μας ά-
ντισταχεί με το έργον 11 έκατομ-
μυρίων ίππων το χρόνο.

στοις δρόμους πολλούς διαβάτες να
φορούν κάτι παράξενες μικρές συ-
σκευές, με άκουστικά που δυναμώ-
νουν τους ήχους.

Ό έρως στην Άγγλια άρχίζει
στις 8 το βράδυ. Άντρες και γυ-
ναίκες, που φαινόντουσαν ως τότε τε-
λειώς ήρεμοι και που δεν μιλούσαν
κάν μεταξύ τους, δεν κυττάζοντου-
σαν καν όλη την ημέρα, ρίχνοντου
ξαφνικά με μαγία στα έρωτικά άγ-
καλιάσματα και στα χάδια, στις
πλατείες, στα δημόσια πάρκα, στα
παγκάκια... Ό έξνος δεν ξέρει πιά
που να κυττάξη και που να πατήση
το πόδι του... Είνε σαν ένας έρη-
μίτης ανάμεσα σε άγκαλιασμένα
ζευγάρια! ...

Στα άγγλικά ξενοδοχεία δεν γί-
νονται δεκτά, παρό μόνον νόμιμα
άνθρώπινα. Κανείς πελάτης δεν μπο-
ρεί να δεχθώ στο δωμάτιο του ένα
πρόσωπο έτερόφυλο, έστω κι' αν
πρόκειται για σοβαρή δουλειά. Έ-
τσι έξηγείται δίχως άλλο ή πληθώρα
των αυτοκινήτων που σταθμεύουν τη
νύχτα δίπλα στα πεζοδρόμια, με τα
φώτα χαμηλωμένα. Δεν έχουν σωφεί
στο Βολάν, κι' όμως δεν φαίνονται
άδειαντα. Άποτέλουν προσωρινές έ-
ρωτικές φωλιές...

Άλλά κι' ή έπιτυχία των έκδρομών
στηρίζεται μάλλον στην άγάπη του
ωραίου φύλου, παρό στην ευχαιρίστη-
σι του ύπνου μέσα στ' άγκάλια και
στα μυρμήγκια! Καθαρός άέρας και
έξως. Το τερπνόν μετά του άφελι-
μου...

Είτε άμορφες είτε άσχημες τις έ-
χει πλάσει ο Θεός, οι Άγγλίδες δεν
έπιχειρούν ν' αλλάξουν, να διορθώ-
σουν τη φυσική τους διάπλασι. Ό-
στόσο σήμερα το πέραςμα των Ά-
μερικανών άπ' την Άγγλια τις έχει
μάθει να βάθουν τα χείλια τους σχε-
δόν όλες. Την έπομένη φορά, θα μά-
θουν να αποκαρπιάζουν τα μαλλιά
τους και να φορούν ψεύτικα τσίνο-
ρα...

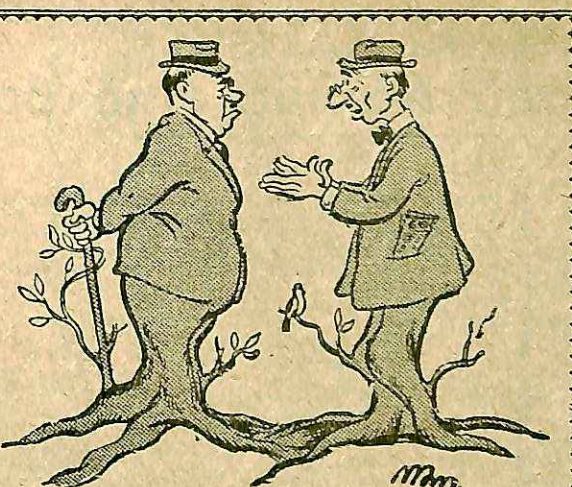
Πρέπει να πούμε δυο λέξεις για
το ώραιότερο προϊόν της χώρας: τα
παιδιά. Είνε, άμορφα, διασκεδαστι-
κά, δυνατά, έξυπνα, πραγματικά έ-
πιτυχημένα. Είνε ο θάιμας της
σκέψης. Της μεθόδου και της πει-
θαρχίας, μολοντί μεγαλώνουν σ' έ-
να κλίμα όχι πολύ εύνοικό για την
άνησις του λεπτού αυτού ανθρώπι-
νου φυτού.

Α. ΠΩΜΕΛΙΕΡ

Όταν οι κακοποιοί δεν ξέρουν σκατσέλιχα...

Οι άγγλικές άστυνομικές άρχες
έχουν πολύ άνησυχείσι για ένα
νεωτερισμό, χωρίς στον όποιο κα-
τορθώνουν να ξεφεύγουν οι έπικιν-
δυοι εγκληματίαι. Η Σκότλαντ -
Γουάρ ήταν περήφανη για τα αυτο-
κίνητά της με ραδιόφωνο, που διευ-
κόλυναν σημαντικά το κυνήγι των
κακοποιών. Άνεκαίφωθ όμως τε-
λευταίως ότι οι πιο συγχρονισμένοι
γκάγκστερ είχαν έφοδιασθ κι'
αυτοί με δέκτες βραχύνων κυμάτων,
έπαιρναν τα άστυνομικά μινιούστα
κι' έτσι ξεφεύγαν άπ' την πιο καλά
ώρνασμένη καταδίωξι.

Για ν' άντιμετωπιήθ το κινούρ,
για αυτό έμπόδιο, έγινε πρότασις
στη Σκότλαντ - Γουάρ να εφαρ-
σθ ένα μέσον που χρησιμοποιείται
στον Καναδά: Να βράζεται μέσα
σε κάθε άστυνομικό αυτοκίνητο έ-
νας σκωτσέλιχος και να μεταφράζη
τις διαταγές, που θα δίδωνται όλες
στην παλαιά σκωτική διάλεκτο, ή
διόρρυθμη κι' άγνωστη στους άλ-
λους Άγγλους. Με την ευκαιρία
αυτή, οι έφημερίδες υπενθυμίζουν
ότι, το 1919, κατά τη Διάσκεψι της
Ειρήνης στο Παρίσι, ο Λούδ Τζώρτζ
φοβόταν μήπως άκούση κάποιο αδιά-
κριτο αυτί τις τηλεφωνικές συνη-
νοήσεις του με την Κυβέρνησι του,
και γι' αυτό μιλούσε σε παλαιά ουα-
λική διάλεκτο. Ένας διερμηνεύς
μετέφραζε τις λέξεις του στον άνα-
πληρωτή του Μπόναρ Λώ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ!
(Σκίτσο Ν. Νομικού)

Αθηναϊκά έπίκαιρα

Νέα μέθοδος

Δυο θεοσεβείς κυρίες μ' έξυπνάδα και με φούργια
βρίσκουν προ έβδομάδος μία μέθοδο καινούργια
άποκλειστικώς για χρπιά καθενός ιδιοκτήτη
που γυρεύει να πετάξη το νοικάρη του άπ' το σπίτι.

Τόν παπά τόν Πέπα ή μία είχεν ένοικιαστή
κόλασι όμως τη ζωή του τόν την έκανε σωστή
και τη δεύτερη κυρία έχοντας καλή παρέα
τυραννούσε κάθε μέρα τόν φτωχό τόν Ιερέα.

Τι μαρτύρια μεγάλα και οι δυο του είχαν κάνει!
Τόν έβριζαν άγρίως και κρυφά και φανερά
και τ' άναίριαν στο τέλος και μία τρύπα στο ταβάνι
και τόν λούζαν τόν καυμένο με άκαθαρτα νερά.

Κι' όμως ο φτωχός παπάς
δεν τούς έκοβε το βήχα
και τις άκουγε να λένε: — Άντε και πού θα μου πας,
θα σ' άρπάξω και τα γένεια θα στα βγάλω τριχα-
(τριχα!)

Επομένως τί τις θέλουν, βρέ παιδιά, τις άγνώες,
γιατί άδικα με δάστες τόν καιρό τους να τόν χάνουν
και δεν παίρνουνε μαχαίρια και φαλτοέτες τρεις
κι' έτσι εύκολα κι' άμέσως τις έξώσεις να τις κά-
(νουν;)

Κι' όλους τούς ιδιοκτήτες άσφαλώς και δίχως άλλο
προσεχώς θα τούς άκούει να φωνάζουν χαρωπά:
— Τα κατάφερα, επί τέλους, το νοικάρη μου να
δία της σοφής και νέας της μεθόδου του... παπά!

Χρυσούς αιών!

Είχα πάντοτε τη γνώμη πως δεν είναι δυνατόν
σ' ηλικία Μαθουάλα μία γυναίκα να πεθάνη,
κι' όμως, φίλτατο! μου, κι' όμως, μία κυρία Μάρκου
πέθανε — μπράβο κουράνι! — έκατόν δέκα ετών!

Και φοβάμαι — πως φοβάμαι — μη τυχόν, αγαπη-
(τοι μου,

κι' ή γυναίκα ή δική μου
το παράδειγμα ζηλεύει

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του Λάγιος Μπόλβαρυ

Τραγικό διήγημα

Ο νεαρός θαρρώνας Λάγιος Μπόλβαρυ, έτρωγε εκείνο το βράδυ με το φίλο του Έντουαρντ Κλαϊνθ ο ένα από τα πολυτελέστερα κέντρα της Βουδαπέστης. Σαφνικά, όπως έφερνε ένα κομμάτι «αντίοελ» στο στόμα του, το πηρούνι έπεσε από τα χέρια του. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα και σπληνθήκαν προς το μέρος της πόρτας. Ένας ανήλικος στεκόταν εκεί. Ήταν ψηλός, αδύνατος, με ένα βαρύ παλτό με γούνα στο γιαντά και ένα ζευγάρι γυαλιά με χρυσό σκελετό στα μάτια. Στην αρχή, είχε κάμει μερικά βήματα προς το μέρος του Μπόλβαρυ, σαν να ήθελε να τον χαιρετήσει, αλλά μετανόησε αμέσως βλέποντας την ταραχή που η εμφάνισή του είχε προκαλέσει στο νέο. Ο Μπόλβαρυ αναστέναζε βαθεία, όταν τον είδε να φεύγει. — Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Κλαϊνθ. — Τίποτε, απάντησε με κόπο. Ο άνθρωπος αυτός είχε μια παράξενη ομοιότητα με τον θείο μου... που πέθανε. Ο Κλαϊνθ δεν ζήτησε άλλες εξηγήσεις, γιατί έβλεπε πως ο φίλος του ήταν πολύ εκνευρισμένος ακόμη. — Αλλά, το άλλο βράδυ, καθώς έτρωγαν και πάλι στο ίδιο εστιατόριο, ο Μπόλβαρυ ξανάφερε μόνος του τη συζήτηση στο ίδιο θέμα. — Θα σας φάνηκε παράξενη ή ταραχή μου χθες το βράδυ, είπε. Πρέπει να ξέρετε πως πριν από μερικούς μήνες έχασα ένα θείο μου που τον αγαπούσα πολύ. Έπεσε θύμα ενός... δυστυ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟ - ΣΤΑΡΑΤΑ

"Ασχημο μεθύσι

Με κάποια σκέψη μου σοφά, έθαλα πόρτα, έν τέλει, πως είνε όλα συναφή με το... κ ρ α σ ί και με... τ ά μ π έ λ ι ι

Κι' έν πρώτοις οι πολιτικοί, τρώγονται μήνες στην άράδα και κάνουν μάχη διοική, ποίος θα... τ ρ υ γ ή σ η την Έλλάδα.

Κάθε στιγμή και πιο συχνά κι' ένας... ο ω τ η ρ α ς ανατέλλει, που την Έλλάδα την περνά, πως είνε... ά φ ρ α χ τ ο ά μ π έ λ ι ι

«Κάδα» επίσης την περνούν, που κατά την προτίμησή τους, θα πίνουν, είτε θα κερνούν τ' αγαπημένο το... κ ρ α σ ί τους!

Ήτοι ρε τ ο ί ν α οι μισοί, άλλος τ' όλάνγυκο σαν μέλι, άλλοι σαμωτικό κρασί και άλλοι πάλι κοκκινέλι!

Και σέ δηλώσεις θα προβώ, γιά να το πάρουν χαμπάρι, τι «το... κ λ η μ α είνε στραβά» κι' άς μη το τρώνε κι' οι... γ α ι δ ά ρ ο ι ι

Ζούμε σ' αιώνα πονηρό, έμεις οι δ'έν Ευρωπαίοι, κι' άς βάλουν στο κρασί νερό γι'ατί ο λός μας παραπαίει!

Ας σταματήσουν οι θυμοί, κάθε φαγούρα και ζαλάδα, γι'ατί θα γίνουν άφορητά, να δούμε... ο ω ο μ σ την Έλλάδα!

ΑΝΕΣΤΗΣ ΜΟΥΣΤΟΣ
Διά το πιόντι:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ένα βράδυ, οι δύο φίλοι, ανεδοσμένοι σ' ένα μικρό ανοικτό αμαξάκι, που το οδηγούσε ο ίδιος ο Μπόλβαρυ, πήγαν στο εστιατόριο να δείνψουν.

Σαφνικά, όπως προχωρούσαν προς τη φωτισμένη είσοδο του κέντρου, είδαν μπροστά τους την ψηλή κορμοστασιά του ανθρώπου με το γούνινο παλτό.

Ο Μπόλβαρυ έπιασε το φίλο του από το χέρι. Μερικά λεπτά αργότερα, ήταν ανεδοσμένοι στο αμαξάκι κι' ο θαρρώνας χτυπούσε με μανία τα αλόγα γιά να τα κάμει να τρέξουν.

Είχαν αφήσει τώρα τη Βουδαπέστη κι' έτρεχαν σ' ένα εξοχικό δρόμο. — Πού πηγαίνουμε; ρωτούσε κάθε τόσο ο Κλαϊνθ.

Αλλά ο Μπόλβαρυ φαινόταν σαν να μην τον άκούη και δεν του απαντούσε. Το τρελλό αυτό τρέξιμο κράτησε αρκετές ώρες. Τέλος, λίγη ώρα πριν από τα μεσάνυχτα, έφθασαν μπροστά σ' έναν παλιό πύργο.

Ο Μπόλβαρυ χτύπησε με ορμή τη βαρεία πόρτα. Ένας υππρέτης τους άνοιξε. — Επειτα, τους ωδήγησε σ' ένα σαλόνι και ρώτησε αν έπρεπε να σερβιρή κρασί ή καφέ.

— Κρασί! απάντησε ο θαρρώνας. Φαινόταν πιο ήσυχος τώρα.

— Θα ήθελα να μάθω τι ήρθαμε να κάμωμε άπόψε εδώ, είπε ο Κλαϊνθ. — Μήπως ξέρω; απάντησε ο Μπόλβαρυ. Όπως θα καταλάβετε ίσως, αυτός ο πύργος άντικε άλλοτε στο θείο μου... Θα ήθελα να ξαναδώ το δωμάτιό του, την τραγική τάφρο, τη μοιραία ζυλίνη γέφυρα...

Μια φωνή άκούσθηκε τότε από το βάθος του δωματίου: — ...Τις προιονισμένες βάσεις της...

Ο άνθρωπος με το γούνινο παλτό και τα γυαλιά παρουσιάσθηκε ξαφνικά. Ο Μπόλβαρυ έπεσε αμέσως στα γόνατα και άπλωσε παρακλητικά τα χέρια. — Θείε, συχωρέστε με! φώναξε. Όμολογώ το έγκλημά μου... θα σας επιστρέψω την περιουσία σας... Λυπηθήτε με...

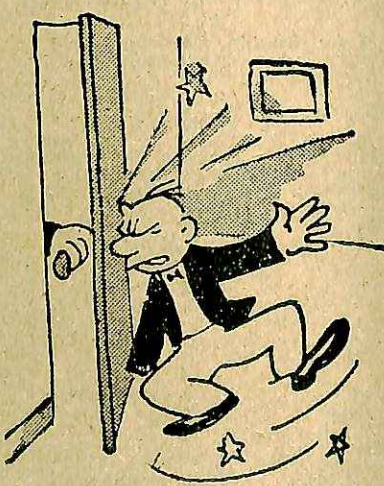
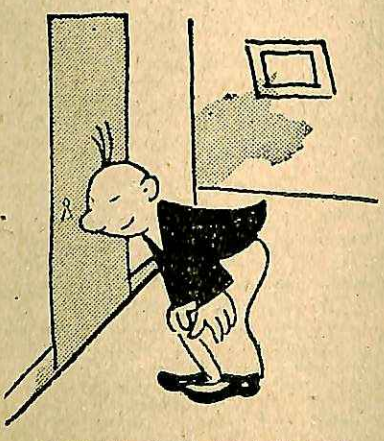
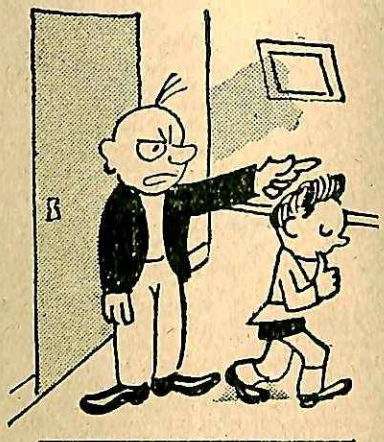
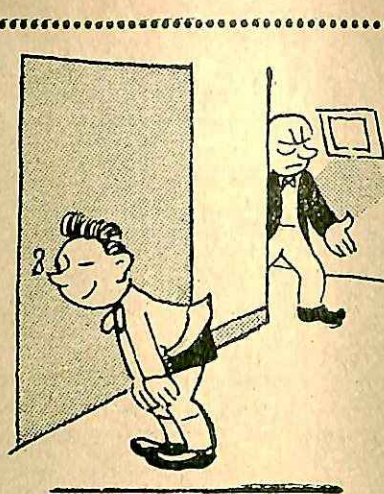
Και, λέγοντας αυτά, σωριάστηκε κάτω. Ήταν νεκρός!

Ο άγνωστος γύρισε προς το μέρος του Κλαϊνθ. — Ήσυχαστε, του είπε. Δεν είμαι φάντασμα. Είμαι άνθρωπος με σάρκα και όστά. Από πολλά χρόνια έλειπα στην Πολωνία και ήρθα εδώ, μαθαίνοντας το θάνατο του αδελφού μου. Το βράδυ που σας πρωτοσυνάντησα σ' ένα εστιατόριο της Βουδαπέστης, έρχομουν στο τραπέζι σας, γιά να σφίξω το χέρι του άνεψιού μου...

Αλλά, βλέποντας τον τρόπο του, όπισθοχώρησα. Μια τρομερή υποψία πέρασε τότε από το μυαλό μου. Μήπως... Ήξερα πως έμοιαζα καταπληκτικά με το μακάριτο αδελφό μου και καταλάβαινα καλά την ταραχή του Λάγιος κάθε φορά που με έβλεπε μπροστά του... Με θεωρούσε σαν το φάντασμα του νεκρού, που έριζαν να ζητήσει εκδίκησι.

Εφάρξα τότε και μία μέρα ήρθα στον παλιό αυτό πύργο. Ένας υππρέτης, πιστός στην οικογένειά μας, μου έδειξε την προιονισμένη βάση της μικρής γέφυρας...

Η πρόθεσίς μου δεν ήταν να εκδικηθώ τον Λάγιος. Ήθελα μόνο να τον κάμω να ομολογήσει το έγκλημά του και να μετανοήσει. Αλλά ο τρόμος του τον άναπαύη!... Θεός να τον άναπαύη!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

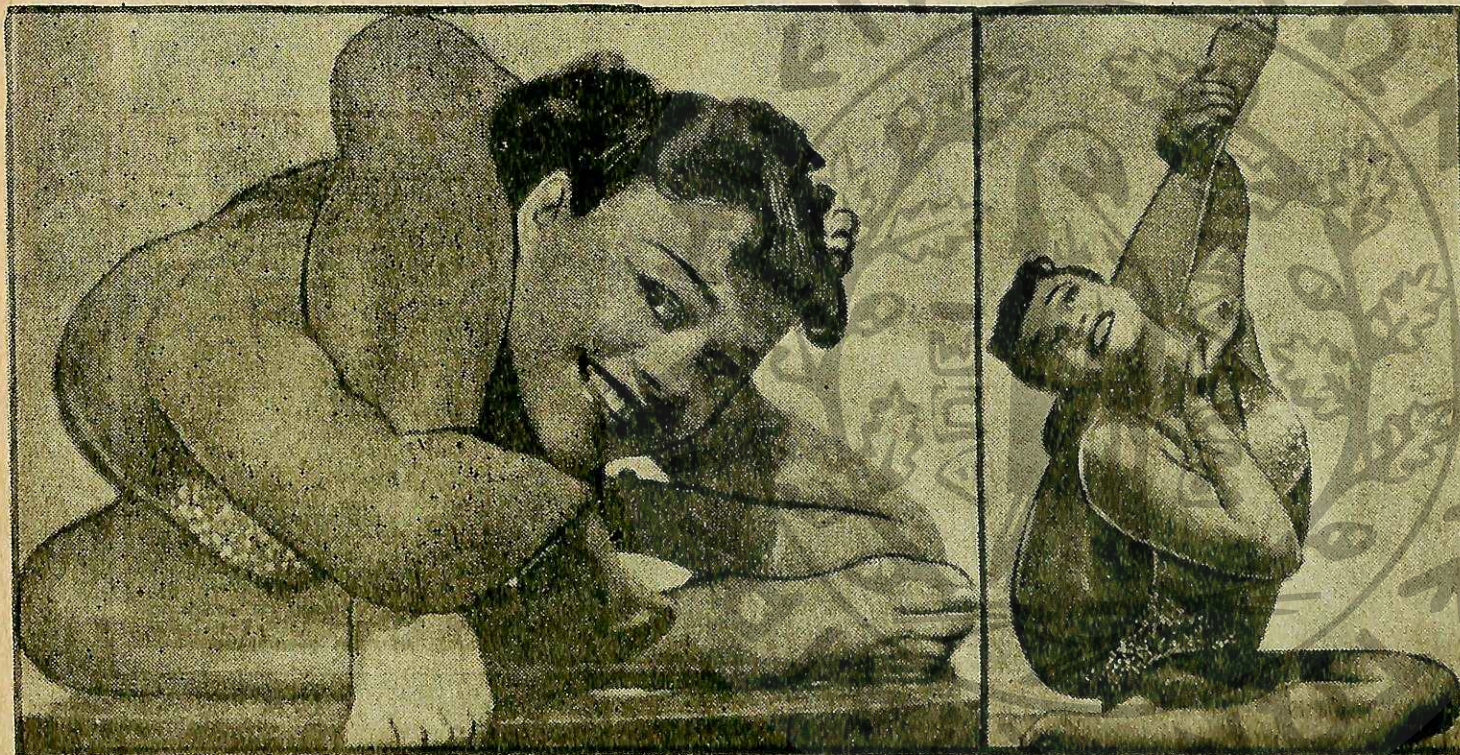
Α. ΛΟΥΠΕΨ

TANYA Η Ζατιχένια χορεύτρια

Ή Τάννα μοιάζει σαν μπρούντζινο άγαλμα. Το σώμα της, όμως, έχει την έλαστικότητα και την εύκαμψία του καουτσούκ...

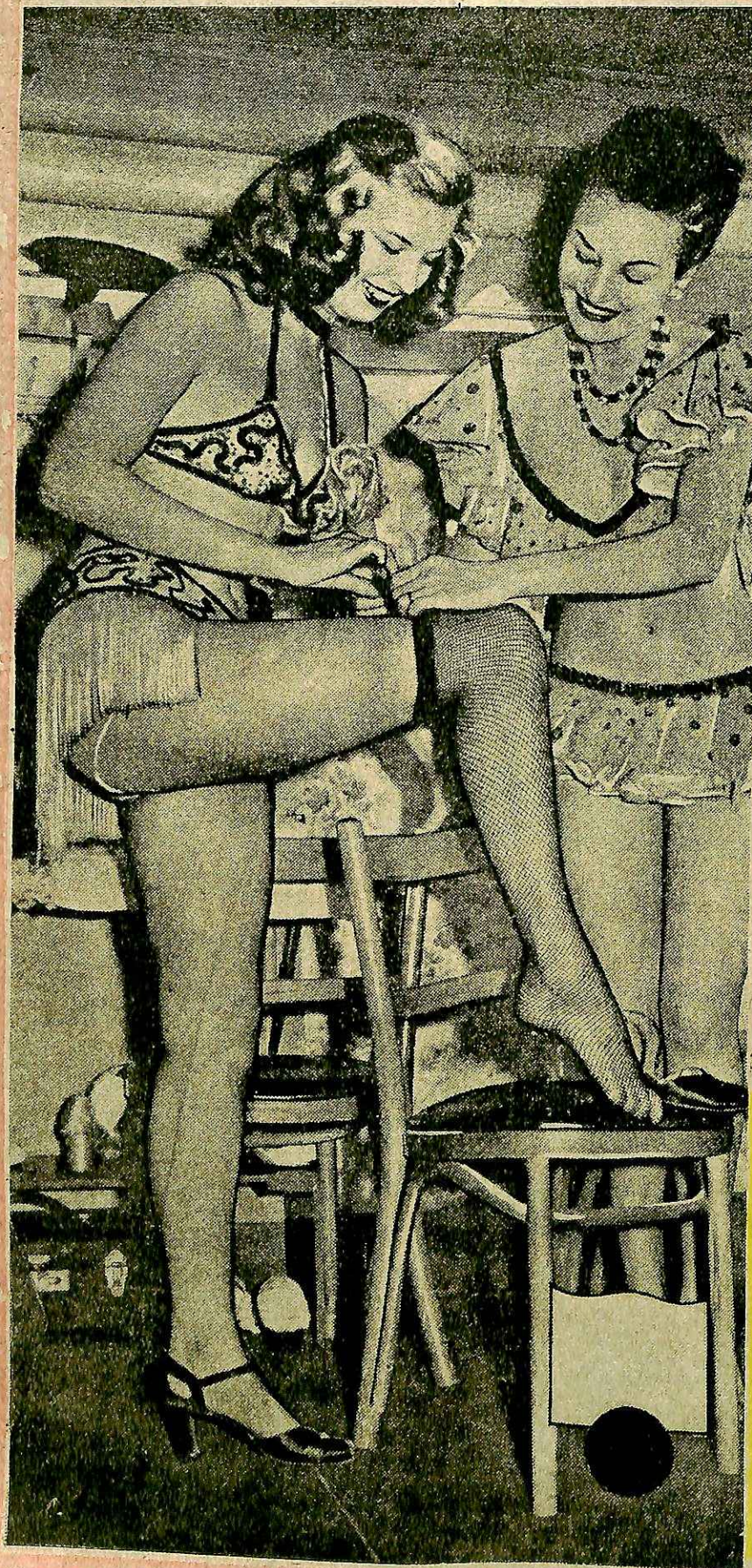
Το πολύπλοκο αυτό σύμπλεγμα είνε ή έκφραστικώτερη από τις επιδείξεις της Τάννα. Όπως βεβαιώνει ή ίδια, χρειάσθηκε τρία χρόνια γιά να φθάση σ' αυτό το άποτέλεσμα.

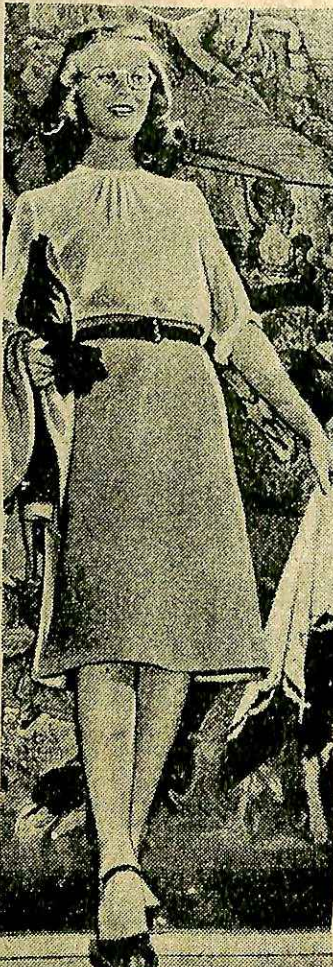
Μία χαρακτηριστική στάσις της Τάννα, που της επιτρέπει να βλέπη τόν κόσμο... ανάποδα!

ΤΟ ΝΕΟ είδωλο των Άμερικανών είνε σήμερα ή Τάννα, μία χορεύτρια από τις Όλλανδικές Ίνδies, με άγαλματένιο κορμί, που φαίνεται σαν να είναι καμωμένο από καουτσούκ! Πραγματικά, τά μέλη της έχουν τόσο εύκαμψία, που της επιτρέπουν να παίρνη τις πιο περίεργες και άπίθανες στάσεις. Ο μάνατζέρ της την παρουσιάζει ως σήμερα στά μιούζικ-χόλλ των μεγαλειτέρων πόλεων της Άμερικής, όπου ή εμφάνισή της έπροκάλεσε σε όλους καταπληξή και θαυμασμό. Άρκετοι από τους θεατές αυτών των άκροβατικών επιδείξεων, ίδίως γυναίκες, θέλησαν να την μιμηθούν αλλά έπαθαν στρεβλώσεις ή θλάσεις διαφόρων μελών του σώματός τους!

Μία άλλη περίφημη στάσις της. Ή Τάννα έχει άνασκηώσει το πόδι της και το έχει φέρει πίσω από το κεφάλι της.

Βάντα Pitzouni

Η μεταμέρφωσις μιάς δακτυλογράφου

Η Βάντα Ριτζουνάι ήταν πριν από τον πόλεμο μία άσημος δακτυλογράφος σε μία στρατιωτική υπηρεσία στο Ρόκφορντ της Πολιτείας του Ιλλινόις, φορούσε γυαλιά, ήταν ντυμένη άκομψα και όπως ήταν φυσικό, είχε πολύ λίγους θαυμαστές. Στην Αμερική, όμως, γίνονται τα πιο εκπληκτικά θαύματα! Ένας βοηθός σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ, που είχε επιστρατευθεί κι' εργαζόταν μαζί της στο ίδιο γραφείο, πρόσεξε μία ημέρα ότι η Βάντα είχε όμορφο και άμορφο πρόσωπο, καθώς και ένα πολύ πλαστικό σώμα. Απεφάσισε λοιπόν να μεταμορφώσει την «δι. οπτροφόρο» δακτυλογράφο σε γοητευτικό «αστέρο» της όθνης. Κι' όπως βλέπετε στην παραπλεύρως εικόνα το πέτυχε! Έσχάτως προσελήφθη σε μία εταιρία μ' ένα πολύ καλακευτικό συμβόλαιο.

ΑΥΤΟΣ Ο ΓΗΡΑΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΝΕ... Ο Τσάρλι Τσάπλιν

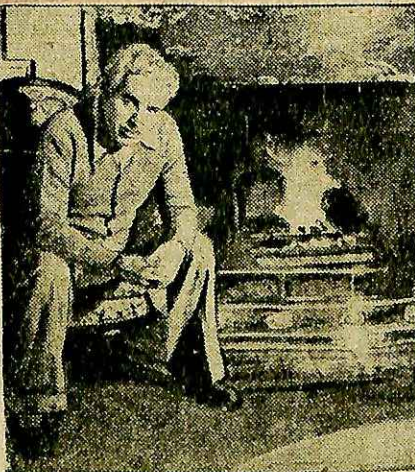

ΤΣΑΡΛΙ Τσάπλιν ο πασίγνωστος Σαρλώ, είναι για όλο τον κόσμο, που τον βλέπει στην οθόνη, ένας απαράμιλλος κωμικός ηθοποιός, που σκορπίζει τ' α-κράτητα γέλια και την ευθυμία με τις περιπέτειές του.

Αλλ' ο αληθινός Σαρλώ είναι ένας άνθρωπος ολότελα διαφορετικός. Ένας μισάνθρωπος, λένε μερικοί. Ένας μεγάλος ανθρωπιστής, υποστηρίζουν άλλοι. Το βέβαιο είναι πως το σπίτι του στον αριθμό 1085 του Σουμμιτ Ντράιβ είναι ένα αληθινό φρούριο, που η πόρτα του ανοίγει σπάνια και για λίγο κόσμο. «Ο Τσάρλι Τσάπλιν, λέει ένας Γάλλος δημοσιογράφος, που κατώρθωσε να τον ιδεί τελευταία σπίτι του, είναι ένας παράξενος άνθρωπος. Η αλήθεια είναι πως τρώμε να τον γνωρίσω. Ο Σαρλώ είναι σήμερα ένας γηραιός κύριος με γυαλιά και με μία τρανική έκφραση στα μάτια που δεν θα την ξεχάσω ποτέ! Είναι άπιστευτα κοντός και με τ' άσπρα μαλλιά του μοιάζει μ' ένα ψυχο άνθρωπο των γραμμάτων. » Όταν μιλάει για τη μητέρα του, το βλέμμα του σκοτεινιάζει και μία απέραντη λύπη απλώνεται στα χαρακτηριστικά του. «Ήταν τόσο μεγάλη καλλιτέχνης, μου είπε ο Σαρλώ, που ποτέ δεν θα μπορέσω να την φθάσω! Την έλεγαν Χάννα, κι' ό,τι καλό έχω το οφείλω σ' αυτήν!...» Η μητέρα του Σαρλώ, που η ανάμνησής της φαίνεται να τον συγκινά πάντα, πέθανε στην πιο μεγάλη φτώχεια. Την εποχή εκείνη, ο γιός της ήταν άκομψος ένας άπλος κλόουν, που μόλις κατώρθωνε να κερδίσει τη ζωή του... Μέσα στο σπίτι-φρούριο του Σουμμιτ Ντράιβ ο Τσάρλι Τσάπλιν εργάζεται από εδώ και δύο χρόνια σ' ένα καινούργιο φιλμ, τη «Γαλαζία ραψωδία». Η ζωή του είναι, κατά βάθος, πολύ απλή. Κυλάει μέσα στη σι-ωπή, χωρίς επιδείξει και χωρίς θόρυβο...

Ο μεγαλύτερος κωμικός ηθοποιός της εποχής μας έχει πάντα μία τρανική έκφραση στα μάτια και μία χαρακτηριστική πικρία στα χείλη.

Ο Σαρλώ περνάει τα βράδια του κοντά στο τζάκι, βυθισμένος στις ανυμνήσεις του.

Είναι άριστος μουσικός και συνθέτης μόνος του στο πιάνο την υπόκρουση των φιλμ του.

Ο ίδιος επίσης γράφει το σενάριο του έργου που «γυρίζει» με τους συνεργάτες του.

Παραμένει ΚΡΙΝΑ

“Όνειρο ήταν κι’ έσθυσε

‘Η Κρινιώ ήταν τρισευτυχισμένη, περνούσε τις πιο γλυκές ημέρες της ζωής της. Μισή βδομάδα τη χωρίζεσε από την πραγματικότητα που της γλυκού ονειρού της ζωής της.

Την Κυριακή που έρχόταν θα γινόταν ο γάμος της. Ο Παύλος, ο πολυαναμενόμενος της Παύλας θα γινόταν ο γαμπρός της, δικός της για πάντα, δικός της ως την τελευταία τους πνοή!

Τα μάτια της Κρινιώς άστραφταν από χαρά, λαμπροποιούσε το πρόσωπό της. Ήταν τόσο η χαρά της που είχε χάσει ακόμα και τον ύπνο της.

Ο Θεός κι’ η ερωτευμένη καρδιά της ήσαν πάσα είχε υποφέρει, πάσα πάσα, να και πόσους κατατρονμούς, όσο να εξασφαλίσουν τη συνγκατάθεση του πατέρα του αγαπημένου της, όσο να λυγίσουν το πείσμα του δικού της πατέρα.

Ο πατέρας του Παύλου δεν ήθελε ν’ ακούσει για γάμο πριν τελειώσει ο γυιός του τις σπουδές του. Κι’ ο πατέρας της — αυτός δα ήταν που ήταν άμεταπειστος — δεν ήθελε να «χαρμυρίσει» όπως έλεγε, την κορη του, δίνοντας την σ’ ένα φτωχό σπουδαστή.

Μα οι δυο ερωτευμένοι το είχαν πάρει απόφαση. ‘Η θα τους έδιναν τα λουλούδια δένια δένια του γάμου ή θ’ αυτοκτονούσαν και θα φευγαν ενωμένοι και στο θάνατο απ’ τον κόσμο αυτό.

Αγωνίσθηκαν έχοντας πικρά δάκρυα, παρακάλεσαν, ικέτευσαν, φοβέρισαν και στο τέλος τα κατάφεραν. Οι γονείς τους τα μίλησαν, τα συμφώνησαν κι’ αποφασιώθηκε ο γάμος για την επόμενη Κυριακή.

Οκτώριος, φθινόπωρο. Τα ξερά φύλλα των δέντρων στρώνουν τη γη με το χρυσάφι τους. Η γύρω είναι μελαγχολική.

Μα οι καρδιές της Κρινιώς και του Παύλου έχουν ανοίξει. Χαρά Θεού ο κόσμος γι’ αυτούς. Όλα λαμπύρουν στα μάτια τους, όλα είναι φωτεινά και χαρούμενα.

‘Η Κρινιώ σφίγγει στην αγκαλιά της τον Παύλο και τον γεμίζει φιλία.

— Αγαπημένο μου, πόσο είμαι ευτυχισμένη! Θα γίνης δικός μου. Τίποτε πια δεν υπάρχει να μας χωρίσει... τίποτε.

— Όμοιος παλληκάρι ο Παύλος. Όμοιος άρχαίος έφηβος, με όμοια αθλητικά, με καλλιγράμμο, με έκφραση μεντάλα, με όμοια ματιά. Αρρενωπή ευμορφία.

‘Η Κρινιώ ήλπιζε να ενωθούνε συνκρινόμενοι, να ενωθούνε, όταν έδωκε ο σπουδαίος της «Αθήνας» τις κοπέλλες να «τρώνε» με τα μάτια τους τον καλό της.

Τι ταίριαστο ζευγάρι που θακαναν!

Πλησιάζει η Κυριακή. Το βράδυ έκεινο η Κρινιώ είχε ήδη τον αγαπημένο.

νο της κι’ είχε περάσει μαζύ του αρκετές ώρες μιλώντας του για το μέλλον. Έκαναν ωραία σχέδια για το νοικοκυριό τους.

— Θα επιπλώσουμε κομψά, κουκλιότικα, το σπίτι μας, Παύλο.

— Ναί. Θα είναι το κουκλιό-σπιτο της αγάπης.

— Θα το στολίσουμε με πολλά λουλούδια, πολλά α-πριλιάτικα τριαντάφυλλα, θυμάσαι; Πλάι σε μία τριαντάφυλλο, τις παραμονές του Πάσχα, αλλάζουμε το πρώτο φιλί... θυμάσαι;

— Ναί, αγάπη μου, πώς μπορεί να το ξεχάσω;

— Πλάι στο κρεβάτι μας θα βάλουμε μία κομψή κούνια, με ροζ παρατεταμένα, τα για το παιδάκι μας, το πρώτο μας παιδί...

Λέει τα λόγια αυτά και κοκκινίζει η Κρινιώ. Κι’ ο Παύλος σκύβει και τη φιλεί στα μάτια.

... ..

— Ξυπνάει.

Ο ούρανός της ‘Αθήνας είναι σκεπασμένος με βαρεία ομίχλη.

‘Η Κρινιώ κοιμάται. ‘Αργή-αργή πολύ να την πάρει ο ύπνος. Όλη νύχτα όνειρεύεται να ανοίξει τα μάτια, μέσα στο σκοτάδι, την ευτυχία που την περιμένει. Κοιμάται και χαμογελάει στον ύπνο της η ερωτευμένη κορη. Κάποιο γλυκό όνειρο θα βλέπει...

Κι’ άξαφνα, μέσα στην ή-συχια και τη γαλήνη της φθινοπωρινής αυγής, στριγνύει, άγρια, φρικτά αντηχούν τα ουρλιαχτά των σειρήνων. Γίνονται αναστασιές οι γειτονιές της αγουροειρημένης ‘Αθήνας. Παραθύρα ανοίγουν με βία, κόμπος ξεκουνεται στους δρόμους.

— Τι είναι; Τι τρέχει;

Κι’ αστραπιαία διαδίδεται η είδηση:

— ‘Η ‘Ιταλία μάς κήρυξε τον πόλεμο!

— Άνθρωποι έχει πεταχτεί απ’ το κρεβάτι της η Κρινιώ, φτερούγισαν μακριά της τα γλυκυνέια της αγάπης.

— Ο πόλεμος... ο πόλεμος!... ψιθυρίζει. Θα μου φυγή ο καλός ο γυιός μου! Θα μου πώς πονά!

Και δάκρυα, θερμά δάκρυα, άποσταλάζουν απ’ τα μάτια της στα βελούδινα μάγουλά της.

★

‘Ησαν δικαιολογημένοι οι φόβοι της Κρινιώ. Έφυγε ένα πρωί για το μέτωπο της ‘Αλβανίας κι’ ο Παύλος, μαζύ με τ’ άλλα παλληκάρια, που πήγαιναν ν’ αντιμετωπίσουν το θρασύδειλο επιδρομέα. Αναβλήθηκε ο γάμος.

Εορσίσε στην αγκαλιά της η Κρινιώ τον αγαπημένο της την ώρα του χωρισμού.

— Στο καλό, αγάπη μου...

— ‘Η Παναγία μαζί σου!... Θα σε περιμένω με λατρεία...

Ο γάμος μας θα γιορτασθί μαζί με τη νίκη!

Ματαίος έληψες, όνειρο χαμένο. Κράτησε πολύ ο πόλεμος. Έπειτα από τους θρασυδειλούς ‘Ιταλούς ήρθαν οι βάρβαροι Γερμανοί. Γέμισαν η ‘Αθήνα σκαπάνες, Μαύρες και θλιμένες ημέρες...

‘Η Κρινιώ ζή μέσα σε παραζάλη. Την πνίγει η άγνια. Τι έγινε ο καλός της; Της τον θέρισε ο θάνατος;

τρέχει η δυστυχία στα νοσοκομεία, ρωτάει παντού; Δεν στέκεται στιγμή. Λη μέρα. Κι’ ένα πρωί την πληροφορούν πως μετέφεραν τον Παύλο σ’ ένα νοσοκομείο. Έξω, άνοητο, νη, τρελλή από τη λαχτάρα της τρέχει να τον δει, να τον σφίξει στην αγκαλιά της. Δεν ζέρει αν είναι βαρεία τραυματισμένος, δεν ζέρει τίποτε.

Όταν στο νοσοκομείο... Ρωτάει... Βρίσκει το θάλαμο... Μα τι συμβαίνει; Γιατί διατάζει ο γιατρός;... Γιατί την κυττάζουν λυπημένα οι νοσοκόμες;

Σαν τρελλή τρέχει από κρεβάτι σε κρεβάτι. Κι’ άξαφνα ακούει μία γνώριμη φωνή:

— Κρινιώ!...

Γυρίζει, κυττάζει κι’ ανατριχιάζει. Λυγίζουν τα γόνατά της. ‘Αθήνη ένα σπαρτικό ζεφυριό και σωριάζεται κάτω.

Τι θέαμα, Θεέ μου!... Ο Παύλος της με το πρόσωπο φρικτά παραμορφωμένο από έκρηξη όλμου, μ’ ένα μάτι, μ’ ένα χέρι!... Ο ώριος άρχαίος έφηβος φρικτός, άποκρουστικός, φαντασμα σκίτρω του εαυτού του.

Δεν άρνει ωστόσο να συγγέλν η Κρινιώ. Πέφτει στην αγκαλιά του και κλαίνει μαζύ...

— Κρινιώ, ψιθυρίζει ο Παύλος, είσ’ ελευθερία. Δεν έχω καμιά υποχρέωση απέναντί μου. Ναί, είσ’ ελευθερία να χαρής τα νεύρα σου και την ευμορφία σου.

‘Η Κρινιώ του κλείνει τα σπαραγμένα απ’ τις πληγές χείλη μ’ ένα φιλί.

— Σωπα!... τού λέει. Γιατί μου σπαράξεις την καρδιά; Είσαι ο αγαπημένος μου, ο άρραβωνιστικός μου και τι ποταμό στον κόσμο δεν θα μας χωρίσει.

— Είμαι ένα ερείπιο, ένα φάντασμα, Κρινιώ!

— Είσαι ο άντρας μου, ο αγαπημένος μου. Αν χάθηκε η ευμορφία του προσώπου σου, μένει η ευμορφία της ψυχής σου. Τίποτε δεν μπορεί να μας χωρίσει.

— Αμοιρή κορη!... Πιστή καρδιά!... Κράτησε το λόγο της κι’ τιμιά ‘Ελληνίδα. Παντρεύτηκε τον Παύλο, σκαπτή, παραμορφωμένο, άπαίσιο. Και ζή στο πλάι του, γυναίκα του και νοσοκόμα του. Γυναίκα του κι’ αδελφή του. Μαράμενο κρίνο κι’ αυτό, κρίνικα χτυπημένο απ’ το τη Μοίρα!...

♦♦

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Οι κληρονόμοι της... γάτας

Το δικαστήριο της Βοστώνης είχε επικυρώσει πριν από δύο χρόνια την περιέργη διαθήκη ενός πλούσιου ‘Αμερικανού, ονοματι Βούντιμπορντ Ράντ, που είχε διανεμίσει την περιουσία του κατά τον άδολογο τρόπο.

Άφησε 40.000 δολάρια στην αγαπημένη του γάτα Μπούστερ, 5.000 δολάρια σε μία υπηρέτρια που, με τον όρο να αναλάβει την περιποίηση της γάτας και άλλα 5.000 δολάρια σε διάφορους συγγενείς του. Οι τελευταίοι είχαν προσβάλει αυτή τη διαθήκη, αλλά το δικαστήριο την έκρινε έγκυρη. Τελευταία όμως, πέθανε η Μπούστερ και οι συγγενείς του Ράντ κατέφυγον πάλι στο δικαστήριο, ζητώντας να διανεμηθί μερτά τους η κληρονομία.

‘Αλλά το δικαστήριο της Βοστώνης απέρριψε αυτή την αίτηση και ώρισε ότι η κληρονομία της Μπούστερ ανήκει στους απογόνους της, που είναι 17 μικρά γατάκια.

‘Η έκλογη του συντροφού της ζωής

Το σέξ-άππλ δεν έχει καμιά αξία

‘Ο δόκτωρ Κλίφορντ Α. ‘Ανταμς, καθηγητής της ψυχολογίας και διευθυντής του ‘Ινστιτούτου οικογενειακών σχέσεων του κρατικού κολλεγίου της Πενσυλβανίας, έδημοσίευσε τελευταία ένα βιβλίο σχετικά με τις προτιμήσεις των ανδρών και γυναικών στην έκλογη του ‘Η της συντροφού της ζωής του.

‘Η καθηγήτης ‘Ανταμς υποστηρίζει, λοιπόν, βασίζόμενος σε αδιαφιλονίκητες στατιστικές παρατηρήσεις, ότι οι άνδρες ζητούν περισσότερο απ’ όλα στη γυναίκα την ευθύα. ‘Η ουροφία έρχεται σε δεύτερη μοίρα και εκείνο που από κοινού με συμπαθητικός χαρακτήρας σε ταιχί μοίρα.

‘Ο άνδρας ζητεί επίσης στη γυναίκα τα έξης με τη σειρά:

Καθαριότητα, κομψότητα, καλαισθησία, μετροφοροσύνη, ήθικότητα, ειλικρίνεια, έτοιμότητα, εύθυμη διάθεση, έντιμότητα.

Το περίφημο «σέξ-άππλ», προκειμένου για το γάμο, παίζει πολύ μικρό ρόλο, κατά τον καθηγητή ‘Ανταμς. Οι άντρες, παρατηρεί, έλκονται από μία γοητευτική γυναίκα, άλλ’ όταν πρόκειται να την πανδρεύθουν, εκείνο που θα επιδράσει στην απόφασή τους δεν είναι το «σέξ-άππλ» αλλά τα άλλα προτερήματα και χαρίσματά της.

Γι’ αυτό, ο καθηγητής ‘Ανταμς άναγνωρίζει στο «σέξ-άππλ» μία δύναμη έλξης, αλλά τίποτε περισσότερο. Είναι το μέσον που διαθέτει η γυναίκα, λέγει, για να κέρσει τους άνδρες να την προσέξουν. ‘Αλλοίμονό της, όμως, αν πίσω απ’ αυτό, δεν άνακαλύψουν τίποτε άλλο.

‘Ο ‘Αμερικανός καθηγητής, λέγει επίσης ότι, μ’ όλο που οι άνδρες μιλούν διαρκώς για συντροφικότητα, ελάνιστα εκτιμούν αυτό το στοιχείον στη γυναίκα. Γιατί θέλουν πάντα να είναι άκότεροι απ’ αυτήν.

Νά τώρα ποιές είναι οι προτιμήσεις των γυναικών:

Στην πρώτη γραμμή έρχεται η εύθυμη διάθεση και τα «συμπαθητικά» χαρακτηριστικά. ‘Όσο για την ευφυία και τα διορφα χαρακτηριστικά, αυτά έρχονται σε δεύτερη μοίρα.

Οι γυναίκες ζητούν επίσης καλοή τροπούς και εύγένεια από τους συζύγους των.

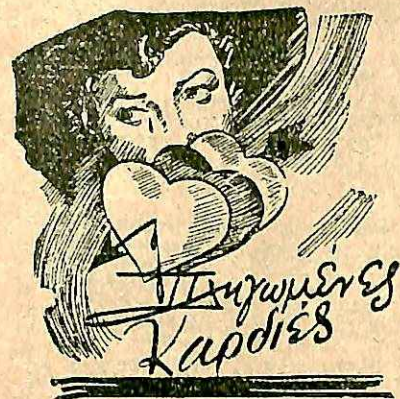
‘Η συντροφικότης δεν τις ενδιαφέρει. Μάλιστα, δεν την επιθυμούν και είναι πολύ εύχαριστημένες όταν ο συζυγός τους αναλαμβάνει όλες τις ευθύνες. ‘Εκείνο που ζητούν απ’ αυτόν είναι η «έλαστικότητα», μ’ άλλα λόγια το να υποκύπτει στις απαιτήσεις των.

‘Εκείνο που σημειώνει επίσης ο ‘Αμερικανός καθηγητής είναι ότι ο πλούτος ή το λαχίστον ή η ευμάρεια έχει μεγάλη σημασία στα μάτια της σημερινής γυναίκας και πολλές φορές επισκιάζει όλες τις άλλες κρίσεις της.

♦♦

Το ύψος των ευρωπαϊκών λαών

Σύμφωνα με μία πρόσφατη στατιστική, το ρεκόρ στο ύψος από τους Ευρωπαίους το κατέχουν οι Νορβηγοί και οι Σουηδοί, που το μέσο ανάστημά τους θάβει το 1 μ. 71. ‘Ακολουθούν οι Σκωτσέζοι με διαφορά μερικά χιλιοστά του μέτρου. Τρίτοι έρχονται οι ‘Ιρλανδοί με μέσον ύψος 1 μ. 70. ‘Επειτα οι ‘Αγγλοι με διαφορά μερικά χιλιοστά μέτρου από τους ‘Ιρλανδούς. Οι Γερμανοί έχουν μέσον ανάστημα 1 μ. 69. Οι Γάλλοι μόλις φθάνουν το 1 μ. 65. ‘Επειτα έρχονται με τη σειρά οι Πορτογάλλοι, οι ‘Ισπανοί, οι ‘Ιταλοί και τελευταίοι οι λαοί των Βαλκανικών χωρών.

‘Η κόρη της πλύστρας

‘Ο Ρίτσαρντ Τράσυ, άνεψιός του λόρδου Τόμας ‘Αλπερμαλ, περπατούσε ένα πρωί στο Χάυδ-Πάρκ, όταν τα μάτια του έπεσαν ξαφνικά σε μία ωραία νέα, με κομψή σιλουέτα και άριονικές γραμμές.

Είχε τόσο γοητευθή από την πρωινή αυτή συνάντησιν ο Τράσυ που άρχισε να παρακολούθη τη νέα ως πούφτασαν σ’ ένα φτωχό σπίτι.

— Εδώ μένετε, δεσποινίς; ρώτησε ο Τράσυ.

‘Η νέα απάντησε καταφατικά.

— Μπορώ να μάθω τ’ όνομά σας;

— Σουζάνα... Σουζάνα Κούπερ, απάντησε η νέα.

Και σέ λίγο πρόσθεσε:

— ‘Ο πατέρας μου έχει πεθάνει.

‘Αλλ’ αν θέλετε τίποτε, θα μπορούσατε να ιδίτε τη μητέρα μου...

— ‘Η μητέρα σας είναι εδώ, δεσποινίς Σουζάνα;

— Όχι, έχει πλύσιμο σήμερα...

— Θέλετε να πητε πώς αυτό είναι το επάγγελμά της;

— Μάλιστα, κύριε.

‘Ο νέος ψιθύρισε μερικά άσυνάρτητα λόγια και έπειτα έφυγε, αφήνοντας έκπληκτη τη Σουζάνα.

Συζήτησα, γράφει ο Ρίτσαρντ Τράσυ στα άπομνημονεύματά του, που δημοσιεύθηκαν άργότερα στο Λονδίνο, δυο όλοκληρα ήμερώνχτα αυτό το ζήτημα με τον εαυτό μου. Και, στο τέλος, έπεισθηκα ότι άγαπούσα αυτή τη μικρή νέα.

Την τρίτη ημέρα, λοιπόν, κατά το σύνητο, ξαναπήγε στο σπίτι της Σουζάνας. ‘Η μητέρα της, που ήταν εκεί, τον δέχθηκε μ’ ευγένεια, αλλά και καχυποψία μαζί. Τί μπορούσε να ζητά αυτός ο άριστοκράτης στο φτωχικό της;

‘Εκείνο που ζητούσε ο Ρίτσαρντ ήταν πολύ απλό. ‘Ηθελε τη Σουζάνα για έρωμένη του. Και γι’ αυτό, άλαχμυ πρόσφερε στη μητέρα της ένα σοβαρό ποσόν. ‘Εκείνη όμως άνιθκε.

Του κάκου, ο Ρίτσαρντ διπλασίασε το ποσόν που της προσέφερε. ‘Η μητέρα της Σουζάνας ήταν άμεταπειστη. Είχε άρχισει μάλιστα να εκνευρίζεται και να μιλά με άσχημο τρόπο στον επισκέπτη της.

‘Αλλά και ο Ρίτσαρντ επίσης είχεν άρχισει να άπελπίζεται και να στενοχωρείται.

«Καταλάβαινα, λέει στα άπομνημονεύματά του, πώς θα μου ήταν άδύνατο πια να ζήσω χωρίς τη Σουζάνα. Και για να την κάγω δική μου, ένας μόνον τρόπος υπήρχε. Ζήτησα, λοιπόν, να μου φέρουν μία μπουκάλια ούισκυ, που η καλή κυρία Κούπερ προθυμοποιήθηκε να μου άγοράσει από ένα γειτονικό καπηλειό. ‘Αφού ήπια και την τελευταία σταγόνα απ’ αυτή τη μπουκάλια, πήρα την απόφασή μου...»

‘Αργά τη νύχτα, ένα άμυξ μετέφερε τον Ρίτσαρντ, τη Σουζάνα και τη μητέρα της στην έκκλησία της

συνοικίας, όπου έγιναν βιαστικά οι γάμοι των δυο νέων.

‘Επειτα από μερικές ημέρες, ο Ρίτσαρντ Τράσυ ξαναπεί άλλο ένα μπουκάλι ούισκυ και πήγε να έπισκεφθί το θείο του.

Τα πόδια του τρίκλιζαν και η γλώσσα του υπερδενόταν.

— Νομίζω πως είσαι μεθυσμένος, Ρίτσαρντ, τού είπε ο λόρδος ‘Αλπερμαλ.

— ‘Ηταν άπαραίτητο, θείο μου, απάντησε ο νέος. Γιατί, διαφορετικά, δεν θα εύρισκα ποτέ το θάρρος για να σας άνακοινώσω αυτό που έρχομαι να σας πώ...

— Και τί έρχεσαι να μου πής;

— Παντρεύηκα, θείο μου.

‘Ο λόρδος ‘Αλπερμαλ τον κύταξε με άπορία.

— Νομίζω ότι θα έκανες καλύτερα να πάς να κοιμηθής. Ρίτσαρντ, είπε. Και άλλοτε να φροντίσεις να μην παρουσιάζεσαι μεθυσμένος μπροστά μου...

— Εμμέθυστα, θείο μου, για να υπορέσω να σας άνακοινώσω το γάμο μου...

‘Ο λόρδος ‘Αλπερμαλ δεν πίστεψε στην άρχη τα λόγια του άνεψιού του. ‘Αλλά δεν άργησε να έξακριώσση πώς ο γάμος του Ρίτσαρντ ήταν πραγματικός.

Την άλλη μέρα, ο νέος, που υπηρέτουσε σ’ ένα σύνταγμα Βασιλικών δραγόνων με το βαθμό του ύπολοχαγού, έπαιρνε μία διαταγή να φύγη άμέσως για την ‘Αφρική.

Πέντε χρόνια άργότερα, ο Ρίτσαρντ βρισκόταν και πάλι μπροστά στο θείο του. Στο διάστημα αυτό είχε διακριθί στον πόλεμο εναντίον των Μπορς και είχε γίνει τώρα ταγμαάρχης.

— Είμαι πολύ εύχαριστημένος για σένα, Ρίτσαρντ, τού είπε ο λόρδος ‘Αλπερμαλ. Φαίνεται πως πολέμισες καλά εκεί κάτω... Χθες είδα τον Βασιλέα... Μου είπε να διαλέξης μεταξύ του βαθμού του συνταγματάρχου και του παρασχημού του ‘Αγίου Γεωργίου...

— ‘Ο βασιλεύς είναι πολύ καλός, είπε ο Ρίτσαρντ. ‘Αλλά δεν ζητάω καμιά άνταμοιβή.

— Τι θα ήθελες, λοιπόν;

— Θα σας ζητούσα να άναγνωρίσετε το γάμο μου και να επιτρέψετε στη γυναίκα μου και στο παιδί μου, που φέρει το όνομά σας, να έλθουν να νατιτίσουν μπροστά σας και να σας φιλήσουν το χέρι...

— Νομίζα πως είχες διαλέξει αυτό το γάμο, είπε ο θείος του, με στενοχωρημένο ύφος.

— Όχι, απάντησε ο Ρίτσαρντ. ‘Η Σουζάνα, η γυναίκα μου, ήλθε μαζί μου στην ‘Αφρική. ‘Αν είναι άληθεια πως πολέμισα καλά, το όφελω σ’ αυτή... Δεν μ’ άσπασε ποτέ και έκτέθηκε μαζί μου στους πιο σοβαρούς κινδύνους... Πρέπει να σας πώ άκόμη πως η Σουζάνα έχει παρασημοφορηθί για τη δράση της κατά την έπιδημία της χολέρας, που έξοσσε στο στρατό μας... ‘Ό! ‘Αν έξοσατε τί καλή που είναι...

‘Ο λόρδος ‘Αλπερμαλ είχε συγκινηθί.

— Επιτρέπετε, λοιπόν, θείο μου, να σας φέρω τη Σουζάνα και το μικρό Τόμας; ρώτησε ο Ρίτσαρντ.

— Όχι, απάντησε ο λόρδος. ‘Εγώ πρέπει να πάω να τους δώ. ‘Αγαπητέ μου Ρίτσαρντ, δώσε ένοσήλη να έτοιμάσουν το άμάκι μου...

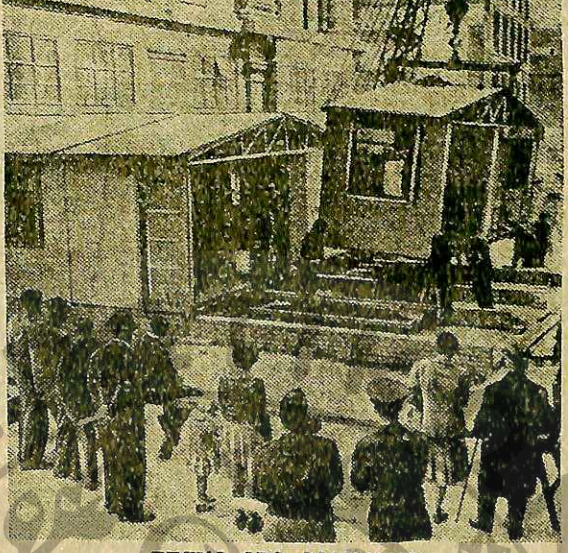
‘Ο αταίριαστος αυτός γάμος είχε βοη τάρα ένα θερμό υποστηρικτή στο λόρδο ‘Αλπερμαλ, που ανέλαβε σέ λίγο να παρουσιάσει ο ίδιος τη γυναίκα του άνεψιού του στους κόσμικους κύκλους του Λονδίνου.

‘Αργότερα, μετά το θάνατο του λόρδου Τόμας, η Σουζάνα άγινε λαίδη ‘Αλπερμαλ και διακρίθηκε στην κοσμική ζωή του Λονδίνου για την ευγένεια και την καλώςή της.

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΤΟΥ ΨΩΜΙΟΥ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

‘Η έφαρμογή του δελτίου του ψωμιού στο Λονδίνο άναστάτωσε κυριολεκτικά τον όμαλό ρυθμό της ζωής της άγγλικής πρωτεύουσας. ‘Από τα χαράματα, σχηματίζονται έμπρός στα άποποεία πελώριες ουρές, που παρακλύζουν συχνά την κυκλοφορία, όπως συνέβη στη συνοικία του Βάλβορθ. ‘Αλλ’ οι άγγλίδες νοικοκυρές, μ’ όλη τη μακρά άναμονή, προσέρχονται πειθαρχικές και περιμένουν να τους κόψουν το κουπόνι, για να πάρουν το ψωμί τους.

ΣΠΕΤΙΑ ΑΠΟ ΑΛΟΥΜΙΝΙΟ

Τα έτοιμα σπείτα στην ‘Αγγλία γίνονται σήμερα από αλουμίνιο. Μπορεί να τα φορτώσει κανείς πάνω σ’ ένα αυτοκίνητο και να τα στήσει όπουδήποτε. ‘Ανωτέρω το σπείριο του πρώτου σπείρι από αλουμίνιο σ’ έναν κεντρικό δρόμο του Λονδίνου.

ΦΙΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗ... ΜΥΤΗ

Οι Ισραηνιές της νέου Σιόνα στον Ειρηνικό ά-κεανό, φιλιούνται με τη μύτη, όπως φαίνεται στην άνωτέρω εικόνα.

ΟΙ «ΨΙΛΙΚΑΤΖΗΔΕΣ»

Υπάρχουν κακοποιοί που έχουν τη νοοτροπία του... Καραγκιόζη. Κάνουν πάντα μικρές δουλειές. Είναι οι ψιλικάτζηδες του επαγγέλματος. Ποτέ δεν εμπλέξαν ούτε πρόκειται να μπλέξουν σε μία σοβαρή δουλειά. Είναι «κοιτοφυλάγοι» όπως τους λέει. Κι' ωστόσο δεν τους λείπει η εξυπνάδα, η επιτηδεύση, το θάρρος κι' ο έρωτας, ο μεγάλος έρωτας του επαγγέλματος. Κάθε βράδυ τα κρατητήρια της Γενικής Ασφαλείας φιλοξενούν αρκετούς από αυτούς κάθε ειδικότητας: Είναι («υποκατόχοι»), («ρωλοφάδες»), («μαπατζήδες») οι γνωστοί πορτοφολάδες που έχουν αυτή την ονομασία γιατί («μάπα») στη διάλεκτο των κακοποιών λέγεται το πορτοφόλι. Είναι ακόμη μικροεπαγγελματίες («χρυσόχοι») που πουλάνε σε αφελείς δακτυλίδια και καδές νες από μπρούτζινα για χρυσές. Ο καθένας κλέβει μόνον πράγματα της ειδικότητάς του. Ο ένας κλέβει ρολόγια. Ο άλλος ρουχισμό, ο τρίτος τα ηλεκτρικά είδη μιας πολυκατοικίας. Οι αστυνομικοί διασκεδάζουν μαζί τους. Είναι τα παιχνίδια τους. Είναι το εύκολο θήραμα. Τα σπουδαία των κακοποιών. Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν ένα φοβερό πάθος: Τα ναρκωτικά. Αυτά τους οδηγούν στην κλοπή. Κι' έτσι οι αστυνομικοί όταν θέλουν να τους βρουν δεν έχουν παρά να κάνουν μια βόλτα στην οδό 'Αθηνών ή την νυχτα στα κακόφημα λαικά κέντρα του υποκόσμου, όπου ο έρωας θα ξεγκλίσει, το υποκόσμο διασκεδάζουν. Για τους τακτικούς πελάτες και τους «μερακλήδες» του καταστήματος σερβίρεται και λουλάς. Ο περιήγος «θανάσιος» με το τρύπι κεφάλι, όπως συνθηματικά λένε οι κακοποιοί τον λουλά.

Κι' όταν κηπνίζει ο λουλάς, εσύ δεν πρέπει να μιλάς, κτύπαζε τριγύρω οι μάννες όλοι κάνουν τουμπεκι...

Μεγάλη ιεροτελεστία ή ετοιμασία για το κηπνισμό του λουλά. Κι' όταν «κάνει» γύρω ο θανάσιος με το τρύπι κεφάλι, όταν δηλαδή ο ένας με τον άλλον ή παρέα ρουφάει με τη σειρά της την «τζούρα», μια ρουφήνια ναρκωτικού, κανείς δεν μιλάει: («κάνει τουμπεκι»). Είναι η περὶ γλυκύτητα στιγμή της μυσταγωγίας. Το χειμώνα μόνο καμμία φορά υπάρχει στη μέση της παρέας κανένα μαγκαλάκι κι' εκεί οι μερακλήδες ψήνουν κανένα σκόκο πάνω στην ταμπάκα... Μα γι' αυτούς θα μιλήσουμε σαν έρθει η σειρά τους. Τώρα ας μας επιτραπεί να σας αναφέρουμε μερικές περιπτώσεις ψιλικάτζηδών που απασχόλησαν τελευταία την αστυνομία.

Εν' άπόγευμα στο γραφείο του αστυνομικού κ. Οικονόμου ένας καλοντυμένος κύριος έσφιγγε τα χέρια του αστυνομικού λαμπρόντας από τη χαρά του. Οαινόταν κατενθουσιασμένος.

Ο κ. Οικονόμου προσπαθούσε να τον κάνει να ηρεμήσει. Του δήλωνε με μετριοφροσύνη ότι δεν είχαν κάνει παρά μόνο το καθήκον τους. —Μα είναι εκπληκτικό, παρατηρούσε εκείνος. Ξέρετε τι ευχάριστη εκπλήξη δοκίμασα; Σκεφθήτε ότι ήρθα να καταγγείλω ότι μου κλέψαν το ρολόι μου κι' εσείς το είχατε βρει κι' όλας! Είναι δυνατόν να μην ενθουσιασθώ; Δεν μ' ένοιωσε και τόσο για την αξία του. Ήταν βέβαια ένα καλό ρολόι, μα για μένα είχε μια ιδιαίτερη σημασία: Ήταν ένα ενθύμιο. Ένα σουβενίρ από εκείνα που όλοι οι άνθρωποι έχουν την αδυναμία να κρατούν σαν κειμήλια. Ένα δώρο της μητέρας, του πατέρα, του αδελφού, της συζύγου,

μιάς τρυφερής φίλης πολύ δύσκολα το αποχωρίζεται κανείς...

Κυττάμε το βιβλίο συμβάντων να ίδου. με ποιος είναι αυτός ο κύριος και τι ακριβώς είχε συμβεί. Δεν άργουμε να το πληροφορηθούμε. Πρόκειται για τον γνωστό πολιτικό μηχανικό κ. Κ. Μπένο. Την ημέρα εκείνη, κατά το μεσημέρι καθώς πήγαινε στη Δημαρχία για μία δουλειά του, εκεί στην είσοδο, ένας έρνάτης, έπιασε επάνω του. Το ρολόι του ένα χρυσό ρολόι με ρουμπίνια το είχε στην τσέπη του σασκακιού του. Λίγο αργότερα θέλοντας να ιδεί την ώρα διαπίστωσε ότι του έλειπε. Έτρεξε να καταγγείλει στην αστυνομία το πάθημά του. Έκει άφου τον άφησαν να κάνει την κατάθεση του και την περιγραφή του ρολογιού, άφου άκουσαν τα παράπονά του, ο αστυνόμε κ. Οικονόμου τον άρωπσε:

—Τι θα λέγατε αν το ρολόι σας έχει κι' άλλος βρεθί;

—Δεν είναι δυνατόν! άπόρησε ο μηχανικός.

Ο κ. Οικονόμου έβγαλε τότε από ένα συρτάρι το ρολόι και του το έδωσε.

—Και τώρα, του είπε, κυττάξτε ποιός το έκλεψε.

Ο κ. Μπένος είδε να του παρουσιάζουν έναν άπλοϊκό άνθρωπο που έμοιαζε σαν εργάτη. Ήταν ένας διάσημος «ρωλόγας». Χρόνια έζασκε αυτό το επάγγελμα του. Ονομάζεται Καψάνας και έχει άπασχολήσει πολλές φορές την αστυνομία. Στάθηκε φυσικά στο δικαστήριο κι' εκεί τιμωρήθηκε με 4½ χρόνια φυλάκιση. Πώς είχε συλληφθεί; Ένας άστυφύλακας τον είδε αναγνώσις στην οδό 'Αθηνών. Τον είδε που κρατούσε στο χέρι ένα ρολόι και διεπραγματευότο την πώλησή του. Κατάλαβε φυσικά ότι ήταν κλεμμένο και τον συνέλαβε. Κι' έτσι ο κ. Μπένος πήρε το ρολόι του κι' ο κακοποιός έστάλην στη φυλάκη.

Να τώρα κι' η περίπτωση μιας πορτοφολού, που έχει στην επαγγελματική δράση της δέκα πέντε... άτυχήματα. 15 συλληψίσεις. Τα όνομά της; Μήπως έχει μόνο ένα όνομα; Λέγεται 'Ελένη ή Μαρία Δημητράκοπούλου ή Κανελλού, ή Δρακονάκη ή Τζεναράλη ή Καραθασίλη. Ή πολυώνυμος πορτοφολού εργάστηκε πάντα εις βάρος των ανδρών. Τους κλέβει. Έτσι έκλεψε και το πορτοφόλι του κ. Δ. Γιούργα, ύδραυλικού, από την πίσω τσέπη του παντελονιού του, στη στάση των λεωφορείων στην πλατεία Κλαυθούρας. Εκεί που καθόντουσαν όλοι στην ουρά. Μ' αυτή την φορά στάθηκε άτυχη. Πέρασε ένα παλιός γυνώμιος της άστυφύλακας και την ενθώρισε:

—Ε, γιά που με το καλό; τη ρώτησε. Πως πάνε οι δουλειές;

—Όχι και τόσο καλά, παραπονέθηκε η κλέφτρα. Έχουμε κερατάτα...

Κείνη τη στιγμή όμως ο ύδραυλικός βέλασε ν' αγοράσει μία έφημερίδα κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη του να βγάλει λεφτά.

—Το πορτοφόλι μου! Κάποιος μου έκλεψε το πορτοφόλι! φώναξε.

Η επικίνδυνη και πολυώνυμος («πορτοφολού») 'Ελένη ή Μαρία Δημητράκοπούλου ή Κανελλού ή Δρακονάκη ή Τζεναράλη ή Καραθασίλη.

Ο άστυνομικός έπιασε την «κυρά Μαρία» από το χέρι.

—Πάλι τα θαλάσσωσες! της είπε. —Δεν σου είπα πως έπαυα να έχω τύχη;... του άπάντησε η Τζεναράλη.

Πήγαν στην αστυνομία. Δόθηκε πίσω στον ύδραυλικό το πορτοφόλι του. Κι' η πορτοφολού κλείστικε στο φρέσκο γιά να τραβήξει για το δικαστήριο και τις φυλάκες.

Εδώ και λίγες μέρες έπίσης συνελήφθη ο πιο παράξενος ηλεκτρολόγος των 'Αθηνών. «Άγώρας» ό.τι ηλεκτρικό είδος του χρειαζόταν από τις διάφορες πολυκατοικίες της πρωτεύουσας. Μα τέλος η άστυνομία του διέκοψε τις έμπορικες επικοινωνίες. Βρήκε ακόμη στο σπίτι του πλήθος ηλεκτρικές κλειδαριές, καλώδια, διακόπτες ηλεκτρικά ταμπλά, αϊδερτα, ό.τι ηλεκτρικό είδος μπορείτε να φαντασθήτε. Μα η μεγαλύτερη του προτίμηση ήταν οι ηλεκτρικές κλειδαριές. Ή άστυνομία από καιρό είχε πληροφορηθεί τις επειρήσεις του. Οι ένοικοί κι' οι ιδιοκτήτες των πολυκατοικιών είχαν άναφέρει ένα πλήθος κλοπών περιέργων και άνεξηγών. Έλειπαν διάφορα ηλεκτρικά εξαρτήματα έγκραστασών χωρίς όμως κανείς να μπόρεση να εξηγήσει πως είχαν χαθεί. Άκόμα κι' αυτά τα ηλεκτρικά κουδούνια. Τέλος μία νύχτα εκεί κοντά στον 'Αγιο Παύλο, στην είσοδο μιας πολυκατοικίας πιάστηκε ένα άτομο, την ώρα που άφαιρούσε την ηλεκτρική κλειδαριά της είσοδου. Όδυνήθηκε φυσικά στο τμήμα κι' εκεί εξακριβώθηκε η ταυτότης του και μεθευτήκε κι' όλη η δράση του. Άνομαζόταν Γ. Χ... και επί αρκετό διάστημα είχε άσχοληθή με το έμποριο των ηλεκτρικών ειδών. Τα θύματά του; Πολύ περισσότερα άπ' όσα μπορεί να φαντασθεί κανείς. Γι' αυτό κι' όλος στάθηκε στην Εισαγγελία για τα περαιτέρω.

Οι «ψιλικάτζηδες» όμως κακοποιοί είναι άπειροι σαν την άμμο της θάλασσας. Γι' αυτό και πάντα το άστυνομικό Δελτίο άναφέρει διάφορα κόλπα τους. Γιαν τώρα ασχολούνται μ' αυτή τη δουλειά κι' όχι με κάτι σοβαρότερο; Γιαν είναι εύκολη επειρήσεις, χωρίς πολλούς κινδύνους, κι' έχει πάντα κέρδος. Και γιατί έλαττώνουν στο έλαχιστο τις πιθανότητες να μείνουν πολύ καιρό στη φυλάκη. Ή δουλειά γίνεται χέρι με χέρι. Κι' έχουν εις πίσος και τους κλεπτοπόδοχους των ό. όποιοι πολύ συχνά τους κάνουν και πιστωσι...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο «τύπος των αντίθεσεων»

Όταν εμφανίστηκε ο όμιλ των κινηματογράφων, πολλοί άπ' τους άστέρες του «θωβού» καταδικάσθηκαν να έξασαν. σθούν όριστικά άπ' την θόνην, γιατί δεν είχαν κατάλληλη φωνή. Έτσι λοιπόν και τώρα οι τεχνικοί της τηλεόρασης προθέλουν μία καινούργια και τελεία άνα. νέωσι των άστέρων. Γιατί η τηλεόρασι άπαιτεί ένα τύπο καλλονής έντελώς ειδικό, που έχει όνομασθή («τύπος των αντίθεσεων»).

Τα σχετικά πειράματα άπέδειξαν ότι οι έσπες με τα φωτόβολο μαλλιά και με τα πολύ κανονικά χαρακτηριστικά δεν μπορούν να έλπιζουν ότι θα γίνουν άριστοι της τηλεόρασης, γιατί οι εικόνες θα παραμορφωνόντουσαν φρικτά κατά τη μετάδοσή τους με τα ηλεκτρικά κύματα ως την θόνην της προβολής. Άπεναντί, οι μελαχροινές με τα ώσειδη πρόσωπα και τα δυνατό χαρακτηριστικά που ξεχωρίζουν χτυπητά έμπρός στο φόντο, είναι οι ένδεδειγμένες για τα αύριαντα τηλεοπτικά θέαματα.

Όστόσο ο τύπος των άστέρων της τηλεόρασης θα έξαρτηθή πολύ κι' άπ' το σχήμα που θα επικρατήσει τελικά για την «θόνην» των δεκτών. Άν, όπως πιστεύεται, η θόνην αυτή θάχη μήκος μεγαλύτερο κατά το ένα τρίτο άπ' το πλάτος της, θ' άποκλεισθούν οι ήθοιοι με στρόγγυλα πρόσωπα. Άπεναντίας, θα λειψούν οι μακροπρόσωποι ήθοιοι, αν η θόνην γίνη τελείως τετράγωνη.

Το σκηνιάς των άστέρων της τηλεόρασης θα πρέπει νανε έντελώς άλλοιότυπο άπ' το συνθηματικό, ύπερβολικά χτυπητό. Βλέπουμε βαιμένα άνοιχτοπρόσωπα, φρύδια και τσίνορα μαύρα σαν κάρβουνο, πτερυγία της ύπτης άνοιχτοκίτρινα, ρουβουνία κατακόκκινα, χείλις ακούριασταν και πρόσωπα σαν χύμα. Άν λοιπόν ένας θερμός θαυμαστής μιας δεντέρας της τηλεόρασης τύχη να την ιδεί την ώρα της δουλειάς της, θα τραπεί εις φυγήν, κατατρομαγμένος!...

Λεωταρέ Κοβιμίσετσε ότα Βάθι της Θάλασσας

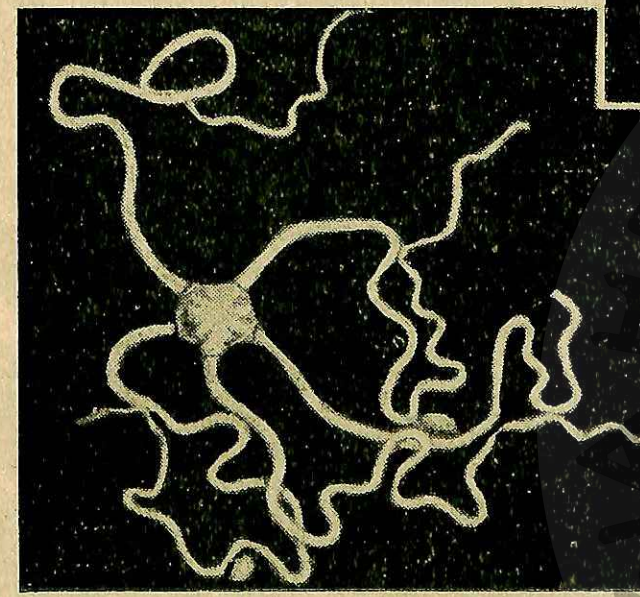
Ποικιλία σχεδίων και χρωμάτων

Η θάλασσα κρύβει κάτω ά-ραδωσεις, που φωσφορίζουν πό την έπιφάνειά της τα πιο περίεργα ζωντανά κοσμήματα, που παρουσιάζουν για ά-φάνταστη ποικιλία σχεδίων και χρωματισμών.

Ένα άπό τα κοσμήματα αυτού του είδους είναι η «αιφωνοφόρος», που, όταν την βλέπει κανείς να υψώνεται από το βυθό της θάλασσας, νομίζει ότι είναι μία ρίζα με πολύηλοκες διακλαδώσεις. Άλλ' όταν την προσέξω καλύτερα, καταλαβαίνει ότι πρόκειται για ένα ζωντανό άν ή καλύτερα για ένα ά-βροισμα ζωντανών όντων που σκηματίζουν όλα μαζί ένα είδος άποικίας. Καθένα άπ' αυτά μοιάζει με ένα δακτύλιο άκανονίστου κυκλικού σχήματος, που έχει στη μέση μία μεγάλη άστροσφαιρική πέτρα. Στην πραγματικότητα, αυτή η πέτρα είναι ένας άσκος, και ο δακτύλιος γύρω του είναι οι τροφές που συγκεντρώνονται εκεί, άφου περάσουν μέσα άπό τους πλοκάμους που η άποικία απλώνει προς όλες τις διευθύνσεις και ύποστούν μία κατάλληλη έπεξεργασία.

Το περίεργο είναι ότι αυτοί οι πλοκάμοι δεν ανήκουν σε κάθε μέλος χωριστά, αλλά όλη την άποικία. Όταν συγκροτηθή μία τέτοια άποικία, σχηματίζεται στη μέση ένα είδος σφαιλικός με άπειρες διακλαδώσεις και μέσα άπ' αυτόν όλα τα μέλη της άποικίας άπορροφούν την τροφή τους. Έκκρινουν τότε μία ειδική ουσία, που κάνει αυτή την τροφή να πήξη και να σχηματίζει ένα δακτύλιο γύρω άπό το μικρό αυτό μαλακό-στρακο.

Κάθε μέλος της «αιφωνοφόρου», που φθάνει σε άπόλυτη ώριμότητα, άποσπάται άπό τον κοινό κορμό και σκημα.

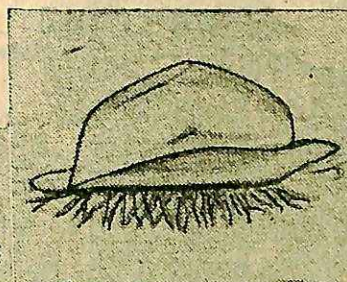

«Ο όφης της θάλασσας».

Τίζει μία καινούργια άποικία. Ένα άληθινό κοσμήμα είναι άπιαστό το «φανράκι της θάλασσας», όπως άποκαλούν οι έσπες της άφωροφής της τροφής της, σκηματίζει μικρές σφαιλικές γύρω της και το άν του είναι ένας άσκος σε σχήμα άχλαδιού με μικρές

ένα μπόρ και ριγμένο το άλλο.

Και τα δύο αυτά μαλακό-στρακα δεν έχουν μέσα κινήσεως. Ή φυσία όμως άνεπλήρωσε αυτά την έλλειψή μ' έναν πρωτότυπο τρόπο. Έχουν και τα δύο ένα είδος καλύπτρα, που, όταν θέλουν να μετακινήθουν, την άνεβά ζο υ ν προς τα έπα-

Το «Σκιάδιον»

νω, όπως έ-να πανί.

Άπ'όνο υ ν τότε αυτό το «πανί» έξω άπό την έπιφάνεια της θάλασσας και άνεμος που φυσάει τότε κά-νει να φουσκώνη, όπως γίνεται και στο πανί μι-ας βάρκας. Η «φουσαλις» και το «σκιάδιον» μετακινούνται έτσι, τα άληθινά με άρκετά με-γάλη ταχύτητα. Όταν άνεμος είναι

ται με μεγάλη ταχύτητα και μοιάζει τότε με ένα σμαράγδι που συγκρατεί μακρυνές άσπένες ταινίες.

Άλλά δεν είναι μόνον αυτά τ' άξιοθαύματα του πύθμε-νος της θάλασσας. Είς τα άνερευνήτα βάθη του ώκεανού ύπάρχει ά ν άριστη ποικιλία φαι-νων και μα-λακοστράκων με άλλόκοτα σχήματα και χρώματα.

Τι είναι π.χ. το «φαν-ράκι της θάλασσας»; Ή-τρος σε ώρι-μένα φάγια του βυθού τα όποια είναι κινητοί ηλεκ-τρικοί λαμ-πτήρες, κι-

νπητά πολύφωτα; Στα μεγάλα εκείνα βάθη, μέσα στο άιώνιο σκότος του βυθού τα πλάσματα της φύσεως δεν έμειναν χωρίς κανένα έφόδιο για την άντιμετώπιση του άγνώστου της ζωής. Ο Δημιουργός τους χάρισε και το φως το οποίο τους χρειάζεται για να βλέπουν. Θανάτωση πλέον το θέα-μα του έρεδούδου βυθού, με τα κινούμενα αυτά φώτα, με τους πολυχρώμους φωσφορί-σμούς, πόσο θα είναι φαντα-σματορικό, πόσον έξωτικό, πόσον άλλόκοτο...

Όταν κατορθώω ο άνθρω-πος να κατέβη στα βάθη αυ-τά, τα άληθινά όσα ως άήμε-ρα — και θά το κατορθώω μία μέρα — θα βρεθί άν έναν άλλο κόσμο, άσφαλπίτο, ό-νειρωκό, μεγαλοπρεπή.

Γίνονται μάστιγα συ-στηματικές προσπάθειες για να έπιτευχθή αυτό άπό τους μεγάλους έγους έπιστήμο-νες. Πρώτος μάστιγα ο Πικάρ, ο διάσημος έξε-ρευνητής της στρατό-σφαιρας, έκανε πρό-ε-την την πρώτη τομή, τη δοκιμή και πέρεται — όπως γράφουν τα έξνα φύλλα — να έπα-νολάβη το επικίνδυνο και γεμάτο έξωτισμό ταξείδι αυτό. Και κινη-ματογραφικές ταινίες άκόμη θα γυρισθούν σε μικρό ό-ωσσηποτε βάθος, ταινίες έξαιρε-τικές ένδιαφέροντος.

Η κατάκτησις του «παρθένου» βυθού των άδύτων του μαινώμενου ώκε-ανού θα γίνη άργότερα άπο-τοληρούς και σφοδρά έξε-ρευνητής, με τελειότατη μηχανήματα.

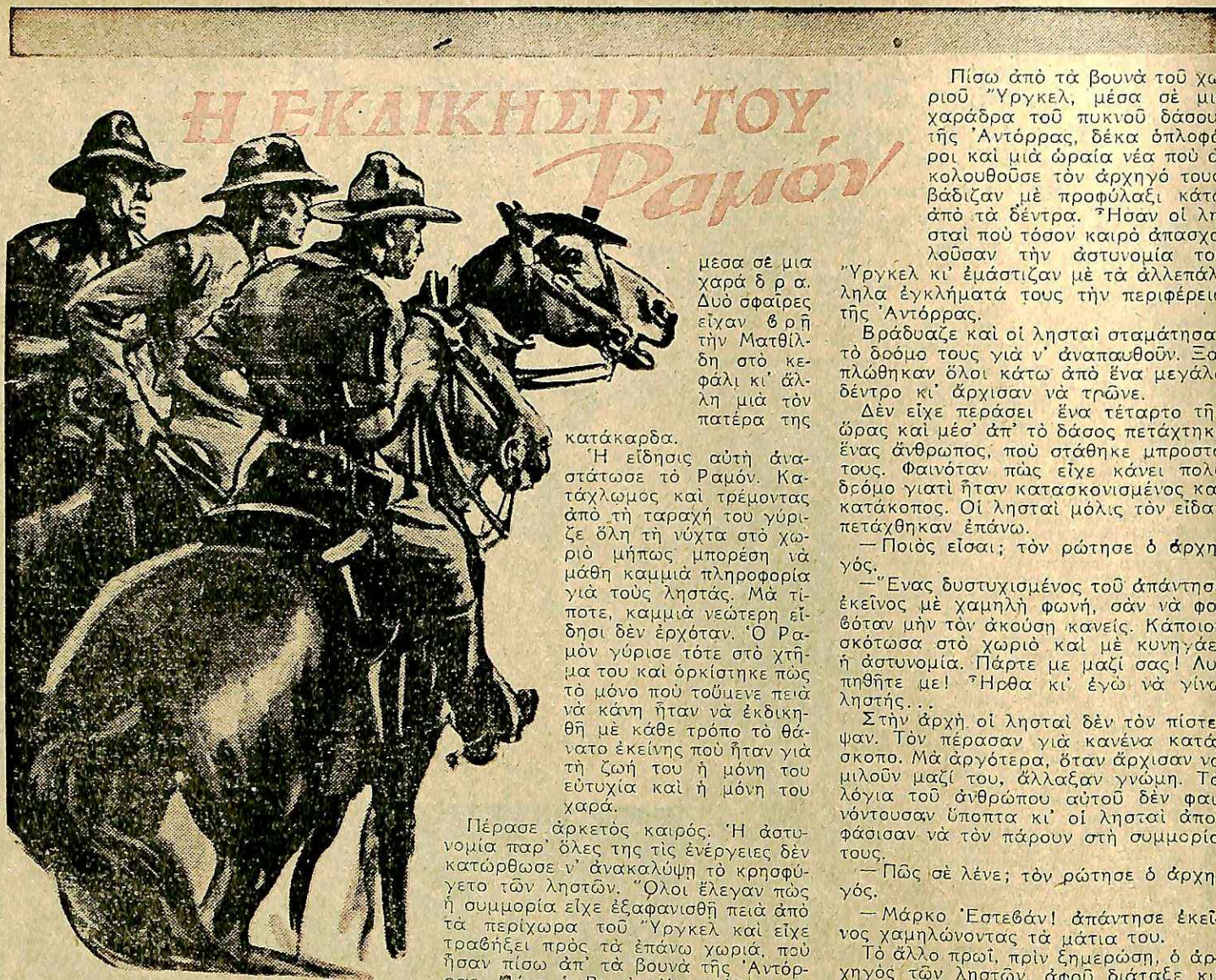
Το βασίλειο του Ποσειδώνος θα καταληφθή άπο τους θνητούς, όσο κι' αν έκμανή ο άρχαίος θεός κι' όσο κι' αν συνταραχθή το ύγρον στοιχείον με τη φοβερά τριαινία του.

Τίποτε δεν μπορεί ν' άντα-χαίτη την πρόοδο. Ούτε οι θεοί!

Η Έπιστήμη προχωρεί στο δρόμο της με τεράστια άλ-μυα, γεμάτα ηρωισμους, ά-νυπομονήσια, άίσιοδία...

Αρρώστειες και μακροβιότης

Μία ένδιαφέρουσα άμερικανική στατιστική άπέδειξε ότι οι άνθρωποι που ύποφέρουν άπό χρόνιες αρρώστειες, έκτός του καρκίνου, της σφαιλικής, των καρδιακών και των νεφρικών παθήσεων, δεν ζουν λιγώτερο άπό τους άπόλυτους υγιείς. Οι σχετικές παρατηρή-σεις έγιναν σε 1.800 οικογένειες επί 20 χρόνια.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΜΟΝ

μέσα σε μια χαρά δ' ο' α. Δυο σφαίρες είχαν θ' ο' η την Μαθίλδη στο κεφάλι κι' άλλη μια τον πατέρα της

κατάκαρδα. 'Η είδησις αυτή αναστάτωσε το Ραμόν. Κατάχλωμος και τρέμοντας από τη ταραχή του γύριζε δ' ηλ' τη νύχτα στο χωριό μήπως μπορέσει να μάθει καμιά πληροφορία για τους ληστές. Μά τι-ποτε, καμιά νεώτερη είδησις δεν έρχόταν. 'Ο Ραμόν γύρισε τότε στο χτήμα του και όρκίστηκε πως το μόνο που τούμενε πειά να κάνει ήταν να εκδικηθ' η με κάθε τρόπο το θάνατο εκείνης που ήταν για τη ζωή του η μόνη του ευτυχία και η μόνη του χαρά.

Πέρασε αρκετός καιρός. 'Η αστυνομία παρ' όλες της τις ενέργειες δεν κατώρθωσε ν' ανακαλύψει το κρησφύγετο των ληστών. 'Ολοι έλεγαν πως η συμμορία είχε εξαφανισθ' η από τα περιχώρα του 'Υργκελ και είχε τραβήξει προς τα επάνω χωριά, που ήταν πίσω απ' τα βουνά της 'Αντόρρας. Μόνο ο Ραμόν Μαρτινέζ δεν έδινε καμιά προσοχή σ' όλες αυτές τις διαδόσεις, γιατί τις θεωρούσε πάντοτε ψεύτικες και πίστευε πως ήταν απ' τα συνηθισμένα κόλπα στα όποια κατέφευγαν οι ληστές όταν ήθελαν να παραπλανήσουν τους αστυνομικούς. Γι' αυτό μόνος του πόθος, μόνη του σκέψη ήταν, πως να υπορέσει να μάθ' η τη λημέρι των ληστών και να εκδικηθ' η ό' ιδος, να τους εκδικηθ' η σκληρά.

«Πρέπει να εκδικηθώ. Θά σ' εκδικήσω, Μαθίλδη μου, έλεγε μέσα του ο Ραμόν κάθε πρωί που ξυπνούσε. 'Ας μάθω το λημέρι τους και τότε θα λογαριαστώ μ' αυτούς τους κακούργους».

Κι' έτσι ο καιρός περνούσε. Στο χωριό 'Υργκελ άρχισε πειά να ξεχνιέται η δολοφονία της Μαθίλδης και του πατέρα της, όταν ένα βράδυ, άφ' η, μετά τα μεσάνυχτα, ο Ραμόν Μαρτινέζ βγήκε κρυφά από το σπίτι του και βαδίζοντας με προφύλαξη μέσα στο σκοτάδι πήγε ως το σταύλο του, πήρε από εκεί το καλλίτερο του άλογο, το καθαλό, γ' ησε κι' έφυγε καλπάζοντας προς άγνωστη διεύθυνση. Κανείς δεν τον πήρε είδησις, και το πρωί όταν ξύπνησαν οι υπηρέτες του και είδαν να λείπει ο κύριός τους, δεν μπόρεσαν να εξηγήσουν την εξαφίνή του, αλλά πούθενά δεν μπόρεσαν να τον βρουν και την άλλη μέρα ειδοποίησαν την αστυνομία, υποψαζόμενοι ότι συνέβη κάποιο νέο δυστύχημα.

Πίσω από τα βουνά του χωριού 'Υργκελ, μέσα σε μια χαράδρα του πυκνού δάσους της 'Αντόρρας, δέκα όπλοφόροι και μια όραία νέα που ακολουθούσε τον άρχηγό τους, βάδιζαν με προφύλαξη κάτω από τα δέντρα. 'Ησαν οι ληστές που τόσο καιρό άπασχολούσαν την αστυνομία του 'Υργκελ κι' έμάστιζαν με τα άλλαλα ληλα έγκλήματά τους την περιφέρεια της 'Αντόρρας.

Βράδυαζε και οι ληστές σταμάτησαν το δόμο τους για ν' αναπαυθούν. Σαπλώθηκαν όλοι κάτω από ένα μεγάλο δέντρο κι' άρχισαν να τρώνε.

Δεν είχε περάσει ένα τέταρτο της ώρας και μέσ' απ' το δάσος πετάχτηκε ένας άνθρωπος, που στάθηκε μπροστά τους. Φαινόταν πως είχε κάνει πολύ δρόμο γιατί ήταν κατασκονισμένος και κατάκοπος. Οι ληστές μόλις τον είδαν πετάχθηκαν επάνω.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε ο άρχηγός.

— 'Ενας δυστυχισμένος του άπάντησε εκείνος με χαμηλή φωνή, σαν να φοβόταν μην τον ακούση κανείς. Κάποιον σκότωσα στο χωριό και με κυνηγεί η αστυνομία. Πάρτε με μαζί σας! Λυπηθήτε με! 'Ηρθα κι' εγώ να γίνω ληστής...

Στην άρχή οι ληστές δεν τον πίστεψαν. Τον πέρασαν για κανένα κατάσκοπο. Μά άργότερα, όταν άρχισαν να μιλούν μαζί του, άλλαξαν γνώμη. Τα λόγια του ανθρώπου αυτού δεν φαινότουσαν ύποπτα κι' οι ληστές αποφάσισαν να τον πάρουν στην συμμορία τους.

— Πώς σε λένε; τον ρώτησε ο άρχηγός.

— Μάρκο 'Εστεβάν! άπάντησε εκείνος χαλμώνοντας τα μάτια του.

Τό άλλο πρωί, πριν ξημερώσει, ο άρχηγός των ληστών, άφ' η διάταξε κι' έδωσαν στον 'Εστεβάν μια φορεσιά όμοια με των συντρόφων του, τον φώναξε και του έπτε:

— Από σήμερα θα είσαι και σ' ένας ληστής σαν κι' εμάς. Πρόσεξε όμως να δείξης καλή διαγωγή, να είσαι πιστός, και θαρραλέος γιατί έδω δεν έχει άλλη τιμωρία... 'Ο,τι κάνης, να τό ξέρης, πως θα τό πληρώσης με τη ζωή σου. 'Ακούε, 'Εστεβάν;

— 'Ο νέος ληστής γονάτισε μπρός στον άρχηγό και ψιθύρισε:

— Η ζωή μου είναι στα χέρια σου άρχηγέ μου!

★

Μόλις χάραξε οι ληστές ξεκίνησαν να πάνε στο άπεναντι βουνό, όπου έπρόκειτο να περάσουν δυο πλούσιοι κυνηγοί. Μά καθώς βάδιζαν άκουσαν από μακριά ποδοβολητό άλόγων και άλλαξαν δρόμο. Φοβήθηκαν μήπως πέσουν άπάνω σ' αστυνομικούς.

— 'Ο 'Εστεβάν σιγά-σιγά άρχισε να συνηθίζει στη νέα αυτή ζωή και να κερδίζει την έμπιστοσύνη του άρχηγού. Θά είχαν περάσει έτσι δέκα ημέρες. 'Ο 'Εστεβάν είχε σχετισθ' η με την κόρη του άρχηγού που ο άρχηγός την είχε πάντα μαζί του. Μά κι' εκείνη από τη στιγμή που τον είδε του φερνόταν με πολλή καλωσύνη.

— 'Η Πέπα — έτσι τη φώναζαν — ήταν ένα άγριοκόκοιτο με μαύρα μάτια, που έλαμπαν από μια παράξενη λάμψη, και με μαύρα σγουρά μαλλιά που έδιναν

στο πρόσωπό της μια όμορφη άξωτική και περίεργη.

— Δεν ρώτησες να μάθης ποτέ τό πραγματικό όνομά μου; του έπτε εκείνη μια μέρα καθώς περπατούσαν ό ένας κοντά στον άλλο.

— Τι πειράζει γι' αυτό, άπάντησε εκείνος χαμογελώντας... Μου φτάνει να κυττάω τα μάτια σου... Μέσα εκεί τα βλέπω όλα... 'Επειτα μ' άρέσει πολύ και τ' όνομα Πεπίτα που σου έχει δώσει έδω πάνω ο πατέρας σου.

— Εκείνη του έπιασε τό χέρι άπότομα... Και οι δυο σώπασαν για μια στιγμή... Είχαν μείνει λίγο πίσω από τη συμμορία που προχώρουσε μπροστά. 'Ησαν μόνοι. Σε λίγο ο 'Εστεβάν έπτε στην Πέπα:

— Πές μου, σου άρέσει αυτή η ζωή, Πεπίτα; Πώς μπορείς να ζης σε τόσες περιπέτειες, σε τόσους κινδύνους;...

— Εκείνη όμως δεν του άπάντησε. 'Αρκέσθηκε να κουνήσει θλιβερά τό κεφάλι της.

— Δεν έρχεσαι μαζί μου; της έπτε πάλι ο 'Εστεβάν...

— Ποι; τον ρώτησε εκείνη.

— Θά σε πάρω μαζί μου στο έξωτερικό. Θά φύγουμε... Θά ταξιδέψουμε... Θά γίνουμε ευτυχισμένοι...

— 'Η Πέπα στα λόγια αυτά δεν μπόρεσε να κρατηθ' η. Κυττάζε τον 'Εστεβάν στα μάτια κι' άφισε σιγά-σιγά τό σώμα της να γείρει στην άγκαλιά του... 'Εμειναν έτσι, χωρίς να μιλούν μερικά λεπτά. 'Ο 'Εστεβάν φιλούσε τα κορμάλνια χείλη της Πέπας, τρελλά, παθητικά. Πόσο άγαπούσε ο ένας τον άλλο!

— 'Οστόσο ο νέος δεν ξεχνούσε τό λόγο που τον είχε κάνει να γίν' η ληστής.

★
Πέρασαν ακόμα μερικές ημέρες, όταν ένα πρωί ο 'Εστεβάν κατώρθωσε να βρ' η κάποια πρόφασι, για να πείσει τους ληστές να πάνε ως τη μεγάλη εκείνη γέφυρα που είχαν βρ' η σκοτωμένους τη Μα-

ποι. Για θυμήσου, Γκράτσια, φώναζε σ' ένα σύντροφό του, θυμήσου εκείνο τό πρωί που σκοτώσαμε τό γέρο και την κόρη του. 'Ηθελε να μ' άς κάνει σκέρτα ο παλιόγερος! Μά καλά τον σκόρτασε. 'Εκείνο που λυπάμαι ακόμα είναι τό καυμένο τό κορίτσι του. Μά τί έπρεπε να γίν' η;

— Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ο 'Εστεβάν ταραχθηκε πολύ, αλλά κρατήθηκε και δεν φανέωσε τό θυμό του.

— Οι ληστές ξεκίνησαν για τη μεγάλη γέφυρα. 'Ο 'Εστεβάν προχώρησε μπροστά, για να κυττάξ' η μήπως έρχεται κανένα άποσπασμα.

Πλησίαζαν προς τό μεγάλο βουνό που ήταν μπροστά στη γέφυρα, όταν εξαφνικά άκουσαν πίσω τους δυο πυροβολισμούς...

— 'Ο άρχηγός των ληστών φώναζε: — Σταθήτε... Ξαπλωθήτε όλοι κάτω... χαθήκατε!...

Τη στιγμή όμως αυτή δυο νέοι πυροβολισμοί άκουστήκαν από μπροστά τους.

— Δυστυχία μας! φώναζε ο άρχηγός. Είμαστε περικυκλωμένοι!...

— Προδοσία!... Μ' άς πρόδωσαν, πρόσθεσε ένας ληστής.

Σε λίγο άκουστήκαν από μακριά δυνατά ποδοβολητά άλόγων και οι πυροβολισμοί έγιναν πυκνότεροι. Οι ληστές πεσμένοι κάτω είχαν ταμπουρωθ' η πίσω από διάφορα δέντρα. 'Η Πέπα στριμωγμένη κοντά στον πατέρα της έτρεμε...

— Από μακριά φάνηκαν τ' άποσπάσματα. Οι ληστές άρχισαν να πυροβο-

λούν... 'Η σύγκρουσις ήταν άγρια, λυσσαλέα.

— 'Ο άρχηγός των ληστών κι' ο Γκράτσια, τό πρωτοπαλήκαρό του, πληγώθηκαν και βογγούσαν κάτω στο χωμα. 'Η Πέπα είχε πέσει άπάνω στο πτώμα του πατέρα της κι' έκλαιγε...

Μια νέα όμορφη πυροβολισμών άκούστηκε και μια σφαίρα βρήκε την Πέπα στο στήθος. 'Η όραία κοπέλλα κυλίστηκε στο χωμα ανάσθετη...

Περικυκλωμένοι καθώς ήταν οι ληστές δεν μπόρεσαν ν' αντισταθούν...

— Τ' άποσπάσματα πλησίασαν και κύκλωσαν τη συμμορία. 'Επί κεφαλής των άστυνομικών ήταν ένας άνθρωπος έφιππος ντυμένος με στολή ληστή... 'Ο 'Εστεβάν... 'Από ημέρες διαγράφανε αυτή την προδοσία... Κι' επί τέλους ειδοποίησε τα άποσπάσματα να δράσουν. 'Ο 'Εστεβάν δεν ήταν άλλος — όπως θά μαντεύετε — από τον Ραμόν Μαρτινέζ που πραγματοποιούσε τό παληό του σχέδιο. Πλησίασε τώρα τους ληστές και φώναζε προτείνοντας τό περίστροφό του:

— Παραδοθήτε!

— Οι ληστές χωρίς άρχηγό, προχώρησαν προς τους άστυνομικούς με τα χέρια ψηλά. Είχαν άφίσει κάτω τα όπλα τους και παρεδίδοντο με τό κεφάλι σκυμένο.

— 'Ο Ραμόν κατέθηκε τότε από τό άλογο και προχώρησε προς τους δυο νεκρούς ληστές. Πλάι τους όμως είδε εξαφνα κι' έναν τρίτο νεκρό... 'Ηταν ή Πέπα, ή Πεπίτα, ή άγαπημένη του!... 'Εσκυψε άμέσως και την πήρε στην άγκαλιά του...

— Πέπα!... Πεπίτα!... Μ' άα μου... μίλησέ μου, άγάπη μου, της φώναζε.

— Εκείνη άνοιξε μια στιγμή τα μάτια της, τον κύτταξε και δεν τ' άνακλεισε πιά... Τεντώθηκε εξαφνικά κι' άφησε την τελευταία πνοή της, μέσα στην άγκαλιά του 'Εστεβάν...

— Εκείνος έβγαλε τό καπέλλο του και την φίλησε στο μέτωπο.

— 'Ηταν γραφτό έπτε! 'Εκδικήθηκε τη Μαθίλδη, μά έχασα έσένα, άγαπημένη μου... 'Ας με συχωρέσει ο Θεός...

ΑΝΤΡΕ ΡΕΖ

★
'Ο θησαυρός και ο ραβδόμαντης

— 'Ο άγγλικός τύπος άπασχολήθηκε τελευταίως μ' ένα περίεργο περιστατικό, που συνέβη στην περιφέρεια του Σουόσεξ. Μια κυρία, που κατοικούσε εκεί, είχε άποφασίσει πρό 7 έτών να πάη στην 'Αμερική, για ν' άποφύγ' η τους κινδύνους του πολέμου. Πριν ξεκινήσει, έθαψε ένα μεγάλο μέρος των χρημάτων και των κοσμημάτων της στον κήπο του έξωτικού σπιτιού της. Πρό ενός μηνός, έγραψε απ' την 'Αμερική σ' ένα άδελφό της, του άποκάλυψε την ύπαρξ' η του κρυμμένου θησαυρού και του έδωσε οδηγίες για να υπορέσει να τον βρ' η. 'Ο-λες όμως οι έρευνες έμειναν άκαρπες. 'Ο άδελφός υποψιάσθηκε ότι θάχε κλέψει κάποιος το θησαυρό. 'Οστόσο κατέφυγε στο σιδηρουργό του χωριού, έραστέγη ραβδόσκοπο, που είχε ήδη ανακαλύψει ύπογειες πηγές νερού με τη μηχανή του ράβδου.

— Εκείνος άρχισε τό ψάξιμο, χωρίς πολλές έλπίδες. 'Εξαφνα όμως τό διχαλωτό κλαδάκι φουντουκιές που κρατούσε, άρχισε να στριφογυρίζει στο χέρι του, τόσο που λίγο έλειψε να του ξεφύγ' η. 'Ανοίχτηκε τότε ένας βαθύς λάκκος στο μέρος εκείνο και βρέθηκε ο θησαυρός, μέσα σε δυο τετεκεμένα κουτιά. 'Ο ραβδόσκοπος πήρε 5 λίρες για τον κόπο του.

θίλδη και τον πατέρα της.

— 'Αλήθεια, έπτε ο άρχηγός, ο 'Εστεβάν έχει δίκιο. 'Απ' εκεί περνάνε πάντα πολλοί πλούσιοι σ' ερατοκό-

— 'Η Πέπα ήταν ένα όμορφο άγριοκόκοιτο με μαύρα, λυμπερά μάτια και μαύρα σγουρά μαλλιά.

★
'Ηταν ένα ήλιολουμένο πρωινό του Σεπτεμβρίου. 'Ο Ραμόν Μαρτινέζ συνώδεσε ως την άκρη του δρόμου τη μνηστή του Μαθίλδη και τον πατέρα της. Λίγο πειό πέρα, άφ' η τους βοήθησε να καθalikέψουν σε δυο όραία άραδικά άλογα που τους είχε έτοιμάσει, τους χαιρέτησε συγκινημένος και δεν έφυγε παρά όταν τους έχασε πειά απ' τα μάτια του.

Τό καταραμένο έμπόριο των σταριών που έκανε σ' αυτό τό χτήμα ο Ραμόν, τον έμπόδιζε να πάη κι' αυτός μαζί με τη μνηστή του, ως την πόλι. Τί να κάνει; 'Επρεπε να έργασθ' η λίγον καιρό ακόμα για να τακτοποιήση τα οικονομικά του και να παντρευθ' η επί τέλους, την όραία Μαθίλδη, την όποια άγαπούσε δυο όλόκληρα χρόνια.

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Ραμόν Μαρτινέζ γύρισε πάλι στο χτήμα του κι' άρχισε να έπιβλέπ' η τό πρώτο φορτίο του σταριού που θά μεταφερόταν σε λίγο με τό τραίνο.

Τό ίδιο βράδυ όμως μια φοβερή είδησις αναστάτωσε τους λίγους κατοίκους του χωριού 'Υργκελ, που άπείχε μισή ώρα μόνον από τό χτήμα του Μαρτινέζ. 'Η όραία Μαθίλδη κι' ο πατέρας της, καθώς περνούσαν από τη μεγάλη γέφυρα που έφερνε από τό χωριό στην πόλι, έπεσαν θύματα ληστών. Και οι δυο τους βρέθηκαν σκοτωμένοι.

Η τελευταία ροῦμπα

Γκαγκασεργικό διήγημα

Ο Τζόε, περνώντας από τους κεντρικούς δρόμους του Σικάγου, έριχνε γοηφόρες ματιές στις μεγάλες «άφισες», που ήταν κολλημένες στους τοίχους και που το περιεχόμενό τους το ήξερε απ' έξω:

«10.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΑΜΟΙΒΗ

σ' εκείνον που θα παραδώσει

ΖΩΝΤΑΝΟ Η ΝΕΚΡΟ

ΤΟΝ ΤΖΟΕ ΣΤΟΥΤΟΝ

κατηγορούμενον για πλείστα εγκλήματα και καταχτούμενον από την όμοσπονδιακή αστυνομία»

Ο γκαγκαστεργό χαμογελούσε κρυφά, βλέποντας την έλεεινη φωτογραφία του πάνω στην «άφισα». Διάβολο! Ήταν πολύ καλότερος. Άλλω, αυτό δεν τον δυσάρεστούσε. Γιατί έτσι θα ήταν δυσκολότερο να τον αναγνωρίσουν. Κι' άλλωστε, εκείνοι που τον αναζητούσαν ήξεραν πως ήταν ξανθός — ο «ξανθός Τζόε», όπως τον αποκαλούσαν οι εφημερίδες. Ένώ τώρα ο Τζόε είχε βάψει μαύρα τα μαλλιά, τα φρύδια, ως κι' αυτά τα τσίνορα του.

Ποιός, λοιπόν, θα μπορούσε να φαντασθεί ότι ο κομψός τζέντλεμαν, που διέσχισε αυτή την ώρα τους πλημμυρισμένους στο φως δρόμους, ήταν ο τρομερός γκαγκαστεργός; Η μήπως ήταν η πρώτη φορά, που οι αρχές είχαν επικηρύξει το κεφάλι του; Από την εποχή που είχε κάμει την περίφημη διάσωση της «Τραπέζης του Κάνσας», πριν από πέντε χρόνια, είχε επικηρυχθεί τρεις φορές. Κι' όμως αυτό δεν τον είχε εμποδίσει να είναι πάντα ζωντανός κι' ελεύθερος. Ο Τζόε άφησε σε λίγο τους κεντρικούς δρόμους και προχώρησε προς το μέρος της Σιντερέλλα, όπου βρισκόταν τα νυκτερινά κέντρα.

Είχε σταματήσει τώρα μπροστά σ' ένα απ' αυτά.

— Καλωσπέρα, Σάμ, είπε στο θυρωρό. Μήπως είδες τίποτε ύποπτο;

— Όχι, Τζόε, απάντησε αυτός. Μπορείς να περάσεις... Άν μωρισθώ τίποτε, θα σε ειδοποιήσω άμεσα.

Ο γκαγκαστεργός άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο κέντρο.

Από την πρώτη στιγμή, μια γυναίκα που δεν την είχε ιδεί ποτέ άλλοτε ως τότε, κίνησε την προσοχή του. Ήταν πολύ όμορφη, με ξανθά μαλλιά και φορούσε ένα φόρεμα από μαύρο ζέρεϋ, που κολλούσε πάνω της σαν μαγιώ του υπαίσιου.

Η γυναίκα αυτή χόρευε τώρα μ' έναν Ίταλο, που είχαν ειδικευθεί στο «ράκετ» των τυχηρών παιχνιδιών.

Ο Τζόε την εξήτασε προσεκτικά από το κεφάλι ως τα πόδια κι' εκείνη, σαν να καταλάβαινε τη σημασία αυτού του βλέμματος, γύρισε προς το μέρος του και του χαμογέλασε.

Ο γκαγκαστεργός σηκώθηκε τότε από το κάθισμά του και προχώρησε προς την πίστα του χορού.

— Επιτρέψτε, είπε, Βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Ίταλου, καθώς το ζευγάρι περνούσε από μπροστά του.

Η ερώτησή αυτή σήμανε καθαρά: «Α-δειασέ μου τη γωνιά».

— Ο κέϋ, απάντησε ο Ίταλός, προσπαθώντας να κούνη τη δυσανεμία του, γιατί ήξερε πως δεν ήταν φρόνιμο να τὰ βάλη με τον Τζόε, που όλοι τον φοβόνταν.

Ο γκαγκαστεργός άρτισε έπειτα να χορεύει με την ξανθή γυναίκα.

— Με λένε Λίνα, είπε, σε λίγο ή νέα μ' ένα χαμόγελο. Και σάς:

— Τζόε.

— Όμορφο όνομα, είπε εκείνη, ενώ σφίγγονταν πολύ επάνω του.

Ο Τζόε μύριζε το άρωμά της, που του θύμιζε τη μωραδιά του λιθανιού που είχαν κάψει άφθονο κατά την κηδεία του Μπίλλυ του «Σημαιοδέμενου» — ο «Σημαιοδέμενος» είχε σκοτωθεί σε μια συμπλοκή με άλλους γκαγκαστεργούς και οι συντροφοί του είχαν φτιάξει ένα φέρετο όλο από άσπμι.

— Ερχόσαστε πρώτη φορά εδώ; ρώτησε ο Τζόε.

— Ναι, απάντησε η νέα, Έμενα πρώτα

στο Μορτβόου, στην πολιτεία της Ίδβα. Μόλις πριν από τρεις ημέρες ήρθα εδώ.

— Ποιος σ' έφερε;

— Η νέα έδειξε τον Ίταλό.

Ο Τζόε ήταν πιο ήσυχος τώρα. Άφου την είχε φέρει ένας σύντροφος, θα μπορούσε να της έχει έμπιστοσύνη.

Λίγη ώρα αργότερα, ο γκαγκαστεργός πρότεινε:

— Πηγαίνουμε κάπου άλλο να συνεχίσουμε τη βραδιά μας;

— Θα το επιθυμούσα πολύ, απάντησε η νέα, αλλά...

Και τὰ μάτια της γύρισαν προς το μέρος του Ίταλου.

— Μη σε νοιάζει, είπε ο Τζόε και την τράβηξε μαζί του προς την έξοδο.

Ο ψυχρός αέρας της νύχτας μαστίγωνσε τὰ πρόσωπά τους, καθώς βγήκαν στο δρόμο.

— Πού πηγαίνουμε; ρώτησε η νέα.

— Σπίτι μου, απάντησε ο γκαγκαστεργός. Θα περάσουμε εκεί πιο καλά από όπουδήποτε άλλο.

— Ένα ταξί τους μετέφερε σε λίγο στο σπίτι του Τζόε.

Η νέα νιόνταν όλοένα και πιο διαχυτική.

— Ξέρεις πως μοιάζεις με τον Τζόε Στούτον; του είπε σε μια στιγμή, αδειάζοντας το ποτήρι με το παγωμένο ούισκυ.

— Με τον Τζόε Στούτον; απάντησε αυτός. Μαύ φαίνεται πως η μόνη μας ομοιότητα είναι τὰ μικρά δονατά μας... Γιατί εκείνος είχε ξανθός...

— Ευτυχώς, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

— Εύτυχως, είπε η Λίνα. Ξέρεις, Τζόε.

δεν μ' άρεσουν οι άνθρωποι που σκοτώνουν... τους συντρόφους τους...

— Τους συντρόφους τους;

— Ναι. Θέλω να πω για τον Μπόμπυ Σμιθ. Δεν έμαθες, λοιπόν, πως τον σκοτώσε ο Στούτον, γιατί ο Μπόμπυ δεν ήθελε να παραιτηθεί από την αγάπη μιας νέας, που ο γκαγκαστεργός είχε βάλει στο μάτι;

Ο Τζόε έκαμε ένα μορφασμό.

— Ναι... κάτι άκουσα... απάντησε άναμεσα σὰ δοντία του.

Και γύρισε, για να πάρει τη μπουκάλια με το ούισκυ.

— Άλλά, έαφνικά, άκουσε μια φωνή πίσω του:

— Τζόε Στούτον, κύτταξέ με.

— Η νέα ήταν όρθια τώρα και κοιτούσε ένα περίστροφο στα χείλια της.

— Είμαι η Λίνα Σμιθ και ήρθα για να έκδικηθώ το θάνατο του αδελφού μου, είπε. Σε ζητούσα από τρεις ημέρες τώρα.

Και, λέγοντας αυτά, πίεσε τρεις φορές τη σκανδάλη.

Οι τρεις σφαίρες βόηκαν τον Τζόε στο στήθος και τον ξάπλωσαν νεκρό.

Την ίδια νύχτα, στη διευθύση της αστυνομίας του Σικάγου έπαιναν ένα τηλεφώνημα. Μια γυναίκα φωνή πληροφορούσε τους αστυνομικούς που μπορούσαν να βρουν το πτώμα του Τζόε Στούτον.

— Άλλά, ούτε εκείνη τη νύχτα, ούτε ποτέ άλλοτε εμφανίσθηκε κανείς για να ζητήσει την άμοιβή των 10.000 δολλαρίων, που ωριζέ η έκπληρωσή.

ΜΟΡΙΣ - ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΕΝΤΡΕΜΠ

♦♦

Το ψάρεμα της φάλαινας

Υπάρχουν μεγάλα συμφέροντα γύρω απ' το ψάρεμα της φάλαινας. Γι' αυτό η «Αγγλία κι' ώρισμένες Σκανδιναβικές χώρες διαμαρτυρήθηκαν τελευταίως γιατί οι Αμερικανοί το επέτρεψαν στους Γιαπωνέζους. Έν τώ μεταξύ, οι Νορβηγοί ψαράδες διωργάνωσαν τελειότητα το ψάρεμα αυτό, που θ' αρχίσει στις 8 Δεκεμβρίου. Έπειτα πλωτά εργοστάσια θα συνοδεύουν τὰ 62 νορβηγικά φολαιναλιευτικά πλοία στον Άνταρκτικό.

Μια φάλαινα κανονικού μεγέθους έχει μήκος 25 μέτρων, βάρος 150 τόνων κι' ένα στρώμα λίπους πάχους 50 πόντων, με το οποίο μπορούν να γεμίσουν πολλά βαρέλια. Προσφέρει επίσης το δέρμα της, τις μπαλάνες της, κλπ. Για να μην εκλείψει το γένος των φαλαινών, μια διεθνής συμφωνία ορίζει σε 16.000 τον αριθμό αυτών των ζώων, που επιτρέπεται να πιάνονται κάθε έτος. Υπάρχουν όμως και οι λαθροεμπορεί, που προβλέπεται ότι θα ψαρεύουν κρυφά άλλες 4.000 - λιγότερο.

Ο έλεφας - δήμιος

Αναγγέλλθηκε απ' το Άνναμ ο θάνατος ενός έλεφαντος, που έκτελούσε επί πολλά χρόνια στη χώρα αυτή τὰ καθήκοντα του δημίου. Ο νέος βασιλεύς Μπάο - Ντάι, άναμεσα σ' άλλες πολλές μεταρρυθμίσεις που έφήρμοσε, κατόργησε και αυτή την παλαιά παράδοση. Ός τότε, οι κατάδικοι εις θάνατον κλεινότουσαν σε μια αλλή, μαζί με τον ειδικά γυμνασμένον έλέφαντα. Το ζώο τους άρπαζε με την προδοσκάδα του, τους πετούσε ψηλά, κι' όταν ξανάπεφταν τους ποδοπατούσε ως πού να γίνη το σώμα τους ένας άμορφος πλότης. Όταν ο Μάο - Ντάι απήλλαξε τον έλέφαντα απ' τὰ καθήκοντα του δημίου, οι ιερείς του Άνναμ τον μετέφεραν σ' ένα νηό, όπου τον λάτρευαν ως θεό. Τελευταίως όμως, μπήκε ένα πρωί στο ναό κάποιος υπηρέτης και βρήκε το ιερό ζώο πεσμένο κάτω. Είχε πεθάνει τη νύχτα, ίσως από γεράματα.

Πέλεμος χωρίς θόρυβο

Ένας νεαρός έπιστήμων από το Λουξεμβούργο, ο Έρνστ Τράουνς ανέκαλυψε έναν τρόπο που θα επιτρέψει στην πρωτίδα να εκρήγνυται, χωρίς να κάνει κανένα θόρυβο. Σύμφωνα με τις βεβαιώσεις του, μια μάχη θα μπορεί να γίνεται στο μέλλον άθρυβα. Και το ίδιο θα συμβαίνει με μια ναυμαχία ή μια αεροπορική έπίδραση. Ο ένας θόρυβος που θα άκούγεται θα προέχεται από τις κατακορυμνίσεις σπιτιών και από το σπάσιμο διαφόρων αντικειμένων.

Το παγκόσμιο «φεστιβάλ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Οι ηθοποιοί και τὰ φιλμ που έβραβεύθησαν

ΚΑΝΝΕΣ. Οκτώβριος. (Του ανταποκριτού μας) — Στις 9 Σεπτεμβρίου άνοιξε έπίσημως στις Κάννες το διεθνές «φεστιβάλ» του φιλμ και μέχρι της 5ης Οκτωβρίου, ημέραν λήξεως αυτού δέκα όκτώ έθνη παρουσίασαν σ' αυτό 52 φιλμ μεγάλα σε μήκος αλλά και σε αξία.

Το «φεστιβάλ» αυτό έσημείωσε τέτοια έπιτυχία ώστε μπορεί να λεχθή, χωρίς καμμία δόση υπερβολής, ότι ύπηρεζε τόνον από καλλιτεχνικής όσο και από οικονομικής πλευράς το σημαντικότερο γεγονός της μεταπολεμικής περιόδου (ας μη ξεχνάμε ότι 32 εκατομμύρια θεαταί εύρίσκονται καθημερινώς στους κινηματογράφους όλου του κόσμου).

Από καλλιτεχνικής πλευράς το γεγονός αυτό ύπηρεζε το πιο σημαντικό γιατί τὰ διάφορα έθνη στη συναγωνιστική μεταξύ τους προσπάθεια, παρουσιάζουν μια καταπληκτική τεχνική εξέλιξη, άποτέλεσμα διαρκών μεγάλων προσπαθειών, συνδυασμένη με την πολύτιμη συμβολή τόνων διασημών συγγραφέων και καλλιτεχνών.

Από οικονομικής πλευράς, το «φεστιβάλ» των Κανών είναι το σημαντικότερο γεγονός της μεταπολεμικής περιόδου γιατί πολλά έθνη έχουν τοποθετήσει την κινηματογραφία στην πρώτη - πρώτη σειρά μεταξύ των διαφόρων βιομηχανιών τους, τόσο γιατί αντιπροσωπεύει κεφάλαια με άστρονομικούς αριθμούς όσο και για την πρωτεύουσα θέση που κατέχει η βιομηχανία αυτή στο έξωτερικό έμπόριο.

Προηβές, λοιπόν, τελείωσαν οι προβολές του «Φεστιβάλ» του Φιλμ — Κάννες 1946... Έγστερ' από δεκαπέντε θεαλάδες ημέρες, που οι αντιπρόσωποι του Τύπου και του Κινηματογράφου παρακολούθησαν πάνω από 40 μεγάλα φιλμ και παρέστησαν σε πολλές γιορτές και δεξιώσεις. Οι τελευταίες ταινίες ήταν: «Η πεντάμορφη και τὸ Τέρας» με τὸ όπιοι η Γαλλία είχε την έλπιδα να πάρει το πρώτο βραβείο Κινηματογραφίας και τὸ «Γκλινγκ», που η Ρωσία παρουσίασε τελευταίον, ύπολογίζοντας να κερδίσει τὸ βραβείο «μουσικών συνθέσεων».

Δεν άργησε να τελειώσει κι' αυτή η τελευταία νύχτα του φεστιβάλ (αν και από τις δώδεκα ως τις 3½ το πρωί έπικολούθησε σπουδή και χορός στην αριστοκρατικότερη λέσχη της Εύρώπης, στο περίφημο «Πάλμ Μπίτς») και να έξημερώση η Κνριακή, ημέρα των άποτελεσμάτων και των με-

νάλων έκπληξεων — γιατί σε πολλά σημεία η κρίσις των «19», όπως άνωμάστηκαν οι αντιπρόσωποι έλλανοδίκες, ήταν κάτι άπροσδόκητο και άδικαιολόγητο για πολλούς.

Τὰ βραβεία ήταν δέκα κατηγοριών. Το πρώτο δόθηκε στο καλύτερο φιλμ κάθε χώρας, που παρουσίασε πάνω από 4 ταινίες. Έτσι έχουμε: Δανία: «Η γη θα γίνη κόκκινη», Αμερική: «Τὸ χαμένο Σάββατοκύριακο», Γαλλία: «Ποιμενική Συμφωνία», Βρετανία: «Βραχεία συνάντηση», Ινδία: «Νέχα Ναγκάρ», Ιταλία: «Ρώμη, άνοχύρωτη πόλις», Μεξικό: «Μαρία Καντελάρια», Σουηδία: «Η απόδειξη», Ελβετία: «Τελευταία τύχη», Τσεχοσλοβακία: «Οι άνθρωποι χωρίς φτερά» και Ρωσία: «Αποφασιστική καμπή».

Αυτὰ τὰ άποτελέσματα, παραξένεψαν πολλούς, κυρίως γιατί θεωρούσαν περίφημο τὸ γαλλικό φιλμ, και έπερίμεναν να δοθὶ το πρώτο βραβείο στο «Πεντάμορφη και τὸ Τέρας». Την ίδια ακριβώς έκπληξη έδοκίμασαν οι φίλοι του κινηματογράφου και για τὸ έργο που πήρε τὸ «Μεγάλο βραβείο», τὸ περίφημο φιλμ «Η μάχη του σιδηροδρόμου», έμπνευσμένο από την αντίσταση των Γάλλων σιδηροδρομικών και με πρωταγω-

Ο Γάλλος «γόνος» Ζάν Μαραί, ο πιο έπιφοβος αντίπαλος του Ραύ Μίλλαντ, για τὸ Α' βραβείο ηθοποιίας.

Σουηδία στην αυτή κατηγορία υὰ σε άλλον κύκλο η καθεμία (παιδαγωγικά κλπ.), συμπληρώνουν τον κατάλογο των νικητών.

Η χώρα που σημείωσε δύο, άλλα σημαντικώτατες έπιτυχίες, είναι τὸ Μεξικό. Κατώρθωσε να κερδίσει την εξαιρετική νίκη της «καλύτερης φωτογραφίας», με την έπιτυχία του όπερατέρ Φιγκερόα, που βραβεύτηκε ως ο καλύτερος τὸν κόσμου!

Αυτὰ είναι αναλυτικά τ' άποτελέσματα του «φεστιβάλ 1946» — τὸν μεγαλοπρεπέστερου κινηματογραφικού έορτασμού.

Τὸ βράδυ της Κυριακής έγινε η άπονομή των βραβείων. Ένας - ένας οι αντιπρόσωποι των χωρών που κέρδισαν, παρουσιάζονται και παίρνουν τὰ βραβεία — πίνακες των καλύτερων συγχρόνων Γάλλων ζωγράφων — το κοινό τους καταχειροκροτεί και αξιώνει να πλησιάσουν στο μικρόφωνο, πλάι στην κ. Μπιντώ, που προεδρεύει, ως έπίτιμος πρόεδρος του φεστιβάλ, για να πουν δυό λόγια, ν' άπευθύνουν ένα χαιρετισμό...

Έτσι τελείωσε τὸ «Παγκόσμιο Κινηματογραφικό φεστιβάλ — Κάννες 1946». Και τώρα, έμπρός για τὸ «φεστιβάλ 1947»! Να δούμε ως τότε αν η Ελλάδα μας θα κατέβη με καμμία ταινία της προκοπής, ή θα πρέπει και πάλι να λέμε σ' όρους μας ρωτούν, ότι και φέτος: «Ετοιμαζόμαστε για τὸ... χρόνου»!

Μά όχι. Οι κακές ημέρες έτελείωσαν πιά. Παρήλθε η πολεμική θεομηνία. Έυχήκαμε σε περίοδο ειρήνης και άναδημιουργίας. Πολλά λοιπόν θα γίνουν, πάρα πολλά.

ΙΩΝ ΝΤΑ-Ι-ΦΑΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Έγστερα από άπουσία έξη ολοκληρών έτών, ο Βίκτωρ Φρανσέν ξαναγύρισε στη Γαλλία.

... Κατὰ τη διάκριση της άπουσίας του, ο Βίκτωρ Φρανσέν νύρισε στα σπουττία (του Καναδά και του Χόλλυγουντ) 18 ταινίες.

... Η Ντανιέλ Νταριέ και η Βιβιαν Ρομάνο θα παίξουν για πρώτη φορά μαζί σ' ένα φιλμ του Ζουλιέν Ντυβιέρι.

... Ο Ζαν Πιέρ Όμιον και η Μαρία Μοντέζ έφθασαν προ ήμερών στο Παρίσι, τὸ όπιοι η Μοντέζ επισκέπτεται για πρώτη φορά.

... Ο Γάλλος ηθοποιός Ροζέ Ντυσαιν, τέως σύζυγος της Υβέτ Λεμπέν, γνωστός μας από τὰ φιλμ «Φυλακές χωρίς σίδερα», «Γιβραλτάρ» κ.ά. πρόκειται να δικασθὶ προσεχώς από ειδικό δικαστήριο άς συνεργασθεί με τους Γερμανούς.

... Οι έπιτυχίες του Μεξικανικού κινηματογράφου κάνουν τὸ Χόλλυγουντ ν' άνησχη.

... Έγστερα από τριετή άπουάκουνσιν η Ρασιλά Λέιν ξαναγύριζε στον κινηματογράφο.

Ο Ραύ Μίλλαντ, που άνεκρηρίνη ως ο καλύτερος ηθοποιός του 1946.

Το φάρμακο της συκοφαντίας

(Μέσα στο πάρκο του ΑΙΕ Λε Μπαίν μια κομική παρέα κουτσουμπολεύει τους πάντες και τα πάντα).

ΝΤΕ ΛΥΕΖ: Πές μας λοιπόν, Λά Μπρέτ, εσύ που ξέρεις όλο τον κόσμο, ποιά είναι αυτή η άσπια κυρία που περνάει εκεί μ' αυτόν τον κύριο μαζί;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Είναι η κ. Ντεγκερνύ κι' ο φίλος της Ντέ Ταμπέρ.

Η κ. ΑΡΕΤΖΙΟ: Ο Ταμπέρ; Ο πρώην ύπουρος;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Αυτός ο ίδιος.

Η κ. ΑΡΕΤΖΙΟ: Διάβολε!... Κι' ο κύριος Ντεγκερνύ;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Είναι αξιωματικός της Λεγεώνας της τιμής και σε λίγα χρόνια έγινε ύπουρικός διευθυντής. (Χαμογελώντας ειρωνικά). Έχει τα μέσα βλέπετε...

Πρώην ύπουρος ο φίλος της γυναίκας του.

(Το κουτσουμπολιό εξακολουθεί. Το ζευγάρι περνάει από κοντά τους κι' ακούει την τελευταία φράση της κουβέντας τους).

ΑΔΡΙΑΝΗ ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: "Ακουσες;"

Ο κ. ΤΑΜΠΕΡ (έξερθεσμένος): Τ' ακούσα. Τα ίδια πάντα. Ο κόσμος είναι κακός. Παντού θέλει να στάξει το φάρμακο του.

ΑΔΡΙΑΝΗ: Μη θυμώνεις, αγαπημένε μου. Εσύ είσαι ανώτερος άνθρωπος κι' εγώ συχαίνωμαι την υποκοίσιά.

ΤΑΜΠΕΡ: Μη ξεχνάς όμως ένα άλλο ποδάρι στο οποίο πέφτει το βάρος των συκοφαντιών τους: Τον άνδρα σου για τον οποίο λένε τόσα πολλά...

ΑΔΡΙΑΝΗ: "Ας λένε ό,τι θέλουν. Εμείς έχουμε τη συνειδηση μας καθαρή. Αυτό αρκεί!"

ΤΑΜΠΕΡ: Κάθε φορά ώστόσο που φτάνουν στ' αυτιά μου τα λόγια τους με πληγώνουν. Λυπούνται πολύ που θα σου πω ότι πρέπει να σε βλέπω λιγότερο και να πάω να είμαι ο φίλος του σπιτιού σου.

ΑΔΡΙΑΝΗ: Και μ' αυτό θα πάουν νομίζεις να γαυγίζουν; Ό' ακούμε πάντα: «Η κ. Ντεγκερνύ, η φίλη του πρώην ύπουρου Ντέ Ταμπέρ...»

ΤΑΜΠΕΡ: Με τον καιρό θα σβύση κι' αυτό. Θα ξεχαστούν. Αυτά το κάνουν πάντως για τον άνδρα σου...

ΑΔΡΙΑΝΗ: Ο άνδρας μου είναι έξυπνος και δίκαιος. Έξ' άλλου με λατρεύει, σ' αγαπάει πολύ και σένα και δε δίνει σημασία στα λόγια του κόσμου.

ΤΑΜΠΕΡ: Μά, αν ξαφνικά, μύθη τίποτε τυχαίως, δεν είναι καλλίτερα να το πούμε την αλήθεια;

ΑΔΡΙΑΝΗ: Να του πω το μυστικό μας; Ξέρεις πολύ καλά ότι αυτό το απαγορεύει ο σεβασμός προς την πεθεμένη μου μητέρα. Πεθαίνοντας μας εξώρισε να μη το φανερώσουμε σε κανένα...

ΤΑΜΠΕΡ: «Εκτός εάν...» — μας είπε, όπως θα θυμάσαι — εάν κινδυνεύει η ζωή μας.

Η κ. ΑΔΡΙΑΝΗ: Ναι, αλήθεια, μας το είπε αυτό. Ω! αυτή η σκηνή!... Ημώνα δεκατρίων χρόνων τότε που η μητέρα μου με τη βοήθεια των έτοιμοθανάτων μου είπε: «Αδριανή, αγαπήστε μου, θα μείνεις ολόμωνη...» Ακουσέ με καλά...

Πρέπει να εξομολογηθώ... Έκανα στη

ζωή μου ένα σφάλμα. Ο Ταμπέρ — ήσουν και συ πλάι μου γονατισμένος — ο Ταμπέρ είναι αδελφός σου... Ναι, ναι!... Ο πατέρας του, ο παλιός μου έπιστάτης ήταν φίλος μου... Εγώ μόνο το ξέρω. Οι λοιποί πέθαναν, κι' ο αληθινός σου πατέρας, κι' ο άλλος κι' εγώ σε λίγο πεθάνω!... Ακου και συ Ταμπέρ: σε μένα οφείλεις το ό,τι είσαι, το ό,τι θα γίνεις!... Εγώ έφροντισα για τις σπουδές σου, για τη σταδιοδρομία σου. Προσάγαμε την Αδριανή, σου την εμπιστευόμαι! Κι' έπειτα γυρίζοντας πάλι σ' έμένα μου είπε: «Αγάπα τον... αγάπα τον... πολύ τον αδελφό σου... Αγαπώντας τον συγχωρείς τη μητέρα σου!...» Καυμένη μαμά!...

ΤΑΜΠΕΡ (παίονοντας το χέρι της Αδριανής): Ετήρησα την υπόσχεσή μου;

Η κ. ΑΔΡΙΑΝΗ: Στάθηκες για μένα υπέροχος. Μ' επροίκιες, γιατί εσύ ήσουν πλούσιος ενώ εγώ έμεινα φτωχή... Με πάντρεψες. Ε, λοιπόν, όλα αυτά δεν λέγονται στον άνδρα μου.

ΤΑΜΠΕΡ: Ίσως έχεις δίκιο.

(Σε μια γωνιά του πάρκου ο κ. Ντεγκερνύ πάει και κάθεται μπροστά στον Λά Μπρέτ).

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ (πολύ ωχρός, μ' ασηκροτούμενος): Σε γύρευα...

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Τι τρέχει;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Πού δίνω περνούσα από δω και σε άκουσα να συζητάς με άλλους. Ακουσα τη φράση: «Η κ. Ντεγκερνύ με το φίλο της Ντέ Ταμπέρ».

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Δεν θ' άκουσες καλά.

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Μη ζητάς να δικαιολογηθής. Η αυτό που έλεες είναι μια ατιμία για την οποία θα μου δώσεις λόγο, ή είναι καθαρή αλήθεια. Θέλω να μάθω.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Ξέρεις... με φέρνεις σε δύσκολη θέση...

Είναι αλήθεια πως ο κόσμος ψιθυρίζει κάτι γύρω στην...

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Ψιθυρίζουν, λένε δηλαδή ότι η κ. Ντεγκερνύ είναι φίλη του Ταμπέρ;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Ε, ναι, το λένε!

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Δηλαδή λένε πως πριν γίνω γυναίκα μου ήταν φίλη του Ταμπέρ; Έτσι;

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Ο κόσμος είναι πάντα κακός.

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: "Α, έτσι!... Λένε λοιπόν ότι εγώ κάνω στραβά μάτια για να κερδίσω αξιώματα; Όστε γύρω σε μας στρέφεται πάντα η συζήτηση σας;"

ΛΑ ΜΠΡΕΤ (βλέποντας τον Ντεγκερνύ να βγάλη ένα χαρτί και να γράφει, τον ρωτάει): Τι θα γράφεις εκεί;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Ένα άστείο... Καλλίτερα να γράφω κανείς μ' αυτά παρά να θυμώνω. (Εξακολουθεί να γράφει.) Θα πιάς απόψε το γράμμα αυτό στη γυναίκα μου...

Δεν θα πάω να φάω απόψε σπιτί.

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Πού θα πάς;

ΝΤΕΓΚΕΡΝΥ: Θα πάω μια βόλτα με τη βάρκα στη λίμνη. (Κλείνει το γράμμα και το δίνει). Πά' το! Θα το πιάς απόψε στη γυναίκα μου. Είναι μια έκπληξη. Καληνύχτα!

(Ο Λά Μπρέτ πηγαίνει το βράδυ στο ξενοδοχείο και βρίσκει ανήσυχους για την απουσία του Ντεγκερνύ, τον Ταμπέρ και την Αδριανή).

ΛΑ ΜΠΡΕΤ (δίνοντας το γράμμα): Έκ μέρους του συζύγου σας.

ΑΔΡΙΑΝΗ: Μπα, ένα γράμμα! (Το διαβάσει): «Αγαπητή μου Αδριανή, αφού τόσο καιρό είσαι η φίλη του Ταμπέρ μπορείς να γίνης και γυναίκα του...» (Βγάζει μια σπασματική φωνή. Ο Ρομπέρ τρέχει κοντά της). Την ώρα που θα διαβάζεις το γράμμα μου θα είναι άρρα για να με ζητήσης. Εκεί που πάω δεν θα με βρείς. Δεν θέλω να σε ξαναδώ, γιατί σ' αγαπώ πολύ και φοβόμουν ότι παρ' όλη σου τις ατιμίες θα κατάρθωνες να με πείσης ότι είσαι άρρα. Σ' ευχαριστώ για την ψεύτικη ευτυχία που μου είχες χαρίσει. Κι' αφού δεν θα είμαι πια ζωντανός για να υποφέρω, σε συγχωρώ!...

(Συντριμμένοι από το φοβερό αυτό δράμα, ο αδελφός και η αδελφή ανακαλύπτουν μπροστά στον κατάπληκτο Λά Μπρέτ).

ΑΔΡΙΑΝΗ: Αδελφούλη μου, τι θα γίνει τώρα; Θεέ μου, τι συμφορά!... Ντεγκερνύ... αγαπημένε μου!...

ΛΑ ΜΠΡΕΤ: Τι σου είπε οι γυναίκες!... Μά να είναι αληθινά αδελφός της; Πάω να τα πω στην παρέα. (Τρέχει να διαδώσει το γεγονός).

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝ

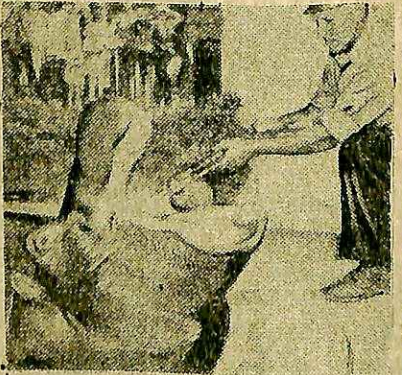
Ο «ΜΙΣΤΕΡ ΑΜΕΡΙΚΑ»

Μετά την έκδοσή της «Μις Άμερικη 1946» άρχισαν στις Ηνωμένες Πολιτείες και τα καλλίτερα για τον ωραιότερο άντρα, που θ' ανακηρυχθεί «Μίστερ Άμερικαν». Τις περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας για τον τίτλο αυτόν συγκεντρώνει ο υποψήφιος του Ουίλιαμ Τζαίμς Σαμπόλσκι, που έχει γίνει σήμερα το είδωλο των Άμερικανιδών.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΠΕΝΤΑΔΥΜΑ

Ός σήμερα, οι μικρές Ντιόν έθεωρούν σαν τα μοναδικά πεντάδυμα του κόσμου. Αλλά ένας άμερικανός φωτορεπόρτερ ανακάλυψε μια παρόμοια περίπτωση στην Αργεντινή. Τα νέα αυτά πεντάδυμα είναι τρία κορίτσια και δύο αγόρια, που είναι σήμερα ηλικίας τριών ετών. Η μητέρα τους δεχόθηκε με μεγάλη δυσκολία να τα επιτρέψει να τα φωτογραφίσουν.

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ

Ο πιο δημοφιλής ιπποπόταμος της Άμερικής είναι ο έξυπνος «Πάντλιν», ηλικίας 10 χρόνων που βρίσκεται στο Ζωολογικό Κήπο του Άγιου Φραγκίσκου. Ο «Πάντλιν» όμως αρρώστησε και υπέφερε από το λαιμό του. Κάθε ημέρα λοιπόν άνοιγε το πελώριο στόμα του για να του ψεκάζει το λαιμό μ' ένα ειδικό φάρμακο ο υπομνηστικός φύλακός του!

Είσαοτε υωοδειγματικος σύζυγος;

Ποιος σύζυγος έχει αντίθετη γνώμη για τον έαυτό του; Και όμως δεν θα έπρεπε να είσαοτε ποτέ τόσο βέβαιος... Προσπαθήστε, λοιπόν, ν' απαντήστε με ειλικρίνεια στις παρακάτω ερωτήσεις και βαθμολογήστε τις άπα/τσεις σας. Για κάθε «ναί» θα βάλετε το βαθμό 2, για κάθε «όχι» θα βάλετε 0, και για «κάπου-κάπου» θα βάλετε 1.

1. Όταν ξυπνάτε το πρωί, τ'α βάζετε με όλους και με όλα;
2. Στο πρόγευμά σας θυμόσαοτε πως ή γυναίκα σας είναι πλάι σας μόνο και μόνο για να τής δώσετε το φλυτζάνι σας να σ'α ρίξη το τσάι ή το γάλα σας;
3. Βρίσκετε πάντα πως σ'α έβαλε στο τσάι λίγη ζάχαρη;
4. Όταν βγαίνετε από την αίθουσα του λουτρού, τ' αφήνετε όλα άνω - κάτω εκεί μέσα;
5. Όταν ή γυναίκα σας συμβη να χρησιμοποιήση ένα δικό σας αντικείμενο χαλάτε τον κόσμο και άπορείτε για το θράσος της;
6. Πηγαίνετε συχνά φίλους σας στο σπίτι, με την πρόθεσι να τους κρατήσετε στο τραπέζι, χωρίς να είδοποιήσετε τη γυναίκα σας άπό πρίν;
7. Αντίθετα, χαλάτε άμέσως τ'α μούτρα σας, μόλις ή γυναίκα σας σ'α άναγγείλη ότι μια φίλη της θα έρθη να φάη μαζί σας;
8. Όταν έχετε και άλλους στο τραπέζι σας κάνετε μπροστά τους παρατηρήσεις στη γυναίκα σας για το φαγητό;
9. Βιαζόσαοτε να τελειώσετε το φαγητό σας προτού ή γυναίκα σας άρχιση καλά - καλά να τρώη;
10. Άμελείτε να εξοικονομήτε κάθε τόσο λίγη ώρα για να βγήτε μαζί της έξω;
11. Ξεχνάτε να τής κάνετε κομπλιμέντα για την τουαλέττα της;
12. Διαλέγετε μόνος σας, χωρίς να δεχώσαοτε καμιά συζήτηση πάνω σ' αυτό, τη μουσική που θ' ακούσετε στο ραδιόφωνο ή το φίλμ που θα πάτε να ιδήτε μαζί;
13. Όταν ή γυναίκα σας σ'α παρουσιάξη το αγαπημένο σας φαγητό, μεψιμοιρείτε λέγοντας: «Ποτέ δεν θα κατορθώσης να μάθης να το φτιάνης»;
14. Άπαιτείτε άπό τη γυναίκα σας να σ'α δίδη λογαριασμό για τ'α έξοδα τής ημέρας κάθε βράδυ;

15. Βρίσκετε πάντα πως τ'α έξοδα του σπιτιού είναι υπέρογκα, ενώ αντίθετα σπαταλάτε άσυλλόγιστα χρήματα με τους φίλους σας;
16. Όταν ή γυναίκα σας εξακολουθή να σ'α μιλάη γι' άγάπη έπειτα άπό πέντε χρόνια γάμου, στραβομουτσουνιάζετε και τής άπαντάτε: «Θεέ μου, πόσο αισθηματική είσαι!»;
17. Συνηθίζετε να λέτε συχνά στη γυναίκα σας: «Φυσικά, δεν θα έκαμες πάλι τουτό ή εκείνο...»;
18. Όταν συμβη να σπάση ή γυναίκα σας ένα φλυτζάνι ή να κάμη μια οποιαδήποτε άλλη ζημιά, βρίσκετε την εύκαιρία για να τής πητε: «Και κατόπιν θέλετε και ψήφο»;
19. Όταν ή γυναίκα σας τολμήση να σ'α μιλήση για τις υποθέσεις σας, την άποστομώνετε άμέσως λέγοντας: «Πάψε! Τί καταλαβαίνεις συ άπ' αυτά»;
20. Όταν πάλι δεν σ'α μιλάη για τις υποθέσεις σας τής λέτε πως δεν ενδιαφέρεται παρ'ά μόνο για τ'α λούσα της»;
21. Όταν συμβη να ξυπνήσετε μισή ώρα άργότερα άπό ό,τι έπρεπε, τ'α βάζετε με τη γυναίκα σας, σαν να έφταιγε αυτή;
22. Κι' όταν πάλι σ'α ξυπνάη στην ώρα σας, τής λέτε με δυσφορία: «Φυσικά, βιάζεσαι να με ξυπτήσης για να πάω πάλι να δουλέψω!»;
23. Όταν νυστάζετε, υποχρεώνετε τη γυναίκα σας να κοιμηθι κι' αυτή μαζί σας;
24. Όταν σ'α ρωτάη: «Μ' αγαπάς;», τής άπαντάτε ξηρά: «Μά τάχουμε πη χίλιες φορές!»;
25. Μιλάτε στη γυναίκα σας για «άτομικη έλευθερία», όταν αισθανόσαοτε την επιθυμία να φλερτάρετε με μια άλλη, και για τους «δεσμούς του γάμου» όταν νομίζετε πως βλέπει κάποιον άλλον άνδρα με συμπάθεια;

Άν συγκεντρώσετε 40 - 50 βαθμούς, θα είναι καλύτερο για σ'α αν μένατε άνυπανδρος. Όπωσδήποτε, δεδομένου ότι δεν είναι εύκολο και ούτε σωστό ίσως να διαλύσετε τ'α δεσμά του γάμου, φροντίστε να διορθώθιτε όσο μπορείτε περισσότερο.

Άν συγκεντρώσετε 30 - 40 βαθμούς είσαοτε έγωιστής 100% βλέπετε, δηλαδή, τη γυναίκα σαν ένα θελκτικό άλλ' άσήμαντο όν, που ο προορισμός του είναι να σ'α υπηρετή. Προσέξτε, όμως. Γιατί οι «άδυνατοι» άπαναστατούν κάποτε...

Άν συγκεντρώσετε 20 - 30 βαθμούς, δεν είσαοτε ούτε καλός ούτε κακός σύζυγος. Η γυναίκα σας θα μπορούσε να κάμη ελαττώματα, αλλά που κατορθώνει πάντοτε να είναι ευγενής και γοητευτικός.

Άν συγκεντρώσετε 10 - 20 βαθμούς, είσαοτε άναμφισβήτητα ο ιδανικός σύζυγος, που έχει μερικά ελαττώματα, αλλά που κατορθώνει πάντοτε να είναι ευγενής και γοητευτικός.

Άν συγκεντρώσετε 0, αυτό σημαίνει ότι είσαοτε ή άγιο: ή άνευλικρινής. Το πιθανότερο είναι το δεύτερο. Φροντίστε λοιπόν να δώσετε άπαντήσεις π'ο ειλικρίνεις...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Ο πόλεμος κατά της φυματώσεως

Οι νέες κατακτήσεις της επιστήμης

Οι Αμερικανοί επιστήμονες εργάζονται εντατικά για να βρουν τη θεραπεία δύο σοβαρών ασθενειών, στις οποίες δεν ωφελεί καθόλου η πενικιλίνη: της φυματώσεως και του τύφου. Φαίνεται δε ότι προχωρούν ικανοποιητικά, έφ' όσον ο διάσημος δόκτωρ Ουάκμαν δήλωσε τελευταίως στο Ιατρικό Συνέδριο του Πίτσμπουργκ ότι «δεν απέχει πολύ ο καιρός που θαχουν πιά δραστική δόξα, άρρωστικές σαν τη γρίπη, την παιδική παράλυση, τους όξεις ρευματισμούς και τη φυματίωση».

Ο μικροβιολόγος Ρενέ Ντυκλό, του Ινστιτούτου Ροκφέλλερ, ανακάλυψε μία μέθοδο απλής και γρήγορης καλλιέργειας του βακίλλου της φυματίωσης. Χορησιμοποιεί ως θρεπτικό υλικό ένα... καλλυντικό προϊόν, μία κρέμα καθαρισμού του προσώπου! Προηγούμενος, η καλλιέργεια αυτών των μικροβίων παρουσιάζει μεγάλες δυσχέρειες και ατέλειες. Τώρα όμως μπορεί να γίνουν μέσα σε μία ώρα πειράσματα που απαιτούσαν άλλοτε δυο χρόνια. Είναι πια εύκολη και ασφαλής η διάγνωση της φυματίωσης στην άσχημη της, κι' όταν ακόμη δεν διακρίνεται με τις ακτίνες. Κι' η έγκαιρη διάγνωση σημαίνει ασφαλέστερη θεραπεία.

Στη Βοστώνη, ο δόκτωρ Ουέρεχολντ καθόρισε να γι�τρεύει χειρουργικώς περισσότερους από τρεις μισούς φυματίους που ανέλαβε, αφού τους είχαν καταδικάσει όλοι οι άλλοι γιατροί. Δεν έγιναν γνωστές πολλές λεπτομέρειες για τη μέθοδο του, φαίνεται όμως ότι είναι τομολογική κι' ότι στηρίζεται στην άφαρση μεγάλων προσβεβλημένων τμημάτων, κάποτε δε και ολόκληρου του πνεύμονος!

Για τις εργασίες νύω απ' τη στοματομικρή, έχουμε γράψει άλλοτε. Η θεραπεία της φυματίωσης μ' αυτό το φάρμακο είναι ακόμη προβληματική, στοιχίζει δε πανάκριβα, 50 δολάρια την ημέρα.

Στο προηγούμενο φύλλο μας, ασχοληθήκαμε λεπτομερώς με την παλαιά μέθοδο του Γάλλου δόκτορος Κατόν. Να λοιπόν τι είπε τελευταίως ο γι�τρός αυτός σ' ένα δημοσιογράφο, έπεφταν στο θεραπευτικό του σύστημα:

«Ο Βήνας είναι η φυσική σύσταση των πνευμόνων. Αποτελεί μία πολύ άπλοη και δυνατή είστη, που πετάει έξω τις βλές που έχουν σχηματισθεί στο λαιμό, στην τραχεία ή στους βρόγχους. Είναι λοιπόν αναγκαίος και πρέπει να διευκολύνεται όσο το δυνατόν περισσότερο. Όποιος τον έμπροσθεν, τον παρατηρεί κι' έξωτίζει συνεχώς το αναπνευστικό σύστημα, παλεύει έναντι της φύσεως και της λογικής... και δημιουργεί εύνοϊκό έδαφος για

έπικίνδυνες έπιπλοκές, όπως είναι η φυματίωση!

Τα μικρόβια προσβάλλουν μόνο τους αναπνευστικούς, πνευμονικούς ή απόσκληρυνμένους ιστούς. Γι' αυτό λοιπόν, ο Βήνας δεν πρέπει να είναι έρεθιστικός, για να μην πληγώνει τους ιστούς. Ίδου τι έπιτυγχάνω με την καινούργια θεραπευτική τέχνη μου! Διευκολύνω την αυτόματη και το βήχα, ο οποίος έτσι δεν άρνει να έξαφανισθεί!

Αι αίμοπτυσεις όφειλονται σε μία μερική διαστολή των βρόγχων και των πνευμόνων. Το άρρωστο, δηλαδή μέρος, αναπνέει κι' αποσκληρυνμένο, δεν διαστέλλεται μαζί με το σύνολο, και συνεπώς προκαλεί έσχισηματα των γύρω ιστών. Όσο η έσωτερική καύση γίνεται ζωηρότερη κι' ο άερας είναι καθαρότερος, τόσο αυξάνει η διαστολή των πνευμόνων, με τα δυσάρεστα έπακόλουθα της. Έπομένως, ο καθαρός άερας προκαλεί όχι μόνο τις αίμοπτύσεις, αλλά και τη γενική χειροτέρευση της καταστάσεως του φυματικού!

Αντιθέτως, είναι ωφέλιμος και ζωογόνος, όταν δηλ η μάχη των πνευμόνων έχει έσκαρδη την παλάμη της έλαστικότητας. Αυτό λοιπόν ακριβώς γίνεται με τη διαμονή των άρρωστων μέσα στα κελιά του σανατορίου μου: Οι εύρηγοι όττοι μαλακώνουν τους πνευμούς τους. Ήδη έχω φτάσει να γι�τρεύω τα 100% των φυματικών στην άσχημη της άρρώστειας και τα 80% στις άλλες περιπτώσεις. Όσοι, από ρουτίνα, έγώισμο ή συμφέρον, καθυστερούν πυχόν την έφαρμυγή της καινούργιας, αυτής θεραπείας της φυματίωσης, θάνε έχθροι όλου του κόσμου!»

Το χάσμημα είναι ωφέλιμο

Δυο καθηννται τις Ιατρικής του πανεπιστημίου της Λιένης στο Βέλγιο διακήρυξαν ότι το χάσμημα (χασμοειδές) είναι σωτήριο για τον άνθρωπο. Οι δυο σοφοί ύποστηρίζουν ότι το χάσμημα αναπτύσσει τους υς του λαιμού και του στήθους και ότι είναι πολύ εύρηγο σ' αυτούς βοδύγλωσσους, έκείνους που καταπίνουν δύσκολα και τους πάσχοντας από νόσους ή όξια νοσήματα των αυτιών.

Μία πέτρα - βαρόμετρο

Στη Φιλανδία ύπάρχει μία πέτρα, που είναι αληθινά βαρόμετρο. Η πέτρα αυτή είναι λευκή, όταν ο καιρός είναι καλός γίνεται σινά σινά κούζα όταν άρνιζι να χαλάει και έτσι έσπαθι θέλλα παίρνει όδωαο νοώα. Δεν ποδείται, όστόσο, για κανένα υμνητόν. Οι έπιστήμονες που έρευνούν αυτή την πέτρα βρήκαν ότι αποτελείται από υγρό άργιλλο και όρυκτο, άλλος συμβάινει, λοιπόν, το έξας: «Όταν ο

καιρός είναι καλός, το άλάτι γεμίζει όλους τους πόρους της πέτρας και της δίνει το λευκό χρώμα. Όταν ο καιρός είναι ύγρός, το άλάτι λύνει σινά σινά και η πέτρα παίρνει τότε το φυσικό χρώμα της που είναι το κούζο. Στην περίπτωση θυέλλης, ύπερισχύει το νύτρο, που δίνει στην πέτρα το μελανό χρώμα της.

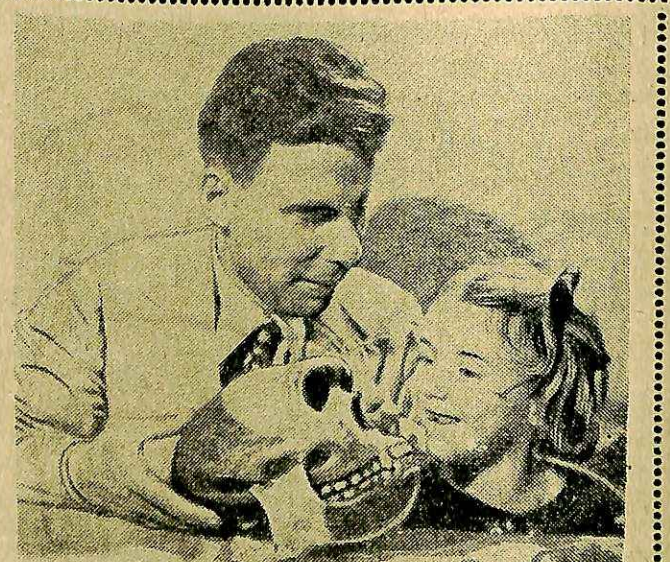
Κατά της έπιληψίας

Ένα νέο φάρμακο, η «μεσαντοίνη», παρέχει μεγάλες έλπίδες για τη θεραπεία ή τουλάχιστον την άνοκώφισι των έπιληπτικών. Σταματάει τους σπασμούς, χωρίς όμως να φέρνει άλλες ανεπιθύμητες αντιδράσεις, όπως διάφορα προηγούμενα φάρμακα. Ακόμη πιο άποτελεσματικά πιστεύεται ότι θάνε τα φάρμακα που πρόκειται να παρασκευασθούν από «φωράματα», γιατί αυτά έπιδρούν στις χημικές αντιδράσεις του όργανισμού, συνεπώς θα χτυπήσουν απ' ευθείας την αίτια της έπιληψίας.

Τα χέλια και ο χημικός πόλεμος

Τα «ήλεκτροϊκά χέλια» του Αμαζόνιου παράγουν ένα ήλεκτροϊκό ρεύμα 500 Βάττ, ικανό να κεραυνολήση τον αντίπαλό τους ή ν' άνάψι μια ήλεκτρική λάμπα. Τώρα λοιπόν έστάλησαν στη Ν. Υόρκη έκατοστάδες τέτοια χέλια, προσοιζόμενα για τη μελέτη ενός νέου πολεμικού αερίου, του «φθοριοφωσφορικού διϊστροπυλίου». Φαίνεται ότι, κατά τον πόλεμο, οι Γερμανοί έρευνούσαν τις ιδιότητες αυτού του αερίου.

Τώρα συνεχίζουν τις εργασίες οι Αμερικανοί. Η ένεργεια του αερίου στρέφεται στο νευρικό σύστημα. Μπορεί να τυφλώσει τον άνθρωπο σε μικρές δόσεις, ενώ σε μεγαλύτερες προκαλεί το θάνατο. Απ' το ήλεκτροπαραγωγό όργανο του σπασματος των χελιών του Αμαζόνιου, οι έπιστήμονες έβγαλαν άκετη πρόσθητα υίας ούσιας που ύπάρχει στην

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΡΧΛΟΣ ΠΡΟΓΟΝΟΣ

Το κρανίο αυτό, που δείχνει στη μικρή του... όγυλα ο διάσημος πολιωντολόγος δόκτωρ Κένινγκοθ, έφτασε απ' έλθριως στο Αμερικανικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας π. την 14η. Άνήκει σ' ένα πιθάνθρωπο του είδους που ζούσε από 500.000 έτών και που έχει όνομασθι «Άνθρωπος της Ιάβας». Ο πανάρχος αυτός πρόνουνος ή πταν ύπλοτερης απ' τους σινέρινους γούλλας.

έπιφάνεια όλων των νευρών, κι' έσκαρδίζουν ότι το αέριο των καταστροφών. Συνεπέραναν λοιπόν ότι η ούσια αυτή παίζει ουσιαστικό ρόλο στη μεταβίβαση των νευρικών έρεθισμών.

Το μακρύτερο τούννελ του κόσμου

Πρόκειται να κατασκευασθεί στην Νότιο Αμερική το μακρύτερο τούννελ του κόσμου. Έάχη μήκος 20 χιλιομέτρων και θα συνδέει την Αργεντινή με τη Χιλή. Θα βρίσκεται σε ύψος κατά μέσον όρον 2.539 μέτρων απ' την έπιφάνεια της θάλασσας. Ύπάρχει ήδη στο μέρος αυτό ένα άλλο τούννελ, που άχορητεύεται όμως το χειμώνα απ' τα χιόνια, γιατί βρίσκεται 600 μέτρα πιο ψηλά, σε έντελως άκατάλληλο σημείο. Το κόστος του νέου τούννελ ύπολογίζεται ότι θα φτάσει τα 8.000.000 δολάρια, θα το μοισασθούν δε η Χιλή κι' η Αργεντινή. Σοβαρή τεχνική δυσχέρεια παρουσιάζει το σύστημα του τεχνητού άερισμού ενός τούννελ με τόσο ύψος. Προβλέπεται όμως μία πρακτική λύσις: Τα αυτοκίνητα που θα περνούν το τούννελ, θα μεταφέρωνται πάνω σε άνοιχτά φορητά βαγόνια συρόμενα από ήλεκτρικές μηχανές. Έτσι, δεν θα λειτουργή το μωτό τους και συνεπώς δεν θα καταναλώσκη το όύγυνό του άέρος του τούννελ.

Ο ήλιος έξοικονομεί κάρβουνο

Όταν χτίζετε ένα καινούριο σπίτι — συμβουλεύει το Μετεωρολογικό Γραφείο των Ηνωμ. Πολιτειών — φροντίστε να βλέπουν όσο το δυνατόν περισσότερα παράθυρά του προς το νότο, αν θέλετε να κάνετε οικονομία καυσίμου ύλης το χειμώνα. Ύπολογίζεται ότι, αν τα παράθυρα προς το νότο έχουν συνολικό μέγεθος 10 τετραγωνικών μέτρων, άποροσφούν όλο το χειμώνα τόσο ήλιακή θερμότητα, ώστε έξοικονομούν ένα τόνο κάρβουνο.

Η ΣΕΛΗΝΗ ΕΠΑΘΕ «άτομικη» έκρηξι;

Πώς έξηγούν οι έπιστήμονες τους τεράστιους κρατήρες της

Όταν κυττάζουμε με το τηλεσκόπιο την έπιφάνεια της Σελήνης, την βλέπουμε «βλογιοκομένη», κατά την έκφρασι ενός Γάλλου αστρονόμου, δηλαδή σκεπασμένη από «κρατήρες», τεράστια σκιστά πηγάδια. Σήμερα οι άστρονόμοι μετρούν περί τις 3.000 τέτοιους κρατήρες. Όσο όμως τελειοποιούνται τα τηλεσκόπια τους, ανακαλύπτουν κι' άλλους, διαρκώς μικρότερους, με διάμετρο μόλις 50 μέτρων.

Μερικοί κρατήρες είναι τεράστιοι. Έχουν διάμετρο 100-180 χιλιομέτρων και βάθος μέχρι 6.400 μέτρων. Συχνά, ύπάρχει στο κέντρο τους μία μιντερή κόρυφή, που φθάνει κάποτε τις 3.500 μέτρα. Ώρισμένα μορφολογικά στοιχεία άποδεικνύουν άναμφισβήτητα ότι όλοι αυτοί οι κρατήρες δεν έσχηματίσθηκαν συγχρόνως άλλα σε διάφορες καύρες.

Η προέλευσις τους άποτελεί το μεγάλο μυστήριο της Σελήνης. Η κοινότερη και πιο φυσική ύπόθεσις είναι ότι προέκυψαν για σβυσμένα ύφασσεια. Πολλοί κρατήρες της Γης παρουσιάζουν πράγματι όση πυθμίζει την έδαφική διάπλασι της Σελήνης. Το γεγονός ότι η Σελήνη, καιτοι μικρότερη, απ' τη Γη, έχει περισσότερους κρατήρες, έξηγείται λογικά με την άπουσία άερος και νεοού. Στη Γη, είναι τόσο η διάβρωση του έδαφους απ' τα νερά, ώστε δεν διατηρείται σήμερα κανένα ήφαίστειο ήλικας μεγαλύτερης από 100.000 χρόνια. Κι' όμως η έπιφάνεια του πλανήτη μας στερεοποιήθηκε πρό 2 έκατομμυρίων έτών. Ποσοί λοιπόν κρατήρες ήα σχηματίσθηκαν και θα χάθηκαν από τότε! Άνι, έθως, στη Σελήνη διατηρούνται άπρηόριστα, γιατί δεν ύπάρχει άερας και νερό για να τους έξαλείψι.

Όστόσο η θεωρία αυτή συναντά πολλούς αντίπαλους, που παρατηρούν ότι είναι άδύνατον να σχηματισθώκαν από ήφαίσσεια τέτοιοι πελώριοι κρατήρες. Είναι πιθανώτερον — λένε — ότι όφείλονται σε έσωτερικές τεράστιες δυνάμεις, ότι δηλαδή δημιουργήθηκαν με το άνασκήκωμα της μαλακής ακόμη μάσας του έδαφους της Σελήνης απ' την πίσι των ατμών που αναδίδονταν στο κέντρο της. Έγινον μάστις και σχετικά πειράσματα, σε μικρή κλίμακα, και σχηματίσθηκαν έτσι κρατήρες όμοιοι με της Σελήνης. Όπως παρατηρεί όμως πολύ σωστά ο Γάλλος αστρονόμος Μπουζιέ, άλλο πείσμα είναι ο σχηματισμός στο έργαστήριο ενός κρατήρος διαμέτρου 1 πόντου κι' άλλο ένας λάκκος 100 χιλιομέτρων...

Ύπάρχει ακόμη κι' η θεωρία του βομβαρδισμού της Σελήνης από πελώριους αερολίθους, που άνοιξαν αυτές τις τρύπες στο έδαφος της. Τέτοια ούρανια «βλήματα» έχουν πέσει συχνά και στη Γη. Έχουμε γράψει άλλοτε για το μεγάλο μετεωρόλιθο πούπεσε στη Σιδηρία, στις 30 Ιουνίου 1908. Το τραύμα έγινε αίσθητο όλόγυρα σε ακτίνα 1.500 χιλιομέτρων και το κύμα του άερος

έφτασε ως την Άγγλια. Σε άπόστασι 300 χιλιομέτρων, πέταχθηκε σ' ένα ποτάμι ένα κοπάδι πρόβατα, και 100 χιλιομέτρα μακρότερα γκεμίστηκαν οι φράγτες των κτημάτων.

Στο Μαρόκο, ανακαλύθηκε μέσα στην άμμο ένας όγκος σιδεροκελίου, που έπεσε άσφαλώς απ' τον ούρανό. Έχει μήκος 100 μέτρων και πλάτος 40. Το βάρος του ύπολογίζεται σε 1 έκατομμύριο τόνους. Μπορεί να φαντασθι κανείς τα άποτελέσματα που είχε η πτώσις του, έφ' όσον ο μετεωρόλιθος της Σιδηρίας δεν έξυγίσε περισσότερο από 100 τόνους.

Το ρεκόρ όμως των ούρανιων βομβαρδισμών άνήκει στον περίφημο «Κρατήρα του Μετεώρου» της Αιζόνας. Προέκυψε για μία κοιλότητα με πλάτος 1.200 μέτρων και βάθος 130, άνοιχμένη απ' το πέσιμο υίας πελώριας βολίδας. Δεν έχουν βρεθι ως τώρα, παρά μόνο μερικά συντρίμματα της βολίδας αυτής, άποτελούμενα από σιδερο, νικέλιον, λίγη πλατίνη, ίριδιον και μικρά μάζα διαμάντια, σκουπισμένα όλόγυρα σε ακτίνα μέχρι 9 χιλιομέτρων. Τώρα όμως συνεστήθη μία έταιρεία για την έκμετάλλευσι του κυριολεκτικώς «ουανοκατέβατου» αυτού θησαυρού. Κι' έχει άνοιχθι ένα πηγάδι, απ' όπου θα έκινάνα ένα όριζόντιο τούννελ και θα φτάνη ως τη θαμμένη βολίδα.

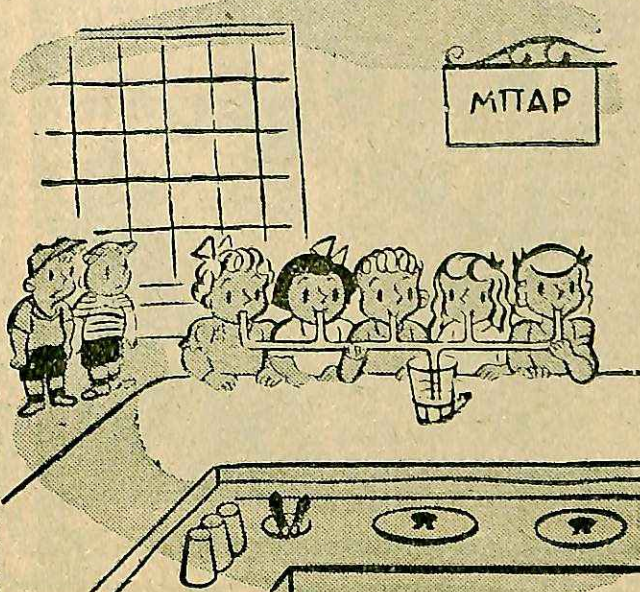
Έδώ έρχεται άμέσως στο νού μία παρατήρησις: Ένώ οι άστρονόμοι έξετάζουν λεπτομερώς από 250 χρόνια την έπιφάνεια της Σελήνης, δεν έχουν άντιληφθι ποτέ να δημιουργούνται καινούργιοι κρατήρες. Άς μη έξερνούμε όμως ότι τα σημάδια της πτώσεως ενός μετεώρου δεν σβύνονται ποτέ κι' ότι η Σελήνη έχει ήλικία 300 έκατομμυρίων έτών. Οι 30.000 λοιπόν κρατήρες της άναλόγουν από ένας κάθε 100.000 χρόνια. Θάπρεπε δηλαδή, κατά την θεωρία των πιθανοτήτων, να μελετούμε επί 100.000 χρόνια την έπιφάνεια της, για να Ίδουμε να σχηματίζεται ένας καινούργιος κρατήρ!

Άφισαμε τελευταία τη συνταρακτική έξηγισι που δίνει ένας Αμερικανός άστρονόμος: «Ότι οι κρατήρες της Σελήνης δεν είναι παρά τα «χωνιά» που άνοιξε μία τρομακτική και συνολική καταστροφή, όφειλούμενη σε μία σειρά άτομικών έκρήξεων!

Στην άτομική Βόμβα, διασπώνται μόνο τα άτομα του ούρανιου και του πλανητικού και χωρίζονται άπλως σε δυο περίπου ίσα μέρη. Έτσι έλευθερώνεται μόλις το ένα χιλιοστόν της συνολικής ένεργείας που περιέχει το άτομον. Άφού λοιπόν αυτό το ένα χιλιοστόν φέρνει τέτοια άποτελέσματα, σκεφθίτε τι θα γινι αν βρεθι ο τρόπος να έλευθερωθι όλη ή ένεργεια του ατόμου! Ύπάρχον Βάσιμοι φοδοί ότι η διάσπασις αυτή μπορεί να μεταδοθι τότε σ' όλα τα άτομα του πλανήτη μας και να έκμηδενισθι όλόκληρη ή Γη μέσα σε λίγες στιγμές, είτε να χωρισθι σε τεράστια συντρίμματα όμοια στην όψι με τη Σελήνη! Μία τέτοια περιπέτεια συνέβη κάποτε στο δορυφόρο μας, κατά τη γέννησι του Αμερικανού άστρονόμου. Είναι δε πολύ πιθανόν να έπαναληθι αυτή ή ιστορία και στη Γη, αν δεν σταματήση ή Έπιστήμη στον έπικίνδυνο δόμο της...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

Γεωωτοθεραπεία

Ο μικρός: Θά ήθελα κι' έγω να ήταν ο πατέρας μου έφευρέτης!

Μάλωσε το πρωί με τον κουρέα για την έξωτερική πολιτική!

Μη φαδαστε, κυρία, πάγος είναι και θα λυώση!

«Ο Κλάρκ Γκέμπλ και η Λόνα Τάρνερ.
«Ο Σαρλ Μπουαγιέ και η Λωρήν Μπακάλ.
«Η Τζάν Φονταίν και ο Τάυρον Πάουερ στο φιλμ «Έρως μέσα στις φλόγες».

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ υπάρχει η πιο παρόξενη σχολή του κόσμου. Είναι η περίφημη «Σχολή του Φιλίου». Οι ηθοποιοί του κινηματογράφου πηγαίνουν σ' αυτήν να μάθουν από ειδικούς πώς πρέπει να εκφράζουν στην οθόνη με γλιους τρόπους τα διάφορα ερωτικά αισθήματα, από τη απλή τρυφερότητα, ως το πιο φλογερό πάθος.

Οι καθηγητές όμως αυτής της σχολής δεν περιορίζουν τη δασκαλία σ' αυτά που ονομάζονται «βεντέτες» και τους «νόστιμους» τις καλύτερες στάσεις για ένα ερωτικό φιλί. Δίνουν κάθε τόσο πολύτιμες συμβουλές και σ' όλους τους «Αμερικανούς» και τις «Αμερικανίδες» γιατί έχουν τη γνώμη ότι πολλοί γάμοι καταλήνουν στο ζυγίο, επειδή ο ένας ή ο άλλος από τους συζύγους δεν έμαθε την τέχνη του φιλίου.

«Ο Ήσολ Ρ. Γκράχαμ, ένας από τους διασημότερους τους καθηγητές, έκανε εσχάτως γι' αυτό το ζήτημα, τις αλουθες νασακτοριστικές δηλώσεις:

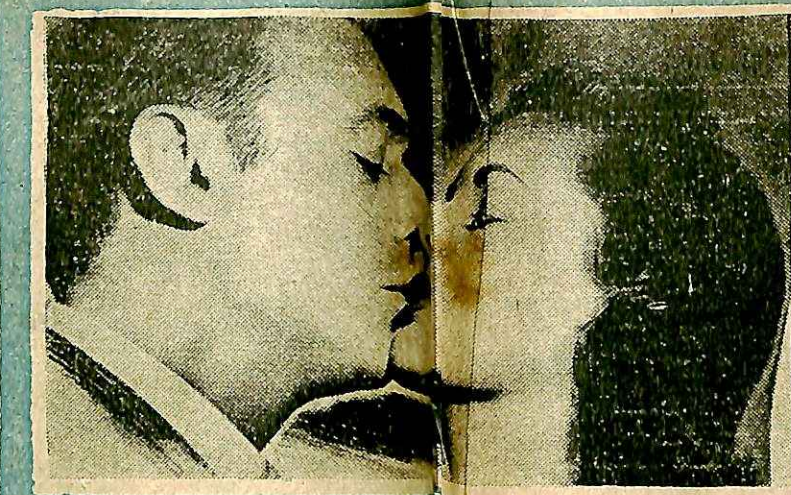
— Πολλοί άνδρες, είπε θεωρούν τη γυναίκα τους ως έπιπλο πιο εύχρηστο βέβαια από τ' άλλα, με όποιοδήποτε έπιπλο, ενώ θα έπρεπε να είναι γι' αυτούς το πολυτιμότερο ανάθημα! Το φιλί, συνεπώς, πρέπει να παίζει ένα σημαντικό ρόλο στις σχέσεις των δύο συζύγων και γι' αυτό θεωρώ απαραίτητο να βοηθήσω τ' ανδρόγυνα να διατηρήσουν τη σεξουαλική τους ευτυχία.

Κι' έτσι ο ειδικός αυτός, υποδεικνύει τους αιώτετους 23 τρόπους του φιλίου. «Όλα λοιπόν απασχολήματα φιλία υπάρχουν στον περίεργο και λογικό του Γκράχαμ! Το πρώτο φιλί, που συνοδεύει την καλυψή, το φιλί πριν από την αναχώρηση, το γοαφείο, το φιλί του απογαιετισμού στο δωμάτιο, το φιλί του κέντρο κλπ. Το ζήτημα αυτό εκ πρώτης όρας φαίνεται λιγνάκι άστοχο, αλλά όταν τα ρεπερτοίριαστα σ' αυτά καταλαβαίνετε ότι είναι ένα από τα πιο σημαντικά της καθημερινής ζωής.

Ξέρετε παροδευματίζοντας να δώσετε «γαλλικό φιλί» ένα φιλί πασιφάνικο; «Ο καθηγητής Γκράχαμ ως το προτείνει ως έξης: Το κάτω μέρος του άνδρος εγγίζει το άνω μέρος της γυναίκας, το δεξί χέρι του άνδρος σπρώχνεται στο αριστερό χέρι της γυναίκας, ενώ το αριστερό χέρι του πιέζει ελαφρώς τη μέση της.

Το φιλί της «καλυψής» είναι λιγνότερο πρωτότυπο. Οι συζύγοι πριν φιληθούν, γαϊδεύουν με το

«Ο Ρόμπερτ Κόμινγκς και η Τζην Λορθον στο φιλμ «Ιδιότητες έκτακτης ανάγκης»
«Ο Γκρένκορ Πέκ με την νοτιο-αμερικανική Τζένιφερ Τζόνς.
«Ο Βαν Κλάιφ Μάουρ και η Μαντελίν Κάρρολ στο φιλμ «Μισό νύχτα στη Λισαβόνα»
«Ο Τάυρον Πάουερ με την Τζίν Τίρνερ.

Η σχολή του φιλίου στο ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τα πρωτότυπα μαθήματα του «Αμερικανού» καθηγητού Ή. Γκράχαμ

δεξιά χέρι τα μαλλιά της γυναίκας του, την κυττάζει με ανάπη στα μάτια λίγη ώρα και κατόπιν πλησιάζει απαλά τα χείλη του στα δικά της.

Οι ερωτευμένες γυναίκες κάνουν συνήθως ένα μεγάλο σφάλμα. Παρασύρονται από τη φλόγα της αγάπης τους και φιλούν διστάζοντας με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή με περιπάθεια, πιέζοντας τα χείλη τους με δύναμη πάνω στο χείλη του αναπημένου τους.

Κατά τον Γκράχαμ αυτό το σφάλμα είναι τις περισσότερες φορές ασυνγγώστο. Μια ερωτευμένη γυναίκα πρέπει να ξέρει καλά την τέχνη του φιλίου. Οι Ισπανίδες και οι Μεξικάνες είναι μεγάλες τεχνίτριες σ' αυτό το ζήτημα. Τα φιλιά τους είναι όλο καπρίτσιο, υποσχέσεις και ανήσεις μαζί προκλήσεις και αδιαφορία! Μόνο αφού «βασανίσουν» πρώτα αρκετά ώρες το λατρευτό τους, τον φιλούν στο τέλος με φλόγα και παρρησία, κολλώντας τα χείλη τους στα δικά του.

Σ' ένα τέτοιο φιλί η γυναίκα τυλίγει γύρω από το λαιμό του άνδρος το δεξί χέρι της ενώ με το αριστερό πιέζει προς το μέρος της τον δεξιό ώμο του. «Ο άνδρας πάλι τυλίγει και με τα δύο του χέρια το κορμί της» και τη σφίγγει με δύναμη στην αγκαλιά του. Αυτό είναι το φιλί του πάθους και του φλογερού έρωτος.

«Ο καθηγητής Γκράχαμ είναι σήμερα 44 ετών, και ζει ευτυχισμένος με τη γυναίκα του από έδω και είκοσι χρόνια.

«Η «Σχολή του φιλίου» είναι η πιο πρωτότυπη κι' η πιο εύχρηστη όχι μόνο της «Αμερικής» αλλά και ολόκληρου του κόσμου.

ΖΑΝ ΠΙΕΡΜΟΝ

«Ο Γκάρι Γκράντ και η διάσημη «Βεντέτα» Τζινκιντ Μπεργκμαν.
«Η Λωρήν Μπακάλ και ο «Σειρήνα της Μαρτινίκας».

κτη του δεξιού χεριού τα χείλη ο ένας του άλλου... Έχουμε όμως και το φιλί της επιστροφής το βράδυ στο σπίτι. Αυτό πρέπει να είναι νόστιμο, παιχνιδιάρικο, γαϊδεύσιμο. «Ο σύζυγος φέρνει τα χείλη του πάλι στη μέση του, σκιδώνει λίγο και φιλάει στα χείλη τη γυναίκα του με μια νελαστή έκφραση στα χείλη.

Το φιλί πριν από τον ύπνο είναι το πιο τρυφερό απ' όλα. «Ο σύζυγος γαϊδεύει με τα χείλη του τα χείλη της γυναίκας του, την κυττάζει με ανάπη στα μάτια λίγη ώρα και κατόπιν πλησιάζει απαλά τα χείλη του στα δικά της.

Οι ερωτευμένες γυναίκες κάνουν συνήθως ένα μεγάλο σφάλμα. Παρασύρονται από τη φλόγα της αγάπης τους και φιλούν διστάζοντας με τον ίδιο τρόπο, δηλαδή με περιπάθεια, πιέζοντας τα χείλη τους με δύναμη πάνω στο χείλη του αναπημένου τους.

Κατά τον Γκράχαμ αυτό το σφάλμα είναι τις περισσότερες φορές ασυνγγώστο. Μια ερωτευμένη γυναίκα πρέπει να ξέρει καλά την τέχνη του φιλίου. Οι Ισπανίδες και οι Μεξικάνες είναι μεγάλες τεχνίτριες σ' αυτό το ζήτημα. Τα φιλιά τους είναι όλο καπρίτσιο, υποσχέσεις και ανήσεις μαζί προκλήσεις και αδιαφορία! Μόνο αφού «βασανίσουν» πρώτα αρκετά ώρες το λατρευτό τους, τον φιλούν στο τέλος με φλόγα και παρρησία, κολλώντας τα χείλη τους στα δικά του.

Σ' ένα τέτοιο φιλί η γυναίκα τυλίγει γύρω από το λαιμό του άνδρος το δεξί χέρι της ενώ με το αριστερό πιέζει προς το μέρος της τον δεξιό ώμο του. «Ο άνδρας πάλι τυλίγει και με τα δύο του χέρια το κορμί της» και τη σφίγγει με δύναμη στην αγκαλιά του. Αυτό είναι το φιλί του πάθους και του φλογερού έρωτος.

«Ο καθηγητής Γκράχαμ είναι σήμερα 44 ετών, και ζει ευτυχισμένος με τη γυναίκα του από έδω και είκοσι χρόνια.

«Η «Σχολή του φιλίου» είναι η πιο πρωτότυπη κι' η πιο εύχρηστη όχι μόνο της «Αμερικής» αλλά και ολόκληρου του κόσμου.

ΖΑΝ ΠΙΕΡΜΟΝ

Το παιδί της Αμαρτίας

12ον — Δεν καταλαβαίνω, όμως, εί-
πε σε λίγο, τί σχέση μπορεί να
έχει με όλα αυτά η μαρκησία ντε
Σάντα Ρέμ.

— Το πράγμα είναι απλούστατο, απάν-
τησε ο Ροζέ. Κανείς άλλος εκτός απ' αυτή
δεν είχε λόγο για να θέλει να δυσφημίσει
τη Ντίνα Λούς στα μάτια μου. 'Αλλωστε,
ήταν η μόνη που έσπευσε για να με παρη-
γορήσει, νομίζοντας ότι ήταν κατάλ-
ληλη η στιγμή... Προσθέστε ακόμη ότι
αυτός ο Μπλερίν ήταν άλλοτε επίσημος
στα κτήματα του Ροσεμύ και ότι όλοι
πιστεύουν πως είναι τυφλό όργανο της μαρ-
κησίας ντε Σάντα Ρέμ.

— Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες
σας, είπε στο τέλος ο Σαμπρελός στο Ρο-
ζέ. Δεν ξέρω ακόμη τί αξίζουν... 'Αλλ'
είναι πιθανόν να μας οδηγήσουν σ' ένα δρό-
μο ολόκληρο διαφορετικό από εκείνον που
ακολουθούμε ως αυτή τη στιγμή.

Μετά την ανχώρησι του Ροζέ, ο Σαμ-
πρελός είχε άπομεινει σκεπτικός. Για μία
στιγμή, φαντάστηκε πως η μεγάλη λύπη
του αξιωματικού τον παρέσυρε στις κρίσεις
του. 'Αλλά, ξαφνικά, τινάχθηκε με όρμη
από το κάθισμά του.

— Διάβολε! είπε. Νά δυο πράγματα
που δεν είχα σκεφθώ.

Το ένα από τα πράγματα αυτά ήταν τα
ίχνη του μικρού, σχεδόν γυναικείου ποδιού,
που είχε διακρίνει στο διάδρομο και μέσα
στο καμαρίνι της Ντίνας Λούς.

Το άλλο ήταν ένα σημείο από την κατά-
θεσι της Μισελίνας. 'Ο άγνωστος που είχαν
ιδεί η νέα στη σκοτεινή γωνία του διαδρό-
μου ήταν μεγαλύτερος, χλωμός, με δυο μαύ-
ρα μάτια που έλαμπαν σαν διαμάντια...
'Ο Σαμπρελός θυμόταν πως είχε ιδεί μερι-
κές φορές τη μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ στο
θέατρο ή την ώρα που έκανε τον περίπατό
της στο δάσος της Βουλώνης. 'Η περσέ-
νη αριστοκρατίσσα είχε πραγματικά ένα
μεγαλάνο πρόσωπο με δυο αστραφτερά
μάτια.

Ο Σαμπρελός σκέφθηκε πως έπρεπε να
εξακριβώσει με κάθε τρόπο αυτό το σημείο.

Ο παληατζής

'Η Λύδια δεν είχε κανένα λόγο ν' ανη-
συχώ για το έγκλημά της. 'Ωστόσο, μερι-
κές λέξεις που διάσπεσε στις εφημερίδες
ήταν έγκαν να ταραχθεί. 'Ηταν σαν ένα συμ-
μετρικό για το έγκλημα του θεάτρου «Α-
βενίρ». 'Η αστυνομία, έγραφαν τα φύλλα,
βρίσκει στα ίχνη του δολοφόνου. 'Η σύλ-
ληψίς του είχε ζήτημα ημερών, ώσων
ίσως...».

'Η μαρκησία ντε Σάντα Ρέμ βυθίσθηκε
σε σκέψεις.

— Ποιά να είναι αυτά τα περίφημα ίχ-
νη; ανρωτήθηκε. Τί μπορεί να ξέρουν στην
αστυνομία για το δολοφόνο;

Δεν είχε νοιώσει την παραμικρή μετα-
μέλεια για το έγκλημά της. 'Αν δεν είχε
σκοτώσει εκείνο το βράδυ τη Ντίνα Λούς,
θα την σκότωνε χωρίς διαταγή οποιαδή-
ποτε στιγμή. 'Ανησυχούσε μόνο μήπως οι
προφυλάξεις που είχε πάρει δεν ήταν άρ-
-

κετές και μήπως, άρα, η γρήγορα, η αστυ-
νομία ανακάλυπτε τα ίχνη της.

Εύτυχως, εκείνη τη στιγμή, της ανήγγει-
λαν την επίσκεψι του Μπλερίν ντε Σενολάν.
'Ο ανακριτής είχε να φανή από άκοτες
ημέρες, ενώ άλλοτε εύρισκε κάποια πρόφα-
σι, για να περνάει κάθε μέρα σχεδόν από
το σπίτι της Λύδιας.

— Συχωρέστε με, είπε, καθώς έσκυβε,
για να της φιλήσει το χέρι. 'Ημουν τόσο
άπασχολημένος, που δεν βρήκα καθόλου
τόν καιρό για να σας επισκεφθώ...

— 'Αλλ' αγαπητέ μου Σενολάν, απάντησε
μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο η Λύδια. Έγε-
τε καλή κυριολεκτικά από τον κόσμο. Είναι
τόσες μέρες τώρα, που δεν σας είδα που-
θενά... Φαίνεται ότι αυτό το έγκλημα του
θεάτρου «Αβενίρ» θα σας απασχολή τώ-
μερα.

— Αυτό είναι αλήθεια, είπε ο ανακριτής.
— Καθήστε, λοιπόν, εδώ κοντά μου στον
καναπέ, και μιλήστε μου, για τις ά-
πασχολήσεις σας. Βρίσκει, έχετε, ένα ξε-
χωριστό ενδιαφέρον σ' αυτή την υπόθεσι.
'Αλήθεια, ποιος είναι ο δολοφόνος;

— 'Αν τον ήξερα, απάντησε ο ανακρι-
τής, η υπόθεσι θα είχε τεματισθεί.

— Δεν τον έχετε, λοιπόν;

— 'Οχι ακόμη. 'Αλλ' έχω λόγους να πι-
στεύω πως πολύ γρήγορα θα το μάθω.

— 'Α! έκαμε η μαρκησία. Ενώ νομίζω
ένα ρίγος σ' όλο το σώμα της. Για πέστε
μου λοιπόν κάτι γι' αυτή την υπόθεσι...
όσο σας επιτρέπει, φυσικά, το επανγγελμα-
τικό μυστικό σας.

— 'Όλες οι ενδείξεις συμφωνούν στο ότι
το έλατήριο του έγκληματος ήταν η κλοπή,
απάντησε ο ανακριτής. 'Εξακριβώσαμε ότι
το βράδυ του εγκλήματος ένας νέος ήταν
κουμμένος, σαν να παραμόνευε, από βάθος
του διαδρόμου που οδηγεί στο καμαρίνι
της Ντίνας Λούς.

'Η Λύδια χλωμόςσε ξαφνικά. 'Αλλά, ξα-
ναδρίσκοντας την ψυχραιμία της, ξαναρώ-
τησε με προσποιητή αμέλεια:

— Ξέρετε τουλάχιστον τα χαρακτηριστι-
κά αυτού του νέου;

— Χμ! έκαμε ο ανακριτής. 'Εχουμε μία
άοριστη περιγραφή... 'Ηταν ένας μελα-
χροινός νέος, με αστραφτερά μάτια...

— 'Η περιγραφή αυτή δεν λέει και πολ-
λά πράγματα, είπε η Λύδια. 'Αν, τουλάχι-
στον, έχετε που έπρεπε να τον αναζητή-
σετε...

— Το πιθανώτερο είναι, απάντησε ο Σε-
νολάν, ότι πρόκειται για τόν έραστή κά-
ποιας άλλης ήθοισιού, που, ξέρουμε ότι
η Ντίνα Λούς θα φορούσε πολλά κοσμήμα-
τα το βράδυ εκείνου της πρεμιέρας, αποφά-
σισε να την σκοτώσει. Φυσικά, δεν μπορού-
με να ξέρουμε αν η φίλη αυτού του ανθρώ-
που συνεργάστηκε στο έγκλημα ή όχι.

— 'Ηλαδή, αν καταλαβαίνω καλά, βρι-
σκόμαστε ακόμη στο σκοτάδι, συμπεράνε
η μαρκησία, που ήταν πιο ήσυχη τώρα.
'Αλλά για πέστε μου, αγαπητέ μου Σε-
νολάν...

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Νάυλον

Με κάτι μπού και κάτι μπό
τοσμίκος μουίνες ταυίτ,
και σου το λέν ντόμπρα
για να μη γίνη σαματάς
νάυλον τσάντα μη ζήτας
παλοζουρλοκασόμπρα!

★
Πανθέμα σε, ρέ φροσί,
της μόδας ένινες κι' εσύ
πολύ μεγάλο θύμα
κι' όλενυχτίς κι' όλη-
νουςτάρεις να κυκλο-
νέ από συμπόνοια
μιά και το βρίσκεis ά-
(ναγκαί-
νούλον θα τα παρα-
τά... δίκτυα για τα
(ψώνια!...
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ζάν, πως ενεργείτε για ν' ανακαλύψετε έναν
ένοχο; 'Θα είναι πολύ δύσκολο, φαντάζομαι...

— 'Οχι πάντοτε, είπε ο ανακριτής. 'Ο-
ταν δεν είμαστε βέθαιοι ποιος είναι ο δολο-
φόνος, παρακολουθούμε όλα τα πρόσωπα,
που μας φαίνονται ύποπτα. 'Η παρακο-
λουθήσις αυτή είναι αρκετή στενή... Συμ-
βαίνει, λοιπόν, ο πραγματικός ένοχος ή κά-
ποιος από τούς συνεργάτας του να κρύβουν
σε κάποια στιγμή μια άπροσεξία, που μας
οδηγεί αμέσως στον καλό δρόμο.

— Σεις δίδετε τη διαταγή της επιτηρή-
σεως.

— 'Οχι. Αυτό είναι δουλειά της αστυνο-
μίας. Στις δύσκολες υποθέσεις, η αστυνο-
μία ενεργεί για δικό της λογαριασμό, ά-
σχετα από την άνακρίσι, που περιορίζεται
από ώρισμένους τύπους.

— Μα δεν διευθύνετε σεις όλη την υπό-
θεσι; ρώτησε ταραγμένη η Λύδια.

— 'Οχι όλη, απάντησε ο Σενολάν. Διε-
θύνω μόνο το δικαστικό μέρος. 'Αλλ' η ά-
στυνομία ενεργεί κάθε έρευνα που θα νο-
μίση απαραίτητη... Φυσικά, κάθε πληρο-
φορία και κάθε στοιχείο που θα συγκεντρώ-
ση θα περάσουν από τα χέρια της δικαιο-
σύνης, για να κριθούν άμεροληπτα και χω-
ρίς προκαλήσεις. Γιατί οι αστυνομικοί,
από τον υπερβολικό ζήλο τους για ν' ανα-
καλύψουν τον ένοχο, πέφτουν κάποτε σε
γκάδες...

Και ο Σενολάν, ένθουσιασμένος για το
ένδιαφέρον που έδειχνε η Λύδια, άρχισε να
της διηγείται διάφορα περιστατικά, για να
της δείξη πως πολλές φορές είχαν συλλη-
φθώ άδωα πρόσωπα, που ξαναβρήκαν την
ελευθερία τους, χωρίς στην έγκαιρη επέμ-
δασί της δικαιοσύνης.

'Η Λύδια προσπαθούσε να φαίνεται ότι
παρακολουθούσε μ' ενδιαφέρον τα λόγια
του. Στην πραγματικότητα, όμως, σκεπτό-
ταν:

«Και η αστυνομία ενεργεί, λοιπόν, με το
δικό της τρόπο... Και είναι αρκετή η πιο
μικρή ύπόνοια, για ν' άρχίσουν να επιτη-
ρούν ένα πρόσωπο... 'Αν ο Ροζέ έκαμε
γνωστά τα όσα έφέρει και άρχισαν να με
υποπτεύωνται;...»

— 'Ωστόσο, τα τελευταία λόγια του Σε-
νολάν την καθυστάσαν κάπως. 'Όποια και
να ήταν τα στοιχεία που θα συγκεντρώνω
η αστυνομία, ο ανακριτής θα έλεγε και πά-
λη την τελευταία λέξη πάνω σ' αυτά. 'Αρκεί
μόνο να μην ήσαν χειροπιαστές αποδείξεις.
Και τέτοιες, η Λύδια ήταν βέβαιη πως δεν
θα κατόρθωναν ν' ανακαλύψουν ποτέ εις
βάρος της.

— Μ' άλλα λόγια, αγαπητέ μου Σε-
νολάν, είπε σε μία στιγμή, κρατείτε στα χέ-
ρια σας τις τύχες πολλών ανθρώπων.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο άνα-
κριτής. 'Ο νόμος μας παρέχει πολλά και
μεγάλα δικαιώματα. 'Αλλά τα χρησιμοποιο-
ούμε πάντοτε για τη εξυπηρέτησι της δι-
καισύνης. Σαν άνθρωποι, μπορεί να πέ-
φτουμε σε σφάλματα και να πλανώμεθα.
Πρέπει να είμαστε βέθαιοι, όμως, ότι ποτέ
ένας δικαστής δεν κάνει κατάχρησι τών δι-
καιωμάτων του.

— 'Αδιάφορο, είπε η Λύδια; 'Η εύθυ-
νας είναι όμως βαρειά... Στ' αλήθεια, άρ-
χίζω να φοβούμαι, πρόσθεσε γελώντας. Σεις
οι δικαστικοί είσατε επικίνδυνοι άνθρω-
ποι!

— 'Όλη τη φαινομενική ήρεμία της, η
Λύδια αισθανόταν έναν άοριστο φόβο. Και
καταλάβαινε πως η τύχη της βασισκόν στα
χέρια του Σενολάν. 'Ο κίνδυνος θα ήταν
πολύ μικρότερος αν κατόρθωνε να τον κερ-
δίση με το μέρος της.

Το πράγμα αυτό δεν ήταν καθόλου δύ-
σκολο για τη Λύδια. 'Ως εκείνη τη στιγμή,
κατόρθωνε να κάνει το Σενολάν να σέβ-
νεται ολόγυρα της με μόνη τη γοητεία της.
'Ενα βήμα ακόμη και θα ήταν ολόκληρα
δικός της...

'Η μαρκησία έβαλε αμέσως σ' ενέργεια
τη μεγάλη της τέχνη. Κι' όταν αρκετή ώρα
αργότερα, ο ανακριτής σηκώθηκε για να
φύγη, ήταν τόσο ταραγμένος, που τα χέ-
ρια του έτρεμαν καθώς έσφιγγε μέσα σ'
αυτά το λεπτό κεράκι της Λύδιας.

— 'Αγαπητέ μου Σενολάν, τού είπε, κα-
θώς έφευγε, κάθε φορά που θα νοιώθετε
τον έαυτό σας κουρασμένον, μην ξεχνάτε
να έρχεσθε να χτυπάτε την πόρτα μου...
Νοιώθω για σας μία άπέραντη φιλία...
Και θα ήμουν εύτυχης αν μπορούσα να

βγάλω μερικές σκοτούρες από το μυαλό
σας...

'Ο ανακριτής έφυγε ένθουσιασμένος. Πο-
τέ η Λύδια δεν είχε φανή τόσο διαχυτική
μαζί του, ποτέ δεν τον είχε κυττάζει με
το περίεργο εκείνο βλέμμα της, που ένιω-
θε να εισχωρή ως την καρδιά του.

Το απόγευμα της άλλης ημέρας, η Λύ-
δια βγήκε για το συνηθισμένο της περι-
πατο στο δάσος.

Τα λόγια του Σενολάν την είχαν κάμει
προσεκτική. Γι' αυτό, προτού μπη στο ά-
μάξι της, έβριξε μία έρευνητική ματιά ό-
λόγυρα.

Δεν πρόσεξε όμως τίποτε το ύποπτο και
άφου κάθισε στην κομψή «Βικτώρια» που
την περίμενε, έδωσε έντολη στον άμαξά να
εκκινήση. Κι' όμως υπήρχε κάποιος που,
από το μεσημέρι κιόλας, παραμόνευε κουμ-
μένος πίσω από ένα δέντρο, για να ιδεί
πότε θα έφευγε η μαρκησία.

'Ο άνθρωπος αυτός είχε μία καλοχτενι-
σμένη γενειάδα και κρατούσε στα χέρια
του ένα - δυο φορεσιές παλιά ρούχα. 'Ενα
μεγάλο σακκούλι κρεμόταν στη ράχη του.

'Ηταν ο κλασσικός τύπος του 'Εβραίου
παληατζή, που γυρίζει τούς παρισινούς
δρόμους, φωνάζοντας:

— Ρούχα, παλιά παπούτσια άγοράζω!

Γιατί, βέβαια, κανείς δεν μπορούσε να
μαντεύση κάτω από την έξυπνη μεταμφέ-
σι του, τον Σαμπρελό.

'Υπήρχε ένα σημείον που ο αστυνομικός
ήθελε να διαλευκάνη. Κι' είχε προτιμήσει
να ενεργήση μόνος του, αντί ν' αναθέση
σ' άλλον τη λεπτή αυτή αποστολή.

Μόλις λοιπόν είδε το άμαξι της μαρ-
κησίας να γνέται στο βάθος του δρόμου,
πήγε και χτύπησε σε μία μικρή πόρτα της
υπηρεσίας.

— Θα ήθελα να ιδώ τη δεσποινίδα Φλω-
ράνης, την καμαριέρα της κυρίας μαρκησίας,
είπε σε μία υπηρέτρια που ήλθε να του ά-
νοίξη.

— 'Εκείνη κατσούφιασε.

— Χάνεις άδικα τόν κόπο σου! τού ά-
πάντησε. 'Η Φλωράνης έχει δικό της πα-
ληατζή.

— 'Αμα άκούση τις τιμές που πληρώ-
νω, απάντησε ο Σαμπρελός, δεν θα τον
άφήσω να ξαναπατήση το πόδι του εδώ.
Τον ξέρω αυτό τόν άλλον... Είναι ένας
κατενάρης!...

— Το ίδιο θα λέη κι' εκείνος για σένα,
είπε γελώντας η υπηρέτρια.

— Κάμε μου τη χάρη να με οδηγήσης
κοντά στη δεσποινίδα Φλωράνης κι' ενώ θα
τα κανονίσω μαζί της, είπε ο παληατζής.

'Η υπηρέτρια τόν ανέβασε από μία μι-
κρή σκάλα και τού είπε να περιμένη σ' ένα
διάδρομο.

— 'Επειτα φώναξε τη Φλωράνη.

'Η καμαριέρα της μαρκησίας φάνηκε δύσ-
πιστη στην άρχη. Μα ο Σαμπρελός ήξε-
ρε τόσο καλά τη δουλεία του που την δε-
λέασε πολύ γρήγορα με τα λόγια του.

— 'Αν είχα μία πελατίσσα σαν και σέ-
να, της είπε, δεν θάθελα τίποτε άλλο. Δο-
κίμασέ με, αν θέλεις. 'Αν δεν μείνης ευ-
χαριστημένη, λές να μην μ' αφήσουν να
ξαναπατήσω το πόδι μου εδώ.

— Τέλος πάντων, άς δούμε τί αξίζεις, εί-
πε στο τέλος η καμαριέρα.

Και τόν έμπασε σ' ένα δωμάτιο γεμάτο
μεγάλες ντουλάπες, που θάπρεπε να είναι
η νικανταρόμπα της μαρκησίας.

— Δεν θα σου δώσω πολλά πράγματα
σήμερα, είπε, γιατί πρέπει να συνηνωθώ
πρωτύτερα με την κυρία μου.

— 'Ας κάμωμε άρχη, δεσποινίς, απάντησε
ο Σαμπρελός και θα ιδίτε πόσο εύχαιστη-
μένη θα μείνετε από μένα.

'Η Φλωράνης τού έδωσε ένα παλιό φό-
ρεμα της μαρκησίας, που ο παληατζής ά-
γόρασε σε πολύ καλή τιμή.

— 'Ούτε τα μισά δεν θα σου έδινε ο
άλλος, είπε ο Σαμπρελός.

— Μπα! απάντησε η Φλωράνης. Θα μου
έδινε περισσότερα!

'Η αλήθεια είναι πως, στο βάθος ήταν
εύχαιστημένη, γιατί ο καινούργιος παληα-
τζής έδωσε καλές τιμές και δεν έκανε πολ-
λά παλάσια.

'Η καμαριέρα άνοιξε κατόπιν ένα ντου-
λάκι με παπούτσια όλων τών αγνήτων και
όλων τών ειδών.

Τα μάτια του Σαμπρελός άστράψαν.

Είχε διακρίνει στο βάθος του ντουλα-
πιού ένα ζευγάρι άνδρικά παπούτσια μι-
κρόν μεγέθους.

— 'Εσκυψε αμέσως και τα πήρε στα χέ-
ρια του.

— Μήπως είναι για πούλημα; ρώτησε.

— 'Ενώ έκανε αυτή την έρώτηση, εξέτα-
ζε προσεκτικά τις σόλες τών παπουτσιών.
'Ηταν γεμάτες από άσβεστη. Στο έπα-
νω μέρος ήταν κατασκευασμένα και σε δυο-
τρία σημεία ξεχώριζαν καθαρά ίχνη από
άσβεστη.

— 'Οχι, δεν είναι για πούλημα, απάντη-
σε η Φλωράνης. 'Αλλά πως συμβαίνει αυτό;

— Ποιό πράγμα κοπέλλά μου;

— Κάθε φορά που η κυρία μου φορεί
ένα ζευγάρι παπούτσια, το παίρνω έπειτα
και, προτού να το βαναβάλω στη θέσι του
μέσα στη ντουλάπα, το καθαρίζω και το
γυαλίζω.

— Φαίνεται πως θα το ξέχασες, είπε ο
παληατζής.

— 'Αδύνατον! απάντησε η Φλωράνης.

Δεν το ξενάγω ποτέ... 'Αλλά μου φαί-
νεται περίεργο!... 'Η κυρία μου έχει και-
ρό να ντυθώ άνδρικά...

— 'Ο παληατζής γέλασε.

— 'Η κυρία μαρκησία συνηθίζει να ντύ-
νεται άνδρικά; ρώτησε.

— Είναι ένα καποίσιον της, απάντησε η
Φλωράνης. Ντύνεται καμιά φορά όταν βγαί-
νει τη νύχτα έξω με εύθυμες συντροφίες.

— Τί περίεργες συνθήκες που έχουν οι
κυρίες της αριστοκρατίας! είπε ο Σαμπρε-
λός. Και να την έβλεπα με τα μάτια μου
δεν θα το πίστευα!

— Μα πότε βγήκε χωρίς να την δώ!

φάναι η Φλωράνης, χτυπώντας το ένα της
χείρι πάνω στο άλλο. Γιατί δεν ξηγηταί
διαφορετικά... Για να φορέση αυτά τα
παπούτσια πρέπει να ντύθηκε άνδρικά...

— 'Επειτα, θα ήλθε μόνη της και θα έβαλε
στη θέσι τους τα παπούτσια...

— Μην σπάσης το μυαλό σου, κοπέλ-
λα μου! είπε ο Σαμπρελός. 'Ισως η κυρία
σου να μην ήθελε να άθνης που πήγε.

— 'Αδύνατον! 'Η κυρία μαρκησία δεν έ-
χει από μένα μυστικά.

— 'Όλες οι καμαριέρες λένε το ίδιο και
όλες βγαίνουν γελασμένες, άστειεύθηκε ο
Σαμπρελός.

Σ' όλο αυτό το διάστημα, δεν είχε αφή-
σει τα παπούτσια από τα χέρια του. 'Όλη
του η προσοχή ήταν γυρισμένη σ' αυτά.
Θα έλεγε πως τόν εμψυγνίζαν.

'Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε με
όρμη. 'Ηταν η μαρκησία που μόλις είχε
γυρίσει από τόν περίπατό της, γιατί ο
καιρός είχε χαλάσει ξαφνικά και είχαν άρ-
χίσει να βρέχει.

— Τί κάνεις εδώ, Φλωράνης; ρώτησε με
αυστηρό τόνο. Δεν μ' άκουσες που γύρισα;

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! 'Η συνείεσις

'Η 'Ιντα Ρουμπινιστάνι

ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Μεγάλες καλλιτέχνιδες που
έγιναν καλόγερρες

Πιστεύουμε συνήθως ότι μεταξύ της
σκηνής και της εκκλησίας υπάρχει πολύ
μικρή σχέση και ίσως μάλιστα καμμία σχε-
σις. 'Αλλ' η ιστορία είναι γεμάτη από πα-
ραδείγματα διασημών ηθοποιών, που, έπι-
τα από μία πολυτάραχη και κάποτε σκαν-
δαλώδη ζωή, έγκατέλειψαν ξαφνικά τη
σκηνή, για να κλεισθούν μέσα σε μονα-
στήρια ή ν' αναλάβουν επικίνδυνες θρη-
σκευτικές αποστολές ανάμεσα σε ήμιδαρ-
θάρους ή άγριους λαούς.

Μία από τις πιο αξιοσημείωτες περιπτώ-
σεις αυτού του είδους ήταν της Εύας Λα-
βαλιέρ, από τις μεγαλύτερες ηθοποιούς
της Γαλλικής Κωμωδίας. 'Ηταν η άπα-
ράμιλλη έρμηνεύτρια τών έργων του Ρο-
μπέρ ντε Όλλερ και του Καπύς και κάθε

Οι κάλτσες της μπαλαρίνας τη στιγμή που το ραδιόφωνο παίζει το χορό ένδε
μπαλέιου.

εμφάνισής της στη σκηνή ήταν ένας άλλος θρίσμος.

Η Εύα Λαθαλιέρ ήταν επίσης πάμπλουτη και ζούσε αληθινή ζωή πριγκίπισσας.

Και, ξαφνικά, ένα πρωί, έπειτα από μία θρησκευτική παράσταση, όπου το κοινό την είχε αποθεώσει κυριολεκτικά, εξαφανίστηκε από το Παρίσι.

Το κοινό μάθαινε αργότερα πως η Λαθαλιέρ είχε αποσυρθεί σ' ένα μοναστήρι Καρμελιτών. Έπειτα από ένα χρόνο ιδρύσεως ένα δικό της μοναστήρι, στο οποίο έδωσε το όνομα «Βιθανία» και το έπρόκειο με την κολοσσαία περιοχή της.

Η διάσημη ηθοποιός, που ήταν πια καλόγηρος, έφυγε κατόπιν για την Αφρική, όπου πέθανε από τους κόπους και τις κακουχίες, κατά τη διάρκεια μιας αποστολής μεταξυ των ημιθαράνων φυλών του Σαο-ναχ.

Για την αιτία αυτής της στροφής της Λαθαλιέρ προς τη θρησκεία ειπώθηκαν πολλά τότε. Το πιθανότερο είναι ότι η Λαθαλιέρ είχε υποστεί μία μεγάλη ψυχική απογοήτευση. Άγαπούσε ένα νεαρό Γάλλο συγγραφέα, αλλά η ίδια δεν ήταν πια νέα. Είχε περάσει τα 35 και φοβόταν πως δεν θα συγκινούσε τον αγαπημένο της και πως, αν το κατώρθωνε, η κατακτιστική του θα ήταν εφήμερη. Πρωτίμως τότε να μην του φανερώσει την αγάπη της και εγκατέλειψε το Παρίσι για να ζήσει την αυστηρή ζωή του μοναστηρίου.

Δύο άλλες διάσημες καλλιτέχνιδες, η δούκισσα Υδρόνη και η ηθοποιός της Γαλλικής κωμωδίας Σουζάννα Ντελόρ, ακολουθούσαν επίσης το παράδειγμα της Εύας Λαθαλιέρ και κλείσθηκαν σε μοναστήρια.

Άλλα πολύκορπη περίπτωσης ήταν της «Ιντας Ρουμπινιστάν», της αθάνατης ερμηνεύτριας των έργων του Ντ' Αννούντιο και του Πάβλ Κλωντέλ.

Το 1939 βρισκόταν στο Παρίσι, κι' εμφανίστηκε σ' ένα καινούριο έργο του Κλωντέλ, που ήταν γραμμένο αποκλειστικά γι' αυτήν.

Η Ρουμπινιστάν εθριάμβευσε έτσι κι' άλλη μία φορά. «Ενα παλιό, όμως, δεν πήγε στο θέατρο. Την ζήτησαν τότε στο σπίτι της. Άλλα δεν βρισκόταν ούτε εκεί».

Σε λίγο, οι αναρίθμητοι θαυμαστές της μάθαιναν πως η «Ιντα» είχε γίνει καλόγηρος σ' ένα γυναικείο μοναστήρι του τάγματος του Αγίου Βενεδίκτου, όπου ζει από τότε χωρίς να έρχεται σ' επικοινωνία με κανένα. Διάφοροι δημοσιογράφοι που προσάβησαν να την ιδούν δεν το κατόρθωσαν.

Συγκινητική ήταν επίσης η περίπτωση της αγγλίδας ηθοποιού Μαίρης Σουμμερ. Ένα βράδυ, την ώρα της παραστάσεως, της ανήγγειλαν ξαφνικά πως ο άνθρωπος που αγαπούσε είχε πέσει θύμα ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος.

Η Μαίρη συνέχισε το ρόλο της και όταν τελείωσε η παράσταση έφυγε από το θέατρο χωρίς να η τιποτέ σε κανένα. Έμμοιαζε σαν αυτόματος. Όλη εκείνη τη νύχτα, η ηθοποιός περιπάτησε στην τύχη και από πολλή ώρα είχε βγεί έξω από την πόλη.

Κατά την αυγή, τέλος, έφθασε σ' ένα μοναστήρι και χτύπησε την πόρτα. Σε λίγο, εξαφανιζόταν πίσω απ' αυτήν. Από τότε κανείς δεν έμαθε τίποτε για τη Μαίρη Σουμμερ.

Τον ίδιο δρόμο είχε ακολουθήσει το 1930 μία άλλη αγγλική καλλιτέχνις, η δούκισσα Ζέμμα Σουπρίν. Ήταν μόλις 18 χρόνων και η ομορφιά της είχε κέρσει μεγάλη εντύπωση. Άλλ' ένα πρωί κλείστηκε κι' αυτή σ' ένα μοναστήρι δομινικανών μοναχών.

Κατά την ίδια περίπου εποχή εξαφανίστηκε η Μαρίσα Βέντλινγκ, που ήταν επίσης μία από τις καλύτερες αιδούσες. Οι σύντροφοί της έμαθαν σε λίγο ότι είχε γίνει καλόγηρος και ότι είχε φύγει με μια θρησκευτική αποστολή για την Αφρική.

Μία άλλη αιδούσα που εγκατέλειψε το θέατρο για ν' αφοσιωθεί στο Θεό ήταν η διάσημη συγγραφέα ηθοποιός Τερέζα Κοζεέσκου. Μία νύχτα, το 1931, έπειτα από μία θρησκευτική παράσταση στην όπερα της για να νύξη στο σπίτι της. Άλλα από την πόλη. Λίγη ώρα αργότερα, η διάσημη καλλιτέχνις χανόταν πίσω από τους ψηλούς τοίχους ενός γυναικείου μοναστηρίου.

Δύο χρόνια πρωτίτερα, είχαν εγκαταλείψει τα εγκόσμια δύο εκλεκτές ιταλίδες καλλιτέχνιδες, η Ελισαμπέττα Αρριγκιονί και η Τίνα Πίνου, που ζούν σήμερα στη γυναικεία μονή του Φρασκάτι.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΦΩΣ σέ κονσέρβες...

Οι καταπληκτικές ιδιότητες του «ψυχρού» φωτισμού

«Όλοι γνωρίζουμε ότι, αν πλησιάσαμε το χέρι μας ή το πρόσωπό μας κοντά σ' έναν αναμμένο ηλεκτρικό λαμπτήρα, αισθανόμαστε άμέσως μία θερμότητα».

Αυτό συμβαίνει γιατί η ηλεκτρική ενέργεια που διοχετεύεται μέσα από το σύρμα μετασχηματίζεται όχι μόνον σε φως αλλά και σε θερμότητα. Τα πειράματα που έγιναν απέδειξαν ότι μόνο τα 10% αυτής της ενέργειας μετασχηματίζονται σε φως. Τα υπόλοιπα 90% γίνονται θερμότητα, που όταν ο λαμπτήρας καίει από πολλή ώρα και εινε μεγάλης εντάσεως, εινε αρκετά ισχυρή. Στο μετασχηματισμό αυτό στηρίζεται, άλλωστε, το σύστημα των ηλεκτρικών θερμαστρών.

Αυτό σημαίνει ότι το ηλεκτρικό φως εινε αντιοικονομικό, αφού τα 9/10 της χρησιμοποιούμενης ενέργειας σπαταλώνται άσκοπα σε θερμότητα.

Γι' αυτό, η προσπάθεια των επιστημόνων ήταν πάντοτε να επιτύχουν το καλούμενο «ψυχρό ηλεκτρικό φως», όπου ολόκληρη η ηλεκτρική ενέργεια ή τουλάχιστον το μεγαλύτερο μέρος της θα μετασχηματιζόταν σε φως. Στην περίπτωση αυτή, ένας αναμμένος λαμπτήρας θα παρέμενε πάντα ψυχρός.

Το πρόβλημα αυτό λύθηκε τελευταία από έναν Άμερικανό επιστήμονα, έπειτα από πειράματα πολλών ετών.

Ο Άμερικανός αυτός επιστήμων κατεσκεύασε δύο τύπους λαμπτήρων, στους οποίους η ηλεκτρική ενέργεια, περνώντας μέσα από ατμούς υδραργύρου και νατρίου, μετασχηματίζεται σε φως.

ρου και νατρίου, μετασχηματίζεται ολόκληρα σε φως.

Κατά το πέρασμα αυτό, επιτυγχάνεται η δημιουργία άοράτων ακτίνων, του τύπου των υπεριωδών, που έχουν την ιδιότητα να κάνουν φωτεινό το φώσφορο και άλλες χημικές ουσίες.

Στους «ψυχρούς» ηλεκτρικούς λαμπτήρας, δεν θα χρησιμοποιούνται, λοιπόν, μεταλλικά σύρματα που γίνονται διάπυρα με τη διοχέτευση της ηλεκτρικής ενέργειας, όπως συμβαίνει ως σήμερα, αλλά φώσφορος και άλλες ουσίες, που θα εκτίθενται στην επίδραση των άοράτων υπεριωδών ακτίνων.

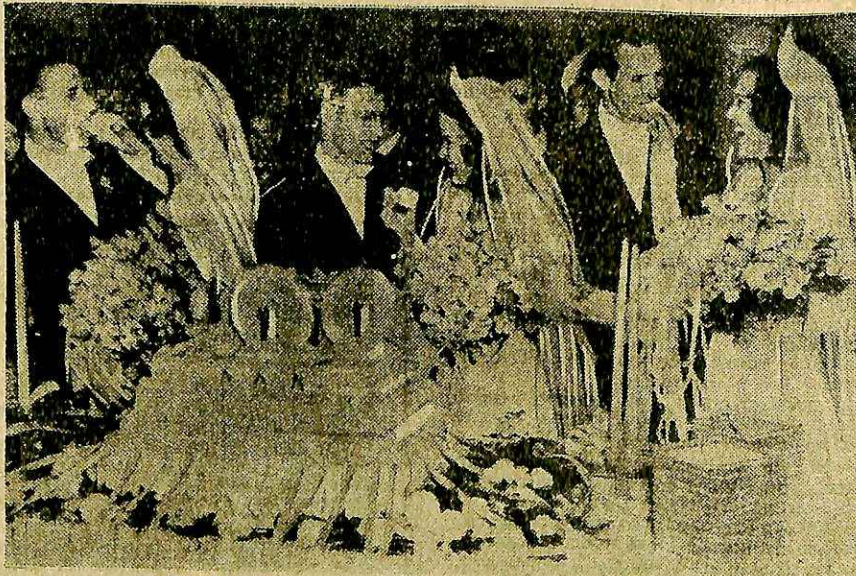
Όλα τα στερεά και υγρά σώματα, όπως και τα αέρια, μπορούν να γίνουν φωτεινά μ' αυτό τον τρόπο: το ξύλο, το χαρτί, τα οστέα και περισσότερο από όλα τα δόντια.

Ο φώσφορος παρουσιάζει όμως και ένα άλλο πλεονέκτημα: ότι και μετά τη διακοπή της επιδράσεως των υπεριωδών ακτίνων εξακολουθεί να λάμπει επί αρκετές ώρες ακόμη.

Αυτό σημαίνει ότι μπορούμε να διατηρήσουμε σαν μέσα σε κονσέρβα το «ψυχρό ηλεκτρικό φως», για να το χρησιμοποιήσουμε όταν θα το έχουμε ανάγκη.

Ο Άμερικανός επιστήμων έκαμε το ακόλουθο πείραμα:

Αφού διέκοψε την επίδραση των υπεριωδών ακτίνων, έβυθισε το φώσφορο μέσα σ' ένα υγρό που η θερμοκρασία του ήταν κάτω από το μηδέν. Άμέσως έπαψε να σκορπίζει φως ολόγυρα. Έπειτα από μερικές ώρες πήρε το ίδιο κομμάτι φωσφόρου και το εξέθεσε σε μία θερμοκρασία ανώτερη από το μηδέν. Ο φώσφορος άρχισε τότε να λάμπη όπως και πριν, πράγμα που αποδεικνύει ότι η επίδραση των υπεριωδών ακτίνων, στην οποία είχε εκτεθεί πρωτίτερα, είχε δημιουργήσει μέσα στο φώσφορο ένα απόθεμα ηλεκτρικής ενέργειας, που μετασχηματιζόταν σε φως.

ΤΡΕΙΣ ΤΡΙΔΥΜΕΣ ΠΑΝΔΡΕΥΘΗΚΑΝ ΤΡΕΙΣ ΤΡΙΔΥΜΟΥΣ

«Ένας πολύ πρωτότυπος γάμος έγινε πριν από λίγο στο Κάνσας. Σίτυ. Τρεις τριδυμες αδελφές παντρεύτηκαν την ίδια ώρα. Τρία κορίτσια της κυρίας Χάις είχαν γεννηθεί με διαφορά μερικώς των τάρτων της ώρας το ένα μετά το άλλο. Επρόκειτο δηλαδή, για έναν πολυλαλούν τεκετόν». Όπως αποκαλεί αυτές τις γεννήσεις η επιστήμη. Τα τρία αυτά κορίτσια είχαν καταπληκτική ομοιότητα μεταξύ των, όχι μόνον φυσική, αλλά και ψυχική. Είχαν πάντα την ίδια διάθεση, τα ίδια νούστα κτλ. Το αξιοσημείωτο εινε λοιπόν, ότι τα τρία αυτά κορίτσια αγάπησαν ταυτόχρονα τους τρεις νιούς ενός γείτονα καλλιερνήτου που ήταν και αυτοί τριδυμοί. Τα αίσθηματά των διαταυρώθηκαν και κατέληξαν σ' έναν ευτυχισμένο τριπλό γάμο. Τα τρία ζευγάρια αποφάσισαν να ζήσουν μαζί και ενόκησαν στο Κάνσας. Σίτυ μία έπαυλη με 12 δωμάτια, που την ονόμασαν («Η έπαυλη των 2X3»).

φως μόλις η θερμοκρασία ήταν ανώτερη από το μηδέν.

Εννοείται ότι όλα αυτά αποτελούν ακόμη πειράματα εργαστηρίου, γιατί η εφαρμογή του «ψυχρού» ηλεκτρικού φωτός σε μεγάλη κλίμακα δημιουργεί πολλά άλλα προβλήματα, που η λύση των δεν εινε ακόμη εύκολη.

Οι Άμερικανοί ειδικοί εκφράζονται, όμως, με μεγάλο ενθουσιασμό για τη νέα εφεύρεση, που τα πλεονεκτήματά της εινε αναμφισβήτητα. Γιατί το «ψυχρό» ηλεκτρικό φως θα εινε πολύ ευθιγρότερο από εκείνο που χρησιμοποιούμε σήμερα, αφού ολόκληρη σχεδόν η παραγόμενη ηλεκτρική ενέργεια θα μεταβάλλεται σε φως και η απώλεια σε θερμότητα θα εινε ελαχίστη. Έξ άλλου, χωρίς στο «κονσερβοποιημένο» ηλεκτρικό φως» θα εινε δυνατόν να φωτιστούν και οι μικρότεροι και πύο άπομειροι συνοικισμοί χωρίς να υπάρξη ανάγκη εργοστασίων, εγκαταστάσεων κτλ. Μερικές «ηλεκτρικές κονσέρβες», που θα τις ανανεώνουν κάθε τόσο, θα τους εξασφαλίζουν έναν άφθονο φωτισμό.

Ο εφευρέτης της ραπομχανής

Ο θρίσμος και τα μαρτύρια του Έλίας Χόου

— Σημειώστε τα λόγια μου! Είπε μία μέρα στους συναδέλφους του ο νεαρός εργάτης Έλίας Χόου, ενός εργοστασίου της Βοστώνης. Θα γίνει πλούσιος ο άνθρωπος που θα εφεύρει μία μηχανή που να ράβει!

Λίγα χρόνια αργότερα, όταν είχε παντρευτεί πια και βρέθηκε σε οικονομικές δυσχέρειες, θυμήθηκε αυτή την προφητεία του κι' άρχισε να εργάζεται για να επινοήσει μία μηχανή που να ράβει. Είχαν επηρεαστεί κι' άλλοι προσηγομένως κι' είχαν αποτύχει. Ο Χόου αναζητούσε το λόγο της αποτυχίας τους. Είχε ωστόσο απογοητευθεί κι' αυτός κι' ήταν έτοιμος να εγκαταλείψει τα πειράματά του, όταν είδε στο όνειρό του τη λύση του προβλήματος! Άμέσως ρίχτηκε στη δουλειά κι' έφτιαξε μία μηχανή που έραβε με δύο κλωστές, τη μία περασμένη στη βελόνα και την άλλη σ' ένα κινητό κουδράκι. Είχε εφευρεθεί πλέον η ραπομχανή.

Αλλά οι Άμερικανοί δεν έδειξαν στην αρχή καμιά διάθεση να ράθουν με μηχανή. Ο Χόου, απογοητευμένος έστειλε τον αδελφό του στο Λονδίνο, για να προσπαθήσει να λανσάρη την εφεύρεσή του στην αγγλική αγορά. Ένας Άγγλος πρόσφερε 250 δολάρια για τα δικαιώματα της εφευρέσεως στη Μεγ. Βρετανία κι' ενεθάρρυνε τον Χόου να πάρη στον Λονδίνο, μαζί με την οικογένειά του και τα εργαλεία του. Και πάλι όμως φάνηκε άτυχος ο εφευρέτης, γιατί διαφώνησε με το χρηματοδοτή του και διέλυσε τη συνεργασία τους. Αφού κλάισε, υπέφερε, πείνασε επί αρκετόν καιρό, προσπαθώντας να λανσάρη τη ραπομχανή του, απελπίστηκε επί τέλους και ξαναγύρισε στην Αμερική.

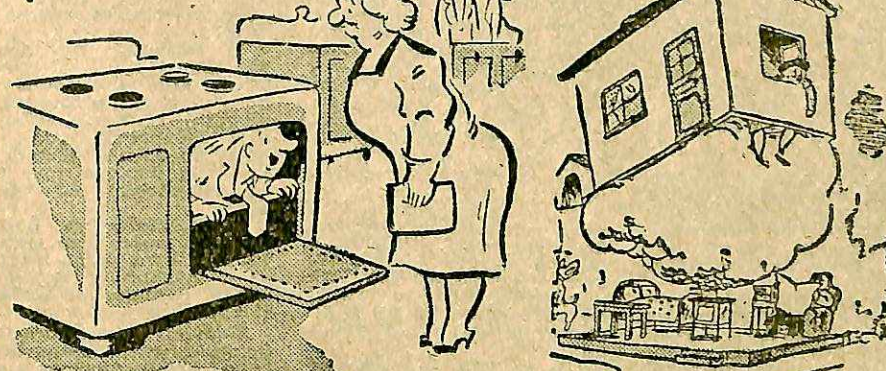
Εκεί όμως τον περίμενε μία ευχάριστη έκπληξη. Οι Άμερικανοί είχαν ενδιαφερθεί ξαφνικά για τη ραπομχανή και διάφοροι κατασκευαστές την είχαν απομιμηθεί. Ο Χόου κατέφυγε στα δικαστήρια κι' έπαιχε να του αναγνωριστεί το μονοπώλιο κατασκευής ραπομχανών. Ίδρυσε τότε ένα εργοστάσιο και κέρδισε το χρυσό μετάλλιο της Εκθέσεως των Παρισίων για την εφεύρεσή του. Είχε επί τέλους επιτύχει. Αλλά οι κόποι, οι ταλαιπωρίες κι' οι στερήσεις τον είχαν τόσο εξαντλήσει, ώστε πέθανε σε ηλικία 49 ετών.

Τον προπερασμένο μήνα η ραπομχανή έκλεισε τα 100 χρόνια της, γιατί το πρόνομιό ευρεσιτεχνίας χορηγήθηκε στο Χόου το Σεπτέμβριο του 1846.

Τα γουρουνία κολυμπούν

Χάρη στα πειράματα της νύσου Μπικίνι, οι Άμερικανοί ανακάλυψαν ότι... τα γουρουνία ζέρονται κολυμπώντας! Τώρα λοιπόν έχουν γίνει πολύ της μόδας στις κοσμικές πλάς της Φλώριδας οι κολυμβητικοί άγες γουρουνιά!

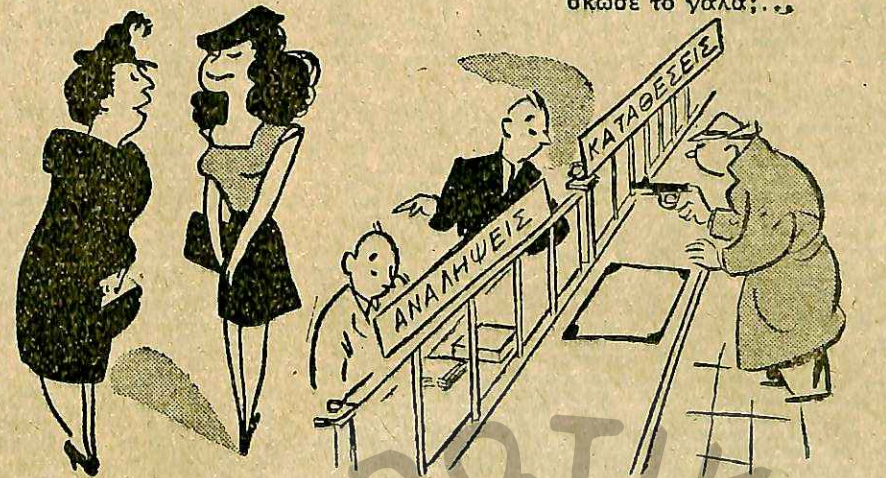
Η Ψένη Τελοιογραφία

— Κι' όπως βλέπετε, κυρία μου, αυτή η κουζίνα μπορεί να χωρέσει ένα ολόκληρο γουρούνι!...

ΕΤΟΙΜΑ ΣΠΙΤΙΑ

— Κλείσε λοιπόν τὸ γκάζι! Δὲν βλέπεις πὼς φούσκωσε τὸ γάλα;...

— Συνάντησα τὸν ἀνδρα σου, μὰ δὲν μὲ γνώρισες.
— Ναί, μοῦ τὸ εἶπε!

— Δίπλα, παρακαλῶ!

— Ἡ μητέρα σου μοῦ εἶπε πὼς τῆς ἀσχημομίλησες! (Σιγὰ). Δὲν μοῦ λές πὼς τὰ κατὰφερες;

Νοσταλγία...

Θρύλοι και παραδόσεις

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

—Νεφερτί!
—Η υπέρβια σταμάτησε
το γέμισμα ενός αλαβά-
στρινου βάζου με σπάνια α-
ρώματα, πλησίασε την πριγ-
κίπισσα και την προσκύνη-
σε.

—Τι επιθυμεί η κυρία
μου; ρώτησε ταπεινά.
—Κυττάζε, Νεφερτί... 'Ο
ήλιος κοντεύει να βασιλέψη
πέρα απ' το Νείλο. 'Η ώρα
πλησιάζει!

Μία τρομαγμένη έκφραση
φάνηκε στα μάτια της πι-
στικής υπηρέτριας. Έπεσε
στα πόδια της πριγκίπισ-
σας 'Ασοσαν και την ικέ-
τευσε, ενώνοντας τα χέρια
της:

—Μη φεύγεις απ' το πα-
λάτι, κυρία μου! Μην πάτε
να βρῆτε εκείνον... εκεί-
νον που δεν πρέπει να ζα-
νώνουν το μάτι σας και
να απατήση πιά η καρδιά
οσέ!

—'Η πριγκίπισσα χαμονέ-
λασε και χαϊδεψε το κεφάλι
της Νεφερτί.

—Ξέρεις καλά ότι τούχω
δώσει την ψυχή μου, απάν-
τησε με πάθος. Τίποτε δεν
μπορεί να σταματήσει το πε-
ρωμένο μου... τίποτε...
—... ούτε κι' ο τρό-
μερος αδελφός μου Ραμοψ
ο Φαραώ της Αιγύπτου!

Το επιφοδο εκείνου ονόμα
μεγάλωσε τον τρόμο της υ-
πηρέτριας. Γαντζώθηκε οπα-
σμοδικά απ' το μακρύ χι-
τώνα της 'Ασοσαν και πρόσ-
θεσε:

—'Ο Ραμοψ θα εκδικηθῇ!
Οι στρατιώτες του θ' ανακα-
λύψουν το καταφύγιό σας
καί θα σκοτώσουν τον 'Α-
μωνα. Δεν θα γλυτώσετε
ούτε και οίς απ' τη μανία
του!... 'Ω, κυρία μου, ξε-
ριζώστε τον αλεόρινο αυτόν
έρωτα απ' την καρδιά σας!

—Οχι, Νεφερτί. Μη ζητάς
το αδύνατο. Κανείς δεν
μπορεί να εμποδίσει τον ή-
λιο να λάμπει. Κανείς δεν
μπορεί να σταματήσει το
Νείλο στο βόρειο του. Κα-
νείς δεν μπορεί να βγάλει
αυτό τον έρωτα απ' την
καρδιά μου!

—'Η 'Ασοσαν φανόνταν με-
ταμωρημένη από μια εσω-
τερική φλόγα. Ήξερε ότι
ο αγαπημένος της την πε-
ρμιε εκεί κάτω, πέρα απ' το
ποτάμι. Και δεν έβλεπε
την ώρα να βρεθῇ κοντά
του...

Κατέθηκε στον κήπο και
νλούστηκε ανάμεσα στα
σπάνια φυτά, μέσα στο μι-
σοκότοφο.

Ξαφνικά όμως μερικοί άν-
τρες ξεπρόβαλαν εμπρός
της, της έφραξαν το δρό-
μο, την περικύκλωσαν. 'Η
'Ασοσαν έπνιξε μια φωνή:

—Οι στρατιώτες του Ραμ-
οψ!...

—'Ο άρχηγός τους πλησία-
σε και της είπε με σεβασμό,
αλλά και με σταθερότητα:

—Γύρισε στο παλάτι, πριγ-
κίπισσα. 'Ο αδελφός σου,
ο μεγάλος Φαραώ, ανηυ-
χασε για σένα και με διά-
ταξε να σε φέρω άμέσως
πίσω.

Στην απέραντη αίθουσα
μέ τις πελώριες κολώνες, ο
Ραμοψ καθόταν στον όλο-
χρομο θρόνο του. Κυττάζε
την αδελφή του, που προ-
χωρούσε, με το κεφάλι ψη-
λά, ανάμεσα στους στρατι-
ώτες του. Οι περσώνες μα-
τιές τους διασταυρώθηκαν,
ανάμετρήθηκαν. 'Ο Φαραώ
επικειρίσσε να υποτάξῃ την
αδελφή του με την πανοπλία.
'Η φωνή του ήταν νλυκεία

σαν μέλι, καθώς έπρόφερε:
—Δεν ξέρεις 'Ασοσαν, ό-
τι είνε επικίνδυνος να γυ-
ρίζεις μόνη σου τέτοια ύψο-
στους κήπους του παλα-
τιού; 'Όταν επιθυμῆς ένα
νυκτερινό περίπατο, ζήτη-
τή συνοδεία των στρατιωτών
μου...

—'Αμα σκοτεινιάσει,
τηνυρίζουν τα κακά πνεύ-
ματα! Μα θα σε φυλάξω
τότε εξῆς απ' αυτά! Σου α-
παγορεύω να ξαναδῆγῃς απ' το
αυτό το παλάτι, δίχως την
αδελφή σου.

—'Ο τόνος του Φαραώ είχε
γίνει επιτακτικός, στις τε-
λευταίες λέξεις. 'Η 'Ασοσαν
άν ήταν κατάκλημη. Μία συ-
σπασίς πόνου φάνηκε στα
χείλη της. Κυττάζε τον α-
δελφό της, ανυπότακτη, κι'
απάντησε άργά και σόβα-
ρά:

—'Η δύναμῖς σου, αδελφέ
μου, εκτείνεται στους υπη-
κόους σου... μα όχι στις
καρδιές!

—'Ο Φαραώ σηκώθηκε, θυ-
μωμένος, κι' άπλωσε το χέ-
ρι του απειλητικά. 'Εδωσε
μία διαταγή. Κι' η πριγκί-
πισσα γύρισε στο δωμάτιό
της, συνοδευόμενη απ' τους
στρατιώτες. 'Ηταν φυλακι-
σμένη πιά!

Πέρασαν πολλές ημέρες
δίχως να λιγοστεύῃ η τρι-
κμῖς της ψυχῆς της 'Α-
σοσαν. Συλλογιζόταν ότι ο
πολυαναπημένος της θα υ-
πέφερε όσο κι' αυτή, απ' το
μοιραίο βράδυ που δεν έ-
πνε στο σαντεβού τους...

Τα χείλια της έτρεμαν,
μουρμουρίζοντας το όνομά
του... Καταραμένη η τύχη
που την έκαμε να γεννη-
θῇ μέσα στο παλάτι!... Κα-
ταραμένη η ατυχή της του
αδελφού της, που δεν την
άφνε να ενώθῃ με τον άν-
θρωπο που μπορούσε να της
δώσῃ την εὐτυχία!...

—'Ο 'Αμων ήταν ευγενής, όχι ό-
μως από βασιλικό αίμα. Πο-
τέ δεν θα επέτρεπε ο Ραμ-
οψ έναν τέτοιο γάμο...

Ξαφνικά, ένα πρωί, η πι-
στική Νεφερτί μπῆκε στην κα-
μαρά της πριγκίπισσας.

—Κυρία!... τραύλιος λα-
χανισμένος.

—Τι συμβαίνει, Νεφερτί;
Μήπως λοιπόν! Πρόκειται
μήπως για τον 'Αμωνα;

—Ναι, κυρία! Μα κι' η φα-
νάξετε... Μπορεί να μᾶς
ἀκούση κανείς! 'Ο 'Αμω-
ν, ο πιστός φίλος του 'Α-
μωνα, βρίσκεται εδώ στο
παλάτι, ντυμένος σαν στρα-
τιώτης. 'Έχει δωροδοκήσει
τους ανθρώπους του Ραμ-
οψ, που είνε τώρα έτοιμοι
να σας εξυπηρετήσουν.

—Να μ' εξυπηρετήσουν;
Τι θέλεις να πῇς;...

—'Ο 'Αμων σκοπεύει να
σας ελευθερώσῃ! Απόψε,
μόλις πέσῃ ο ήλιος, μία
βάρκα θα σταθῇ κοντά στον
κήπο του παλατιού. Θα σας
πάρῃ και θα σας πάρῃ στο
απὶ το 'Αμωνα. 'Εκεί,
θα περιμένουν μερικοί ιε-
ρείς, ἐχθροί τῷ Ραμοψ. Καί
θα σας ενώσουν με τον α-
γαπημένο σας!

—'Η 'Ασοσαν κλονίσθηκε,
έτοιμη να λιποθυμήσῃ από
εὐτυχία. Δάκρυα χαράς κυ-
λούσαν τώρα απ' τα μάτια
της.

—'Ολα πῆγαν καλά. Οι
φρουροί άφισαν την 'Ασο-
σαν να γλυτώσῃ μέσα απ' τον
κήπο δίχως να τῇ στα-
ματήσουν.

Τώρα η 'Ασοσαν, ξεπελ-
μένη μέσα στη βάρκα, α-
κούει το τσανούδι του νε-
φελού.

ροψ, το θόρυβο τῶν κουπιδῶν
που τραβούν οι μαῦροι δού-
λοι του 'Αμωνα. Ένας α-
νεμος χλιαρός χαϊδεύει το
πρόσωπό της. 'Η βάρκα τὴν
πληγναιε στον πολυαναπι-
μένο της...

Τὰ ξημερώματα, πλησίαζε
πιά στο σπίτι του 'Αμωνα,
όταν ξαφνικά σηκώθηκε, κα-
τάκλημη, και τέντωσε το
αὐτί της. Είχε ἀκούσει μα-
κρινές φωνές, σαν θρήνους.
Οι κωπλάτες άφισαν τὰ
κουπιά, γιά ν' ἀκούσουν κι'
αὐτοί.

—'Η 'Ασοσαν άνατρίχια-
σε. Μήπως αὐτὰ τὰ κλαῖ-
ματα, αὐτὰ τὰ μοιρολόγια,
ήσαν γιά τὸν πολυαναπημέ-
νο της; Μήπως ο Ραμοψ
είχε εἰδοποιήσῃ ἀπὸ κά-
ποιον πρὸδότη κι' είχε στα-
λεί τὸν δῆμιό του, γιά νὰ
τιμωρήσουν τὸν 'Αμω-
να;...

—'Οδνηῖστε τὴ βάρκα
πρὸς τὸ χωριὸ που φαί-
νεται ἐπὶ τὴν ὄχθη, ικέτευ-
σε ἡ 'Ασοσαν τοὺς κωπύ-
λάτες. Ρωτῆστε τὰ μάστε-
τι τρέχει.

—'Εκείνοι ὑπάκουσαν. 'Ο
ἀρχηγὸς τοὺς πῆρες στὴν
ἐξῆρα, ἀποκαταβῆκε καί
ξαναγύρισε ὁ λίγο. Τὸ ὕ-
φος του ἦταν πνέσιμο...
—'Η 'Ασοσαν ἔκλεισε τὸ μᾶ-
τι της, ἀπειλημένη...

—Πριγκίπισσα... Μία με-
γάλη δυστυχία... 'Ο μεγά-
λος Φαραώ μας, ο Ραμοψ,
ο ἀδελφός σου, πέθανε α-
πὸ τὴ νύχτα, λίγο ἀφού
ἐφυγες ἀπὸ τὸ παλάτι. Τῶ-
ρα ο λαὸς θρηνεῖ... γιά
τὴν κατάρτα!

—Ποῖαν κατάρτα; ἀπόρρη-
σε ἡ 'Ασοσαν.

—'Οι Ιερείς ὤρισαν ἀμέσως
τὸ διάδοχο τοῦ Φαραώ μας
... ἔρενα πριγκίπισσα! 'Ο
τὸν δὲν σ' ἀναζητοῦν, γιά
νὰ σ' ἀνεβάσουν ὁ βασι-
λικὸ θρόνο, βρῆκαν ἀδεία-
νὸ τὸ δωμάτιό σου... Τώρα
ὁ λαὸς ὁ κόσμος εἶναι ἀπει-
λημένος. Ἐξῆς τὴν ἐξάφ-
νισί σου ἀνὰ σμαδὶ δυστυ-
χίας! 'Εἴμαστε καταραμέ-
νοι!... ἔλενε. Τὴν ἄρπαξαν
τὰ κακὰ πνεύματα!...

—'Αμων περιμένει τὴν
'Ασοσαν. Τὴν ἀγαπᾷ. 'Η
ἀγκυλιά του θὰ τὴν εἶνε
πὸ γλυκεία ἀπ' τὸ τρικλά-
δο σκῆπτρό κι' ἀπ' τὸ χρυ-
σὸ θρόνο!...

—'Ο λαὸς θρηνεῖ, πριγκί-
πισσα. Σὲ ζητεῖ ο λαὸς σου!
—'Ο 'Αμων τὴν ἀγαπᾷ...!

—Πριγκίπισσα, ο λαὸς σου
σε φωνάζει, ἀπειλίζεται!...

—'Ο 'Αμων...

—'Η 'Ασοσαν ἀνασηκώνει
τὸ κεφάλι της καί πνίγει
ένα λυγμὸ που ἀνέβαινε
στὸ λαιμό της. Ἐπειτα δια-
τάζει τοὺς κωπλάτες, δι-
χως νὰ τρέμῃ ἡ φωνή της:

—Γυρίστε πίσω! Πρὶν πέ-
σῃ ὁ ήλιος, θέλω νὰ βρῶ
ὁκωμῖα στό παλάτι μου. 'Α-
πὸψε θὰ χαίρετόμω τὸ λαὸ
μου.

Κι' ο παφλασμός τῶν κου-
πιδῶν καί τοῦ νεροῦ ξανα-
ρίχει, κλαίγοντας γιά τὸ
πένθος ἑνὸς ἑρωτός...

ΒΙΟΛΕΤ ΜΑΡΙΟΥ

Πληρώνουν και ci καλούνμενοι

Στην Βενεζουέλα, δὲν
πληρώνει το τηλεφώνημα
μόνο ο καλὸν ἀλλὰ καί ὁ
κεῖνος που το παίρνει. Εἰ-
δικὰ μηχανήματα καταγρά-
φουν τὰ λαμβανόμενα ἀπὸ
κάθε πελάτη τηλεφωνήματα
καί τὰ χρεώνουν εἰς βάρος
του. Το μέτρον αὐτὸ ἔχει
ληφθῇ ἐπειδὴ παρετηρήθη
ὅτι πολλοὶ συνδρομηταὶ ἔ-
καναν «παθητικὴ» χρῆσι τοῦ
τηλεφώνου, ἐπαίρναν, δη-
λαδή, πολλὰ τηλεφωνήματα,
ἐνῷ ἀντιθετὰ, σπάνια κα-
λοῦσαν οἱ ἴδιοι ἑναν ἄλλον
συνδρομητῇ.

Οι κούρσες λαγωνικῶν ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Πῶς ζετινάζονται ὁλόκληρες
περιοχές.

Κάθε βδομάδα, ἓνα ἑκατομῦριο
θεσπιά παρακολουθοῦν με φανατισμό
τις «σκυλοδρομίες» τῆς Ἀγγλίας. Ἦ-
σως εἶνε περισσότεροι οἱ Ἀγγλοὶ που
πληγαίνον στὰ μάτια τοῦ φουτ-μπῶλ.
Κανένα ὁμως ἄλλο σπορ δὲν ἀπασχο-
λεῖ τόσο προσωπικὸ καὶ δὲν ἀπορροφᾷ
τόσα κεφάλαια, ὅσο οἱ κούρσες λα-
γωνικῶν.

Γαίνεται ὅτι τὸ σπορ αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὰ
παλαιότερα τῆς Εὐρώπης. Στὴν
Ἀγγλία ὅμως ἐγκαταστάθηκε μόλις τὸ
1926, τελειοποιημένο με τὴν ἐπινοπία
τοῦ ψευτικου καὶ ηλεκτροκίνητου λα-
γού—ἐφευρέσει ἑνὸς Ἀμερικανοῦ μη-
χανικοῦ—που τὸν κυνηγοῦν τὰ σκυ-
λῶν.

—'Οδνηῖστε τὴ βάρκα
πρὸς τὸ χωριὸ που φαί-
νεται ἐπὶ τὴν ὄχθη, ικέτευ-
σε ἡ 'Ασοσαν τοὺς κωπύ-
λάτες. Ρωτῆστε τὰ μάστε-
τι τρέχει.

—'Εκείνοι ὑπάκουσαν. 'Ο
ἀρχηγὸς τοὺς πῆρες στὴν
ἐξῆρα, ἀποκαταβῆκε καί
ξαναγύρισε ὁ λίγο. Τὸ ὕ-
φος του ἦταν πνέσιμο...
—'Η 'Ασοσαν ἔκλεισε τὸ μᾶ-
τι της, ἀπειλημένη...

—Πριγκίπισσα... Μία με-
γάλη δυστυχία... 'Ο μεγά-
λος Φαραώ μας, ο Ραμοψ,
ο ἀδελφός σου, πέθανε α-
πὸ τὴ νύχτα, λίγο ἀφού
ἐφυγες ἀπὸ τὸ παλάτι. Τῶ-
ρα ο λαὸς θρηνεῖ... γιά
τὴν κατάρτα!

—Ποῖαν κατάρτα; ἀπόρρη-
σε ἡ 'Ασοσαν.

—'Οι Ιερείς ὤρισαν ἀμέσως
τὸ διάδοχο τοῦ Φαραώ μας
... ἔρενα πριγκίπισσα! 'Ο
τὸν δὲν σ' ἀναζητοῦν, γιά
νὰ σ' ἀνεβάσουν ὁ βασι-
λικὸ θρόνο, βρῆκαν ἀδεία-
νὸ τὸ δωμάτιό σου... Τώρα
ὁ λαὸς ὁ κόσμος εἶναι ἀπει-
λημένος. Ἐξῆς τὴν ἐξάφ-
νισί σου ἀνὰ σμαδὶ δυστυ-
χίας! 'Εἴμαστε καταραμέ-
νοι!... ἔλενε. Τὴν ἄρπαξαν
τὰ κακὰ πνεύματα!...

—'Αμων περιμένει τὴν
'Ασοσαν. Τὴν ἀγαπᾷ. 'Η
ἀγκυλιά του θὰ τὴν εἶνε
πὸ γλυκεία ἀπ' τὸ τρικλά-
δο σκῆπτρό κι' ἀπ' τὸ χρυ-
σὸ θρόνο!...

—'Ο λαὸς θρηνεῖ, πριγκί-
πισσα. Σὲ ζητεῖ ο λαὸς σου!
—'Ο 'Αμων τὴν ἀγαπᾷ...!

—Πριγκίπισσα, ο λαὸς σου
σε φωνάζει, ἀπειλίζεται!...

—'Ο 'Αμων...

—'Η 'Ασοσαν ἀνασηκώνει
τὸ κεφάλι της καί πνίγει
ένα λυγμὸ που ἀνέβαινε
στὸ λαιμό της. Ἐπειτα δια-
τάζει τοὺς κωπλάτες, δι-
χως νὰ τρέμῃ ἡ φωνή της:

—Γυρίστε πίσω! Πρὶν πέ-
σῃ ὁ ήλιος, θέλω νὰ βρῶ
ὁκωμῖα στό παλάτι μου. 'Α-
πὸψε θὰ χαίρετόμω τὸ λαὸ
μου.

Κι' ο παφλασμός τῶν κου-
πιδῶν καί τοῦ νεροῦ ξανα-
ρίχει, κλαίγοντας γιά τὸ
πένθος ἑνὸς ἑρωτός...

Κάθε βδομάδα, ἓνα ἑκατομῦριο
θεσπιά παρακολουθοῦν με φανατισμό
τις «σκυλοδρομίες» τῆς Ἀγγλίας. Ἦ-
σως εἶνε περισσότεροι οἱ Ἀγγλοὶ που
πληγαίνον στὰ μάτια τοῦ φουτ-μπῶλ.
Κανένα ὁμως ἄλλο σπορ δὲν ἀπασχο-
λεῖ τόσο προσωπικὸ καὶ δὲν ἀπορροφᾷ
τόσα κεφάλαια, ὅσο οἱ κούρσες λα-
γωνικῶν.

Γαίνεται ὅτι τὸ σπορ αὐτὸ εἶνε ἀπ' τὰ
παλαιότερα τῆς Εὐρώπης. Στὴν
Ἀγγλία ὅμως ἐγκαταστάθηκε μόλις τὸ
1926, τελειοποιημένο με τὴν ἐπινοπία
τοῦ ψευτικου καὶ ηλεκτροκίνητου λα-
γού—ἐφευρέσει ἑνὸς Ἀμερικανοῦ μη-
χανικοῦ—που τὸν κυνηγοῦν τὰ σκυ-
λῶν.

—'Οδνηῖστε τὴ βάρκα
πρὸς τὸ χωριὸ που φαί-
νεται ἐπὶ τὴν ὄχθη, ικέτευ-
σε ἡ 'Ασοσαν τοὺς κωπύ-
λάτες. Ρωτῆστε τὰ μάστε-
τι τρέχει.

Οι «μοιραίες»

Υπάρχουν πραγματικά «μοιραί-
ες» γυναίκες;

Θὰ ἦταν πολὺ δυσάρεστο γιά τὸ
γυναικεῖο φύλο, ἂν ὑπῆρχαν τέτοιες
γυναίκες, γιὰτί, συνηθέστερα, δίνου-
με στὴ λέξι αὐτὴ τὴν ἐννοία τῆς κατα-
στροφῆς καὶ τοῦ ὀλέθρου, στὸν ὁ-
ποῖον παρασύρουν τοὺς ἄνδρες.

Καὶ ἓνα τέτοιο πράγμα δὲν συμ-
βαίνει καὶ δὲν συνέβη ποτέ. Ὑπάρ-
χουν μόνο γυναίκες με τόσο διαχυ-
τὸ ἐρωτισμὸ πᾶνω σ' ὅλη τὴν ὑπαρ-
ξί τους, ἢ γιά νὰ μεταχειρισθοῦμε
τὴν ἐκφρασί τῷ Μελινάρ, με τόσο
ἰσχυρὴ ἐρωτικὴ ἀκτινοβολία, ὥστε
κατανοῦν ἀκατανίκητες καὶ ἐμπο-
τίζουν με τὸ μαγεστικὸ ἐρωτικὸ τους
ρευστὸ τὸν ἄσπετό τους σὲ σημεί-
ο που εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀντιστα-
θῇ ἢ νὰ ἀντιδράσῃ στὶς θελήσεις
τους.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ πληθωρικὴ καὶ
ἐντονη ἐρωτικὴ ἀκτινοβολία εἶνε ἡ
ἐκείνη που ξεχωρίζει τὴ «μοιραία» ἀ-
πὸ ὅποιαδήποτε ἄλλη γυναίκα. Θὰ
ἦταν ἀδίκ-ο νὰ τῆς καταλογίσωμε ὡς
σφαλῆα ἢ ὡς ἀνάρθηκα τὴν ἰδιότη-
τα αὐτὴ που εἶνε ἐμφυτὴ στὸν ὁργα-
νισμό της, ὅπως δὲν μποροῦνε νὰ
κινεῖται μὲ μίαν γυναίκα γιά τὴν
ὁμορφίαν ἢ τὴν κομωτική της. Εἶνε
ἄλλο ζήτημα, βέβαια, ἂν θάπρεπε νὰ
οικτεριώμε τὸν ἄνδρα πᾶνω στὸν ὁ-
ποῖον μίαν τέτοια γυναίκα θὰ ἐρίρινε
τὸ βλέμμα της. Ἄν ἡττηθῇ, δὲν θὰ
πρόκειται πιά γιά μίαν ἀπλή ἡττα,
ἀλλὰ γιά τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν
ὀλεθρὸ του.

Μιὰ «μοιραία» γυναίκα δὲν εἶνε ἀ-
παραίτητο νὰ εἶνε πολὺ ὁμορφῇ. Ἀρ-
κεῖ νὰ εἶνε γοητευτικὴ. Καὶ γιά νὰ
εἶνε «μοιραία», θὰ πρέπει νὰ εἶνε με-
τὸ παραπάνω καὶ νὰ ἔχη μάλιστα
συνείδησι τῆς ἀκατανίκητης καὶ σα-
γηνευτικῆς γοητείας της.

Μερικὲς γυναίκες ἔχουν τὴ συνέι-
δρι αὐτὴ ἀπὸ μικρὰ κοριτσάκια ἀ-
κόμη, σὲ μίαν ἐποχὴ δηλαδή που ὁ
λα θάπρεπε νὰ εἶνε γι' αὐτὲς ἀθα-
νός καὶ ἀγάπη. Ἄλλες πάλι τὴν
ἀποκοῦν πολὺ ἀργότερα, ἔπειτα ἀ-
πὸ τοὺς πρώτους ἐρωτικούς διαξιφί-
σμοις τῆς νεανικῆς ηλικίας.

—'Η «μοιραία» παρουσιάζει κάποια
ἀναλογία με τὸν δὸν Ζουάν. Εἶνε τὸ
ἴδιο ἐγκωκεντρικὴ, ἀπόλυτη στὶς προ-
τιμήσεις της, τυραννική γιά τὰ θυ-
μάτα της καὶ πάντοτε ἑτοιμὴ γιά νὰ
τρέξῃ σὲ ἀναζήτησι ἄλλων. Ὡστό-
σο, οἱ δεσμοὶ της εἶνε διακοσμοτεροι
ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς ἑνὸς γυναικοκα-
τακτητοῦ. Ὅχι γιὰτί βρίσκει ἱκανο-
ποίησι σ' αὐτοὺς. Ἀλλὰ γιὰτί νοιώ-
θει μίαν ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησι στὸ
νὰ ἀπολαύσῃ τὴν κατὰκτησί της
καὶ νὰ τὴν δένη περισσότερο σφιχτὰ
μαζί της.

Γιὰτί στὸν ἀνδρικό ἐγωϊσμό ἔρ-
χεται νὰ προστεθῇ ἐδῶ καὶ ἡ γυ-
ναικεία ματαιοδοξία, που σπρώχνει
στὶς χειρότερες τοῖες καὶ στοὺς
πιο ἐπικίνδυνους ἀκροβατισμούς. Ἐ-
νῶς δὸν Ζουάν σίθανεταί μὲ τὸν
πόθο τῆς κατὰκτησεως. Γιά μίαν
«μοιραία» γυναίκα, ἡ κατὰκτησις δὲν

θὰ ἐσθίαινε τίποτε, ἂν δὲν θὰ ὑπο-
ρούσε νὰ τὴν πιστοποιῇ κάθε στιγ-
μή, ταπεινώνοντας ὀλοένα καὶ περισ-
σότερο ἐκείνον που ἔπισπεψε στὴν ἀ-
γάπη της καὶ ἐπιδεικνύοντας τὸ θρι-
αμβὸς της στὰ μάτια ὀλου τοῦ κό-
σμου.

Γι' αὐτὸ, ἡ «μοιραία» γυναίκα πο-
τέ δὲν ἱκανοποιεῖται με τοὺς συνη-
θισμένους ἑσώτες. Ἀναζητεῖ πάντα
κάτι τὸ ξεχωριστό, που ἡ φαντασία
της τὸ ἀνακαλύπτει ὑπὸ διαφορετι-
κὲς μορφῆς ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες,
που τὴν περιστοιχίζουν.

—'Η γυναίκα, λέει ὁ Μαντεγκάτσα,
οἶχνει εὐχαρίστησι τὸ ἀγκιστρί της
στὸ μοναχικὸ ψάρι, που ζῇ μετὰ στὰ
μεγαλύτερα βάθη τῆς μοναξιάς καὶ
τῆς ἀγνότητος. Οἱ ἑσώτες τοῦ εἶδους
αὐτοῦ μοιάζουν περισσότερο με κα-
τακτήσεις σωμάτων παρά καρδιῶς.
με τοῦτοιαι φιλοδοξίας παρὰ με ἀλη-
θινῆς ἀγάπης. Οἱ γυναίκες, που ἀπὸ
καρὸ ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν ἀρετὴ
τοῦ πραγματικοῦ ἔρωτα, συνηθίζουν
νὰ κατακτοῦν μόνο ἀπὸ ματαιοδοξία,
μόνο γιά νὰ δέσουν με τὴν ἀλυσί-
δα τοῦ ἔρωτα ἓνα καινούργιο θυμὰ
στὸ ἄρμα τους. Συνηθέστερα, τοὺς
ἀρέσει νὰ κατακτοῦν τοὺς δύσκολους
ἄνδρες καί, με μίαν λέξι, ἐκείνους που
διαφέρουν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους.
Ἐπιθυμοῦν ἐξ ἄλλου νὰ δώσουν τὸ
πρῶτο ἐρωτικὸ μάθημα σ' ἀδύους
νέους ἢ νὰ υποδοῦν αὐτοὺς ἐκείνους
που ξεχωρίζουν σὲ ὁποιαδήποτε ἀπὸ
τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Συντελεῖ
σ' αὐτὸ ἡ περιέργεια, που εἶνε ἀπὸ
τὰ ἰσχυρότερα κίνητρα τῆς γυναικεί-
ας ψυχολογίας. Ἐτοὶ κατανοῦν νὰ
ἀγαποῦν μόνο ἀπὸ περιέργεια κι' ἀ-
πὸ πόθο τοῦ καινούργιου, ἔστω καὶ
χωρὶς ἡδονῇ, που δὲν εἶνε καθόλου
ἀπαραίτητη στὰ παθολογικά αὐτὰ
γούστα.

Γι' αὐτὸ βλέπουμε πολλές ἀπὸ τὶς
θεωρούμενες «μοιραίες» γυναίκες νὰ
κατακτοῦν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέ-
ρας καὶ νὰ παραμένουν πιστῆς κον-
τά τους, μ' ὅλο που δὲν θὰ ἔπρεπε
νὰ βρίσκουν κανένα σχεδὸν θελήγητο
στὸν ἔρωτά τους, μόνο καὶ μόνο γιά
νὰ ἔχουν τὴν ἱκανοποίησι δι' ἐξου-
σιάζουν ἓναν ἄνθρωπο που οἱ ἄλλοι
τὸν σέβονται ἢ τὸν φοβόονται ἢ ὁ-
πωσοδήποτε τὸν ὑπολογίζουν καὶ τὴν
ἀκόμη μεγαλύτερη ἱκανοποίησι ὅτι
ὁλος ὁ κόσμος ἔχει αὐτὸ τὸ θρίαμ-
βο καὶ τὴν παντοδυναμία τους.

Υπάρχει καὶ κάτι ἄλλο που ξε-
χωρίζει τὴ «μοιραία» γυναίκα ἀπὸ
τὸν δὸν Ζουάν. Ὁ γυναικοκατακτη-
τῆς διαθέτει ὅλα τὰ αὐτοῦ γιά
νὰ κατακτήσῃ τὴν γυναίκα που ἐπι-
θυμῇ. Εἶνε ὅμως ἀρκετὰ

Η ΘΕΛΩ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Στο Παρίσι άνοιξε τελευ-
τάως μια λέσχη που δεν έχει
άλλο σκοπό παρά να ξαναζων-
τανεύει την παλιά εθιμοτυπία,
τις πολεμένες ευγενείες, την πα-
λιά λεπτότητα που έκαναν άλ-
λότε τη Γαλλία όνομαστή μέσα
στις άλλες χώρες. Όσοι άν-
δρες θέλουν να έγγραφούν μέ-
λη τρέχουν να ξαναγραφούν μέ-
λη αυτής της λέσχης όπου θα
διδασθούν, ανάμεσα σε τόσα
άλλα, πώς να είναι ευγενείς
και περιποιητικοί, όχι μόνον
με τις κυρίες που συναντούν
ο' ένα σαλόνι, αλλά και με τη
γυναίκα τους.

Μερικοί άνδρες φέρονται στη
γυναίκα τους με κάποια υπερ-
βολική αφέλεια που πλησιάζει
πολύ την αγένεια και για να
δικαιολογήσουν τον εαυτό τους
λένε: «Οι γυναίκες θέλουν να
τις θεωρούμε ίσες μας, επι-
ραν θέσεις ανδρικές, μας ε-
ξιστόπισαν από παντού και πρέ-
πει να τους κάνουμε κι' ευné-
γεις;» Άλλα θα μπορούσαμε
ν' απαντήσουμε στους κυριους
αυτούς: Γιατί φερόμαστε ευνε-
γικά με τις κυρίες που συναντά-
τε στις κομικές συγκεντώ-
σεις, με την υπάλληλο του
γραφείου σας με την ταξί-
τριά του θεατρού ακόμη και νο-
μίζετε πως με τη γυναίκα σας
μόνον έχετε το δικαίωμα να
φερόμαστε όπως-όπως; Δεν σκε-
φθήκατε ποτέ πόσα όφείλετε
στη γυναίκα σας; Την ανατρο-
φή των παιδιών σας, την τη-
ρηση του νοικοκυριού, την ψα-
ραία και φιλόξενη εμφάνιση του
σπιτιού σας. Τα λησμονείτε ό-
λα αυτά και δεν σκεπτόσθε
παρα μόνον τον εαυτό σας
και την ηυχία σας. Γυρίζον-
τας σπίτι δεν έχετε άλλη σκέ-
ψη παρά πως να ξεπλυνθείτε α-
ναψαυτικά στην πολυθρόνα σας
και να διαβάσετε την εφημε-
ρίδα σας. Ουαί δε και άλλοι
μόνον αν τολμήσει η γυναίκα
σας να σας ζητήσει να την πα-
τέ στον κινηματογράφο ή στο
θέατρο.

Μά, θα μου πείτε, πρέπει λοι-
πόν και μέσα στο ίδιο μου το
σπίτι να μην μπορώ να είμαι
ελεύθερος και να φερωμαι ό-
πως μου κάνει το κεφάλι; Πρέ-
πει κι' έκει να φερωμαι με το
γάντι;

Ασφαλώς, αγαπητέ μου, κύ-
ριε. Γιατί η γυναίκα σας έχει
δικαιώματα στο σεβασμό σας
και στην τρυφερότητά σας. Έ-
πειτα δεχνάτε πως έκει μέσα
πρέπει να δώσετε το καλό πα-
ράδειγμα στα παιδιά σας. Αν
δείτε κάποτε αισθάνεστε την ά-
νανκη λιγής ελευθερίας, τότε
κάνετε κανένα άθωο γλυντάκι
με φίλους σας. Έτσι ξεπαίει
κάνεις κι' αλεγγράει.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Φθινοπωρινά φορέματα

Τα φθινοφωρίνα φορέματα είναι
έκείνα που ενδιαφέρουν τις κυ-
ρίες προτού φτάσουν στα κα-
θάρως χειμωνιάτικα μοντέλα
κι' αυτό γιατί ένα μονοκόμμα,
το φόρεμα φοριέται πάντα πιο
εύκολα κι' ένα επανωφοράκι
ντεμι σαιζόν συμπληρώνει την
ώραία εμφάνιση. Αυτό γίνεται
γιατί δύσκολα αποφοαιζουμε να
ντυθούμε βαρύν αν δεν πει-
νούμε πως ο χειμώνας «έμην-
κε πια με τα όλα του».

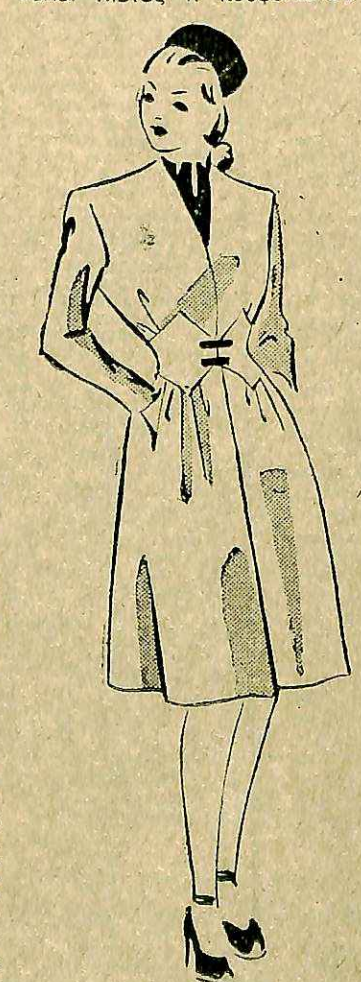
Τα φορέματα λοιπόν αυτά
γίνονται με μάλλινα λεπτά υ-
φάσματα ως επί το πλείστον
μονοκόμμα, γιατί αυτά είναι
της μόδας, ή όλο το φόρεμα
είναι ο' ένα κομμάτι και δεν έχει
μανίκια, βγαίνουν δε από μέ-
σα τα μανίκια μιας άσπρης

μπλούζας, ή όποια φαίνεται κι'
έμπρός από το άνοιγμα του
φορέματος. Αυτός ο συνδυα-
σμός είναι κάτι που άρrosei πο-
λύ και ευνοεί τα κομψά και
λεπτά σώματα. Και τώρα άς μι-
λήσουμε λίγο για την γραμμή
της φούστας και του μπουστου.
Πάνε λοιπόν οι λεπτοί γοφοί
και μπορούμε να πούμε ότι εν-
τελώς το αντίθετον επιδιώκει
ή φτερινή μόδα, δηλαδή λεπτή
μέση αλλά γοφούς άρκετά κα-
μπύλους που επιτυγχάνονται
με γαρνίρισμα αυτό ή της ζε-
ρους της φούστας ή της ζε-
κότητας ή του επανωφοριού.

Τοποθετούνται ο' αυτό το
μέρος σουρές, πιέτες, άμπιε-
σμαν, ντεκουπ και ό,τι άλλο
μπορεί να προσάβει όγκον.

Όραιότατο είναι επίσης ένα
μοντελάκι που παρουσιάζει
μυτερά άμπιεσμαν στον μπου-
στο και το ίδιο σχήμα άμπιε-
σμαν σχηματίζει, τους γοφούς
ενώ ή καθαρώς φούστα όλο
πιέτες ή κουφότητες είναι καρ-
φωμένη στο άμπιεσμαν. Είναι
χαριτωμένο το μοντελάκι αυτό
και πολύ νεανικό.

Οι πιέτες ο' όλες τις φου-
στες είναι άπαραίτητες, μπο-
ρούν όμως να τοποθετηθούν
διαφοροτοόπως είτε τρεις έμ-
πρός και τρεις πίσω, είτε στα
πλάγια, είτε πλαιο. Η μόδα
θέλει πιέτες ή κουφότητες.

Ένα περσινό γυνώφορι που το
βαρεθήκατε μπορεί κάλλιστα να
μεταποιηθ στο χαριτωμένο αυτό
φορεμάκι που φοριέται με μια
μπλουζίτσα άσπρη από μέσα και
μια έσάρτα χρωματιστή.

Σε όδες όμως ένα
ποκείται να διαλέ-
ξετε που θα τις το-
ποθετήσετε.

Μερικά πάλιν κορ-
σας μιμούνται τις
ρωσικές καζάκες
με το κουμπωμα στο
πλάι, όποτε το
κουμπωμα αυτό συ-
νεχίζεται και στη
φούστα, ως τη μέ-
ση της που τελειώ-
νει το άπαραίτητο
γι' αυτό το μοντέλο
άμπιεσμαν.

Βραδυνές τουαλέτες

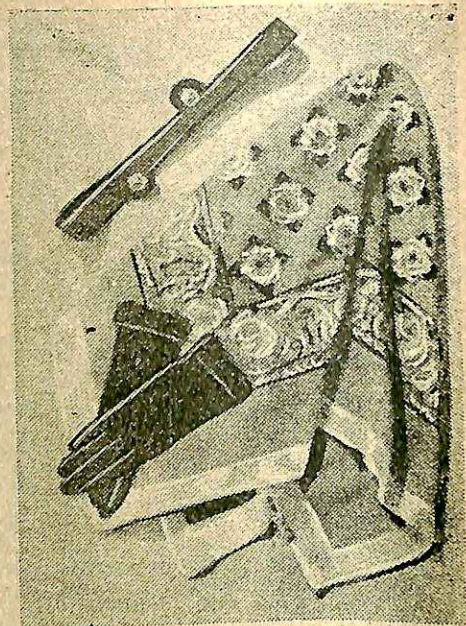
Στις βραδυνές
τουαλέτες τον λό-
γον έχουν οι διά-
φοροι κινηματογρά-
φικοί αστέρες. Η
Μπέτυ Νταϊβς που
είναι γνωστή για
το ωραίο και πρω-
τότυπο ντυσιμό της
λαοάρε βραδυνές
τουαλέτες που εί-
νε χαρμα όφθαλ-
μών. Το κυριώτερο
τους χαρακτηριστι-
κό είναι πολύ πλα-
τύς μπουστός με άρ-
κετο πλάτος στους
ώμους, με μανίκια
ζαρντοναί και με κλει-
στο λαϊμό στρουγγυ-
λό-μακρουλό. Η
φούστα είναι επάνω στρο-
φάκη στενή επάνω
ζωμένη σε μια φαρδιά ζώνη.
Τα υφάσματα που χρησιμοποιεί
συνήθως για τις βραδυνές
τουαλέτες της είναι κρέμ-
-μουσι, κάνει επίσης την πρω-
τότυπη να χρησιμοποιή δυο εί-
δη υφασμάτων για μια και την
αυτή βραδυνή τουαλέτα, δη-
λαδή συνδυάζει το βελούδο με
την ζωρζέτ και αντίθετως άπ-
-ότι θα μπορούσε κανείς να
φαντασθ, χρησιμοποιεί το βε-
λούδο για το κορσάκι και την
ζωρζέτ για τη φούστα. Άλλο-
τε πάλιν συνδυάζει ζωρζέτ και
δαντέλλα.

Το σπίτι

Οι δουλειές του σπιτιού είναι
πολύ λιγώτερες το καλοκαίρι.
Δεν υπάρχουν χολιά, δεν υ-
πάρχουν κουρτίνες, τα κρεβ-
βάτια στρώνονται πιο εύκολα,
τα ρούχα που πλένουμε στεγνών-
-νουν άμέσως. Ο χειμώνας όμως
φέρνει κι' ένα σωρό δουλειές
και ή κάθε νοικοκυρά έχει να
φροντίσει για χίλια δυο πράγ-
ματα αν θέλη να έχη το σπίτι
της ευπρόσθωπο και τακτικό.
Και πρώτα άπ' όλα χρειάζεται
μεγάλη προσοχή όσον άφορά
το πάτωμα του σπιτιού. Κάθως
τα περισσότερα σπιτία έχουν
πάρκετο, αυτό το είδος
του πατωματος δεν επιδέχεται
μιας δουλειάς. Πρέπει να είναι
καλοσκηπισμένο και κολογνα-
λισμένο. Θα σας δώσουμε λοι-
πόν μερικές συμβουλές που ά-
σφαλώς θα σας είναι χρήσιμες.

Εν πρώτοις αν το παρκέτο
σας είναι ακάθαρτο θα προη-
θευθήτε από το σύρμα εκείνο
που έχουν για το καθάρισμα
των παρκέτων και θα τρίψετε
με αυτό το πάτωμα σας. Έ-
πειτα καλόν είναι να το περά-
σετε με λιγη βενζίνη και άφου
στεγνώση-πράγμα που γίνε-
ται άμέσως-τότε να το άλει-
ψετε με κερι και νεφτι άκο-
λουθώντας τις γραμμές του
ξύλου. Θα χρησιμοποιήσετε νι'
αυτό ένα πανί και θα προσέ-
χετε να μη βάζετε πολλά ά-
λοιφή. Αφήνετε λίγες ώρες και
ύστερα το τρίβετε με την βο-
ρεία βούρτσά του παρκέτου και
τελευταία με μια φανέλλα. Το
κερί με το νεφτι μπορείτε να
το φτιάξετε μόνη σας, άλλα
προτιμώτερο είναι να αγορά-
σετε έτοιμο κομμάτι. Θα έχετε κα-
λύτερα αποτελέσματα.

Αν το παρκέτο σας έχη οχι-
σμάδες, καλόν είναι, πριν κά-
μμετε όσα είπαμε παρα πάνω να
αγοράσετε λίγο στόκο και να

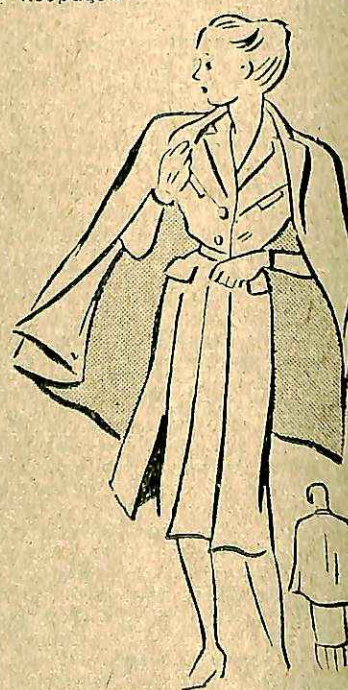

Απαραίτητα «άξεσουάρ» για την τουαλέτα
μιας κομψής γυναίκας είναι μια έσάρτα φαντεζί
από λεπτό μάλλινο υφάσμα και γάντια και ζώνη
από μαλακό δέρμα.

στοκάρετε όλες τις οχισμάδες,
γιατί όλα αυτά τα άνοιγματα
είναι φωλπες διαφορών ανεπι-
θυμητών εντόμων.

Άφου γίνη το νυάλισμα του
παρκέτου φροντίσουμε για το
καθαρίσμα των επίπλων, το ό-
ποιον γίνεται ως εξής: Άφου
δη υφασμάτων για μια και την
αυτή βραδυνή τουαλέτα, δη-
λαδή συνδυάζει το βελούδο με
την ζωρζέτ και αντίθετως άπ-
-ότι θα μπορούσε κανείς να
φαντασθ, χρησιμοποιεί το βε-
λούδο για το κορσάκι και την
ζωρζέτ για τη φούστα. Άλλο-
τε πάλιν συνδυάζει ζωρζέτ και
δαντέλλα.

Άφου τελειώση και αυτό
τότε στρώνουμε τα χαλιά κι'
έτσι το σπίτι παίρνει τη χει-
μωνιάτικη του όψη που είναι ζε-
στή και εύχρηστη. Τα χτυπά-
-θητικά άτμόσφαιρά του μας ξε-
κουράζει.

Μιά χαριτωμένη κάπα που γίνε-
ται από βελούρ ντε λαίν, ντρα ή
και από το ίδιο υφάσμα του φο-
ρέματος όπόταν έχομε ένα ωραίο
σύνολον.

Η δυσοσμία του στόματος

Η καλή κατάσταση των δον-
τιών δεν συντελεί μόνον στην
ώραία σας εμφάνιση, άλλα και
στη διατήρησή της υγείας σας.
Ποτέ δε θα λειτουργή κανονι-
κα το στομάχι σας αν δεν έχε-
τε γερά δόντια που να σας έ-
πιτρέπουν να μάσατε καλά ό,τι
τρώτε. Τα ώραία δόντια είναι
θεότατα ένα σπάνιο δώρο της
φύσεως, και λέγοντας ώραία, έ-
ννοούμε μικρά άσπρα και κα-
λόνικα σαν περιδέραιο από
μηνγαριτάρια. Άλλά κι' αν δεν
έχωμε αυτά τα χαρίσματα που
είναι φυσικά μπορούμε και με
λιγώτερο ώραία δόντια να πα-
ρευσιάζωμε ώραιο στόμα. Φά-
νει να περιποιηθούμε τα δον-
τια μας. Πρώτα άπ' όλα πρέπει
να πλύνουμε τα δόντια μας κά-
θε φορά μετά το φαγητό, το
βραδύ πριν κοιμηθούμε και το
πρωί. Πρέπει να χρησιμοποιή-
με για την καθαριότητά τους κα-
λή άδοντόπαστα και σκληρή
βούρτσά, την όποια να βουρτ-
-με μετά τη χροιά σε λίγο όν-
-τόν και να την αφήνωμε να
σεγνώση. Το πλύσιμο των δον-
τιών με τη βούρτσα πρέπει να
γίνεται άπ' όλες τις μεριές
μέσα, έξω, όριζόντια και κάθε-
-τα, να αλλάζετε δε τη βούρ-
-τσα σας κάθε 4 μήνες.

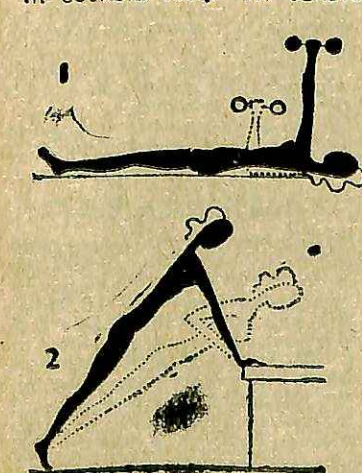
Μη τρώτε πολλά γλυκά, σι-
ρόπια, καραμέλλες και προτι-
μάτε τα φρούτα που έχουν σε
αθρογία θιταμίνη «C».

Η νέα επιστήμη συνιστά έ-
πίσης χυμό από φρούτα και να
τρώτε πολύ συχνά ψάρια. Είναι
παράτηρημένο ότι οι Έσκιμώ-
-ες έχουν τα ώραιότερα δόντια
του κόσμου, χωρίς να ζέρουν
τι θα πη βούρτσά για τα δόν-
τια. Σκεφθήτε όμως πόσα ψάρια
τρώνε και τα ψάρια ως γνωστόν
περιέχουν την περιθμη θιτα-
μίνη «D».

Και κάτι άλλο άκόμη: άπο-
φeyετε τα πολύ ζεστά ποτά
γιατί σπάζουν το σμάλτο των
δοντιών.

Η δυσοσμία σας

Το ώραίο στήθος συντελεί
βέβαια στην εμφάνιση του γυ-
ναίκευ σώματος, παίζει όμως
και μεγάλο ρόλο όσον άφορά
την υγεία σας, γι' αυτό δεν
πρέπει ούτε να διατάζετε ούτε
να ντρέπεσθε όταν πρόκειται
να διορθώσετε ένα μικρό έλάτ-
-τωμα που ίσως έχετε. Όπως
περιποιοιόσθε το πρόσωπό σας
έτσι είναι φυσικό να περιποιή-
-σθε και το στήθος σας, ούτε πρέ-
-πει να νομίζετε ότι είναι φλα-
-ρέσκια να επιδιώκετε να καλ-
-λίτερεστε την εμφάνιση σας.
Πόδες γυναικες χάνουν την
εμπιστοσύνη που έχουν στον
εαυτό τους γιατί νομίζουν πως
είναι άσχημες κι' άρχίζουν να
παρεμελούν την εμφάνισή
τους. Έτσι φτάνει μια μέρα
που χωρίς να το καταλάβουν
χάνουν το ήθικό τους και πολ-
-λες φορές χάνουν ακόμη και
τη δουλειά τους. Άν θέλετε

να διατηρήσετε ένα νεανικό
στήθος όσο το δυνατόν περισ-
σότερο χρόνο ακολουθήστε
τις συμβουλές μας:

Να πλύνεσθε σ' αυτό το μέ-
ρος με κρύο νερό ή αν δεν
μπορείτε να το άνεχθήτε το
χειμώνα τότε προσπαθήστε να
συννηθίσετε τα κρύα επιθέματα
κάθε πρωί μετά το πλύσιμο
σας και προ.

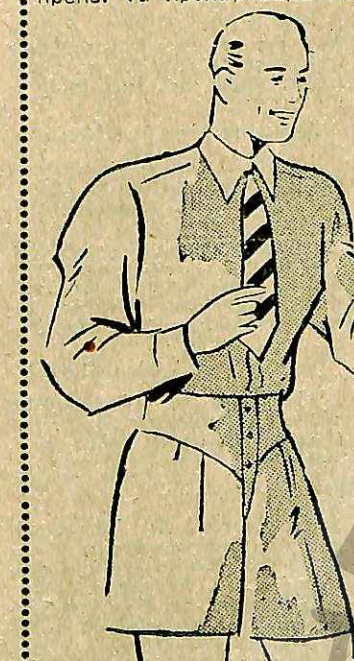
Κάνετε μασάζ με μια κρέμα
τονωτική που να περιέχη όρ-
-μόνες. Ζητήστε όμως από κά-
-ποια νοσοκόμο ειδική να σας
δείξη πως πρέπει να γίνεται
το μασάζ γιατί το μασάζ του
στήθους άπαιτεί μεγάλη λεπτό-
τητα για να ώρλήσθ.

Φορέιτε πάντοτε καλό σου-
τιέν που να κρατή το στήθος
στη θέση ακριβώς που πρέπει
να στέκη και κάνετε τις δυο
αυτές άσκσεις:

1) Σαπλωθήτε άνάσκελα κα-
τά γής και κρατώντας στα χέ-
-ρια σας έναν αλτήρα μεγάλον
ή ένα μικρόν σε κάθε χέρι ση-
κώνετε τα χέρια ίσια επάνω
όριζόντια κι' ύστερα τα ξανα-
-φέρνετε στη θέση τους. Κάνετε
αυτή την άσκηση στην αρχή
3-4 φορές αυξάνοντας τις

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πολλές από σας νομίζουν
ότι ή ανδρική μόδα δεν αλ-
-λάζει και θα βρίσκουν ίσως
λίως έχομε άδικο να άσχο-
-λούμεθα με αυτήν. Έμεις ό-
-μως ζέρουμε καλά πως ή αν-
-δρική μόδα έχει και αυτή τα
μυστικά της που δεν πρέπει
να τα άγνωσούμε και μάλιστα
πρέπει να προχωρήσωμε λι-
γότερο.

Η ζώνη αυτή διατηρεί το σώμα
κομψό και εύλύγιστο.

γάνκι πιο πέρα φθάνοντας
στα εσώφρουχα, γιατί και αυ-
-τά έχουν μερικές λεπτομέ-
-ρειες που δεν πρέπει να μας
είναι άγνωστες.

Και εν πρώτοις οι ρούπες
δεν γίνονται πια τόσο μακρυ-
-ές σαν άλλοτε, στυρώνουν
άρεκα και κλείνουν χωρίς
κουμπι άλλα μόνον με το δέ-
-σιμο της ζώνης. Για υφάσμα
χρησιμοποιήσωμε ένα λεπτό
μολτόν ριγέ με πέτα και μα-
νικέτια βελούδινα.

Οι ζακέτες του σπιτιού γί-
-νονται από κοινόρ μάλλινο
υφάσμα σε σκούρο χρώμα. Τα
πέτα μεγάλα και στρουγγυ-
-λαιο, άφηνεται με ένα σερπύ-
-λο χρώμα σκουρότερο. Οι μεγά-
-λες τσέπες είναι άπαραίτητες

κάθε μέρα όσπου να
θάβατε στις 12.

2) Στέκεσθε όρθή
μπροστά σ' ένα έπιπλο
και άκουμπάτε πάνω σ'
αυτό με τα δυο σας χέ-
-ρια ρίχνοντας όλο το
βάρος του σώματος
σας μπροστά. Έπειτα
άπομακρύνετε τον κορ-
-μό σας από το έπιπλο
τεντώνοντας τα χέρια.
Επαναλαμβάνετε την
άσκηση 3-4 φορές συ-
-ζανώντας τις επίσης
κάθε μέρα όσπου να
θάβατε στις 12.

Αυτά όλα θα σας κά-
-μουν να διορθώσετε
ώραιο στήθος και να
είσθε πάντοτε γερά.

Η αισθητική των ποδιών

Όλες σας βέβαια
ζέρετε πόσο μεγάλο
ρόλο παίζει στην όμορ-
-φη εμφάνιση μιας γυ-
-ναίκας το ώραίο και
κομψό βράδιον και ό-
μως πολύ συχνά πα-

ραμελείτε τα πόδια σας κι' αυ-
-τό έμπραξεί άμέσως το βρά-
-διον σας, το κάνει βαρύ κι' έ-
-σως την ίδια σας κάνει δυσκι-
-νητή. Έκτος από την άσχημη
εμφάνιση που παρουσιάζετε αν
δεν έχετε ελεύθερο βράδιον,
αυτά σας προσβάει και ηλικία.
Να ένας από τους λόγους για
τους όποιους θαυμάζωμε την
Παριζιάνα, γιατί έχει ένα περ-
-πάσμα ανάλαφρο που της δι-
-νει την έξαιρετική εκείνη χαρί-
-στη την κάνει να ξεχωρίζη μέ-
-σα σε όλες. Και ζέρετε πως
το επιτυγχάνει αυτό; Δεν πα-
-ραμελείτε ποτέ τα πόδια της. Θα
σας δώσω μερικές συμβουλές
που αν τις ακολουθήσετε δεν
θα έχετε ποτέ πονημένα πόδια
όποτε θα περπατάτε ελεύθερα
κι' ανάλαφρα.

Μετά το καθημερινό πλύσιμο
που θα συνοδεύεται από καιρό
σε καιρό από έλαφρο τρίψιμο
με έλαφρόπετρα στη φτέρνα
και κάτω από το πέλμα, θα
ακουπίζετε καλά τα πόδια σας.
Και αν μέν έχετε λιπαρή επί-
-δερμίδα προτού βάλετε τις
κάλτσες σας θα τα ποδύρατε
με τάλκ. Αν πάλιν ή επίδερ-
-μίδα σας είναι ξηρή τότε τρί-
-ψετε τα πόδια σας με λιγη δα-
-ζελίνη. Τα σκουπίζετε ύστερα
άποτε να μη λερώνετε τις κάλ-
-τσες σας.

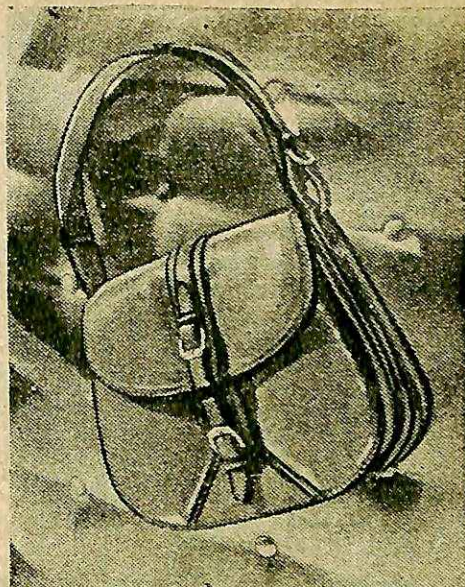
Τα νύχια σας θα τα περιποιή-
-σθε μια φορά την εβδομάδα
και για την περιποίησή αυτή
φροντίστε να έχετε τα κατάλ-
-ληλα εργαλεία: Λίμα και ψαλ-
-λιδάκι που να κόβη καλά. Το
σχήμα που θα δίνετε στα νύ-
-χια σας να είναι ημικυκλικό και
να άποφεύγετε κάθε είδους
γωνία που μπορεί να μπη μέ-
-σα στο κρέας σας. Μετά το ψαλ-
-λίδισμα έρχεται το λκιόρισμα
που στρουγγυλεύει το σχήμα
και συντηρώντας προστάττει τις
κάλτσες σας.

Ακολουθώντας χρησιμοποιώντας
ζεστό σαπουνάδα, όπως για τα
χέρια σας όταν κάνετε μανι-
-κιούρ, κατεβάστε με ένα κοκ-
-κάλινα κατά προτίμηση έσφα-
-λείο, τα πετσάκια. Έπειτα
τους βάζετε λιγη νεύλιν ροζέ
και αν θέλετε θερνικνύνετε τα
νύχια σ' έναν μόνο άπολο.

Τέλος όταν κυρίζετε από πε-
-ρίπατο ή έκόρυφο καμείτε ένα
ποδόλουτρο όχι πολύ ζεστό.
Το ποδόλουτρο είναι ευεργε-
-τικό για τα πόδια και δεν πρέ-
-πει να το παραλείπετε.

Οι συμβουλές αυτές όφωρουν
όχι μόνον τις γυναίκες άλλα
και τους άνδρες. Πρωτίστως ό-
-μως τους αντιπροσώπους του
ώραίου φύλου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η πρακτική αυτή τσάντα από
κόκκινο μποξ είναι μια πορίσιμη
«νούθωτέ» που σημειώνει μεγάλη
έπιτυχία.

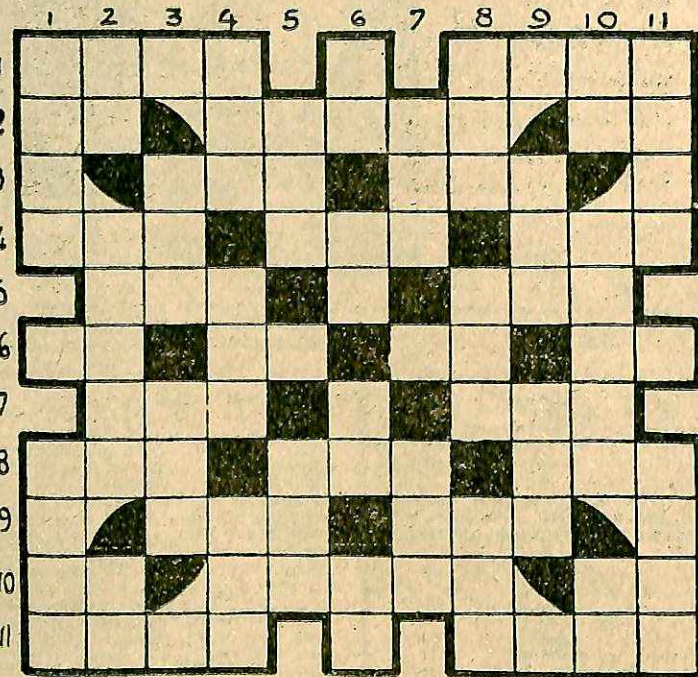
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σκακρέλεζο

Αντί να τοποθετήσετε ένα μόνο γράμμα μέσα στο κάθε τετραγώνιο, θα βάσετε μια ό-λόκληρη συλλαβή. Κατά τα άλλα το σκακρέλεζο είναι τελείως όμοιο με τα συνήθισμένα.

Οριζοντίως

1) Το άγαπημένο λουλούδι

αυτών διεξήχθησαν οι μεγαλύτερες μάχες του Ρωσοφινλανδικού πολέμου.
2) Πόλις της Λιθουανίας που ανήκε προ του Α' Παγκοσμίου πολέμου στην Α. Γερμανία. Τόπος συγκέντρωσης κηπουρικών προϊόντων. — Είδος ψαριού.
3) Παρατηρώ κάτι με προσοχή (δημ. —). — Είδος καπνιστών ψαριών του γένους κεφαλός.
4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

παρελθόν. — Άνταρσις, γου-ζούρι (αράβικη).
8) Το χταπόδι έχει οκτώ (έν-νικός). — Βούλαροι της περι-οχής της Ροδόπης που δηλώ-νουν πως προτιμούν να ζουν ύ-πο ελληνική διακυβέρνηση (ένικός). — Εύχη: Είθε.
9) Έτσι θα τοποθετήσετε τη λέξη αυτή πάνω στο σταυρό-λεζο (δημ. —). — Περιήμιος αμερικανική λουτρόπολις.
10) Έπαναλαμβάνω α-ποτελεί παιχνίδι που όλοι κρα-τούσαν στο χέρι πριν από με-ρικά χρόνια. — Στην κατηγο-ρία αυτή ανήκουν ο καφές, το κακάο, το ρούκι και τα μπαχα-ρικά. — Κι' αυτό άκουη το ελληνικότατο προϊόν μας έλει-ψε κατά την κατοχή.
11) Έξαιρετικά δυσάρεστη κατάσταση. — Ταβέρνα.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

1) Το άγαπημένο λουλούδι

4) Δεν έχουν καμιά ισχύ.

Κυδέλεζο
Συμπληρώστε τις λέξεις του παρακάτω κυδέλεζου, έτσι ώ-στε να διαβάζονται οι ίδιες σε κάθε οριζόντια γραμμή και στην αντίστοιχη κατακόρυφη στήλη.
1 2 3 4
1 * * * *
2 * * * *
3 * * * *
4 * * * *

Οριζοντίως και

καθέτως

1) Το τίσιμο ενός λογα-λείου ή όπλου.

2) Θεός της άρχαιας Έλλά-δος.

3) Από κει αγοράζουν οι οή-τορες.

4) Ακριβοπλήρωσε ένα πιά-το φακή.

Αριθμητικό παιχνίδι

Μπορείτε να γράψετε 4 φο-ρές στην σειρά τον ίδιο μονό-αριθμό, έτσι ώστε το άθροισμα να είναι 13:

Οι δύο αριθμοί

Δυό αριθμοί, όταν προστε-θούν, δίνουν άθροισμα 60, όταν πολλαπλασιασθούν δίνουν γινώ-μενο 675, κι' όταν διαιεσθ ό μεγάλτερος με το μικρότερο δίνουν πηλίκον 3. Ποιοί είναι αυ-τοί οι αριθμοί;

Μονοκονδυλίο

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

Μπορείτε να φτιάξετε το κα-τωτέρω σχήμα με μία μονόκον-δυλίο;

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ αυτοκτονούν

Τί απέδειξε μία σχετική έρευνα

Ένα σοβαρό πρόβλημα ά-πασχολεί τους Γάλλους ψυχιά-τρος: η αύξηση των αυτοκτο-νιών. που παρατηρείται στη Γαλλία απ' το 1940. Κι' οι έ-πιστήμονες προσπαθούν να κα-θορίσουν τους λόγους αυτού του φαινομένου και ν' ανακαλύ-ψουν τα αντίδοτα.

Ός τα τελευταία χρόνια, κρατούσε το θλιβερό ρεκόρ των αυτοκτονιών η Μεγ. Βρετανία. Τώρα όμως φαίνεται ότι η Γαλ-λία την έχει προσπεράσει. Η κατάσταση αυτή άοσιζε με την ήττα του 1940 και χειρο-τέρευσε με την κατοχή. Ο διά-σχυος χειρουργός Τιερόν ντε Μαρτέλ, γιγας του συγγραφέος Ζυπ, σκωτώθηκε την ημέρα της εισόδου των Γερμανών στο Πα-ρίσι. Ο περίφημος κοιτικός Στέφαν Τσβάιχ αυτοκτόνησε στο εξωτερικό, όταν έμαθε ότι άοισαν τις ομαδικές εκτοπί-σεις απ' το Παρίσι. Κατά τις συλλήψεις, πολλοί Γάλλοι, ι-δίως δε γυναίκες, προτίμησαν να πέσουν απ' το παράθυρο και να σκοτωθούν, παρά να θοούν φοκικό θάνατο στο Άουσβιτς ή στο Ράβενσμπρουκ. Άλλα και μετά την απελευθέρωση αυ-τοκτόνησαν πολλοί πρώην αλ-μάλωτοι, είτε γιατί βόηκαν κα-τεστραμμένη την οικογενειακή τους όστία, είτε γιατί η ήθική κατάπτωσης δεν τους είχε αφέ-σει πια δύναμεις, για ν' άντε-πεξέλθουν στις δυσκολίες της σημερινής όπονης.

Οι κοινωνιολόγοι μελέτησαν το φαινόμενο κι' έβγαλαν περι-εργότατα συμπεράσματα. Δια-πίστωσαν πρώτον ότι οι αυτο-κτονίες είνε αναλογικές περισ-σότερες στις πιο μορφωμένες τάξεις. Έπίσης ότι αυξάνουν το Μάιο και Ιούνιο και λιγο-στεύουν σημαντικά το χειμώνα — μ' άλλα λόγια είνε πιο πολ-λές, όταν οι ήμερες έχουν με-γαλύτερη διάρκεια.

Άλλες στατιστικές άποδει-κνύουν ότι οι περισσότερες αυ-τοκτονίες συμβαίνουν τις ήμε-ρες, που οι άνθρωποι διαπραγ-ματεύονται υποθέσεις: τη Δευ-τέρα και το Σάββατο για τους άντρες, την Κυριακή (ήμερα των «γυναϊκών υποθέσεων») για τις γυναίκες. Ενώικότερες για την αυτοκτονία είνε οι τε-λευταίες πρωινές ώρες.

Άποδείχθηκε άκόμη άναμφι-σβήτητα ότι η οικογένεια προ-σφύλασσε απ' την αυτοκτονία. Πραγματικά, ο αριθμός των αυ-τοκτονιών ελαττώνεται, όσο αυ-ξάνουν τα παιδιά — κατόπιν ό-μως αυξάνει και πάλι για οι-κονέμεις με περισσότερα από 5 παιδιά.

Τώρα βρίσκεται στη Γερμα

Θαμίνι Ζουγκανί

Περιπετειώδης αισθηματικό μυθιστόρημα κατά διασκευήν του έγκλειστου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου.

6ον «Τα μελέτησα όλα, φιλοσοφία, δίκαιο, Ιστορία. Έως και μέσ' στών ανθρώπων τις καρδιές, κατέβηκα σ' αυτές γης τα έγκρατα, φέρεται στα μυαλά μου από τα σύννεφα... Πού με ώδηγησε αυτή η πλατειά μελέτη; Στην αμφοβία και στην απογοήτευση... Δεν έχω πια, είν' αλήθεια, ούτε αυταπάτη, ούτε Ι-δανικό, δεν φοβάμαι ούτε το Θεό ούτε το Σατανά! Μα πληρώσα δλ' αυτά τα προ-νόμια μ' όλες τις χαρές της ζωής!...»

«Απ' τα πρώτα λόγια γνώρισα τη φωνή του κόμπους 'Ορατίου. Μαντεύει κανείς εύκολα τι περίεργη εντύπωση, μού κάνουν αυτά τα λόγια του Φάουστ απ' το στόμα εκείνου που τραγουδούσε. 'Αλλά, τότε η εντύ-πωση μου ήταν και γενική. Μία στιγμή βαθιάς σιωπής διαδέχτηκε την τελευταία νότα, που πέταξε παραπνοή. 'Υστερα ένθουσιαστικά χειροκροτήματα πλημμυρί-σαν τις σάλλες. Τόλμησα τότε να κυττά-ζω τον κόμπους για όλους ίσως ή φυσιογνω-μιά του ήταν ήσυχη κι απαθή, μα για μένα, αυτή η ελαφριά σύσπασι των χειλιών του έδειχνε καθαρά την αναστάτωση του. 'Η κυρία Μ... τον πλησίασε για να τον συγχωρή με τη σειρά της ο κόμπος 'Ορά-τιος, με το χαμόγελο του ανθρώπου του κόσμου την ευχαρίστησε, και έρε για ποιά ζητήματα μύσας — μπορεί για την τουα-λέττα της οικοδόποινας — όταν στιγμήα ή ματιά του κόμπους 'Ορατίου σταμάτησε πάνω μου. Τα μάτια μου συναντήθηκαν με τα δικά του σ' έναν αστραπιαίο δια-φωτισμό. Λιγάκι ακόμα και θα φώναζα! 'Ο κόμπος μάντεψε χωρίς άλλο την αναστάτωση μου, γιατί παρέσυρε την κόμπους Μ... σ' ένα διπλό σαλόνι, κι' εξαφανίστηκε μαζί της. 'Εκείνη τη στιγμή η όρχηστρα άρχισε έναν καινούριο χορό. 'Ο πρώτος που βρισκόταν γραμμένος στο κανέ μου ήθελε καντά μου, πήρα άφορημένη το χέρι του, κι' άφησα να μ' οδηγήσει στη θέσι που ήθελε. Χόρεψα έναν, δυο, τρεις χορούς, και στο διάστημα αυτό κατέφερα να ήρε-μύσω λιγάκι. 'Υστερα έγινε καινούρια παύση.

«'Η κυρία Μ... προχώρησε προς το μέ-ρος μου. Ερχόταν να με παρακαλέσει να πάω μέρος στο ντυμέτο της πρώτης πρό-δης, γιατί ένοιωθα τον εαυτό μου άνοιχτο ν' αρθρώσει νότα, με την τσαχαλί και την αναστάτωση που μ' είχε κυριέψει. 'Η υπέ-ρα μου άκουσε τη συζήτηση, και, με τη μητρική της περφόρμα, ενώθηκε με την κόμπους για να με πείσει. Φοβήθηκα πώς, αν άνοιγόμουν, η υπέρα μου μπορεί να ύ-ποπτευότανε κάτι. Είχα άλλωστε τόσο συ-χνά τραγουδήσει αυτό το ντυμέτο, που δεν μπορούσα να Ισχυριστώ πως δεν το ήξερα. Δέχτηκα. 'Η κόμπους Μ... με πήρε από το χέρι και μ' ώδηγησε στο πιάνο, όπου

κάθισε. Βοισκόμουν πίσω απ' το κάθισμά της, όρθια, με τα μάτια μου χαμηλωμένα, χωρίς να τολμήσω να κυττάω γύρω μου, από φόβο μη συναντήσω πάλι αυτό το βλέμμα που μ' ακολουθούσε παντού. 'Ε-νας νέος ήρθε και κάθισε απ' την άλλη με-ριά της κόμπους. 'Ερριξα μία ευγενή μα-τιά στον άνθρωπο που θα τραγουδούσε μαζί μου κι' ένοιωσα ένα ρίγος σ' όλο μου το σώμα: 'Ήταν ο κόμπος 'Οράτιος, που θα τραγουδούσε το μέρος του Δόν Ζουάν!...

«Καταλαβαίνεις ποιά ήταν η ταραχή μου... 'Οπωσδήποτε ήταν άρρα πια για να υποχωρήσω. 'Ολα τα μάτια ήταν καρω-μένα πάνω μου. 'Η κυρία Μ... έπαιξε την εισαγωγή. 'Ο κόμπος άρχισε. 'Ήτανε μία άλλη φωνή, ήταν ένας άλλος άνθρωπος που τραγουδούσε!... Τόσο, που νόμιζα πως είχα άπατηθή, και τόν κυττώσα καταπλη-κτη, τόσο που μού φαινότανε παράξενο αυτός ο ίδιος άνθρωπος που μ' είχε κάνει να ριγίσουμε πριν με τη μελωδία του Σούπερτ νάχη την Ικανότητα να λυγί-τώρα με χάρη τη φωνή του σε μελωδίες φί-νες κι' άδρες. Γι' αυτό απ' την πρώτη φρά-ση του ένα κολακευτικό μουρμουρίσμα αν-τήχησε σ' όλη τη σάλλα. Είν' αλήθεια πώς, όταν άρχισα κι' εγώ, είχα στη φωνή μου μία τέτοια έκφρασι φόβου, που συγκρατη-μένα χειροκροτήματα άκούστηκαν. 'Υστερα έγινε μία βαθειά σιωπή για να μ' άκού-σουνε. Δεν υπήρξε να σου περιγράψω πό-σος έρωτας, ήτανε κλεισμένος μέσ' στη φωνή του κόμπους όταν τραγουδούσε: «'Ε-λα διαλεχτή μου...», και πόσες υπαγέ-σεις έβασε όταν μουρμουρίζει: «'Εγώ θ' α-λάξω την τύχη σου!...». 'Ολ' αυτά έφαρ-μοζόντουσαν τόσο καλά στην περίπτωσί μου, που νόμιζα πως θα λιγοθυμούσα. Αυ-τή τη στιγμή, ένοιωσα πως ο κόμπος είχε ζυγώσει στο μέρος μου και το χέρι του ά-κουμπησε στο χέρι μου.

«'Ενοιωσα την άνδρα του να καίδεύη τα μαλλιά μου, τη φλόγα της πνοής του να τρέχει πάνω στους ώμους μου... 'Ενα ρίγος με συνετάραξε, άφησα μία κραυγή και λιποθύμησα...

«'Η υπέρα μου ώρμησε προς το μέρος μου. Σ' το διάστημα αυτό όμως, η κόμπους μ' είχε δεχθή στην άγκαλιά της. 'Η λιγο-θυμία μου αποδόθηκε στη ζέση. Με μετα-φάνεσε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο. Με βάλ-ανε ν' ανασταύω Άλτα, μού άνοιξαν ένα παράθυρο, μού ρίξαν λίγες σταγόνες νερό στο πρόσωπο και συνηθισ. 'Η κυρία Μ... έπεμει να εναγωνιστώ στο χορό, μ' άρη-θηκα ν' όση δύναμι μούχε μείνει. Δεν θέ-λησα ν' άκούσω τίποτα. 'Η υπέρα μου, ανήσυχη κι' ή ίδια, συμφώνησε τώρα με τη γνώμη μου, φώναξαν έν' άμάξι, και γυ-ρίσαμε σπίτι μας.

«'Αποσύρθηκα άμέσως στην κάμαρά μου. Βγάζοντας το γάντι μου, είδα να πέφτη ένα χαρτί που κάποιος το είχε βάλει σ' αυ-τό την ώρα της λιγοθυμίας μου. Το μάζε-ψα και διάβασα τα λόγια αυτά, γραμμένα Β'αστικά με μολύδι: «Μ' αγαπάς!... Σ' εύχαριστώ... Σ' εύχαριστώ...»

«Πέσα μ' άφριχτή νύχτα, γεμάτη δά-κρυα και λυγμούς. Δεν ξέρετε σεις οι άν-τρες ποιές άγωνίες μπορεί να συγκλονίσει-νε την ψυχή μιας νέας που δεν έχει φύγει στιγμή απ' τα μάτια της υπέρας της, και που ή καρδιά της, ολοκάθαρη και διαφανή σαν πάγος...

«Σ' όρκίζομαι πως ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πως δεν τρελλάθηκα κείνη τη νύχτα... Νόμιζα πως ήμουν χαμένη! Μουρμουρίζα χαμηλόφωνα με άπόγνωση: «Τόν αγαπώ!... Τόν αγαπώ!...» Κι' αυ-τό μ' έναν τρόπο τόσο βαθύ που και σήμε-ρα ακόμα δεν ξέρω αν δεν ήμουν τότε κάτω από ένα αίσθημα έντελώς αντίθετο απ' τον έρωτα...

«Την άλλη μέρα το πρωί την ώρα που κα-θόμαστε στο τραπέζι μ' άφανε δυο κα-τες του κόμπους 'Ορατίου ντε Μπενεδά. Είχε στείλει να μάθω νέα για την ύγεια μου και να ρωτήσθ αν ή άδιαθεσία μου είχε περάσει. Αυτό το διάδημα, μ' όλο που ή-τανε πολύ πρωινό, φάνηκε στη υπέρα μου σα μία άπλη έκδήλωσι ευγενείας: 'Ο κό-μπος τραγουδούσε μαζί μου, όταν λιγοθύ-μησα κι' αυτή ή σύμπτωσι δικαιολογούσε τη βία του να μάθω νέα για μένα. Τότε ό-μως ή υπέρα μου είδε πόσο φαινόμουν κουρασμένη κι' άρωστη. Πρώτα ανήσυχη-σε. Μ' την καθυσύναξα διαδεχόμενοντες την πώς δεν ένοιωθα κανέναν πόνο και πώς ό άέρας κι' ή ήσυχία της έσοχής θα με συ-νεφάνε, αν συμφωνούσε να γυρίσωμε. 'Η υπέρα μου δεν είχε παρά μία θέλησι: τη δική μου. Διάταξε να ζεψουνε τ' άλογα στ' άμάξι και κατά τις δυο φύγαμε.

«Δραπέτευα γεμάτη πανικό απ' το Πα-ρίσι, το ίδιο όπως, τέσσερες μέρες πριν, δραπέτευα απ' την έσοχή. Γιατί, βλέποντας τις κάρτες του κόμπους, συλλογίστηκα πως μόλις έφτανε ή ώρα, θα έρχόταν ο ίδιος να λητήση νέα μου. Και ήθελα να τον άποφύ-γω, να με χάσει, να μην τον ξαναδώ!... 'Υστερ' από την Ιδέα πούχε σχηματίσει για μένα, ύστερ' από το γράμμα που μού-χε γράψει, νόμιζα πως θα πέθαινα από ντροπή αν βρισκόμουν ξανά μπροστά του... 'Ολες αυτές οι σκέψεις κάνανε να κο-κινίζω τα μάγουλά μου. Βρισκόμαστε στις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου, δηλαδή στην πιο γλυκιά στιγμή του χρόνου. 'Ε-χει λίγη άνοιξη μέσα του το φθινόπωρο. Το θέαμα του τοπίου, κι' ο θόρυβος του δά-σους είχαν άρχισει ν' άπασχολούνε το μυα-λό μου, όταν, ξαφνικά, σ' ένα στρίψιμο του δρόμου, διακρίνα μπροστά μου έναν κα-βαλλάρι. 'Αν και βρισκόταν ακόμα σε με-γάλη άπόσταση, άρπαξα άμέσως το χέρι της υπέρας μου με την πρόθεσι να γυρίσω στο Παρίσι — γιατί είχα αναγνωρίσει τον κόμπους... Σταμάτησα όμως. Τί πρόσκι-θαύρισκα γι' αυτή την καινούργια ιδιοτρο-πία μου!

«'Ο καβαλλάρις προχώρουσε όχι πολύ γρήγορα, μα σταθερά. Σε λίγο τον στή-σαμε. 'Ήτανε πραγματικά ο κόμπος. «Μόλις μ' άναγνώρισε, μ' άπλησίασε και ζήτησε συγγνώμη που μ' άειχε ανη-συχήσει τόσο πρωί. 'Ομως, επειδή σκό-πευε να φύγη την ίδια μέρα για την έσο-χή του κ. ντε Λισιέν, όπου θα περνούσε λί-γες μέρες, δεν είχε θελήσει ν' άφιση το Πα-ρίσι χωρίς να μάθω πως ήμουν. 'Αν ή ώρα ήτανε κατάλληλη, θα μ' άειχε έπισκεφθ ή ίδιος. Μουρμουρίσα λίγα λόγια, κι' ή υπέ-ρα μου ευχαρίστησε.

«Κι' έμεις γυρίζουμε στην έσοχή, του είπα, για το υπόλοιπο της σαζόν.

«Τότε, επιτρέψτε μου να σ' ά συνοδέ-ψω ως τον πύργο... πρότεινε ο κόμπος.

«'Η υπέρα μου συμφώνησε χαμογελών-τας. Το πρώτο ήταν έντελώς άπλό: Το στί-πι μας στην έσοχή βρισκόταν μόλις τρεις λεύγες πηδ κοντά απ' το σπίτι του κ. ντε Λισιέν, κι' ο ίδιος δρόμος ώδηγούσε και στα δυο.

«'Ο κόμπος λοιπόν εξακολούθησε να καλ-πάει στο πλευρό μας για τις πέντε λεύγες που μ' άφανε να κινούμε. 'Η γρηγορά-δα των άλόγων, ή δυσκολία να βρισκεται πάντα στην πόρτα του άμαξιού μ' άφανε να μην ανταλλάξουμε παρά πολύ λίγα λό-για. Μόλις στάσαμε στον πύργο μας, ο κό-μπος πήδησε κάτω από τ' άλογό του, βοή-θησε τη υπέρα μου να κατεβή κι' ύστερ' άπρόσεξε το χέρι του και σε μένα. Δεν μπο-ρούσα να τ' άρνηθώ. Τούδωσα το χέρι μου πούτρεμε. Το πήρε κι' ένοιωσα πως άφινε στη φούχτα μου ένα μπαλιέτο. Πριν προ-φτάσω να κάνω την παραμικρή κίνησι, ό κόμπος είχε γυρίσει στη υπέρα μου και τη χαιρετούσε. 'Υστερα έσανέθηκε στο άλογο και, παίρνοντας το δρόμο για τον πύργο ντε Λισιέν, εξαφανίστηκε στην άκρη του δρόμου.

«Είχα μείνει άκίνητη στην ίδια θέσι. Τα δάχτυλά μου σφίγγανε το μπαλιέτο, που δεν είχα τολμήσει ν' άφισω να πέση, μα που ήμουν όπωσδήποτε άποφασισμένη να μη διακόσω. 'Η υπέρα μου με φώναζε και την άκολουθούσα. Τί να έκανα το μπαλιέ-το!... Δεν είχα παρά να το κάω. 'Αν τόσκιζα, μπορεί να βρισκανε τα κομματά-κια του. Τόκρυμα λοιπόν στη ζώνη μου.

«Κανένα μαυρίδιο δεν συγκρίνεται με το δικό μου, όσπου να μείνω στην κάμαρά μου μόνη μου... Αυτό το μπαλιέτο μ' άφαιγε. 'Αν μπορούσα την ώρα που το πή-ρα θα τόσκιζα, θα τόκαινα. 'Όταν έμεινα μόνη μου όμως δεν είχα πια το θάρρος... 'Εδίωξα την καμαριέρα μου λέγοντας της πως θα γδυνόμουν μόνη. 'Υστερα, έκατσα στο κρεβάτι μου, έμεινα έτσι μία ώρα, ά-κίνητη και με τα μάτια μου στυλωμένα στο κενό, με το μπαλιέτο τσαλακωμένο μέσ' στο κλεισμένο χέρι μου...

«'Επί τέλους, τ' άνοιξα και διάβασα: «Μ' αγαπάς, Παυλίνα, γιατί μ' άποφεύ-γεις. Χτές άφισες το χορό όπου βρισκό-μουν, σήμερα την πόλι που βρισκόμαι... 'Ολα όμως είν' άνώφελα. 'Υπάρχουνε πρό-σπα που μπορεί να μη συναντήθουνε πο-τέ. Μόλις όμως συναντήθουν, δεν ύπάρχει τρόπος να χωρίσουμε πια.

«Δεν είμαι ένας άντρας σαν όλους: Στην ήλικία που γλεντώ, της ενοιασίας, της χαράς, ύπνερα πολύ, σκέφτηκα πολύ, άνα-στέναια πολύ. Είμαι είκοσιόχτώ χρόνων. Είσα ή πρώτη γυναίκα που άγάπησα — γιατί σ' αγαπώ, Παυλίνα.

«Χάρις σ' έσένα, κι' αν ο Θεός δεν κουρε-λίσει αυτή την τελευταία έλπίδα της ζω-ής μου, θα ξεχάσω το έπαλθόν μου και θα έλπισω στο μέλλον.

«'Εώρα, όλα τάπαιε, Παυλίνα! δεν σου λέω τίποτα που δεν τόχεις νοιώσει, δεν τό-χεις μαντέψει. Είμαστε νέοι και οι δυο μας, πλούσιοι, έλεύθεροι. Μπορώ να σου άφιε-ρωθώ, μπορείς να μού άνήκη. Μιά λέξι απ' το στόμα σου, κι' άπειθύνομαι στη μη-τέρα σου, κι' ένωίζομαστε για πάντα. 'Αν ή συμπεριφορά μου, όπως κι' ή ψυχή μου, βρισκεται έξω απ' τις συνήθειες του κό-μπος, συγχωρέσε μου ό,τι παράξενο έχω, και δέξου με όπως είμαι. Θα με κάνης κα-λύτερο.

«'Όπου π' άς θα σε άκολουθήσω σαν σκιά σου, όπως έκανα ως τώρα. Τίποτα δεν με άνει στον ένα τόπο ή στον άλλο. Να σ' άκολουθώ θα γίνη από δω κι' έμπρός ο μοναδικός σκοπός μου. Έχασα πολλά χρό-νια και ριψοκίνδυνησα έκατό φορές τη ζωή μου, για να πετύχω έν άποτέλεσμα που δεν μού ύπποχότανε την ίδια εύτυχία...

«'Αντίο, Παυλίνα! Δεν σ' άπειλώ, σε Ικετεύω. Σ' αγαπώ, μ' αγαπάς. Αυτήσουν τον εαυτό σου και μένα...»

«'Οφτανε δύσκολο να σου περιγράψω τί προκάλεσε μέσα μου το γράμμα αυτό μό-λις το διάβασα. Μού φάνηκε πως ήμουν στην έξουσία ενός εφιαλτικού όνειρου, που προκάλεϊ τον πανικό και την έπιταχτική δι-άθεσι για φυγή. 'Ενας άντρας είχε περά-σει απ' τη ζωή μου, αυτό ήταν όλο. Είπε, ζήτημα, αν είχα ανταλλάξει με τον άνθρο-πο αυτό ένα βλέμμα ή μία κοούντα. Με τί δικαιώμα σφιχτόδε τη μοίρα μου με τη δική του, πως μού μιλούσε σαν άνέστη, ενώ έγώ δεν τόχθα δώσει το δικαίωμα του φίλου; Αυτών τον άνθρωπο μπορούσα ά-ντίο να μην τον ξαναδώ, να μην του ξανα-μιλήσω, να μην τον ξέρω. Μα όχι, δεν μπο-ρούσα τίποτα... 'Ήμουν γυναίκα... Τόν αγαπούσα!

«Το γράμμα του όμως, έπρεπε να το κάω πριν απ' όλα. Δεν θα τολμούσα να πώ τίποτα στη υπέρα μου. Ζύγωσα το χαρτί στο κερί, και σε λίγο δεν έμεινε πα-ρά λίγη στάχτη... 'Υστερα γδύθηκα βί-αστικά, χώθηκα γρήγορα — γρήγορα στο κρεβάτι μου κι' έσβυσα τα φώτα για να κρυφτώ απ' τον ίδιο τον εαυτό μου και να γυρέσω κατασούγιο μέσ' στο βαθύ σκοτάδι.

της νύχτας. 'Αλλοίμονο! Μ' όλο το σκοτάδι, μ' όλο πούκλεισα σφιχτά τα μάτια μου με τα χέρια μου, τα ξαναόσα όλα! Αυτή ή μοιραία έπιστολή ήτανε γραμμένη με φλο-γερά γράμματα στους τοίχους της κάμα-ράς μου...

«'Επί τέλους, τα ξημερώματα, κατάφερα να κοιμηθώ τσακισμένη απ' την κόυρασι. 'Όταν ξύπνησα, ήταν άρρα. 'Η καμαριέ-ρα μου μού έειπε πως ή κυρία ντε Λισιέν κι' ή κόρη της βρισκόντουσαν στον πύργο. Τότε μούθε μία ξαφνική Ιδέα: 'Επρεπε να τ' άφισα στην κυρία ντε Λισιέν. Πάντο-τε ήτανε τόσο καλή με μένα. Στο σπίτι της είχα πρωτοσυναντήσει τον κόμπους 'Οράτιο. 'Ο κόμπος ήταν φίλος του γιου της. 'Η-ταν ή πιο καλή σύμβουλος για ένα μουσικό σαν το δικό μου. 'Ο Θεός μού την έστει-λε... 'Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε, κι' ή κυρία ντε Λισιέν φάνηκε. Σηκώθηκα άμέσως όρθιό στο κρεβάτι μου και της έ-δωσα τα χέρια κλαίγοντας με λυγμούς. 'Ήθελε κι' έκατσε κοντά μου.

«'Ελα, παιδί μου... έειπε σε μία στιγμή, κυττάοντάς με κατάματα. Για να δούμε, τί έχεις!...

«'Ω! Είμαι πολύ δυστυχισμένη! άπάν-τησα.

«Οι δυστυχίες της ήλικίας σου, παι-δί μου, είνε σαν τις άνοιξιάτικες ύπνες, περνάνε γρήγορα κι' άφίνουνε πηδ έξαστε-ρο τον ούρανό!...

«'Ω! 'Αν ξέρατε...

«Τα ξέρω όλα... μού έειπε ή κυρία ντε Λισιέν.

«Ποιός σ' άς τα έειπε;

«Αυτός.

«Σ' άς έειπε πως τον αγαπώ;

«Μού έειπε πως έχει αυτή την έλπί-δα... Μήπως άπατάται!...

«Δεν ξέρω ούτε γώ ή ίδια... Δεν ήξερα την άγάπη παρά απ' τα λόγια των άλλων. Πώς θέλετε να κυττάω καθαρά μέσ' στην καρδιά μου, και μέσα στο χάος που νοιώθω ν' άναλύσω το αίσθημα που το προ-καλεί;

«'Ελα, έλα... Βλέπω ότι ο 'Οράτιος διαβάει καλύτερα από σένα στην καρδιά σου...

«'Αρχισα να κλαίω.

«Καλά, συνέχισε ή κυρία ντε Λισιέν, σ' όλ' αυτά δεν βλέπω καμιά αίτια για δάκρυα... 'Ετσι νομίζω τουλάχιστον... 'Ελα, άς συζητήσουμε λογικά. 'Ο κόμπος 'Οράτιος είνε νέος, ώραιος, πλούσιος κι' όλ' αυτά δικαιολογούν άπόλυτα το αϊ-σθημά σου. 'Ο κόμπος είν' έπίσης έλεύθε-ρος, και είσαι δεκαοχτώ χρόνων, θ' άφαι εύκαιροστη απ' όλες τις άπόψεις ή δική σας.

«'Α! κυρία!...

«Καλά, αν μην ξαναμιλήσουμε γι' αυτό. 'Εμαθα ότι ήθελε να μ' άφισω... Ξα-νακατέβαινω στην κυρία ντε Μειγιέν και σου στέλω τη Λουκία.

«Σ' άς παρακαλώ όμως ούτε λέξι...

«'Αντίο, κυρία!...

«'Επρόκειτο να σου περιγράψω τί προκάλεσε μέσα μου το γράμμα αυτό μό-λις το διάβασα. Μού φάνηκε πως ήμουν στην έξουσία ενός εφιαλτικού όνειρου, που προκάλεϊ τον πανικό και την έπιταχτική δι-άθεσι για φυγή. 'Ενας άντρας είχε περά-σει απ' τη ζωή μου, αυτό ήταν όλο. Είπε, ζήτημα, αν είχα ανταλλάξει με τον άνθρο-πο αυτό ένα βλέμμα ή μία κοούντα. Με τί δικαιώμα σφιχτόδε τη μοίρα μου με τη δική του, πως μού μιλούσε σαν άνέστη, ενώ έγώ δεν τόχθα δώσει το δικαίωμα του φίλου; Αυτών τον άνθρωπο μπορούσα ά-ντίο να μην τον ξαναδώ, να μην του ξανα-μιλήσω, να μην τον ξέρω. Μα όχι, δεν μπο-ρούσα τίποτα... 'Ήμουν γυναίκα... Τόν αγαπούσα!

«Το γράμμα του όμως, έπρεπε να το κάω πριν απ' όλα. Δεν θα τολμούσα να πώ τίποτα στη υπέρα μου. Ζύγωσα το χαρτί στο κερί, και σε λίγο δεν έμεινε πα-ρά λίγη στάχτη... 'Υστερα γδύθηκα βί-αστικά, χώθηκα γρήγορα — γρήγορα στο κρεβάτι μου κι' έσβυσα τα φώτα για να κρυφτώ απ' τον ίδιο τον εαυτό μου και να γυρέσω κατασούγιο μέσ' στο βαθύ σκοτάδι.

της νύχτας. 'Αλλοίμονο! Μ' όλο το σκοτάδι, μ' όλο πούκλεισα σφιχτά τα μάτια μου με τα χέρια μου, τα ξαναόσα όλα! Αυτή ή μοιραία έπιστολή ήτανε γραμμένη με φλο-γερά γράμματα στους τοίχους της κάμα-ράς μου...

«'Επί τέλους, τα ξημερώματα, κατάφερα να κοιμηθώ τσακισμένη απ' την κόυρασι. 'Όταν ξύπνησα, ήταν άρρα. 'Η καμαριέ-ρα μου μού έειπε πως ή κυρία ντε Λισιέν κι' ή κόρη της βρισκόντουσαν στον πύργο. Τότε μούθε μία ξαφνική Ιδέα: 'Επρεπε να τ' άφισα στην κυρία ντε Λισιέν. Πάντο-τε ήτανε τόσο καλή με μένα. Στο σπίτι της είχα πρωτοσυναντήσει τον κόμπους 'Οράτιο. 'Ο κόμπος ήταν φίλος του γιου της. 'Η-ταν ή πιο καλή σύμβουλος για ένα μουσικό σαν το δικό μου. 'Ο Θεός μού την έστει-λε... 'Εκείνη τη στιγμή, ή πόρτα άνοιξε, κι' ή κυρία ντε Λισιέν φάνηκε. Σηκώθηκα άμέσως όρθιό στο κρεβάτι μου και της έ-δωσα τα χέρια κλαίγοντας με λυγμούς. 'Ήθελε κι' έκατσε κοντά μου.

«'Ελα, παιδί μου... έειπε σε μία στιγμή, κυττάοντάς με κατάματα. Για να δούμε, τί έχεις!...

«'Ω! Είμαι πολύ δυστυχισμένη! άπάν-τησα.

«Οι δυστυχίες της ήλικίας σου, παι-δί μου, είνε σαν τις άνοιξιάτικες ύπνες, περνάνε γρήγορα κι' άφίνουνε πηδ έξαστε-ρο τον ούρανό!...

«'Ω! 'Αν ξέρατε...

«Τα ξέρω όλα... μού έειπε ή κυρία ντε Λισιέν.

«Ποιός σ' άς τα έειπε;

«Αυτός.

«Σ' άς έειπε πως τον αγαπώ;

«Μού έειπε πως έχει αυτή την έλπί-δα... Μήπως άπατάται!...

«Δεν ξέρω ούτε γώ ή ίδια... Δεν ήξερα την άγάπη παρά απ' τα λόγια των άλλων. Πώς θέλετε να κυττάω καθαρά μέσ' στην καρδιά μου, και μέσα στο χάος που νοιώθω ν' άναλύσω το αίσθημα που το προ-καλεί;

«'Ελα, έλα... Βλέπω ότι ο 'Οράτιος διαβάει καλύτερα από σένα στην καρδιά σου...

«'Αρχισα να κλαίω.

«Καλά, συνέχισε ή κυρία ντε Λισιέν, σ' όλ' αυτά δεν βλέπω καμιά αίτια για δάκρυα... 'Ετσι νομίζω τουλάχιστον... 'Ελα, άς συζητήσουμε λογικά. 'Ο κόμπος 'Οράτιος είνε νέος, ώραιος, πλούσιος κι' όλ' αυτά δικαιολογούν άπόλυτα το αϊ-σθημά σου. 'Ο κόμπος είν' έπίσης έλεύθε-ρος, και είσαι δεκαοχτώ χρόνων, θ' άφαι εύκαιροστη απ' όλες τις άπόψεις ή δική σας.

«'Α! κυρία!...

«Καλά, αν μην ξαναμιλήσουμε γι' αυτό. 'Εμαθα ότι ήθελε να μ' άφισω... Ξα-νακατέβαινω στην κυρία ντε Μειγιέν και σου στέλω τη Λουκία.

«Σ' άς παρακαλώ όμως ούτε λέξι...

«'Αντίο, κυρία!...

«'Επρόκειτο να σου περιγράψω τί προκάλεσε μέσα μου το γράμμα αυτό μό-λις το διάβασα. Μού φάνηκε πως ήμουν στην έξουσία ενός εφιαλτικού όνειρου, που προκάλεϊ τον πανικό και την έπιταχτική δι-άθεσι για φυγή. 'Ενας άντρας είχε περά-σει απ' τη ζωή μου, αυτό ήταν όλο. Είπε, ζήτημα, αν είχα ανταλλάξει με τον άνθρο-πο αυτό ένα βλέμμα ή μία κοούντα. Με τί δικαιώμα σφιχτόδε τη μοίρα μου με τη δική του, πως μού μιλούσε σαν άνέστη, ενώ έγώ δεν τόχθα δώσει το δικαίωμα του φίλου; Αυτών τον άνθρωπο μπορούσα ά-ντίο να μην τον ξαναδώ, να μην του ξανα-μιλήσω, να μην τον ξέρω. Μα όχι, δεν μπο-ρούσα τίποτα... 'Ήμουν γυναίκα... Τόν αγαπούσα!

«Το γράμμα του όμως, έπρεπε να το κάω πριν απ' όλα. Δεν θα τολμούσα να πώ τίποτα στη υπέρα μου. Ζύγωσα το χαρτί στο κερί, και σε λίγο δεν έμεινε πα-ρά λίγη στάχτη... 'Υστερα γδύθηκα βί-αστικά, χώθηκα γρήγορα — γρήγορα στο κρεβάτι μου κι' έσβυσα τα φώτα για να κρυφτώ απ' τον ίδιο τον εαυτό μου και να γυρέσω κατασούγιο μέσ' στο βαθύ σκοτάδι.

«'Ησούχασε, ξέρω τί πρέπει να κάνω... 'Ορεβουάρ, αγαπητό μου παιδί, σκούπισε τα ώρρα σου ματάκια και φίλησε με...

» Ρίχτηκα στην άγκαλιά της. Πέντε λε-πτά άργότερα, ή Λουκία μπήκε στην κα-μαρά μου. Ντύθηκα και κατεβήκαμε.

» Βρήκα τη υπέρα μου σοδαρή, μα πιο τρυφερή από άλλοτε. Πολλές φορές στη διάρκεια του προγεύματος, με έκύ-ταζε μ' ένα αίσθημα ανήσυχης λύπης, και κάθε φορά ένοιωθα το αίμα να μού ανεβαί-νε στο πρόσωπο. Στις τέσσερις, ή κυρία ντε Λισιέν κι' ή κόρη της μ' άφισαν. 'Η υπέ-ρα μου έμεινε άπέναντί μου ή ίδια όπως πάντα. Ούτε μία λέξι πάνω στην έπίσκεψι της κυρίας ντε Λισιέν και στην άφορμή που την είχε προκαλέσει. Το βράδυ, ό-πως πάντα, πήγα πριν κοιμηθώ να φιλή-σω τη υπέρα μου. Πλησιάζοντας τα χεί-λη μου στο μάγουλό της, ένοιωσα τα δά-κρυά της να κυλάνε... Τότε, έπεσα γο-νατιστή μπροστά της κούδοντας το πρό-σωπό μου στο στήθος της, σ' ά να ζητώ-σα προστασία. Βλέποντας αυτή την κίνη-σί μου, μάντεψε την αίτια της, και ά-κουμπώντας τα δυο της χέρια στους ώμους μου και τραδώντας με προς το μέρος της, ψιθύρισε:

«Γίνε εύτυχισμένη, κόρη μου... Αυ-τό μόνο ζητά απ' το Θεό...

» Τη μεθεπόμενη, ή κυρία ντε Λισιέν ζή-τησε έπίσημα το χέρι μου απ' τη υπέρα μου για λογαριασμό του κόμπους 'Ορα-τίου.

«'Εξη βδομάδες άργότερα, ήμουν κόμπους ντε Μπελεβάλ.

«'Ο γάμος μας έγινε στον πύργο ντε Λισιέν, τις πρώτες μέρες του Νοεμβρίου. 'Υστερα γυρίσαμε στο Παρίσι στην άκρη της χειμερινής σαζόν.

» Καθόμαστε στο μέγαρό μας όλοι μα-ζί. 'Η υπέρα μου μού παρεχώρησε είκο-σιπέντε χιλιάδες λίβρες εισόδημα για προί-κα. 'Ο κόμπος δήλωσε πως είχε σχεδόν όλ-λα τόσα. Μένανε δεκαπέντε χιλιάδες στη υπέρα μου. Το σπίτι μας λοιπόν βρέθηκε, αν όχι ανάμεσα στα πλούσια σπίτια, του-λάχιστον όμως στα εύκατάστατα σπίτια του προαστίου του 'Αγίου Γερμανού.

» 'Ο 'Οράτιος μού παρουσίασε δυο φί-λους του, που με παρακάλεσε να τους δε-χτώ σαν άδελφούς μου. 'Εδώ κι' έξη χρό-νια ήτανε δεμένοι μεταξύ τους μ' ένα τό-σο έγκάρδιο αίσθημα, που όλοι είχανε συνηθίσει να τους φωνάζουν άχώριστους. 'Ε-νας τέταρτος, που τον νοσταλγούσανε, έ-θε μέρα και που γι' αυτόν μιλούσαν αδιά-κοπα, είχε σκοταδί τον περσινόμο 'Οχτώ-δοη στα Πυρηνάια ενώ κυνηγούσε κοντά στον πύργο του. Δεν μού επιτρέπεται να άποκόλνω τα όνοματά των δυο αυτών άν-θρώπων, και στο τέλος της διηγήσεώς μου θα καταλάβεις γιατί. Μα, επειδή θάμαι ά-ναγκασμένη, να τους άναφέρω συχνά, θα τους όνομάσω τον ένα 'Ερρίκο και τον άλ-λο Μάξ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

—Λοιπόν, γυναίκούλα μου, θ' άργήσω λίγο γιατί έχω πολλή δουλειά στο γραφείο!...

γυδομείο καθυστέρησε για δ-
λόκληρη ώρα τη μέρα αυτή.

Ο Πιέρ Μορμούν ανήκει στη
διανομή των επιστολών, τοκο-
τας με το ποδήλατο σαν αστα-
πη. Έχει κάνει 4 χιλιόμετρα.
Κι' ο δρόμος για το σπίτι της
Νινέττας είναι ανηφορικός.

— Θα προστάσω άραγε: ά-
ναρωτιέται κάθε τόσο ο Πιέρ.

Οι πέτες είναι τόσο υγρές
που του τρυπών το ένα λάστι-
χο. Άτυχία! Πώς θα κατέβη
στο γυμνάσιο; Και να ήταν μό-
ναχο αυτό; Ο ταχυδρομικός
του σάκος είναι πολύ βαρύς.
Έχει ένα σωρό γράμματα. Από
αυτά, δεκά είναι για το Μουμπρε-
γιέ, όπου μένει η Νινέττα.

— Ούτε τα μεσάνυχτα δεν
θα ξεπερνάω! συλλογίζεται
ο Πιέρ Μορμούν. Ποιος ξέρει
σε τι γκάζια θα φτάσω στην α-
γαπημένη μου...

Τη στιγμή εκείνη κάθεται να
ξεκουραστή κι' ανοίγει το σάκ-
κο του... Διαβάει τις διευ-
θυσεις: Μία επιστολή για τη
δασποιίδα Ντυμάς, μία γερον-
τοκόρη. Μπά! Δεν περιμένει
καμιά σφαγή είδησι. Το δεύ-
τερο είναι για τον υπάκαλη
Μονταλ. Μπορεί να το λά-
βη και μεθαύριο... Δεν θα γα-
θί ο κόσμος! Το τρίτο, είναι
για τον Κοκτί, το γραμματέα
του συμβολαιογράφου. Ο χα-
ρακτήρας είναι γυναικείος! Ο
είναι από τη φιλενάδα του. Μη-
πως του δίνει κανένα ραντεβού;

Ο Πιέρ Μορμούν διατάζει. Είναι
σωστό να μη δώση το γράμμα
στον γραμματέα; Είναι σωστό
πράγμα ένα ερωτικό ραντεβού!
Το ξέρει από τον εαυτό του.
Τέλος αφού διάβασε μερικά
διευθύνσεις παίρνει το στυλό
του και σημειώνει πίσω από
κάθε φάκελλο: «Ανεχώρησε χω-
ρίς ν' αφήση διευθύνσεις». Σε
μια άλλη αλληλίστα γράφει: Δεν
ανευρέθη.

«Τι να κάνω; σκέπτεται: ο
Πιέρ. Πρέπει να διορθωθούν έ-
τσι τα πράγματα για να προ-
φτάσω στο ραντεβού της Νι-
νέττας». Κι' έτσι μοίρασε δυο-
τοία γράμματα. Έπειτα γύρι-
σε στο Μπουμπρανιέ κι' έδωσε
και εκεί τρία-τέσσερα. Έπί τέ-
λους! Είχε προφτάσει...

Το γκαράζ ήταν κλειστό. Ο
Πιέρ Μορμούν χτύπησε την πόρ-
τα. Και να για εκπλήξις! Του
ανοίγει ο άντρας της Νινέττας.
— Μπά! Έκανε. Ποιος άνε-
μος, καλέ μου φίλε, σ' έφερε
ως εδώ; Έμπα μένα να σε κε-
ράσουμε κάτι. Νινέττα! Νινέτ-
τα! Ο Πιέρ!...

Ο μηχανικός κατέβηκε στο
υπόγειο για να φέρη κοσμή.

Η Νινέττα υπαινόχεται γρή-
γορα μέσα στην ταπεινότητα
που βρισκόταν ο Πιέρ. Βοήκε
την ευκαιρία να του εξηγήση:

— Την πάθαμε, αγαπημένε
μου Πιέρ!... Περιμένε το ά-
πνευμα τον εξαδέλφο του, τον
Κυπριανό με το αυτοκίνητο του
να τον πάρη. Και όμως είναι
περίεργο! Χθές του έγραψε
υποστά μου. Σήμερα λοιπόν
θα έπρεπε να είχε λάβει το
γράμμα... Δεν μπορώ να κα-
ταλάβω τί συνέβη. Μήπως πα-
ράπεσε το γράμμα του άνδρος
μου για τον Κυπριανό; Μπο-
ρείς να μου εξηγήσεις; γιατί
δεν έλαβε το γράμμα;

Ο Πιέρ Μορμούν γλίστρησε
κι' έτοιξε τα δόντια του από

λύσσα.

Πώς να εξηγήσει στη Νινέ-
τα ότι αυτός δεν είχε δώσει το
γράμμα στον Κυπριανό; Πώς
να της πη πως ήταν κι' αυτό
ένα από τα γράμματα στα ό-
ποια είχε σημειώσει με το στυ-
λό του: «Δεν ανευρέθη»;

Το ραντεβού του Πιέρ πήγε
γαμένο. Το χειρότερο όμως απ'
όλα ήταν ένα γράμμα που έ-
λαβε τρεις μέρες κατόπιν ο
Πιέρ. Το γράμμα αυτό περιείχε
την απόλυση του γιατί παραε-
λούσε την υπηρεσία του!

Τ. ΜΠΕΡΝΑΡ

Ο πατέρας του ναύλου

Πώς βρήκε την πλαστική
ουσία ο Ουάλλας

Κάρτερ

Οι κάλτσες ναύλων έχουν
ξετρελλανει το γυναικόκοσμο
όλης της υφής. Όσοι ο-
λες σχεδόν οι γυναίκες που
τις φορούν, δεν ξέρουν σε
ποιόν τις χρωστούν.

Ο εφευρέτης του ναύλου,
της αξιοθαύμαστης αυτής πλα-
στικής ουσίας, λέγεται Ουάλ-
λας Κάρτερ. Είναι Αμερικα-
νός χημικός, νέος και πανύ-
ψηλος (2 μέτρα περίπου). Μοιά-
ζει, πολύ με τον Γκάρι Κου-
περ. Και συζητάει τόσο τη
ρεκλάμα, ώστε έχει απαγορευ-
σει στις εφημερίδες να δημο-
σιεύσουν τη φωτογραφία του.

Είναι ευτυχισμένος σύζυγος
και πατέρας 7 γερών παιδιών.
Κατάγεται από οικογένεια ε-
πιστημόνων. Ένας πρόγονός
του, που έφτασε απ' την Ιρ-
λανδία στην Αμερική στις α-
ρχές του 19ου αιώνα, ασχολεί-
το με την αλχημεία και προ-
σπαθούσε να φτιάχνη χρυσάφι.

Πιο πρακτικός απ' αυτόν, ο
Ουάλλας αναζητούσε μία πλα-
στική ουσία τελειότερη απ' το
«σελλουλόιντ» και το βακελίτ.
Έπειτα από μακρές έρευνες
στα χημικά εργαστήρια του έρ-
γοστασίου Ντυπών ντε Νεμούρ,
κατάφερε να ενώση οξυγόνο,
υδρογόνο, άνθρακα και αζώ-
τον, στις κατάλληλες αναλο-
γίες, και να δημιουργήση το
ναύλον. Το καινούριο αυτό
προϊόν γεννήθηκε ένα χρόνο
πριν από τον Πρώτο Παγκό-
σμιό Πόλεμο, το 1913. Και δεν δυο-
κλήθηκε να εκπονήση κάθε αλ-
λη πλαστική ουσία.

Έχει προσόντα πολυτίμα.
Αντέχει στη θερμότητα, είναι
10 φορές μαλακότερο από κα-
θε άλλο, τεντώνεται κατά 15%
χωρίς να παραμορφωθεί, στε-
γνώνει πιο γρήγορα από κάθε
γνωστό ύφασμα. Δεν αντέχει
όμως στα μεταλλικά νερά. Αν
τυχόν δοκιμάση κανείς να το
πλύνη π.χ. με νερό του Βισού,
θα το δει να διαλύεται, να κά-
νεται, χωρίς ν' αφήση ίχνος.

Για να κατασκευασθώ το
ναύλον, χρειάζονται μεγάλες,
πολύπλοκες και πολυεξόδες τε-
χνικές εγκαταστάσεις. Γι' αυτό
ένα ζευγάρι κάλτσες ναύλου
κοστίζουν 10 δολάρια.

Μια παράξενη αγγελία

Κάποιος Ντούγκ Μάρ Λάτσι,
στην Αμερική, είχε τη μεγάλη
φιλοδοξία να ενοικήσθ' ένα
δραφμιστικό παρκορζιό. Παν-
τού όμως του απαντούσαν: «Δυ-
στυχώς, δεν έχουμε πείρα». Τέ-
λος, απελπισμένος απ' τις ά-
καρπες προσπάθειές του, δημο-
σίευσε σε μία εφημερίδα την έ-
ξης αγγελία:

«Ζητείται προϊστάμενος με
κόρη της παντρείας. Μοναδική
ευκαιρία, για να λύση το πρό-
βλημα του γάμου της κόρης
του και συγχρόως να βρη ένα
δραφμιστικό διαφμιστικό παρ-
κορζιό για την επιτήρησή του.
Αν δεν μείνη ικανοποιημένος,
θα μπορέ να πάρη πίσω τη
θεί και την κόρη του!»

ΑΝΟΙΞΕ Η ΓΗ καί τούς κατάπιε!..

Παράδοξες εξαφανίσεις στην Αγγλία

Έγραψαμε σ' ένα περασμένο φύλλο για την καταπληκτική
αυτοί των εξαφανίσεων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αλλά
δεν είναι λιγότερες εκείνες που συμβαίνουν στην Αγγλία.
Η Σκωτλαντ Γουόρδ είχε υπολογίσει ότι μόνο κατά το 1939
είχαν εξαφανισθ 4500 νέες ηλικίας κάτω των 21 έτους και
12000 έγγαμοι άνδρες. Σήμερα οι αριθμοί αυτοί έχουν τρι-
πλασιασθ περίπου.

Μία από τις πιο περίεργες εξαφανίσεις αυτού του είδους
ήταν ενός Σκωτσέζου ευπατρίδου, του σερ Τόμας Τζόνσον.
Είχαν εξαφανισθ μυστηριωδώς από το 1918, χωρίς να δώση
από τότε σημεία ζωής. Τρία χρόνια αργότερα, το 1921, π-
θανε ο αδελφός του που είχε τον τίτλο του λόρδου και ή-
ταν κάτοχος μιας πολύ μεγάλης περιουσίας.

Κληρονόμος του τίτλου και της περιουσίας γίνονταν ο
σερ Τόμας.

Έγιναν τότε επίμονες έρευνες για την ανεύρεσή του,
αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Στο τέλος, ανέλαβε την υπόθεσι ένας ιδιωτικός ντέτε-
κτιβ, που, έπειτα από προσπάθειες 22 χρόνων, κατόρθωσε
το 1943 ν' ανακαλύψη τον εξαφανισθέντα στην πολιτεία Α.
λαμπά της Αμερικής. Ο σερ Τόμας ζούσε σαν αλήτης
σε μία τρώγλη και η κατάστασις του ήταν αξιοθρήνητη. Ως
τόσο, αντί να ευχαριστήση, φάνηκε πολύ στενοχωρημένος,
όταν διεπιστώθη η πραγματική του τύχη. Και το περίε-
ρο είναι ότι γνώριζε το θάνατο του αδελφού του, αλλά δεν
είχε ενδιαφερθ ούτε για τον τίτλο του λόρδου, ούτε για
τη σημαντική περιουσία που κληρονόμισε.

Όλοι περιμέναν ότι θα ξαναγύριζε τώρα στην Αγγλία.
Κι' ο ίδιος φαινόταν πρόθυμος γι' αυτό. Αλλά, την ημέρα
που έπρόκειτο να φύγη, εξαφανίσθηκε και πάλι και οι έ-
ρευνες συνεχίζονται πάντα για την ανεύρεσή του.

Μία άλλη παρομοία συγκινητική περίπτωση ήταν ενός
Αγγλου κορσέως, του Χένρυ Πάιν. Ήταν ιστορικός συζυ-
γος και καλός οικογενειάρχης. Το μόνο του πάθος ήταν το
ποδόσφαιρο. Όταν δεν είχε δουλειά έτρεχε στα γήπεδα,
όπου γίνονταν συναντήσεις ομάδων.

Ενα απόγευμα του 1943, φίλησε με τρυφερότητα τη σύ-
ζυγό του και έφυγε λέγοντας:

— Πάω να κάνω ένα μικρό περίπατο.
«Αλλ' από τότε δεν εμφανίσθηκε πιά. Η γυναίκα του
κατέφυγε έπειτα από καιρό στην αστυνομία. Το μόνο που
ήξερε να πη είναι ότι ο άνδρας της υπέφερε από κίρρους
και ότι αυτό τον είχε κάνει νευρικό.

Πέρασαν τρία χρόνια.
Πριν από μερικούς μήνες, ένα συνεργείο εργατών άρχιζε
να κατεδαφίση ένα μεγάλο σπίτι, που ήταν μισοερειπωμένο
από την εποχή των γερμανικών βομβαρδισμών και άκα-
τοίκτη.

Σε μία στιγμή, οι εργάτες αυτοί αντίκρισαν ένα φοίκα-
λέο θέαμα: Από ένα δοκάρη κρεμόταν ένας σκελετός, που
θάπρεπε ν' ανήκε σε κάποιον άνθρωπο που είχαν αποχρη-
σθή από καιρό και που οι σάρκες του είχαν απορροφήθ!

Στον καρπό του αριστερού του χεριού ήταν τυλιγμένο
μπαγγό ένα χαρτονάκι, που περιείχε τα εξής:

«Έχω την καλύτερη γυναίκα του κόσμου, αλλά είμαι έ-
νας αποτυχημένος. Τα πόδια μου με κάνουν να υποφέρω
πολύ. Δεν μπορώ να ζήσω περισσότερο... Χένρυ Πάιν.»

Μία άλλη πρόσφατη εξαφάνισι ήταν του Στάνλεϋ Μπρά-
ουν, οικονομικού εμπειρογνώμονος της κυβέρνησεως της Βιρ-
μανίας. Είχαν έλθει τον περασμένο Αύγουστο στο Λονδίνο,
φέρνοντας ένα οικονομικό σχέδιο μεγάλης σημασίας.

Και, ζαφνικά, ένα πρωί, ενώ τον περιμέναν στο αγγλι-
κό υπουργείο του Εμπορίου, εξαφανίσθηκε.
Στην αρχή η αστυνομία υπέθεσε ότι τον είχαν δολοφονή-
σει για να του κλέψουν το περίφημο σχέδιο. Αλλ' όταν έ-
τρεξαν στο ξενοδοχείο του, βρήκαν άθικτες τις αποσκευές
του, όπως και το σχέδιο.

Τι είχε άποινει ο Μπράουν; Μυστήριο. Έπειτα από με-
ρικές ημέρες κυκλοφόρησε μία φήμη πως τον είχαν ιδθ σε
μία μακρινή συνοικία, μαζί με μία όμορφη νέα. Αλλ' η φή-
μη αυτή δεν εξακρίβωθηκε.

Μυστήριο καλύπτει επίσης την εξαφάνισι του Ζαπλούτου
ουλλέκτου έργων τέχνης Έρρικου Μπάρ.

Κατά τις αρχές του 1946, είχε πάει στην Κίνα, για να
έπισκεψθ τον στρατάρχη Τσάγκ Κάι Σέκ, που συνδεόταν
μαζί του με μία παλιά και πολύ στενή φιλία.

Ο Μπάρ έφυγε από τη Σαγκάη το Μάρτιο του 1946 με το
ατμόπλοιο «Αστρον της Σαγκάης». Θα πήγαινε στη Φωριόδα,
για να κάμη τους γάμους του με μία ωραιότατη αμερικα-
νίδα γκερλ που την αγάπησε από καιρό. Οι θαλίτσες του
ήταν γεμάτες από πολύτιμα έργα τέχνης, θησαυρούς, κομ-
ψοτεχνήματα κτλ.

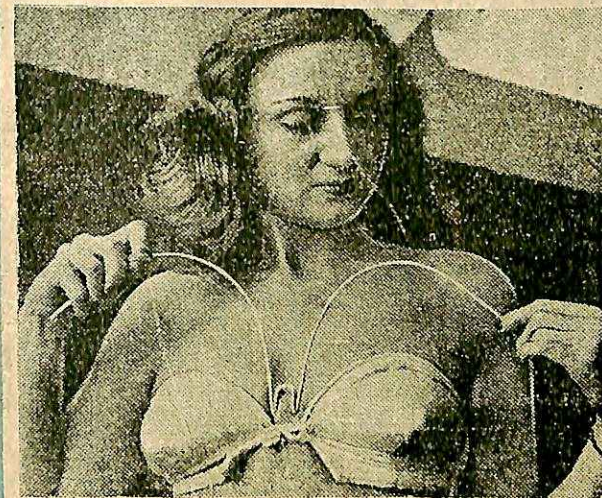
Ο Μπάρ έφαγε ένα βράδυ στο ρεστωράν του ατμόπλοιου
και έπειτα αποσύρθηκε στην καμπίνα του.

Από εκείνη τη στιγμή εξαφανίσθηκε. Τι άποινει; Μυστή-
ριον. Οι θησαυροί του ήταν άθικτοι, έτσι που η υπόθεσις
δολοφονίας με ελατήριο τη ληστεία αποκλείεται εντελώς.

Ο «πρύτανης» τέλος, των Αγγλων αννοομένων είναι ο
βουλευτής Βίκτωρ Γκράυζον. Ένα βράδυ του 1920, μπηκε
σ' ένα μπαρ στο (Στράντ), παρήγγειλε ένα ούισκυ και βγήκε
λέγοντας πως θα ξαναγύριζε «σε μία στιγμή». Αλλ' από
τότε έχουν περάσει 26 χρόνια.

Γύρω από τον Γκράυζον έχουν σχηματισθ ένα σωρό
θρύλοι. Και κάθε τόσο εμφανίζονται άνθρωποι που βεβαιώ-
νουν ότι τον είδαν, άλλοι με περιβολή τζέντλεμαν, άλλοι σαν
αλήτη, άλλοι σαν ανδρακώδη. Άλλοι σαν σωφέρ κτλ. Το
πιο άνωτερο ωστόσο είναι ότι ούτε πέρασε, ούτε έπεσε θύμα
εγκλήματος. Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να πη που βρι-
σκειται.

Μοντέρνα σουτιέν

Αυτό το εύλυγιστο σύρμα, που σχηματίζει δυο τόξα
περνιέται ανάμεσα στη διπλή ραφή του σουτιέν.

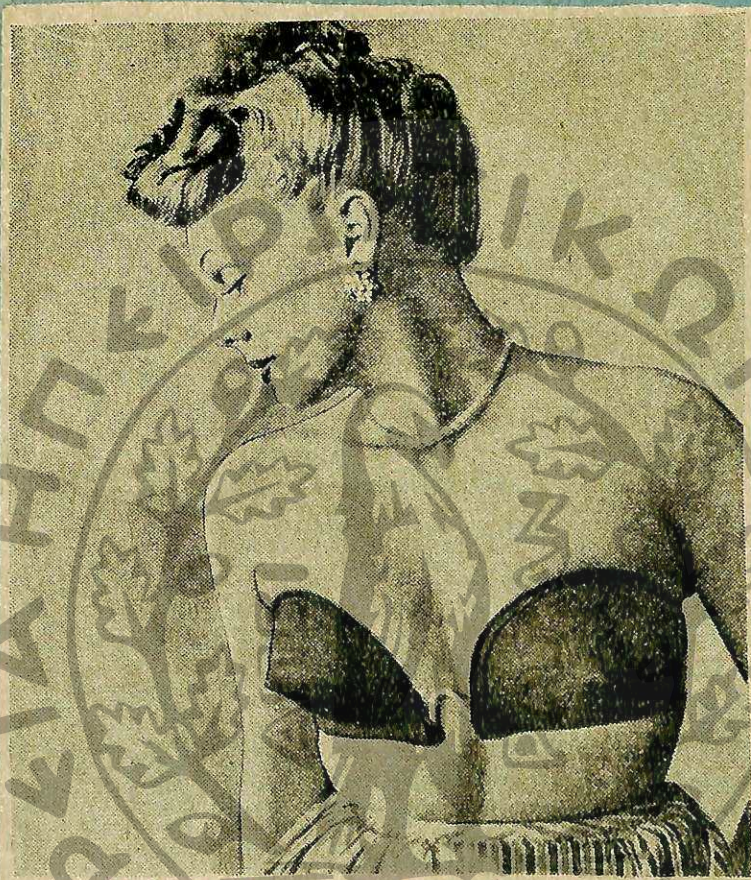
Ο Αμερικανός Τζακ Γκλίκ, που επενόησε αυτά τα
σουτιέν, παίρνει τα μέτρα του στήθους μιας πε-
λάτισσας του.

Επίσης, στο Ινστιτούτο Καλλονής που εργάζεται,
φροντίζει μόνος του για την καλή εφαρμογή του
σουτιέν.

Αυτά τα μοντέρνα σουτιέν έχουν και τσιρόντες, για τα φορέματα
που είναι κλειστά από λαιμό. Το σύρμα τότε περνιέται στο κάτω
μέρος του ύφασματος.

Η μεγάλη όμω επιτυχία του νεωτερισμού αυτού, που έχει έν-
θουσιάζει τις Αμερικανίδες είναι ότι το σουτιέν με το σύρμα
καταργεί τελείως τις τσιρόντες. Επίσης δίνει ώρση πλαστικό-
τητα στο στήθος, μεγάλη άνεσι στην αναπνοή και θεωρείται ως
το πιο κατάλληλο και το πιο πρακτικό για τις εξώμες τουαλέτες.

Κατσια
ΚΡΑΓΙΟΝ

Η πειδ' ὡμορφη ἀγάπη

— "Ωστε, ρώτησε ἡ Ντίνα Μπλε-
κούρ, μιά κυρία πού ἀπὸ καιρὸ εἶ-
χε περάσει γι' αὐτὴ ἡ ἐποχὴ τοῦ
ἔρωτα, τὴ Ματίλδη Γκριάν, ὥστε δὲν
ἀγαπήθηκες ποτὲ στὴ ζωὴ σου ὅπως
ἐνδεύτηκες, μ' ἕναν ἔρωτα μεγάλο,
τυφλό, ἀποκλειστικό;

— Ναι, ἀπάντησε ἡ Ματίλδη.
Κάποιος μ' ἀγάπησε ἔτσι ὅπως λές,
κάποιος πολὺ νεώτερος ἀπὸ μένα.
Ἦσαν στὸ Παρίσι τὸ χειμῶνα πού
ἔγινε ἡ ἐκθεστὶ τοῦ ζωγράφου Φω-
ριέλ;

— Τοῦ ζωγράφου πού σοῦκανε
ὅταν ἦσαν νέα, ἕνα ὥρασι πορτραί-
το μὲ τὰ μάτια σου τόσο θλιμμέ-
να;...

— Ναι. Εἶχα δανείσει τὸ πορ-
τραῖτό μου αὐτὸ στὴν ἐκθεστὶ χωρὶς
τ' ὄνομά μου.

— Ἦταν ἕνα νεανικό μου πορ-
τραῖτο κι' ἐπειδὴ κάθε τι πού σοῦ
θυμίζει τὰ νεῖατα πού ἔχουν περά-
σει, εἶνε πάντα μελαγχολικό, ἀπέφυ-
γα καὶ πᾶσα στὴν ἐκθεστὶ. Ὡστόσο,
ἕνα πρωί, καθὼς περνοῦσα ἀπ' ἔξω,
δὲν ξέρω τί μ' ἔκανε νὰ μῶ μὲσα.
Οἱ ἐπισκέπτες ἦσαν ἀραιοί. Σὲ μιά
ἀκὴν τῆς σάλλας δύο νέοι ἦσαν στα-
ματημένοι μπροστὰ στὸ πορτραῖτό
μου, τὸ κύτταξαν καὶ μιλοῦσαν γι'
αὐτό. Ἄπὸ περιέργεια πῆγα κοντὰ
τούς. «Εἶνε ζωῆς, σκέφθηκαν, καὶ
συζητοῦν γιὰ τὸ ταλέντο τοῦ Φω-
ριέλ».

— Μὰ δὲν μιλοῦσαν γιὰ τὸ ζωγρά-
φο. Μιλοῦσαν γιὰ τὸ μοντέλλο τοῦ
ἔργου πού εἶχαν μπροστὰ τους. Καὶ
νὰ, τί ἔλεγε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο,
ἕνα λιγὸ καὶ ντελικάτο παλληκάρι,
εἴκοσι πέντε τὸ πολὺ χρονῶν, ὁπω-
σδήποτε, μὲ κατὰμναρα μαλλιά
καὶ μὲ κάτι γαλάζια μάτια ὁλοφύ-
τεινα πού πετοῦσαν φλόγες. «Εἶνε
λοιπὸν στὸ φίλο του, πού λιγότερο
ἐνθουσιώδης, τὸν ἀκούγε, κουνώντας
τὸ κεφάλι του;

— Σοῦ ξαναλέω ὅτι εἶμαι ἐρω-
τευμένος μ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο. Μιά
βδομάδα τώρα πού ἀνοίξε ἡ «Εκθεστὶ
αὐτὴ, ἐρχομαι καὶ κυττάζω τὸ γυναι-
κεῖο αὐτοῦ πορτραῖτο. Ὅταν ἐργάζο-
μαι στὴν καμαρά μου, ὅταν κουβεν-
τιάζω, ὅταν κάνω περὶπατο, τὸ μέ-
τωπο αὐτό, τὸ στόμα αὐτό, τὰ μά-
τια αὐτά, τὰ ἔχω πάντα μπροστὰ
μου. Ὡ, τὸ βλέμμα αὐτὸ πρὸ πάν-
των!... Τὶ τρυφερὸ πού θὰ ἦταν
ἡ γυναίκα πού εἶχε τὰ μάτια αὐτά,
τὴ ντελικάτη, τί γοητευτική!... Τί
~~~~~

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΤΕΣ

ἐκπαιδεύονται ἀποτελεσματικά
μὲ πρακτικὴ ἐξάσκηση μόνον στὸ
ΚΕΝΤΡΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ

ΡΑΔΙΟ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
Καρύττη 7 - Τηλ. 23-212 & 23-213

Διευθυντής: ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχὴ μαθημάτων 1 Νοεμβρίου
Πληροφορίες κάθε μέρα 10-12

μεθυστικό θὰ ἦταν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ.
καὶ ν' ἀγαπηθῇ ἀπ' αὐτὴ!... Πο-
τέ δὲν θὰ ἔλεγε οὕτω μιά λέξη
πού θὰ μπορούσε νὰ πληγώσει τὴν
καρδιά τοῦ ἀγαπημένου της. Ὡ!
πόσο θ' ἀγάπησε!... Μὰ κι' ἐγὼ
πόσο θὰ τὴν ἀγαποῦσα!...

— Τὶ τρελλὸς πού εἶσαι! τοῦ
ἔλεγε ὁ φίλος του.

— Τὶ φρόνιμος ἀπεναντίας, ἄ-
φοῦ πιστεύω ὅτι ἕνα μόνον ἀληθινὸ
πράγμα ὑπάρχει στὸν κόσμον: νὰ
συναντήσῃ κανεὶς τὴ γυναίκα πού
πλάστηκε γι' αὐτὸν καὶ πού κι' αὐ-
τὸς πλάστηκε γι' αὐτή. Γιατὶ ὅ-
πως μιά γυναίκα πού τὴν ἀναζη-
τοῦμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ, ὅπως κι'
αὐτὴ μᾶς ἀναζητεῖ. Ἐκείνη προσπα-
θοῦμε ν' ἀγαπήσουμε, ἀγαπώντας
ὅλες τὶς ἄλλες, ὅπως κι' ἐκείνη ἐμᾶς
ψάχνει νὰ βρῇ σὲ ὅλους τοὺς ἄνδρες
πού τυχαίνει νὰ γνωρίσῃ. Τὶ φοίρη
δὴ μὲς νὰ συναντᾷ κανεὶς αὐτὴ τὴ γυ-
ναῖκα τόσο ἀνὰ πιά!...

— Ἄν κρίνῃ κανεὶς, εἶπε ὁ ἄλ-
λος, ἀπὸ τὰ ροῦχα πού φορεῖ, σί-
γουρα ὅταν ἡ γυναίκα αὐτὴ τὴν νέα
ἐμεῖς δὲν εἴχαμε ἀκόμη γεννηθῇ.

— Ἐχεῖς δικήν. Ἦρθα χθὲς μὲ
τὴ μηχανή μου καὶ φωτογράφησα τὸ
πορτραῖτο, μὰ ἡ φωτογραφία δὲν
βγήκε ὅπως τὴν ἤθελα.

— Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπ'
τὴν τσέπη του ἕνα φάκελλο καὶ τὰ-
δῆξε ἀπὸ μέσα αὐτὴ φωτογραφία.

— Βλέπεις, εἶπε, δὲν εἶνε σπου-
δαῖα, κι' ὅμως εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ
διατηρήσῃ μέσα μου χρονία ὀλόκλη-
ρα τὸν κεραυνόβλοτο ἔρωτα πού μοῦ
ἐνέπνευσε τὸ γυναικεῖο αὐτὸ δελτι-
κό πρόσωπο. Μὰ... εἶνε κάποιοι
πλάι μᾶς πού δὲν ἐπιδορίζονται νὰ
δῶ... Μὰς συγγωρεῖτε, κυρία!

— Καὶ τραβήχτηκε ἐμπρός ἀπ' τὸ
πορτραῖτο μου, παρασυρόμενος καὶ
τὸ φίλο του, χωρὶς νὰ υποπτεύεται
τὴν τραγωδίαν πού τὰ λόνια του εἶ-
χαν ἐκπνέσει μέσα στὴν ψυχὴ μου.
Γιατὶ, ὅσο κι' ἂν εἶχα γεράσει, ἡ
καρδιά μου ὅμως ἦταν ἀκόμη τρυ-
φερὴ καὶ θερμή.

— Τὰ λόγια τοῦ νέου μὲ εἶχαν ἀ-
ναστατώσει. Τὰ πόδια μου ἐτρεμαν.
Ἀναγκάστηκα νὰ στηριχθῶ στὸν τοί-
χο καὶ τότε ἕνας φύλακας παρεν-
γώντας τὴν κίνησή μου μὲ πᾶσαρε
καὶ μοῦ εἶπε: «Ἀπαγορεύεται τὸ
ἀγγίγμα τῶν εἰκόνων, κυρία».

— Τὸ μικρὸ αὐτὸ καὶ γελοῖο περι-
στατικό εἶχε καὶ κάποιο πλεονέκτη-
μα. Μ' ἔκανε νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυ-
χραιμία μου.

— Οἱ δύο νέοι, εὐτυχῶς δὲν εἶχαν
τίποτα ἀντιληθῇ. Τραβώντας παρὰ
τὴν ἔξοδο, ἐξακολουθώντας νὰ μι-
λοῦν γιὰ μένα δίχως ἄλλο. Χωρὶς
νὰ καλοκαταλάβω τοὺς ἀκολουθήσα.

Μὰ δὲν ἀκούγα τὰ λόγια τους πιά.
Κατέβαιναν στὴ σκάλα. Εἶχαν φτά-
σει στὸν κήπο. Ἐνας ψυχρὸς ἀέρας
ἐξορῶν ὀλόγυρα μᾶς τὰ κίτρινα φύλ-
λα τῶν δέντρων. Ὡ, τί θλίψη πού
στάλαζε στὴν καρδιά μου τότε ἡ
πικρὴ αἰσθήσι τοῦ ὀθινοπώρου, τοῦ
καιροῦ πού περνᾷ, τῆς ζωῆς πού
φεύγει!... Ἐπεσε σ' ἕναν πάγκο
καὶ παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα
μου τοὺς δύο νέους ὡς πού κἀν-
θιαν. Ποῖος ἦταν ὁ νέος αὐτὸς πού
εἶχε πῆ γιὰ τὰ νεῖατά μου, γιὰ τὸ
φάντασμα τοῦ παρελθόντος μου, τὰ
τρυφερά λόγια πού εἶχα τόσο ἐπι-
θυμῆσαι ν' ἀκούσω; Δὲν θὰ τὸ μάθω
ποτέ! Οὐτε κι' αὐτὸς θὰ μάθῃ ποτέ
ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα πού ἀκούγε,
τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι, τὴν ἐρω-
τικὴ ἐξομολόγησι, τὴν τρελλή, τὴν
παράφορο πού ἔκανε στὸν ἴσκιό του
ἐαυτοῦ της!

— Εὐχόμαι νὰ μὴ συναντηθῶμε
ποτέ μὲ τὸ νέο αὐτό. Καὶ νὰ δια-
τηρήσῃ ἀπ' τὴν παλαιὰ Ματίλδη
Γκριάν τὴν ἐξορία αὐτὴ ἀνάμνησι,
ὅπως κι' αὐτὸς θὰ εἶνε γιὰ μένα ἡ
ἀνάμνησι τοῦ πιδ' ὡραίου ἔρωτα πού
ἐνέπνευσα...
ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Καπρίτσια τῆς τύχης

Ἡ περιέργη διαθήκη ἑνὸς μισανθρώπου

Τὰ καπρίτσια τῆς τύχης εἶνε ἀναρίθμητα! Καὶ
ἐνὰ τέτοιο καπρίτσιο ἦταν ἐκεῖνο πού ἔκαμε τε-
λευταία πλοῦσια κι' εὐτυχισμένη μιά φτωχὴ νέα ἀ-
πὸ τὴν Ἀλατρία, τὴ μικρὴ Εἰρήνη Βαίλ.

Ἡ ἱστορία της, πού μοιάζει σὰν παραμῦθι, εἶνε
ἀπὸ τὰς πρὶν περιέργες.

Ἡ Εἰρήνη, πού εἶχε χάσει καὶ τοὺς δύο γονεῖς
της κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου, ζοῦσε μαζί μὲ
δύο γρηές θείες της στὸ Στρασβουργό, ὅπου ἡ ζωὴ
της κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστη ἦταν.

Τέλος, μιά μερὰ, ἀποφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Πα-
ρίσι, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ εὕρισκε ἐκεῖ μιά ἐργα-
σία, πού θὰ της ἐπέτρεπε νὰ ζήσει ἀνεξάρτητη, μα-
κριὰ ἀπὸ τὴς δύο γρηές, πού γκρίνιαζαν ἀδιάκοπα.

Συγκέντρωσε, λοιπὸν, μερικὲς οἰκονομίες καὶ πᾶ-
ρε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἐκεῖ ἔμεινε σὲ μιά παλαιὰ οἰκογενειακὴ πανοσιὴ,
πού εἶχε τὴν περιέργη ὀνομασία «Ξενοδοχεῖον τοῦ
Φασιανού».

Αὐτὰ συνέβηκαν τὸν περασμένο Αὐγουστο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ κιόλας, ἡ Εἰρήνη ἄρχισε νὰ
τρέχη δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βρῇ ἐργασία.

Ἀλλὰ μ' ὅλο πού εἶχε μιά σχετικὴ μὀρφωσι καὶ
ἦταν πολὺ ὡμορφη, οἱ ἡμέρες περνοῦσαν ἡ μιά ἐ-
κείνη ἀπὸ τὴν ἄλλη, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Καὶ
τὸ χειρότερο ἦταν πῶς τὰ λίγα χρήματα πού εἶχε
κάντωνε νὰ τελειώσουν.

Μία ἀπὸ τὶς κυρίες πού ἔμεναν στὴν πανοσιὴν τὴν
ἐμπόλησε στὸ τέλος καὶ τῆς ἔδωκε μιά συστατικὴ
ἐπιτολὴ γιὰ τὸ διευθυντὴ μίας μεγάλης βιομηχανί-
κῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἡ Εἰρήνη ἔτρεξε ἐκεῖ τὸ ἄλλο πρωί. «Ἐνας κλῆ-
ν» τῆς εἶπε νὰ περιμένῃ.

Πάνω στὸ τραπέζι βρισκόταν διάφορες ἐφημερί-
δες καὶ ἡ νέα πῆρε μιά ἀπ' αὐτὲς καὶ ἄρχισε νὰ
τὴν διαβάσῃ.

Ἀλλὰ, ὡφηνικά, ἐνοιωσε μιά δυνατὴ ταραχή, τὰ
μάτια της ἔθαμψαν καὶ νόμισε πῶς θὰ λιποθύ-
μους. Εἶχε διαβάσει μιά καταπληκτικὴ εἰδησι μὲ
τὸν τίτλο:

«Παράδεξη διαθήκη μισανθρώπου».

Ἐπρόκειτο, πραγματικά, γιὰ μιά μοναδικὴ στὸ
εἶδος τῆς περιπτώσι.

Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, τὸ 1944, εἶχε πεθάνει σὲ
μιά μικρὴ ἐπαυλὶ, κοντὰ στὸ Σαιν-Κλου, ἕνας ἡ-
μικροπλοῦς κύριος, ὀνόματι Ἰουλιανὸς Σθάμπ, πού
ὄλοι τὸν ἤξεραν γιὰ μισάνθρωπο, γιατί δὲν συνα-
ναστρεφόταν κανένα οὐτε δεχόταν ἐπισκέψεις.

Μία γρηὴ ὑπερέβη πού τὸν ἐπεριόριζο, οὐτε
θαῖνε πῶς ὁ κύριος τῆς δὲν εἶχε συγγενεῖς, δὲν
φίλους καὶ πῶς ἀπὸ δώδεκα χρόνια κανεὶς δὲν
εἶχε διασκελίσῃ τὸ κατὰμῆλ τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, λοιπὸν, εἶχε ἀφήσει μιά
διαθήκη στὸ συμβολαιογράφου Ὀγκυστέν Γκωμπέρ,
πού ἀναζητοῦσε τῶρα ποῖον νομίζει: Ἐκείνον
πού εἶχε μείνει στὸ δωμάτιο 14 τοῦ «Ξενοδοχείου
τοῦ Φασιανού» τὴ νύχτα τῆς 29 Αὐγούστου 1946.

Ὁ Ἰουλιανὸς Σθάμπ ἀφῆκε σ' αὐτὸν ἡ μικρὴ ἐ-
περιουσία του, πού ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐ-
παυλὶ τοῦ Σαιν-Κλου καὶ ἀπὸ διαφόρους τίτλους,
συνολικῆς ἀξίας 9.917.300 φράγκων.

Ὁ πελάτης, λοιπὸν, πού εἶχε μείνει στὸ δωμά-
τιο 14 τοῦ «Ξενοδοχείου τοῦ Φασιανού» τὴ νύχτα
τῆς 29 Αὐγούστου 1946 δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν
Εἰρήνη Βαίλ.

Ἡ νέα, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάπληξή της,
ἔτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο, πῆρε μιά βεβαίωσι ὅτι εἶ-
μενε στὸ δωμάτιο 14 καὶ, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν
νομίμων διατυπώσεων, ἀναγνωρίσθηκε ὡς κληρο-
νόμος τοῦ Ἰουλιανὸς Σθάμπ.

Ἀλλὰ γιατί αὐτὸς ὁ μισάνθρωπος εἶχε διαθέσει
τὴν περιουσία του μ' ἕναν τρόπο τόσο παράξενο;
Ὅλες οἱ ἐρευνες πού ἐγίναν πρὸς αὐτὴ τὴν
κατεύθυνσι δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα.

Τὸ πιθανώτερο εἶνε πῶς ὁ Ἰουλιανὸς Σθάμπ εἶχε
μείνει ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ δωμάτιο 14 τοῦ
«Ξενοδοχείου τοῦ Φασιανού» καὶ ὅτι κάποιο σημά-
νικο γεγονός τῆς ζωῆς του συνδέονταν μὲ τὴν ἡ-
μερομηνία τῆς 29 Αὐγούστου. Μία ἐρωτικὴ περιπέ-
τεια ἴσως.

Ἀντωνόπου. Μπορεῖ ὅμως νὰ προέκει-
ται καὶ γιὰ μιά ἀπλή ἰδιότητα.

Τὸ γεγονός πάντως, εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸ περίεργο
αὐτοῦ καπρίτσιο τῆς τύχης, ἡ Εἰρήνη Βαίλ εἶνε
ἐκατομμυριούχος ἀπὸ τὴ μιά μερὰ στὴν ἄλλη.

Οἱ αὐτοκτονίες στὴν Ἰαπωνίαν

Ἐνας ἱατροδικαστὴς τοῦ Τόκιο ὁ δόκτωρ Χίντε
Τάντα, πού ἀφιέρωσε πολλὰ χρόνια στὴ μελέτῃ
τῶν αὐτοκτονιών, στὴν Ἰαπωνίαν, ἀπέδειξε τελε-
υαῖα βασίζοντας ἐν στατιστικὰ δεδομένα, ὅτι, ἀν-
τιθέτως μὲ τὴν κοινὴ ἀντίληψιν, τὸ περιφρονη-
«καρὰ» ἐρχεται σὲ πολὺ ὑποδεέστερη μορφή ἀπὸ ἄλ-
λα μέρα ἐκείνου τεματίσμου τῆς ζωῆς.

Οἱ Ἰάπωνες πού κατέχουν τὸ ρεκόρ στὸν ἀριθμὸ
τῶν αὐτοκτονιών, προτιμοῦν περὶότερο νὰ ἀνε-
βαίνουν στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἡ-
φαίστεια τῆς χώρας τῶν καὶ νὰ πέσουν μέσα στὸν
κρατῆρα. Τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς αὐτοκτονίας εἶχε τοὺς
περισσότερους... ὁποῦδες τόσο μετὰ τῶν ἄν-
δρῶν, ὅσο καὶ μετὰ τῶν γυναικῶν. Δεύτερο ἔρχε-
ται τὸ δηλητήριο καὶ τρίτο τὸ «καρὰ».

ΣΑΞ ΡΑΙΜΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΘΟΝΟΥΚΙΟΥ

6ον

— Καὶ τί ἀνακαλύψα-
τε; ρώτησε μὲ ζωηρὸ
ἐνδιαφέρον ὁ γιατρός
Κερμπέρλεϋ.

— Αὐτὸ τὸ σπῆτι ἦταν ἕνα
κέντρο γιὰ ἐκείνους πού ἔχουν
τὸ πάθος τοῦ ὀπιου, ἀπάντησε
ὁ ντετεκτίβ. Ἦταν ἐπιπλημέ-
νι μὲ μιά ἀφάνταστη πολυτέ-
λεια, σύμφωνα μὲ τὸν κινεζικο
ρυθμὸ. Μέσα σ' αὐτό, βρήκαμε
ὁκτὴ ἡ δέκα πρόσωπα, πού ἀ-
νῆκαν στὴν καλύτερη παρισινὴ
κενὸνία. Ἀπὸ τὸ προσωπικό
τοῦ κατωβώσας μὲ συλλάβω-
με ἕνα Κινεζό, ὀνόματι Σὲν
καὶ μιά κυρία Ζάν, πού διπύ-
θουν αὐτὸ τὸ κέντρον...

Δὲν κατωβώσαμε, ὅμως, νὰ ἀπο-
σπάσωμε τίποτε οὐτε ἀπὸ τὸν
ἕνα οὐτε ἀπὸ τὴν ἄλλη... Ἡ
κυρία Ζάν περιωρίσθηκε μόνον
νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι διπύθουν ἕ-
να κέντρον, ὅπου ἐκεῖνοι πού
ἤθελαν μπόρουν νὰ βροῦν
τὶς ἀπολαύσεις τοῦ ὀπιου, ἀλλ'
ἀρνῆθηκε ἐπιμῶνα νὰ ὁμῶσῃ ὅ-
ποιάδῃποτε λεπτομέρεια. Ὅσο
γιὰ τὸν Κινεζό, δὲν ἀνοίξε κα-
θόλου τὸ στόμα του...

Ἦταν σὰν νὰ μὴν ἀκούγε τί ἐρωτή-
σεις μᾶς... Καὶ, ὅμως, ἦσαν
βεβαίως πῶς καὶ οἱ δύο αὐτοὶ
ἄνθρωποι ἦσαν υπεύθυνοι γιὰ
τὸν θάνατο ἑνὸς πλοῦσιου
τραπέζιτου, πού εἶχε πεθάνει
μ' ἕνα μυστηριώδη τρόπο πρὶν
ἀπὸ λίγο καιρὸ... Στὸ τέλος,
ἡ τύχη μᾶς ἐδοξόθησε λίγο...

Ἀνακαλύψαμε μιά ἐπιτολὴ,
πού φαίνεται ὅτι ἡ κυρία Ζάν
εἶχε ἀπομονώσει νὰ τὴν κατα-
στρέψῃ, ὅπως ἔκανε γιὰ ὅλη
τὴν ἄλλη ἀλληλογραφία της.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπιτολὴ ἐμά-
θαμε πῶς τὸ κέντρον τῆς ὀ-
πινώσεως βρισκόταν στὸ Λον-
δίνον καὶ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς
ἦταν κάποιος κύριος Κινγκ...

— Εἰπατε Κινγκ; ρώτησε ὁ
γιατρός Κερμπέρλεϋ, σπῶλνον-
τας τὰ μάτια του πάνω στὸ
Μάξ.

— Ἀκριβῶς, ἀπάντησε ὁ ντε-
τεκτίβ. Αὐτὸ τὸ ὄνομα σὰς θυ-
μίζει τὸ χαρτάκι πού βρήκατε
στὰ χέρια τῆς κυρίας Βερνόν;

Ἐδίδασα ὅλη τὴν κατάθεσιν
σὰς μέσα στὸ φάκελλο πού ἔ-
χει σχηματίσει ἡ Σκώτλαντ
Γουάρδ... Ἀλλὰ συνεχίζω τὴν
ἀφήγησί μου... Στριβόμενος
σὲ μιά ἄλλη ἐνδεῖσι, πού πε-
ριεῖται αὐτὴ ἡ ἐπιτολὴ, ἐπῆνα
ναὶ καὶ ἐμαθῶ τὸ «Κρεντὶ Λυον-
ναί» καὶ ἐμαθῶ ἐκεῖ ὅτι ὁ κύ-
ριος Ντάρπρετον, ἀπὸ τὸ Λονδί-
νον, εἶχε ἀνοίξει στὸ Παρίσι
ἕνα λογαριασμὸν γιὰ τὸ ποσὸν
τῶν χιλίων λίτρων στερλινῶν
στὸ ὄνομα τῆς συζύγου του Μί-
ρας Ντάρπρετον. Αὐτὸ τὸ ποσὸν
εἶχε ἀποσυρθεῖ ἀποκλῆρα...

Ἐφερα τότε σὲ ἀντιπαράστα-
σιν κυρία Ζάν μὲ τὸν υπάλλη-
λό πού διευθύνει τὸ τμήμα τῶν
ἐπιταγῶν καὶ ὁ τελεωτάτος, ἰο-
λὶς τὴν εἶδε, μοῦ εἶπε ἀμέσως:
«Εἶνε ἡ κυρία Μίρα Ντάρπρε-
τον, ἀπὸ τὸ Λονδίνον».

— Πῶς εἰπατε; ἔκαμε κατά-
πληκτος ὁ γιατρός Κερμπέρλεϋ.
Ἀναπτέ μου, εἶνε ἀδύνατον
νὰ διπύθουν ἕνα παρόμοιο κέν-
τρον ἡ κυρία Ντάρπρετον...

— Ἦσυχάστε, εἶπεν ὁ ντετε-
κτίβ. Δὲν εἶπα ὅτι ἡ κυρία Ζάν
καὶ ἡ κυρία Ντάρπρετον ἦταν

τὸ ἴδιο πρόσωπο... Καὶ ὅμως
πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὴ
ἦταν ἡ πρώτη μου ἐντύπωσις.
Ἀλλὰ κατωβώσα νὰ ἀνακαλύ-
ψω σὲ λίγο τὴν ἀλήθεια: Αὐτὴ
ἡ κυρία Ζάν εἶχε παίξει τὸ ρό-
λο τῆς κυρίας Ντάρπρετον καὶ
εἶχε ἀποσυρθεῖ τὰ χρήματα ἀ-
πὸ τὴν Τράπεζα. Ὑπῆρχε ὅμως
ἕνα ἀνεξήγητο μυστήριο σ' αὐ-
τὴ τὴν υπόθεσι. Ἡ ὑπογραφή
πού ἔδωκε ἡ κυρία Ντάρπρετον
στὸ Λονδίνον καὶ ἐκείνη πού ἔ-
δωκε ἡ κυρία Ζάν στὸ Πα-
ρίσι γιὰ νὰ ἀποσυρθεῖ τὰ χρή-
ματα ἦσαν πανομοιότυπες. Ἡ
πλαιογραφία ἐκ μερὸς τῆς
κυρίας Ζάν πρέπει νὰ ἀποκλει-
σθῇ ὀλοτελῶς. Αὐτὸ τὸ σημεῖον
μοῦ ἔδειξε τὸ μυαλό χωρὶς νὰ
μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...

— Ὡστε ἡ Τράπεζα δὲν εἶνε
υπεύθυνη; ρώτησε ὁ γιατρός
Κερμπέρλεϋ.

— Ἀσφαλῶς ὅχι, ἀπάντησε ὁ
ντετεκτίβ. Καταλαβαίνει τώρα
ὅτι εἶχα δύο λόγους γιὰ νὰ
ἔλθω στὸ Λονδίνον. Ὁ πρῶτος
ἦταν γιὰ νὰ πᾶω στὴν Τράπε-
ζα καὶ ὁ δεύτερος γιὰ νὰ ἀνα-
καλύψω τὸν κύριο Κινγκ. Τὸ
καλὺψω τὸν κύριο Κινγκ. Τὸ
πρῶτο μέρος τῆς ἀποστολῆς
μοῦ τελειώσε. Ἄλλ' ὅσο γιὰ τὸ
δεύτερο... φοδοῦμαι ὅτι δὲν
ἔχει ἀρξίσει ἀκόμη...

Ὁ γιατρός Κερμπέρλεϋ εἶχε
σπῶλνῃ ὀρθὸς καὶ βηματίζε
νευρικά μέσα στὸ γραφεῖο.

— Δυστυχισμένε Ντάρπρετον!
ἔκαμε, σκεπτόμενος τὸ ἴδιον
στοριογρῶφο.

— Εἶνε πραγματικά ἀξιολύ-
πτος, εἶπεν ὁ Μάξ, γιατί ἡ
περίπτωσις τοῦ εἶνε ἕνα τυπικὸ
παράδειγμα τῶν μεθόδων πού
χρησιμοποιεῖ αὐτὴ ἡ σατανικὴ
ὀργάνωσις.

— Πῶς! φώναξεν ὁ γιατρός,
σταματώντας στὴ μέση τοῦ δω-
ματίου. Ὑπάρχουν λοιπὸν καὶ
ἄλλες περιπτώσεις;

— Ἀγαπῶντι κύριε, ἀπάντησε
ὁ Μάξ, τὰ θύματα τοῦ κυρίου

Στην νύχτα του εγκλήμα-
τος...

Ο τέτεκτιβ ρώτησε σε λίγο:
— Ο κύριος Έξελ είναι προ-
σωπικός φίλος του σέρ Μπρίαν
Μάλπας;

— Νομίζω ότι ναι.
— Είμαι τυχερός, είπε ο Μάξ,
γελώντας. Είχα έλθει να σας
ιδω με την ιδέα ότι είσατε
γιατρός της κυρίας Ντάπρετον.
Σ' αυτό το σημείον με απογοη-
τεύσατε. Αντίθετα, όμως,
μου δώσατε μια πολύτιμη πλη-
ροφωρία. Είμαι βέβαιος ότι ο
σέρ Μπρίαν Μάλπας είναι ένα
από τα θύματα του κυρίου
Κινγκ.

— Θεέ μου, είναι δυνατόν; Ε-
καμε ο γιατρός.

— Γιατί όχι; είπεν ο Μάξ. Τώ-
ρα θα σας ζητήσω μια καινούρ-
για έκδοσέως... Πρέπει να
με παρουσιάσετε το συντομώ-
τερο στον κύριο Έξελ. Ου-
σικά, με το όνομα Γκαστόν.

— Θα το κάμω με μεγάλη ευ-
χαρίστια, απάντησε ο γιατρός.
Ο Μάξ είχε σκηθεθεί.

— Πρέπει να πηγαίνω, είπε,
γιατί οι πελάτες σας θα σας
περιμένουν...

Τη στιγμή που ήταν έτοιμος
ν' ανοίξη την πόρτα, ο γιατρός
τόν σταμάτησε.

— Θα ήθελα να σας ρωτήσω
κάτι, είπε. Πού νομίζετε ότι
μπορεί να βρίσκεται αυτή τη
στιγμή η κυρία Ντάπρετον;

— Πού ξέρει; απάντησε ο
τέτεκτιβ. Για να σας πω όλη
την αλήθεια, φοβόμην πολύ...

γιατί ξέρω καλά τους Κινέ-
ζους.

— Βρίσκεται, λοιπόν, στα χέ-
ρια τους;

— Δεν έχω καμιά αμφιβολία
γι' αυτό, είπεν ο Μάξ. Δεν θα
μπορούσα όμως να σας πω αν
είναι ζωντανή ή νεκρή.

Η εξαφάνισις της κυρίας
Ντάπρετον

Η Ντενίς Ρόλαντ γεμιάτιζε
έκείνο το μεσημέρι μαζί με
τον γιατρό Κεμπέρλεϋ και την
κόρη του και, όπως ήταν φυσί-
κό, η συζητήσις τους περιστρέ-
φον γύρω από τη μυστηριώ-
δη υπόθεσι από τους άπασχο-
λούς.

— Είδα τον Ντάπρετον, είπε
ο γιατρός και του σύστησα να
κόμει έναν περίπατο με αυτο-
κίνητο. Θα ήταν καλύτερο βέ-
βαια να ταξιδεύη, για να βρε-
θί σε διαφορετική ατμόσφαι-
ρα, αλλά αυτή τη στιγμή το
πρόγραμμά μου είναι αδύνατον... Για-
τί ακόμη δεν καταρωσάμε να
έχουμε καμιά πληροφορία για
την κυρία Ντάπρετον.

— Νομίζετε ότι κρύβεται κά-
ποιο έρωτικό ειδύλλιο κάτω
απ' αυτή την εξαφάνισι; ρώτη-
σε η μίς Ρόλαντ.

— Όχι, απάντησε ο γιατρός.
Δεν πρόκειται γι' αυτό...

— Αλλά τότε, πατέρα, έκαμε
ή Έλένη με ζωρότητα, γιατί
δεν το λέτε στον κύριο Ντά-
πρετον; Δεν καταλαβαίνετε
πως η σκέψις ότι η γυναίκα
του τον επρόβλεπε τον σκοτώ-
νει;

— Η Έλένη έχει δικιο, είπε
η μίς Ρόλαντ.

Ο γιατρός έμεινε για μερι-
κά λεπτά σκεπτικός.

— Συμφωνώ μαζί σας, είπεν
έπειτα, Αλλά φοβόμην μήπως
η λήπη του γινεί μεγαλύτερη
όταν μάθι την αλήθεια... Οι
πληροφορίες που έμαθα σήμε-
ρα το πρωί με έπεισαν ότι η
κυρία Ντάπρετον ήταν όπισμα-
νόν... Νομίζω μάλιστα ότι η
οπε η γυναίκα του έπιβεβαιώθη
ταξιδία τους, της κυρίας Βερ-
νόν για τη Σκωτία και της κυ-
ρίως Ντάπρετον για το Παρίσι,
ποχή... φαίνεται, λοιπόν, ότι
η κυρία Ντάπρετον ήταν δούλη
στην ίδια σκοτεινή θεότητα
που προκαλέσε το θάνατο της
κυρίας Βερνόν; στο όπιο! Αν
οι πληροφορίες μου είναι σω-
στές, θα πρέπει αυτή τη στι-
μή να βρίσκεται σε ένα από τα

πολυτελή κέντρα, που διαθέ-
τει ο μυστηριώδης κύριος Κινγκ
για τα θύματά του. Οι δύο αυ-
τές γυναίκες, η κυρία Ντάπρε-
τον και η κυρία Βερνόν, επή-
γαιναν σε κάποιο απ' αυτά τα
καταραμένα κέντρα, για να
παροδοθούν στο πάθος τους,
κάθε φορά που έφενυναν από
το Λονδίνο, με την πρόφασι
πως θα ταξίδευαν για να άλ-
λασουν τον αέρα τους.

— Η μίς Ρόλαντ και η Έλένη
είχαν απομείνει μ' ανοικτό το
στόμα από την κατάπληξι και
τη συγκίνησι τους.

— Πηγαίνω τώρα να ιδω τον
Ντάπρετον, είπε ο γιατρός. Α-
φού με ένα τέταρτο μόνον
μαζί του. Κατόπιν, έλατε και
σείς. Ίσως η παρουσία σας με-
τρίσθι τη λήπη του.

— Έπειτα από λίγη ώρα, η Έ-
λένη Κεμπέρλεϋ και η Ντενίς
Ρόλαντ κατέβηκαν επίσης στο
διαμέρισμα του Ντάπρετον.

Μια θανάσιμη ωχρότητα ήταν
απλωμένη στο πρόσωπο του
μυστηριώδη γράφου και το βλέμ-
μα του είχε πάρει μια τραγική
έκφρασι.

— Σηκώθηκε από το κάθισμά
του, μόλις είδε τις επισκέ-
πτριές του και προχώρησε προς
το μέρος τους.

— Είχα φοβηθεί ότι με ξεχα-
σατε, είπε, δίνοντας το χέρι
του στην Έλένη.

— Καθόλου, απάντησε η νέα
με κάποια ταραχή. Αλλά, ο πα-
τέρας μας είχε πει ότι ήταν
προτιμώτερο να μείνεται μόνος.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιω-
πής, γιατί κανένας από τους
παρευρισκομένους δεν ήξερε
τι έπρεπε να πη.

Η Ντενίς Ρόλαντ ρώτησε σε
λίγο:

— Ο γιατρός Κεμπέρλεϋ σας
είπε τις τελευταίες πληροφο-
ρίες;

— Ναι, απάντησε ο μυστιο-
ριογράφος, κουνώντας θλιβερά
το κεφάλι του. Ήμουν τυ-
φλός ως τώρα.

— Νομίζω ότι εγώ θα έπρεπε
να το πω αυτό, έκαμε ο Κεμ-
πέρλεϋ. Αναρωτιέμαι πάντα
πως δεν μπόρεσα να καταλάβω
από πρωτίτης ότι η κυρία
Ντάπρετον ήταν όπισμα-
νόν.

— Που αποδίδετε την εξαφά-
νισι της; ρώτησε ο μυστιοριο-
γράφος, ενώ το βλέμμα του
ζωήρευε λίγο.

— Η μόνη λογική υπόθεσις,
απάντησε ο γιατρός, είναι η α-
κόλουθη: Έπειτα από μια μοι-
ραία συμπτωσι, που παραμένει
ανεξήγητη ως αυτή τη στι-
μή, ένα από τα θύματα της
σατανικής οργανώσεως, για
την οποία σας μιλήσαμε, βρήκε
το θάνατο μέσα σ' αυτό το σπι-
τι. Εκείνοι που διευθύνουν την
οργάνωσι φοβήθηκαν, λοιπόν,
μήπως η κυρία Ντάπρετον
τους προδώσει και γι' αυτό το
λόγο την κρατούν φυλακισμέ-
νη.

— Αλλά, πρόσθεσε σε λίγο ο
γιατρός, μπορώ να σας πω με
βεβαιότητα ότι το κρησνύετο
αυτών των εγκληματιών θα α-
ποκαλυφθί σε λίγο.

Δεν θέλησε, όμως, να δώση
καμιά άλλη εξήγησι και έφυ-
γε έπειτα από μερικά λεπτά
για να τρέξι στους ασθενείς
του.

Οι δύο γυναίκες συντρίφε-
ψαν το μυστηριώδη γράφισ
πέντε, προσπαθώντας να δια-
σκεδάσουν τη λήπη του.

Σηκώθηκαν έπειτα για να φύ-
γουν.

— Λυπάμαι γιατί δεν μπορώ
να μείνω περισσότερο, είπε η
Έλένη Κεμπέρλεϋ, δίνοντας το
χέρι της στον Ντάπρετον.

— Αλλά είμαι υποχρεωμένη να
τρέξω στο άτελει του Όλαφ
βαν Νόρντ.

— Όχι... Είπε ο πιο γνωρίζετε;
κτικός ζωγράφος που έχω ιδη
ως σήμερα. Οι πίνακές του εί-
νε πολύ παράξενοι...

— Πέστε καλύτερα, έφιαλτι-
κοί διώρθωσι η Ντενίς Ρόλαντ.
Είδα μίαν έκθεσι του σέρ Πα-
ρίσι και μού φαίνεται πως λίγο
έλειψε να σαλεύη το μυαλό
μου.

— Είσαι κάπως υπερβολικά, έ-
καμε η Έλένη. Όπωσδήποτε,
ανεξάρτητα από την προσωπι-
κή μου αντίληψι, πρέπει να
γράφω αύριο ένα σημείωμα
στην εφημερίδα μου και αυτός
είναι ο λόγος που με κάνει να
παύω στο άτελει του βαν Νόρντ.

— Θα έλθω κι' εγώ μαζί σου,
είπεν η Ντενίς.

Ο μυστιοριογράφος τις συ-
νώθεσε ως την πόρτα κι' ένα
χαμόγελο φώτισε το ωχρό πρό-
σωπό του, καθώς τα μάτια του
συνάντησαν το στοργικό, το
τρυφερό σκεδόν, βλέμμα της
Έλένης Κεμπέρλεϋ...

Η βασίλισσα των όνειρων

Το άτελει του Όλαφ βαν
Νόρντ ήταν γεμάτο από κό-
σμο εκείνο το απόγευμα. Η
προσοχή όλων των επισκεπτών
συγκεντρωνόταν σ' έναν πελώ-
ριο πίνακα, που ήταν τοποθε-
τημένος στο βάθος, μακριά α-
πό τους άλλους.

Ο καλλιτέχνης καθόταν πα-
ράμερα σ' ένα σκαμνί και
κρατούσε στα χέρια του μια
μακριά κεκριμπαρένια πιπ-
τα. Τα μαλλιά του είχαν ένα ξαν-
θό χρώμα τόσο ανοικτό, που
έμοιαζαν σαν λευκά. Ήσαν πολ-
ύ μακριά και τα είχε ριγμέ-
να προς τα πίσω. Το πρόσωπό
του ήταν πολύ ωχρο και τα με-
γάλα γαλανά μάτια του δεν
είχαν καμιά λάμψι. Φορούσε
ένα καλοραμμένο κουστούμι
και όλο το ντύσιμό του ήταν
πολύ περιποιημένο.

Μόλις είδε την Έλένη Κεμ-
πέρλεϋ και την Ντενίς Ρόλαντ,
σκηκώθηκε αμέσως για να τις
υποδεχθί και έπρε μερικά ευ-
γενικά λόγια στις δύο φίλες.

Σε λίγο ένας νέγκρος πρό-
φερε στις επισκέπτριες ποτή-
ρια με χαριτωμένα μικροσκο-
πικά φλυτζάνια της Κίνας και
ο καλλιτέχνης έβγαλε την ίδια
στιγμή από την τσέπη του ένα
κουτί που περιείχε μακριά κι-
τρινα τσιγάρα.

Η μίς Κεμπέρλεϋ τον ευχα-
ρίστησε, λέγοντας ότι δεν έ-
κάπνιζε, αλλά η Ντενίς ήπρε
ένα το μωρίς και κατόπιν το
ζωνάθεσε στο κουτί.

— Έχουν μια μυρωδιά πολύ
άσχημη, είπε.

— Αυτά τα τσιγάρα τα φτιά-
νουν ειδικά για μένα, εξήγησε
ο καλλιτέχνης και έχουν επά-
νω το μονόγραμμα μου. Περιέ-
χουν λιγάκι όπιο.

Έπειτα απομακρύνθηκε, για
να υποδεχθί έναν άλλον επί-
σκεπτή, που είχαν έλθει εκεί
νη τη στιγμή.

— Είδατε ποτέ παρόμοιες φρι-
καλότητες; έκαμε η μίς Ρό-
λαντ, ρίχνοντας μια ματιά πω-
ρω της.

Αυτή η παρατήρησις δεν ή-
ταν υπερβολική, γιατί οι έλαοι
γραφίες, οι ακουαρέλλες και τα
σχεδιά με το μολύβι, που στο-
λίζουν τους τοίχους, είχαν όλα
κάτι το άσυνήριστο και το πρω-
τοπορειάκο, που ξένιζε από
την πρώτη στιγμή.

Οι δύο φίλες ήλθαν σε λίγο
κοντά στο μεγάλο πίνακα, ο
που ήταν συγκεντρωμένος ο
περισσότερος κόσμος.

Ενας συνάδελφος της μίς
Κεμπέρλεϋ, ο Ουίλλιαμ Κρό-
κετ, που βρισκόταν κι' αυτός
εκεί, έσκυψε προς το μέρος
της Έλένης και της είπε:

— Δεν φαντάζομαι να νομίζε-
τε πως αυτή η ζωγραφική έχει
κάποιο νόημα...

— Τι παριστάνει αυτός ο πί-
νακας; ρώτησε η Ντενίς Ρό-
λαντ, εξετάζοντας τον με το
μικρό «λορινόν», που είχε φέ-
ρει μπροστά στα μάτια της.

— Η «Βασίλισσα των Όνει-
ρων», απάντησε ο δημοσιογρά-
φος.

Η τεχνοτροπία αυτού του πί-
νακος ήταν πολύ παράξενη.

Παριστάνε ένα στενωμακο-
δωμάτιο ή καλύτερα ένα σπή-
λαιο, που ήταν σκαμμένο μέσα
σ' ένα βράχο. Χρυσές κοιλώ-
νες υψωνόνταν από το μαύρο
και γυαλιστερό δάπεδό του και
ανέβαιναν προς την οροφή, ο-
που κατέληγαν σ' ένα είδος θά-
λου, από σκαλιστό ξύλο. Μια
λάμπα με πολύχρωμο άμπαζούρι
κρεμόταν στη μέση.

Μέσα στον παράξενο αυτό
διακόσμο υπήρχαν δύο πρόσω-
πα, ένας άνδρας και μια γυ-
ναίκα.

Ο άνδρας, που ήταν Κινέ-
ζος, φορούσε μια μακριά πλά-
σιμη ρούπα και κάπνιζε μια
πιπα από μπαμπού, ξαπλωμένος
πάνω σ' ένα ντιβάνι.

Αλλά το δεύτερο πρόσωπο
ήταν εκείνο που τραβούσε όλη
την προσοχή. Ο υπόλοιπος πί-
νακας χραισμούε για να κάμει
μεγαλύτερη τη λάμψι του και
δεν θα είχε καμιά αξία,
χωρίς τη γυναίκα, που στεκό-
ταν λιγάκι πιο πέρα, πλάι σ'
έναν Χρυσό Δράκοντα.

Χωρίς αμφιβολία, αυτή έπρε-

πε να είναι η «Βασίλισσα των
Όνειρων».

Το κορμί της είχε μια οστα-
νική σβαλτωμένη και, κυττάζον-
τας το, είχατε την εντύπωσι
πως σαλεύει σαν το σώμα του
φιδιού. «Ολόμαυρα μαλλιά παι-
διών» το πρόσωπό της, όπου
έλαμπαν δυο μεγάλα μάτια κι'
ένα άπιστευτο γοητευτικό χα-
μόγελο μισάνοιγε τα κατκόκι-
κινα χείλη της.

Η παράξενη αυτή γυναίκα
ήταν γυμνή ως τη μέση. Το υ-
πόλοιπο σώμα της σκεπαζόταν
με άραχνουφαντα πέπλα, που
τα έσφιγγε μια ζώνη στολισμέ-
νη με πολύχρωμα πετράδια. Ο
καλλιτέχνης την παρίστανε με
το ένα της χέρι υψωμένο πά-
νω από το κεφάλι της. Κρατού-
σε ένα μπουκέτο με πολύχρω-
μες παπαρούνες. Το άλλο της
χέρι τινάζονταν προς το μέρος
του θεατού με μια χαριτωμένη
κίνησι, που έμοιαζε σαν πρόσ-
κλησις.

Υπήρχε κάτι το άπίστευτο
νοσηρό σ' αυτόν τον πίνακα,
που θάμνηνε τα μάτια και ζά-
λιζε το μυαλό.

Η δεοποιίς Κεμπέρλεϋ έ-
πηρελήθηκε από μια στιγμή
που ο Όλαφ βαν Νόρντ περ-
νύσε από κοντά της για να
τον σταματήσει και να τον ρω-
τήσθι τι παρίστανε το έργο του.

— Μία έλεια, απάντησε ο
καλλιτέχνης.

— Μία έλεια;

— Ναι, την έλεια του Ναού.

— Είπε, λοιπόν, μια αναπαρά-
στασις πραγματικής σκηνής;

— Ο βαν Νόρντ έκαμε μια υ-
πόκλησι, που κανείς δεν θα
μπορούσε να πη αν αποτελού-
σε μια καταφατική απάντησι ή
ήταν ένας τρόπος υπεκφυγής.

Έπειτα, διευθύνθηκε προς
την πόρτα.

Μια γυναίκα έμεινε εκείνη
τη στιγμή.

Ο καλλιτέχνης έτρεξε κοντά
της και την βοήθησε να βγάλη
το παλτό της από δερμά τι-
γρεως. Η μικρή τόκα που είχε
στο κεφάλι της ήταν επίσης
από δερμά τιγρεως. Τούφρες
ολόμαυρων, σαν τον αχάτι,
μαλλιών έβγαίνουν κάτω απ'
αυτή.

Η καινούργια επισκέπτρια
φορούσε ένα εφάρμοστο μετα-
ξωτό φόρεμα, που είχε το χρώ-
μα του κεκριμπαριού. Τα μικρά
σκαρπινά που έσφιγγαν τα πό-
δια της είχαν το ίδιο χρώμα
και στολίζονταν με πράσινα
φιδύκια.

— Αγαπώι μου φίλοι, είπε ο
Όλαφ βαν Νόρντ, οδηγώντας
από το χέρι το παράξενο αυτό
πλάσμα ως τη μέση του άτε-
λει, σας παρουσιάζω το μοντέ-
λό μου.

Ενας ψιθύρος θαυμασμού
έξοχε από τα χείλη των προ-
σεκαλημένων. Η γυναίκα αυτή
ήταν μια αληθινή οείρινα. Η
όμορφοί της ήταν απαραιμλή
και μια παράξενη γοητεία ξεν-
χυνόταν από όλη της την ύ-
παρξι.

Πίσω της βόδιζε ένας άν-
θρωπος, με μελαψή επιδερμί-
δα που ήταν ντυμένος με με-
γάλη επιμέλεια.

Ο Κρόκετ, που βρισκόταν
κοντά στην Έλένη, έσκυψε
προς το μέρος της και της
είπε:

— Αυτή η γυναίκα δεν είναι
από τα συνήθιστα επαγγελ-
ματικά μοντέλα. Φαίνεται πι-
θανώτερο ότι προέρχεται από
το παράξενο περιβάλλον, ο-
που συνήζει ο βαν Νόρντ.

Κάποια κόποι, εμφανίζοντα στα
κοσμικά ρεστوران και στα θέα-
τρα.

— Είπε μήπως καλλιτέχνης;
ρώτησε η Έλένη.

— Δεν το νομίζω, απάντησε
ο Κρόκετ. Λένε πως κατέγε-
τα από τη Μπούρμα.

— Όπωσδήποτε, είναι ένα έ-
ξαιρετικό πλάσμα ψιθύρος ή
Ντενίς Ρόλαντ. Μου φαίνεται
σαν να βρίσκωμαι σ' ένα άλ-
λικοτο περιβάλλον... που με
έκνευρίζει και με αναστατώνει.

— Και εγώ επίσης αρχίζω να
ζαλιζώμαι, είπεν η Έλένη, ρί-
χνοντας ένα ανήσυχο βλέμμα
γύρω της. Όλα εδώ μέσα είναι
τόσο παράξενα!

— Έκείνη τη στιγμή, ο Όλαφ
βαν Νόρντ ήλθε κοντά τους,
κρατώντας από το χέρι τον αν-
θρωπο με τη μελαψή επιδερμί-
δα και το περιποιημένο παρο-
υσιαστικό που συνώθευε τη «Βα-
σίλισσα των Όνειρων».

— Μου επιτρέπετε, αγαπητή
δεοποιίς Κεμπέρλεϋ, είπεν ο
καλλιτέχνης, να σας παρουσιά-
σω τον φίλο μου Τζιοβάννι Ρί-
τσι;

Η Έλένη απάντησε μ' ένα
ελαφρό χαμόγελο, ενώ ο Ίτα-
λός έκαμε μια βαθειά υπόκλησι
μπροστά της.

Ο βαν Νόρντ τον παρου-
σίασε κατόπιν στην μίς Ρόλαντ.

Η Έλένη ένοιωσε μίαν αν-
τίπαση γι' αυτόν τον άνθω-
πο. Αλλά, σιγά σιγά, άρχισε
να βρισκεί ενδιαφέρον στην ο-
μιλία του, που ήταν ζωηρή και
έκυστική. Οι τρόποι του ήσαν
επίσης πολύ ευγενικοί.

Ήταν φανερό πως η δεοποι-
ίς Κεμπέρλεϋ του ενέπνευε έ-
να θαυμασμό που δεν προσπα-
θούσε καθόλου να τον κρύψη.

Μίλησαν κατόπιν για τον πε-
ρίεργο πίνακα του ζωγράφου
κι' ο Ρίτσι τις διαβεβαίωσε ότι
ένα τέτοιο εξωτικό περιβάλον
θα μπορούσε να το βρη κανείς
και στο Λονδίνο. Που όμως;

Η Έλένη Κεμπέρλεϋ τον
κύτταζε με έκπληξι.

— Κεντάτε την περιέργειά
μου, είπε.

Και πρόσθεσε, γυρίζοντας
προς το μέρος της φίλης της:

— Δεν νομίζετε πως ο κύριος
Ρίτσι προσπαθεί να προκαλέσθι
το ενδιαφέρον μας, για να μάς
κάμει να θέλωμε να μάθωμε
περισσότερα;

Η Ντενίς Ρόλαντ έκαμε ένα
μορφασμό.

— Αυτά είναι παραμύθια, είπε.
Χωρίς αμφιβολία, ο κύριος Ρί-
τσι νομίζει πως είμαστε πολύ
εύπιστοι.

— Καθόλου βιάσθηκε να δια-
μαρτυρηθί ο Ίταλός.

Η Έλένη Κεμπέρλεϋ απορ-
ροφούσε όλη την προσοχή του.

Ήταν φανερό ότι προσπαθού-
σε να προκαλέσθι το ενδιαφέ-
ρον της και, όταν οι δύο φίλες
τομώσθηκαν για να φύγουν,
της συνώθευσε ως την πόρτα,
εκφράζοντας την έλπιδα ότι θα
παρουσιάζονταν πολύ γρήγορα
ή ευκαιρία για να συναντηθούν
και πάλι.

Η «Βασίλισσα των Όνειρων»
έξακολουθούσε να χαμογελά
πάντα στους θαυμαστές που
την περιτριγύριζαν. Αλλά το
αληθινά άδυσσολόγο βλέμμα
της δεν είχε χάσει ούτε μια
από τις κινήσεις του Τζιοβάννι
Ρίτσι.

Μία ξαφνική άδιαθεσίς

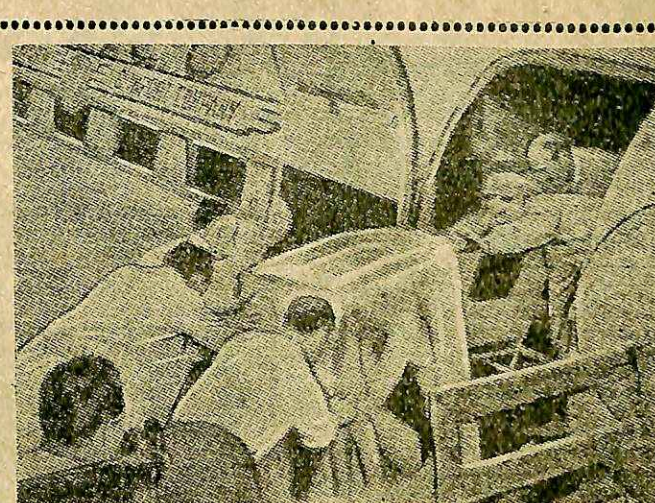
Τέσσερες άνθρωποι ανέβαι-
ναν τα σκαλοπάτια του μεγα-
ρου της (Μητροπολιτικής Λέ-
σχης) τη στιγμή που το ρο-
λόγι του Ουεστμίνστερ χτυπού-
σε ένδεκα χτυπήματα.

Ο υπάλληλος που στεκόταν
στην είσοδο έννιριζε μόνο
τους δύο απ' αυτούς, τον Τζών
Έξελ και τον σέρ Μπρίαν
Μάλπας, που ήσαν μέλη της
Λέσχης. Οι άλλοι δύο που τους
συνώθευαν ήσαν ο γιατρός
Κεμπέρλεϋ και ο κύριος Γκα-
στόν.

Το καπνιστήριο ήταν γεμάτο,
αλλά υπήρχε ένα τραπέζι άδειο
κοντά στο τζάκι. Οι τέσσερες
επισκέπται

Ο κύριος Γκαστόν, με το πρόσ-
χωρο ύφος του, είχε άποκτι-
σει κιόλας τη συμπάθεια του
ψυχρού Τζών Έξελ και του α-
λαζονικού σέρ Μπρίαν Μάλπας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνείσθεσι

ΕΝΑΣ ΜΠΑΡΜΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟΙ

Ενας έκκεντρικός μπάρμαν της «Ατλαντικ Σίτυ», ο Ρόμπερτ Τζόνς έκαμε από καιρό μια ειδική πρόνοιη για να μπορη να παραμείνη πολλές ώρες κλεισμένος σ' ένα «κιβώτιο» από πάγο. Σκοπός του είναι να επιχειρήσθι κατ' αυτόν τον τρόπο ένα ταξίδι από τη Νέα Υόρκη στο Παρίσι με αεροπλάνο. Στην ανώτερη φωτογραφία ο Ρόμπερτ Τζόνς επιβιβάζεται στο αεροπλάνο που θα τον μεταφέρει από το «Ατλαντικ Σίτυ» στη Νέα Υόρκη, πρώτο σταθμό του πρωτοτύπου ταξιδιού του.

Οι άνεμοι που σκοτώνουν

Η μετεωρολογοπαθολογία και τα πορίσματά της

Μια καινούργια επιστήμη έχει κόμει την εμφάνισι της, τον τελευταίο καιρό: η «μετεωρολογοπαθολογία».

Καθένας ξέρει εξ' ιδίας πείρας τα ευεργετικά αποτελέ-
σματα ενός λίγο τσουκτερού ανέμου, που μασιγώνει το πρό-
σωπο και το σώμα και συμπληρώνει τις φυσικές ασκήσεις
στο ύπαιθρο. Μπορεί να συγκριθί με τα τονωτικά έλαφρα
χτυπήματα των κυμάτων πάνω στο σώμα.

Αυστυχώς όμως, υπάρχουν και άνεμοι θλαβεροί, κακοί,
δυσάρεστοι πάντοτε και κάποτε επικίνδυνοι: οι «φοέιν» της
Ελβετίας και της νοτίου Γερμανίας, ο βορειοαφρικανικός
«σιρόκος», η «τραμουντάνα» του Λαγκεκντό της Γαλλίας, ο
βορείος άνεμος της Ουρουγουάης κλπ.

Δυο ειδικοί επιστήμονες, οι Γάλλοι Μουρικάν και Σαρ-
παντιέ, έχουν περιγράψει τριών ειδών κακοδιαθεσίς, με
διαφορετικό βαθμό σοβαρότητας, που προκαλούντα στα μωρά
παιδιά από ώριμο νότιο άνεμο. Η πρώτη μορφή, η πιο
έλαφρα, προκαλεί στα παιδιά ταραχή και άσχημο ύπνο. Στη
δεύτερη, εκδηλώνεται πυρετός, που φτάνει συχνά τους 39
και κάποτε τους 40 βαθμούς, έμειτο και παροδική διάρροια.

Η τρίτη μορφή, η πιο βαρεία, χαρακτηρίζεται από μια
γρήγορη αφυδάτωσι του οργανισμού κι' από υψηλό πυρετό,
μέχρι 41. Το μωρό υποφέρει από δύσπνοια, μένει σαν
μυοαναρτημένο, αναπνέει γρήγορα και με κόπο. Τα μάτια
του είναι βαθουλωμένα, η κοιλία του μαζεμένη προς τα μέ-
σα, το σώμα του πλαδαρό. Σε μερικές ώρες μόνο μπορεί
να πεθάνη. Αλλά ο κίνδυνος αποφεύγεται αμέσως αν άρ-
κία να βρέχθι ή αν γίνθι ύπαιθερός ο άερας του δωματίου.

Οι γυναίκες παρουσιάζουν ιδιαίτερη ευαισθησι στους
«κακούς ανέμους» και πεθαίνουν φανούρες. Τα παιδιά που
υποφέρουν από σκουληκία των εντέρων, παρουσιάζουν εν-
τονωτέρως νευρικές διαταραχές. Άλλοια, πρόδικα και βώ-
δια παθαίνουν ναστρικές ανωμαλίες. Διαφορα φυτά κλείνουν
τα λουλούδια και τα φύλλα τους, όπως όταν κοιμούνται.

Τὰ ντέρια του ΚΙΡΚΟΡ

Γιὰ τὸ Γερεβάν

— Τὰ μπαρκα-
ρούμε γιαδρούμ. «Α-
μα ἀντρώπος γυρί-
ζει - μυρίζει! ἔλεγε
ἡ Τακουίτσα εὐνα-
ριστήν ἐντὶ τοῦ μαχαλά...

Θὰ φύγαμε μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο
γιὰ τὸ Γερεβάν, πού ὅλοι οἱ μετα-
νάστει γράψανε ἀπὸ ἐκεῖ ἐνθουσια-
σμένοι γιὰ τὸ ὥραio μέρος.

Κι' ἔστειλε τὸν Κιρκόρ γιὰ τὰ
σχετικά πιστοποιητικά.

— Αὐτὰ — τοῦ εἶπαν στὴν ἀστυ-
νομία — θὰ τὰ ζητήσης ἱεραρχικῶς.
Βάλε ὅμως ἀν' ἑκὼς κανένα μέσον
στὸ ὑπουργεῖο νὰ τὰ σπρώξῃς, νὰ
τὰ σκουλήτῃς λίγο, γιὰ νὰ τελέ-
ψῃς μιὰ ὥρα ἀρχήτερα.

— Ἐρασιχικῶς - μερασιχικῶς, κου-
νήτῃς - μουντήτῃς, νὲ ντιόρ σουν
μπέ; Παμπόρι τὰ φύγῃ, αὐτὸ μετὰ
ἀνάγκη εἶνε. Τσαμπουκ - τσα-
μπουκ νὰ ντύσῃς, γιαδρούμ.

— Κάτι πολὺ βιάζεσαι, Κιρκόρ
ἐφέντῃ. Δὲν εἶνε υπακλόβας γιὰ νὰ
τὸν φάς. Πέρασε σὲ καμιά δυὸ
βδομάδες καὶ βλέπουμε...

Κοκκάλο ἔμεινε ὁ φουκαράς ὁ Κιρ-
κόρ καὶ γύρισε υπαίτιςμένος κι'
ἀπελπισμένος σπιτί του.

— Αὐάν!... αὐάν!... ἔλεγε ἔκ-
πληκτη ἡ Τακουίτσα. Γιατί τόσα
χασομέρια, Κιρκόρ;

— Γιατί, ἀναφορά τὰ πάει πρῶ-
τα πασιπτήρι, πασιπτήρι μπὰς
οὐστουνέ τὰ πῇ, τὰ Βάλη μουχοῦ-
ρι του καὶ τὰ παραντῶσει καταχω-
ρίσι. Καταχωρίσι - ματαχωρίσι τὰ
βεβαιώσει, ἔπειτα πρωτόκολλο τὰ
πάει, πρωτόκολλο - δευτερόκολλο ἄλ-
λο μουχοῦρι τὰ Βάλει καὶ τὰ κάνει
ἀχταρμά στὸ τεφτεζήτῃσῃ, τε-
φτεζήτῃσῃ στὸ πασιπτήρι, πα-
σιπτήρι στὸ μουνοῦρι, μουνοῦρις
τεσλίμ τὰ κάνει στὸ καταχωρήσι,
καταχωρήσι ἔπειτα στὸ διεκπεραι-
ώσι, διεκπεραιώσι ἔπειτα στὸ προ-
σωπάρκι, προσωπάρκις ἔπειτα...

— Βαί, βαί, Κιρκόρ, ἀκόμα κι'
ἄλλα ἔπειτα ἐκεῖ;

— Ντοῦρ υπακλόβῃ, πηρεσία εἶ-
νε αὐτή, ντὲν εἶνε κουνοφάλα.

Σὲ δυὸ βδομάδες ἀκριβῶς πέρασε
πάλι ὁ Κιρκόρ.

— Ἡ ἀναφορά σου, τοῦ εἶπαν, δὲν
ἤρθε στὰ χέρια μὰς ἀκόμα. Ρώτη-
σε στὸ διπλάνο γραφεῖο.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ ΦΑΝΕΛΛΕΣ - ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Κάλτσες γυναικείες μεταξωτές Δρχ.	6.000—18.000
Κάλτσες ἀνδρῶν	2.000—4.000
Κάλτσες ἀνδρῶν	1.200—6.000
Κομπινάιζον	6.500—18.000
Κιλόττες	2.000—12.000
Κασκορέ	3.000—6.500
Υποκάμισα	9.000—25.000
Εσώθρακα	5.000—9.000
Σαρόνια γυναικῶν	1.500—3.500
Φανελλες	2.000—8.500

Μανδύλια, νυχτικές, πετοέτες,
πυτζάμες καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη,
ὅλα παρωμένα.

ΑΠΟΘΗΚΗ
Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
52 Κολοκοτρώνη 52
ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Μπαίνει ὁ δύστηνος Κιρκόρ, ὡ-
τά, ὡτά κανέις κι' ἐκεῖ δὲν ἦσαν
τίποτα.

— Κύτταξε στὸ τιμῆμα προσωπι-
κού, τὸν συμβούλευσαν.

Μιὰ ὁλόκληρη μέρα ἔφαγε ὁ φου-
καράς ὁ Κιρκόρ, καὶ κατὰ τίς ἐξῆς
τὸ βράδυ ἔφυγε πάλι χωρίς ἀποτέ-
λεσμα.

Ἡ καυμένη ἡ Τακουίτσα καθότα-
νε σ' ἀναμμένα κάρβουνα. Μόλις τὸν
εἶδε νὰ ἀριβάζει ξεφώνισε:

— Μπιτίμ!

Κι' ὁ Κιρκόρ σερσεμισαμένος τῆς
φώναξε:

— Ντοῦρ υπακλόβῃ, ἐκεῖ θαντέ
πολύ, ἀκόμα τὰ φάμε πολλὰ ψω-
μιά! «Απ' τὸ πρῶτο πρῶτες ἀνοίγω,
πρῶτες σφαλῶ, υπαξίσινα ντίνω,
δρόμο πέρνω, δρόμο ἀφίνω. Τιμῆμα
προσωπικό πάω, τιμῆμα εἰσηγητό
πάω, τιμῆμα διαπραγματικό πάω,
τιμῆμα καταχωρητικό πάω, τιμῆμα
μπλιμὲν νὲ πάω, τιμῆμα φιλάν φι-
στικ πάω, Βρὲ υπενίμιο ἀοτζουχιάλ νὲ
ὀντῶ;» «Αναφορά σου, μου λένε,
εἰσήλθε, παρελήφθη, παρουσιάστηκε,
ἐνεργήθηκε, καί... ἔξλητε!» Μπρέ,
πούνα πῆρε καὶ ἔξλητε; ρωτάω σα-
στισμένους καὶ τρεῖς σείτῃν κιμπι
μέσα σ' ἄλλο γραφεῖο.

— Ἐσὺ εἶσαι, Κιρκόρ. Τουλου-
μπουτζάν!... Λένε ἐμεῖς. Ἀναφορά
σου παρεντῶθηκε διακπεραιώσι, νὰ
σημειώσῃς μέσα πρωτόκολλο, γι' αὐτὸ
ἀκόμα βιβλίο μέσα ντὲν σ' ἔχουμε
διδαστή στὸν ἀριμόνιο. Μουσιού
αχτήσις τὰ συντάξῃς σκεντίμ ντια-
ταχῆς καὶ ἔχε λίγο ὑπουνοῖ.

Μετά μιὰ βδομάδα ξαναπέρασε
πάλι ὁ Κιρκόρ καὶ ξετρυπώσε τέλος
τὸν ἀουδίο.

— Μάλιστὰ τὸ σχέδιο εἶνε ἔτοι-
μο, τοῦ εἶπε, καὶ μὲ πούτῃ εὐκαι-
ρία θὰ τὰ παρουσιάσω στὸ διευθυν-
τῆ καὶ θὰ κάνω προσφορὰ εἰσηγησι.

— Ἐλα ἀπὸ Δευτέρα.

Τῇ Δευτέρᾳ πῆγε πάλι ὁ Κιρκόρ
κι' ἀρχισε τὸ κουνήντῃ. Κι' ὅταν τὸ
βράδυ γύρισε στὸ Ντουνοῦτι ἔλε-
γε στὴ γυναῖκα του:

— Βαί, βαί ἀκόμα ντὲν μονογρά-
φησε διαφωνήσι, ἀμὰ ὁσονούτῃ τὰ
μονογραφήσι γιὰ τὰ περαιτέρω...

— Σονούτῃ - μονούτῃ, περαιτέ-
ρω - μεραιτέρω, νὲ ντιόρ σουν μπέ;

— Τακουίτσα γιαδρούμ, μὴ τυ-
μῶνεις. Σουκιοῦρ ἄλλαχ! νὰ λές,
γιατί ντιαταχῆς σεντίμ πῆραμε.

Τώρα τὰ συντάξουμε κυρία ντιατα-
χῆ, κυρία ντιαταχῆ τὰ αντιγράφου-
με ἀπὸ τὸ σεντίμ καὶ θὰ ντύσου-
με ὡραματικό νὰ ντελέσῃ παρὰ-
λῃ...

— Αὐάν! αὐάν! ντιαμπλάς συγ-
κοπῇ τὰ μουρτῇ!... Κιρκόρ, ντια-
γινάμιν! Τέλεισε πιά, παμπόρι
«παρτσέντα» ἤβαλε.

— Υπομονή, Τακουίτσα.

Κι' ὅταν πέρασαν λίγες μέρες,
ξαναπέρασε ὁ Κιρκόρ νὰ δῇ πάλι
τὸν ἀριμόδιο υπάλληλο.

— Μά, φίλε μου, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος,
θαρρεῖς πῶς ἐνεργόντῃ ταχυἀκτυ-
λουγικῶς;

Καὶ τοῦ ἔδωσε ἐξηγήσεις γιὰ τὴν
πορεία.

Κι' ἔτσι τὸ βράδυ εἶχαν πάλι τὸ
ἴδιο βιβλίο μὲ τὴν Τακουίτσα, φω-
νές, λιγοθυμίες, μεγάλὸ ταβάντοισι
καὶ παντιόντι. Ὁ φουκαράς ὁ Κιρ-
κόρ προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθυψυ-
χάσῃ.

— Ἐρασιχικῶς πάει, γιαδρούμ.
Γράφτηκε, χαρτοσημειώθηκε, μονο-
γραφοῦθηκε, παρουσιάστηκε, ἐγγει-
οδιδάχτηκε, παραντῶθηκε, διαδόχτηκε,
ὑπῆλθε, ἔξλητε...

— Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ πλοῖο γιὰ
τὸ Γερεβάν, μ' ἓνα ὑπολοῦκι μετα-
ποικτικό ἔξακολουθεῖ νὰ μπαῖνο-
βγαῖν ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο.

Κι' ὁ φουκαράς ὁ Κιρκόρ ἔλεγε
ἀπελπισμένος στὴν Τακουίτσα:

— Νὲ ἀπολοῦμ μπέ; Παρὰ ἰλὲν
ντεῖλ, σεῖρα ἰλὲν.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΜΕΛΙΑ - ΠΛΟΗΓΙΚΑ. 2) ΡΙΜΕΛ - ΚΥΑΝΟ-
ΛΕΥΚΑ - ΟΤΑΝ. 3) ΦΕΡΡΑΡΑ - ΚΩΜΙΚΑ. 4) ΜΑΛΑ-
ΜΑ - ΜΙΣΘΩΜΑ - ΘΕΑΜΑ. 5) ΧΑΡΩΠΑ - ΠΟΤΑΠΟΙ-
6) ΠΕΙΝΑ - ΤΗΝΟΣ - ΔΕΡΜΑ - ΚΙΝΑ. 7) ΓΟΝΙΜΑ -
ΚΟΣΜΙΑ. 8) ΚΑΡΑΤΙ - ΚΑΜΑΡΑ - ΑΚΑΚΑ. 9) ΚΑ-
ΡΟΤΑ - ΧΑΜΑΜΙ. 10) ΛΙΓΟ - ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΑ - ΛΑ-
ΛΕΙ. 11) ΑΠΑΤΗΛΟΝ - ΡΙΠΙΔΙΟΝ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΡΙΚΩΜΑ - ΚΑΡΕΛΙΑ. 2) ΜΕΜΕΛ - ΛΑΧΑΝΑ-
ΓΟΡΑ - ΓΟΡΑ. 3) ΦΕΡΜΑΡ - ΝΙΤΙΚΑ. 4) ΑΚΥΡΑ -
ΠΑΤΗΜΑ - ΡΟΠΑΛΟΝ. 5) ΑΡΑΜΙΣ - ΚΑΤΑΡΑ. 6)
ΜΟΝΟ - ΘΡΑΞ - ΔΕΜΑ - ΚΛΗΡΟΣ. 7) ΛΕΥΚΟ-
ΜΑ - ΡΑΧΑΤΙ. 8) ΠΛΟΚΑΜΙ - ΠΟΜΑΚΟΣ - ΜΑΚΑΡΙ.
9) ΚΑΒΕΤΑ - ΜΙΑΜΙ. 10) ΓΙΟ - ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ - ΛΑ-
ΔΙ. 11) ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ - ΚΑΠΗΛΕΙΟΝ.

Ἡ μοιρασιά

Ὁ θεὸς πρόθεσε καὶ τὴ δική του καμῖλα στὶς
17, πού ἐγίναν ἐτοῖ 18. Ὁ πρῶτος γυῖος πῆρε τίς
μισέες, δηλαδὴ τίς 9, ὁ δευτέρος τὸ ἓνα τρίτον, δη-
λαδὴ 6, κι' ὁ τρίτος τὸ ἓνα ἑννατον, δηλαδὴ 2. Ἐ-
τοῖ, πῆραν οἱ τρεῖς τοὺς 17 καμῖλες ἐν ὅλῳ καὶ
περίσσεψε ἡ καμῖλα τοῦ θεοῦ.

Τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια

Γιατί ἡ Γῆ εἶνε σφαιρική καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ἀν-
θρώπου διαγράφει κύκλο κάπως μεγαλύτερο παρὰ
τὰ πόδια του.

Ἀκροστιχίδες ἀντιθέτων

Οἱ ἀντίθετες λέξεις εἶνε: Κάλως, ἀλθινός, λε-
πτός, ὄχι μεγάλος, ἔχθρα, λύτρω, ἔλπις, τρέψω,
ἀρχή, κοιμισμένος, εὐκόλος, ρυπαρός, χαρά, ἐπιτη-
δεύσις, τομυρὸς ἀδείσιος, ἱερός. Κι' ἡ παροιμία:
Καλομελέτα κ' ἔρχεται.

Γύρω ἀπ' τὸ μῆλο

Ἡ Εὐὰ στὸν Παράδεισο, ὁ Πάρις μὲ τὸ χρυσὸ
μῆλο, ὁ Ἰσακ Νεύτων πού εἶδε νὰ πέφτῃ ἓνα μῆ-
λο καὶ ἀνακάλυψε τὸ νόμο τῆς βαρύτητος, κι' ὁ
Γουλιέλμος Τέλλος πού φύτεψε τὸ βέλος τοῦ σ' ἓνα
μῆλο στήμενο πᾶνω στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ του.

Κυβόλεξο

ΛΑΒΗ
ΑΡΗΣ
ΒΗΜΑ
ΗΣΑΥ

Ἀριθμητικὸ παιχνίδι

1 + 1 + 11 = 13

Οἱ δύο ἀριθμοὶ

Οἱ ἀριθμοὶ 15 καὶ 45. Ἡ λύ-
σις βρίσκεται μὲ ἀπλή ἀλγε-
βρική ἐξίσωσι.

Μενουχονδουλιά

Στὸ παραπλευρὸς σχέδιο
βλέπετε ἀπὸ πού πρέπει ν'
ἀρχίσετε τὴ μενοχονδουλιά καὶ
πῶς πρέπει νὰ τελειώσετε.

Λύσεις τοῦ 91ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΦΙΛΑΝΘΗΣ - ΠΛΑΝΗΤΗΣ. 2) ΛΟΥΤΡΑ - ΠΑΤΑ-
ΡΙ. 3) ΟΝ - ΛΗΜΕΡΑ - ΩΑ. 4) ΓΙΑ - ΠΗΛΟΣ - ΟΝ-
ΤΑ - ΝΙΜ. 5) ΕΟ - ΣΥΝΑΝΤΩ - ΚΑ. 6) ΡΙΓΟΣ - ΠΑ-
ΛΑΙ. 7) ΟΝΥΞ - ΦΤΑ - ΦΑΡΑ. 8) ΝΙΝΟΝ - ΑΓΡΟΙ-
9) ΤΟΓΟΒΕΣΙΑ. 10) ΑΔΟΛΑ - ΜΠΕΡΕ. 11) ΛΗΓΟ-
ΙΣΑ - ΝΑΟΙ. 12) ΕΚΑΤΗ - ΣΠΛΟΙ. 13) ΡΑ - ΟΡΕ-
ΣΤΗΣ - ΕΔ. 14) ΩΜΑ - ΗΡΩΝ - ΟΡΜΗ. 15) ΧΑ -
ΣΙΝΙΚΑΙ - ΜΜ. 16) ΟΡΕΙΝΑ - ΛΟΡΔΟΙ. 17)
ΣΑΛΑΜΙΝΑ - ΙΣΗΜΕΡΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΦΛΟΓΕΡΟΝ - ΑΓΕΡΩΧΟΣ. 2) ΙΟΝΙΟΙ - ΚΑΜΑ-
ΡΑ. 3) ΛΥ - ΓΟΝΔΟΛΑ - ΕΛ. 4) ΑΤΙ - ΜΟΝΟ - ΛΗ-
ΤΩ - ΔΙΑ. 5) ΝΡ - ΣΥΝΤΑΓΗ - ΝΜ. 6) ΘΑΛΗΣ -
ΟΡΣΑΙ. 7) ΗΛΥΣ - ΟΠΗ - ΠΡΩΤΙ. 8) ΣΙΜΟΝ - ΕΝ-
ΝΕΑ. 9) ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ. 10) ΠΕΡΟΝ - ΤΟΚΟΙ. 11) ΙΝΤΑ-
ΤΑ - ΟΣΟ - ΘΗΡΑ. 12) ΑΠΑΤΩ - ΣΜΙΛΗ. 13) ΝΑ -
ΠΑΛΑΜΑΣ - ΟΜ. 14) ΗΤΑ - ΧΑΡΑ - ΠΟΠΗ - ΒΡΕ. 15)
ΤΑ - ΛΑΓΝΕΙΑ - ΔΡ. 16) ΗΡΩΤΙΚΑ - ΘΕΡΜΟΙ. 17)
ΣΙΑΜΑΙΟΙ - ΕΠΙΔΗΜΙΑ.

Μαγική εἰκὼν τῆς σελίδος τοῦ παιδιοῦ

Ἀναποδογυρίζετε τὴν εἰκόνα καὶ θὰ ὀπτε ἀριστε-
ρὰ στὸ κάτω μέρος καὶ κοντὰ στὸ κορμὸ τοῦ δέν-
τρου τὸν πατέρα τοῦ Γιαννάκη.

Οἱ ληστές τῆς Ἑφτασίδια

Ἐνα ὄνειρο

Ὅταν μπῆκε ὁ Τσουμπλέκας γελαστός
κι' εὐθύμος, ἡ γυναῖκα του ξεφώνισε:

— Μεγάλη ἑσπερία ἀπόψε! Κάτι τρέ-
νει, ἀντρά μου.

— Τί νὰ τρέχῃ; Τίποτα.

— Σίγουρα μὲ φέρνεις καλοὶ μουτζέ-
δες.

Ὁ Τσουμπλέκας κοντοστάθηκε λίγο, κι'
εἰπετα τὸ εἶπε μὲ ἀπόφρασι:

— Θὰ σοῦ τὸ μπιστευθῶ, βρὲ γυναῖκα,
ἀλλὰ νὰ τὸ θάψῃς
μέσα σου.

Σκέφτηκε ἓνα καλὸ
γαμπρὸ γιὰ τὴν κό-
ρη μὰς, τὸ θάνο τὸ
Μάγκλαρο.

— Καὶ δὲ μοῦ τὸ
λές, χριστιανέ μου, ν'
ἀρχίσω νὰ γαζιρεύω
τὴν προκίρα τσι, πα-
ρὰ μ' ἀφήνεις στὴν
τοῦλα τοῦ Σαββά-
του;

— Στάσου, βρὲ, μὴ
βιάζεσαι, ἀκούσε πρῶ-
τα τὴ συμβαίνει. Ἐ-
γὼ ἔχω στὰ χέρια μου μιὰ ὑπόθεσι τοῦ
γκουβέρνου πού ἐνδιαφέρεται ὁ Μάγκλαρος
καὶ θὰ πάρῃ πολλὰ λεφτά. Ἀν λοιπὸν
τὴν τελειώσω, τότε ὁ συντροφός του θὰ
προσπαθῇ νὰ τοῦ κάνῃ προξενιά μὲ
τὴν κόρη μὰς, γιατί πολλές φορές τοῦτε
πῶς θέλει νὰ πάρῃ Συμυρία.

— Καλὲ ἐγὼ ἔχω μιὰ προαίτησι πῶς
ἡ δουλειὰ εἶνε ὑπὸ μυστήριον.

— Κύτταξε, γυναῖκα, οὔτε κουβέντα,
γιατί αὐτὸ εἶνε ἀκόμα ἓνα δικό μου ὄ-
νειρο!

Σὲ λίγο πέρασε ἡ Ἑφτασίδια, τὸ φρου-
ραρχεῖο τοῦ μαχαλά.

— Δὲ μοῦ λές τί ἦταν πάλι τὰ μυστι-
κουμπουλιά μὲ τὸν Τσουμπλέκα; ρώτησε.

— Ἐχε ὑπομονή, Ἑφτασίδια μου, καὶ γλή-
γορα θὰ μάθῃς κατὶ εὐχάριστο.

— Ἡβόι, καυμένη, μὲ βάζεις σὲ ὑπο-
ψίες. Λέγε, καλὲ, μὲ υπαίτιςτες!

— Μὰ δὲν εἶνε ἀκόμα τίποτα τὸ στά-
μπιλο, Ἑφτασίδια μου.

— Μωρὸ δὲν ἔχεις μπιστοσύνη σ' ἐμέ-
να; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνες πού δὲν
μποροῦν νὰ βαστάξουν ἓνα μυστικό.

Καὶ τότε ἡ Τσουμπλέκενα τῆς ρακον-
τάρισε μονορούφι τ' ὄνειρό καὶ τὰ σχέδια
τ' αὐτοῦ τσι.

Ὅταν τ' ἀπόγευμα βγήκε στὸ ντουρ-
σέκι ἡ Ἑφτασίδια συνάντησε τὴν Χρυσούλα
κι' ἀρχισε βροχὴ τσ' ἐρωτήσεις:

— Δὲ μοῦ λές, ἦντιχ πατέ νὰ καρσι-
λантиσῇς μ' ἓνα παλῆκαρι ἑαυθό, μὲ μαῦ-
ρα ματοσίνορα, πού τραγουδάει κι' ὁμορ-
φες καντισιόνες;...

— Μπᾶ! Τί τρέχει;

— Τί νὰ τρέχῃ... Μὰ περίεργο νὰ μὴν
εἶδες ἓνα πού περὰ ἡ αὐτὰ τὰ σουσου-
μια.

— Τώρα πού τὸ λές, Φταλία μου, σὰν
νὰ τὸν θυμοῦμαι.

— Ἐ, ἂν εἶνε τυχερὸ θὰ πάρῃ τὴν κόρη
τοῦ Τσουμπλέκα.

— Καὶ δὲ μοῦ τὸ λές τόση ὥρα. Χρι-
στιανή μου, νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ;

— Ἀκούσε λοιπόν: Χτέες τσ' ἦσταιλε
προξενιά, εἶνε λείε λαλὸς καὶ παλαβός.
Κύτταξε ὅμως, Χρυσούλα μου, τσιμουδιά.

— Μπᾶ, μπᾶ, αὐ' καλλίτερα νὰ μοῦ κῶ-
πῇ ἡ γλῶσσα, Ἑφτασίδια μου!...

Τὸ βράδυ τὸ Τσιτσιμπουρόκος, ἓνας γεί-
τονας ἐκεῖ χάμω, βόηκε τὴν Ἑφτασίδια ἔξω
ἀπ' τὸ σινεμά καὶ τὴν ρώτησε:

— Ἀκόμα δὲν πῆγες στὸ γιατάκι σου;

— Πού νὰ μοῦ κολλήσῃ ὕπνος, χριστιανέ
μου. Σήμερα - αὐριο θάχουμε ντουναλμάδες,
γάμοι καὶ χαρές. Τσιτσιμπουρόκο μου. Θὰ
παντρεύῃ ὁ Τσουμπλέκας τὴν κόρη τσι.

— Μπρέ, τί μοῦ λές! Καὶ πούν πέρνει;
— Κάποιον Μάγκλαρο. Πρόσεξε ὅμως
γιατί τῶχουμε μυστικό, ἔπειδὴ λείε ἀπ' τὸ
τασάκι τοῦ γαμπροῦ δὲν θένε, ντουνιαντάν,
νὰ πάρῃ Συμυρία.

— Νᾶναι αὐτό; Γιατί ὑπάρχει καμιά

βρωμοδουλειὰ στὴ μέση;

— Μὴν τὰ πολυκαλίζεις καὶ βρωμοῦνε!
τοῦτε ἡ Ἑφτασίδια ἡ ἓνα μυστηριώδες ὄ-
φος κι' ἔφυγε βιαστικῶς.

Κι' ἔτσι ἐμπιστευτικῶς, καὶ ὑπὸ αὐστη-
ρῇ ἐκμεύθειᾳ ἡ Ἑφτασίδια, ἀπὸ πρῶτα σὲ
πῶρα, δίνει τὰ χαβαντίσια σ' οὐλο τὸ μα-
χαλά.

— Πού νὰ σὰς τὰ λέω... Ἱστορίες τρι-
κουβερτες στὸ σπιτί τοῦ Τσουμπλέκα, φα-
σακιές, υπερωποδουλειές μ' ἓναν προ-
κομένο Παλποαδῆ! Ἀλλά... γιὰ τὸ
Θεό, νὰ μὴ γίνῃ λόγος. Κρίμα εἶνε τὸ κο-
ρίτσι νὰ ξεσκεπαστῇ στὰ μάτια τοῦ κο-
μου.

Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ πᾶν τὴν κάθε νοι-
κοκερὰ ἐκεῖ χάμω, νὰ τὴν ξεοκίλῃ στὸ στέ-
φανο τσι καὶ στὰ παιδικία τσι νὰ τὸ βα-
στάξῃ μυστικό. Καὶ λείε καὶ λείε:

— Ζαμπέτα μου, γιὰ τ' ὄνομα Θεοῦ, μὴν
πῆς τίποτα γιατί, οὐλά κι' οὐλά, δὲ θέλω
κουσέλια κι' ἀνεκατοσοῦρες.

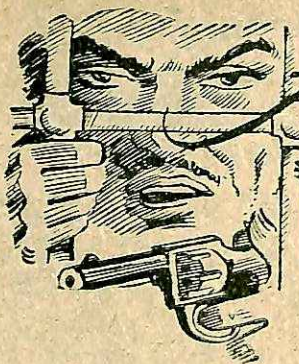
— Καλὲ, δὲ μὲ συχαράς, Φταλία μου;
Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι οὔτε ἔχω ὁρεξί γιὰ
τέτοια ρεζιλίκια κι' ἀψίδες. Ἀς γλῶσσα...

— Δὲν εἶνε γιὰ γέλια, ὄχι. Καὶ σὺ κο-
ρίτσι ἔχεις, μάτια μου. Ὁ Θεὸς νὰ μὴν
τὸ δώσῃ νὰ υπελέξῃ μὲ τέτοιοι υπαγαπών-
τηδες! Χάλας ὁ κόσμος. Ζαμπέτα μου,
χάλασε!

Τὴν ἄλλη μέρα στὸν Ποδονότι, στοῖ
Ποδαράδες, στὸ Βύρνα, στὴν Κοκκι-
νιά κι' ὅπου ἄλλοι θέλτε μιλούσανε γιὰ
τὴν κόρη τοῦ Τσουμπλέκα.

— Ἀχ! ἀπὸ

Αστυνομικό Διήγημα

Μια κλοπή στη Σαγκάη

Μόλις ο Λουί Σεγκέν είχε αγκαλιάσει τη Τζέννυ, ακούστηκαν οι σειρήνες των αστυνομικών αυτοκινήτων, που σφύριζαν δαιμονισμένα.

—Θέε μου! μουρμούρισε η νέα, αποφεύγοντας τα χείλη του Σεγκέν. Σταμάτησαν εμπρός στο ξενοδοχείο!

Ξέφυγε απ' την αγκαλιά του, έτρεξε στο παράθυρο και κύτταξε έξω. Είδε τους αστυνομικούς να μπαίνουν τρέχοντας στο «Σπλέντιτ Ότέλ».

—Είμαι χαμένη! Βόγγησε. Ο Λουί ζάρωσε τα φρύδια του, πεισμένος σαν παιδί που του παίρνουν ένα γλυκό μέσ' απ' το στόμα.

—Χαμένη; Γιατί; ρώτησε. Δίχως ν' απαντήσει, η Τζέννυ άπασε την τσάντα της, άνοιξε την πόρτα και σταμάτησε ένα Κινέζο καμαριέρη, που περνούσε απ' το διάδρομο.

—Τι τρέχει; τόν ρώτησε. Κάποιος έκλεψε πολλά κοσμήματα, απάντησε έκινος αδιάφορα. Άστυνομία φάνηκε ξενοδοχείο!

Σαν τρελλή, η Τζέννυ έβγαλε απ' την τσάντα της ένα χαρτονόμισμα και τώδωσε στον καμαριέρη.

—Πού είναι η έξωτερική σκάλα; κινδύνου; ρώτησε. —Κι' άλλα λεφτά... είπε ο Κινέζος χαμογελώντας.

Η Τζέννυ έδωσε δίχως αντίδοτο και δεύτερο χαρτονόμισμα. Έπειτα τράβηξε το Σεγκέν προς τη διεύθυνση που τους έδειχνε ο καμαριέρης.

—Μα θα μου ξενήγατε επίτελους... διαμαρτυρήθηκε ο Λουί.

—Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν... Αν η αστυνομία πάρει το όνομά μου, θα με σκοτώσει «έκείνος»!

Ο καμαριέρης τους είχε οδηγήσει στην στενή μεταλλική σκάλα, που κορσάμευε για περπάτησι πυρκαγιάς.

—Κατεβείτε αλλη, βγήτε πίσω δρόμο, τους είπε. Ο Σεγκέν, έβω φρενών, ακολουθούσε τη συντροφισσά του, που κατέβαινε τρέχοντας τη σκάλα, μέσα στο σκοτάδι.

Τι ώραία Βραδυά, μα την άλλη!... Ουμώσαν βέβαια τις έκμιστρεύσεις της Τζέννυ: Ήταν αιχμάλωτη ενός παλού δεσμού, που δεν τολμούσε να τον διακόψει, μολονότι δεν αγαπούσε πιά, γιατί την τρώμαζε η άνοια ζήλεια του φίλου της. Ο Σεγκέν είχε βασιανιστή καιρό πολύ, ως που να την καταφέρει να του δώσει αυτό το ραντεβού. Και να που μιά γελοία αναποδιά κατέστρεψε τη νίκη του, τη στιγμή ακριβώς που θα χαιρόταν τα λαγναριστά κάλλη της Τζέννυ!

—Μα πώς θα το μάθαινε,

μικρή μου; παρατήρησε κακόκεφα.

—Ο Χάρου είναι νυκτερινός συντάκτης των «Νέων της Σαγκάης». Θ' ασχοληθώ ασφαλώς με την κλοπή του «Σπλέντιτ» και θα διαβάσει τον κατάλογο των πελατών του ξενοδοχείου, που τους ανέκρινε η αστυνομία... Σκεφθήτε τη θέσι μου, αν ανακάλυπτε το όνομά μου σ' αυτόν τον κατάλογο! Πώς να δικαιολογήσω την παρουσία μου;... Θάταν... θάταν η θανατική καταδίκη μου!... κι' η δική σας επίσης!

Τώρα ο Λουί άνησυχούσε πραγματικά. Κατάλαβε και συμμερίσθηκε την αγωνία της Τζέννυ. Ήταν αλήθεια του μπόδε κι' ικανός να πιαστή στα χέρια με όποιονδήποτε προδομένο έραστη. Ήξερε όμως ότι οι ζήλιάρηδες έχουν μιά ασχημη κλίσι προς το ρεβόλβερ!

—Ίσως νάχετε δίκιο... είπε. Έφτασαν σ' ειά σκοτεινή αλλη. Τη στιγμή εκείνη, άνοιγόκλεισε δυνατά μιά πόρτα, πάνω απ' τα κεφάλια τους, κι' ένα σφύριγμα έσκισε το σκοτάδι.

—Μας ανακάλυψαν! τσαύλισε η Τζέννυ. λαχανιασμένη. Γρήγορα... Στο αυτοκίνητό σας!

Ένας ίθανενής αστυνομικός είχε ξεπροβάλει στο κατώφλι της πόρτας της αλλη. Θέλησε να τους κόψει το δρόμο. Άλλα μιά δυνατή γροθιά του Λουί τον τίνανε μακριά, μισολιπόθυμο. Το ζευγάρι βγήκε στο στενό δρομάκι.

Ένα λεπτό αργότερα, είχαν πηδήσει μέσα στην κούσα του Λουί.

—Έρχονται! Βόγγησε η νέα γυναίκα. Καθώς ξεκινούσε, ο Σεγκέν είδε πράγματι στον καθοστό του τους αστυνομικούς, που άνέβαιναν σ' ένα απ' τα δικά τους αυτοκίνητα.

—Πιστεύω πως θα μπορέσω να τους ξεφύγω στο Μπρονξ-γουνάι! Ήστ, μουρμούρισε. Έτρεψε όλοταγώς, σκορπίζοντας τον πανικό στους Ιθαγενείς.

—Θα σκοτωθούμε! τσαύλισε η Τζέννυ. —Μη φοβάσθε!... Δεν ακούγονται πιά πίσω μας οι αστυνομικοί.

Χώθηκε σ' ένα καινούριο λαβύρινθο από κακοφτιασμένα και βρώμικα δρομάκια. Σίγα-σίγα, η Τζέννυ ξανάβρισκε την ψυχραιμία της.

—Κάνετε λάθος στο έπάν-γελμα! αστειεύθηκε. Έσείς θα γινόσαστε πρώτης τάξεως γκάνστερ!

—Θα το σκεφθώ... Ο νέος άρχισε να νοιώθει πάλι ένα γλυκό μεθύσι, καθώς η Τζέννυ σφιγγόταν στο πλευρό του κι' ακουμπούσε στο στήθος της στο μπράτσο του.

—Πού πάμε; ρώτησε εκείνη. —Στη γαλλική ζώνη... Ύπαρχουν, κι' άλλα ξενοδοχεία εκτός απ' το «Σπλέντιτ».

—Παραδέχομαι ότι δεν πέτυχα στην έκλογή μου... Πώς

μπορούσα να φατασθώ όμως. Το «Σπλέντιτ» θεωρείται ήσυχο, διακριτικό...

Το αυτοκίνητο πέρασε από μιά γέφυρα. Ο Λουί σιγοτοαγουδούσε με κέφι.

Ξαφνικά τον οίκοψε μιά σειρήνα. Βλαστήμησε. Βλέποντας μιά βαρεία μοτοσυκλέττα, που είχε ξεπροβάλει απ' το σκοτάδι. Πάτησε με υσία το γκάζί. Άλλα η μοτοσυκλέττα έτρεγε σαν βολίδα. Τους προέφτασε. Έπεσαν δυο πιστολιές.

—Σταμάτηστε!... τσαύλισε η Τζέννυ, πνιγμένη απ' τον τρόμο. Σταμάτησε. Λουί!

Το παινίδι ήταν χαμένο. Ο νέος φρενάρισε.

Οι εξηγήσεις που έπακολούθησαν στην αστυνομία, δεν ήταν καθόλου ευκόλες. Όλη τη νύχτα, ένας πεισματάρης αστυνομός, υπεστήριζε ότι το ζευγάρι ήταν οι κλέφτες των κοσμημάτων. Άδικα η Τζέννυ διηγείτο λεπτομερώς την έρωτική τους περιπέτεια... Τέλος, όμως, εξακριβώθηκε ότι η νέα γυναίκα ήταν πράγματι φιλέν-δα ενός δημοσιογράφου. Όσο για το σύντροφό της, δέκα επίσημα πρόσωπα είχαν έγγραφή την τιμιότητά του. Έξ' αλλου, τα κοσμήματα δεν είχαν βρεθεί πουθενά, ούτε πάνω τους ούτε στο αυτοκίνητό τους. Οι αστυνομικοί αναγκάσθηκαν ν' αναγνωρίσουν την γκάφα τους.

—Φαίνεται ότι, ενώ έμεις κυνηγούσαμε αυτούς τους δυο δλάνες, έβουγαν οι αληθινοί κλέφτες! παρατήρησαν.

Άφισαν έλευθερη την Τζέννυ. Κι' έστειλαν το Λουί στο αυτό-φωρο, όπου πλήρωσε ένα καλό πρόστιμο γιατί είχε χτυπήσει έναν αστυνομικό. Ο νέος αναζήτησε κατόπιν τη Τζέννυ. Αυτή τον δέχθηκε κακόκεφα και δεν του έκρυψε ότι οι συγκινήσεις εκείνες της είχαν κόψει το κέφι των κομψών ερώτων.

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

στεψε... του είπε. Του ώρκίσθηκα ότι δεν είχε συνη τιποτέ το ανεπανορθώτο μεταξύ μας, κι' έτσι με συγχώρησε, αφού μου οίλωσε ότι θα με κάνει κομμάτια, αν το επανάλαι-σω!... Δεν τυχώ σκοπό!...

Κι' ο Λουί δεν επέμεινε, γιατί ένοιωσε κι' αυτός ανακουφισι που είχε αποφύγει τον κινδύνο.

—Ένα χρόνο αργότερα, ο Σεγκέν ξαναγύρισε στη Σαγκάη, από ένα μεγάλο ταξίδι του στη Βορείο Κίνα. Ρώτησε για την υπόθεσι της κλοπής των κοσμημάτων του «Σπλέντιτ». Οι φίλοι του έσκα-σαν στα γέλια.

—Δεν έβασες λοιπόν... του είπε ένας απ' αυτούς. Δεν βρεθήκαν τα κοσμήματα, αλλά αποκάλυφθηκε ο τρόπος της κλοπής. Τα ματούρησε όλα η Τζέννυ, για να εκδικηθώ, όταν την παρατήσε ο φίλος της. Ο Χάρου είχε σχεδιάσει την κλοπή και την είχε κάνει η Τζέννυ, για να γλυτώσει σε περίπτωση κινδύνου. Αν πηγαίαν, όλα καλά, θα την περιμενες αδέικως. Μόλις όμως είχε πάσει τα κοσμήματα, ανακαλύφθηκε η κλοπή. Ο ντετεκτίβ του ξενοδο-χείου φρουρούσε την πόρτα κι' είχε τηλεφωνήσει στην αστυνο-μία. Τότε η Τζέννυ έτρεξε σ' ένα Προσπονήθηκε την κατα-τομαγμένη, όταν άκουσε τις σειρήνες. Και σ' τη βοήθησε, με τις γροθιές σου και με το αυτοκίνητό σου, για να το σκά-σι!... Όσο για τα κοσμή-ματα, τη στιγμή που μπαίνατε στο αυτοκίνητό σου, τα πέτα-ξε μέσα σ' ένα άλλο αυτοκίνη-το, σταματημένο δίπλα... που ήταν του Χάρου! Έτσι, οι αστυνομικοί δεν ευρήκαν τίποτε ενοχοποιητικό, όταν σας έπια-σαν!...

Ο Σεγκέν ξερόβηξε... και προτίμησε ν' αλλάξει κουβέν-τα!

ΕΥΤΥΧΩΣ, Ο ΧΑΡΟΥ ΜΕ ΠΙ-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

—Ευτυχώς, ο Χάρου με πί-

ΤΙ ΣΑΣ ΕΠΙΦΥΛΑΣΣΕΙ Ο ΓΑΜΟΣ;

Τι θα είναι ο άνδρας που θα πανδρευθήτε; Τι θα είναι η γυναίκα που θα πάρετε; Να μιά αγωνιώδης ερώτησις. Την απάντησι στα αγωνιώδη αυτά ερωτήματα θα βρείτε στους κατωτέρω πίνακες. Ο πίνακας που βρίσκεται στο κέντρον της σελίδος δια-ρείται σε δύο μέρη.

Πώς θα έρθτε τώρα την απάντησι στο έρωτή-μα που σας εν-διαφέρει;

Για να το κα-τορθώσετε θα πρέπει να ξέρε-τε την ακριβή η-μερομηνία της γεννήσεώς σας ή του προσώπου που σας άπα-σχολεϊ.

Αυτό φυσικά δεν είναι δύσκο-λο για μιά γυ-ναίκα. Ο άγα-πημένος της πο-τε δεν θα της άρνηθ' να της πη πότε ήρθε στον κόσμο.

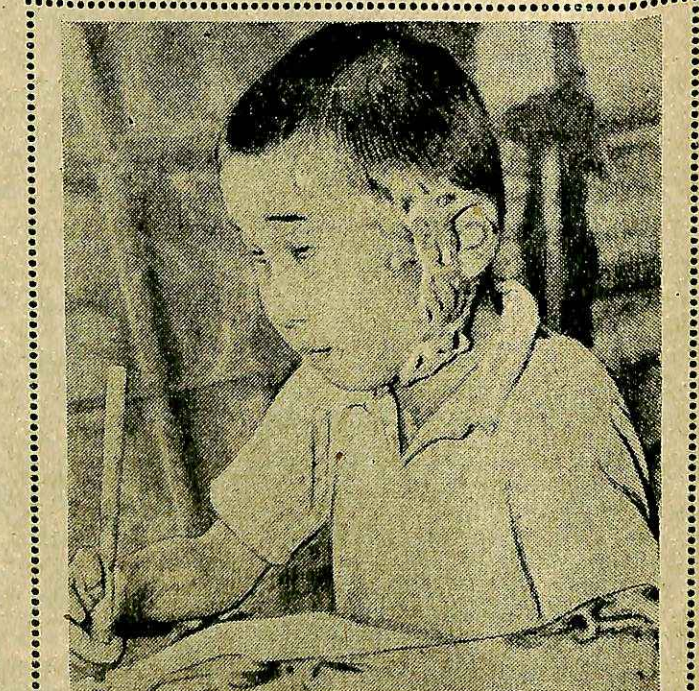
Οι άνδρες εί-νε ελίκρινεις. Κάπως πιο δύσκολο είναι σ' έναν άνδρα να εξακριβώση την ημερομηνία της γεννήσεως της ωραίας που κά-νει την καρδιά του να χτυπά.

Η ηλικία είναι το μεγάλο μυ-στικό του ώ-ραϊου φύλου. Όστόσο μην ά-πελτίζεσθε. Αν η ώραία σας σας άγαπά ελί-κρινώς θα σας κάμη την χάρι να σας πη την αλήθεια για την ώρα, την ημέρα, το μήνα και το έτος που ήλθε στον κόσμο αυ-τό.

Έτσι θα εξα-κριβώσετε με-ρικά πράγματα που τόσο έν-διαφέρουν και τα δύο φύλα. Κι' Εκείνος πο-θεί να μάθη ότι άγνοεί και δεν λέγεται και δεν φαίνεται εύκο-λα στην άγαπη-μένη του κι' Ε-κείνη φλέγεται από την έπιθυ-μία να γνωρίση κάπως καλύτε-ρα τον λατρευ-τό της, τον άν-

Στο ένα άπ' αυτά περιλαμβάνονται τα δώδεκα ζώδια. Το καθένα, σύμφωνα με την ημερομηνία της γεννήσεως, δείχνει τη ΨΥΧΙΚΗ κατασκευή του ατόμου. Στο άλλο περιλαμβάνονται οι έπτά ημέρες της εβδομάδος. Κάθε μιά άπ' αυτές δείχνει τον ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ και τα ΨΥΧΙΚΑ προ-τερήματα ή ελάττωματα του ατόμου.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ Ανάστημα ύ-ψηλό και ευ-στενές. Ευ-χάριστο πα-ρουσιαστικ-ό. Μαλλιά ξαν-θα. άπο 21 'Ιαν. έως 19 'Φεβρ.	ΙΧΘΕΙΣ Μικρά, ανά-στημα, αλλά κανονικό. Χα-ρακτηριστικά ά ρ υ ο νικά. Σκούρα έπι-δερμιάς. άπο 20 'Φεβρ. έως 21 Μαρτίου	ΚΡΙΟΣ Ανάστημα ύ-ψηλό. Περη-φανή έκφρα-σίς. Βλέμμα κά, απεραστι-κό. Μαλλιά σκούρα. άπο 22 Μαρτίου έως 19 'Απριλ.
ΤΑΥΡΟΣ άπο 20 'Απριλ. έως 20 Μαΐου	ΔΕΥΤΕΡΑ Χαρακτήρ επιπόλαιος, ιδιότροπος και φίλερις. Άγά-πη προς την αδιόκοπη αλλαγή. Συχνές μεταβολές έπι-διδώσεων. Χιμαίρικά σχέδια.	ΛΕΩΝ άπο 23 'Ιουλίου έως 22 Αυγ.
ΔΙΔΥΜΟΙ άπο 21 Μαΐου έως 20 'Ιουνίου	ΤΡΙΤΗ Μεγάλη ευφύα συνδυαζόμενη με άπέραντη φιλοδο-ξία Ισχυρή μνήμη. Άγάπη προς τα σπόρ. Χαρακτήρ φι-λερις και έκδικητικός.	ΠΑΡΘΕΝΟΣ άπο 23 Αυγ. έως 22 Σεπτεμ.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ άπο 21 'Ιουνίου έως 22 'Ιουλίου	ΤΕΤΑΡΤΗ Εύθυμη διάθεσις. Έπιπολαιότης συνδυαζόμενη με με-γάλη ευστροφία. Μεγάλη ικανότης προσαρμογής. Όξυ-δέρκεια. Ρητορικά χαρίσματα.	ΖΥΓΟΣ άπο 23 Σεπτεμ. έως 22 'Οκτωβρ.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ άπο 23 'Οκτ. έως 22 Νοεμβρ.	ΠΕΜΠΤΗ Καλόκαρδη διάθεσις. Μεγάλη ευγένεια. Άγάπη προς τις διασκεδάσεις και τις τιμές. Αισθήματα οτορνικά και τρυφερά. Άλτρουϊσμός.	ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ άπο 23 Δεκ. έως 20 'Ιαν.
ΤΟΞΟΤΗΣ άπο 23 Νοεμ. έως 22 Δεκ.	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Καλλιτεχνικές τάσεις. Μεγάλη όκνηρία. Φιλαρέσκεια. Άγάπη προς τις διασκεδάσεις και την εύκολη ζωή. Φι-λίδονος διάθεσις.	ΚΥΡΙΑΚΗ Φιλόδοξος χαρακτήρ. Ευγενικά αισθήματα. Μεγάλος αυθαρητισμός. Ένωστικές τάσεις, που δημιουργούν μιση και έχθρότητες.

ΑΥΤΗ Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΙΑΠΩΝΙΔΑ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΡΘΗΜΕΝΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΒΟΜΒΑΣ ΣΤΗ ΧΙΡΟΣΙΜΑ. ΓΡΑΦΕΙ ΜΕ ΔΥΣΚΟΛΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ, ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΑ ΤΗΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΡΕ-ΘΕΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΕΧΕΙ ΦΡΙΚΩΔΕΙΣ ΟΥΛΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΑΥΜΑ. ΠΕΡΙΤΤΟ ΕΙΝΕ ΝΑ ΑΝΑΦΕΡΗ ΚΑΝΕΙΣ ΟΤΙ ΣΩ-ΘΗΚΕ ΩΣ ΕΚ ΘΑΥΜΑΤΟΣ!

ΟΙ ΔΥΟ ΠΙΝΑΚΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΘΗΤΕ ΕΙΝΕ ΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ

Η γυναίκα που θα πάρετε θα είναι: 10. Όχι πολύ όμορφη, αλλά με αξιόλογη μόρφωσι και καλλιτε-χνικές τάσεις. 11. Μελαχροινή, ζωηρή και αυταρχική. Θα επιδραση πολύ στην	Ο άνδρας που θα πάρετε θα είναι: 10. Έντιμος, οικονομός, εργατικός, ελίκρινος. 11. Καλός, σοβαρός και εργατικός. Θα είναι πάντα αυστηρά προσηλωμένος στους τύπους. (Συνέχεια άπιοθεν)

- κατεύθυνση της ζωής σας.
12. Νευρική, σπάταλη και όχι καμμένη για την οικογενειακή ζωή. Θα είχατε ευτυχισμένους μαζί της, αν θα έχετε τη δύναμη και τη διάθεση να ικανοποιήτε όλα τα καπρίτσια της.
  13. Λεπτοκαμωμένη, επιπόλαιη και άστοχη.
  14. Πολύ ώραία, αλλά επιδεικτική και ματαιόδοξη.
  15. Καθόλου ώραία, αλλά με πολύ καλό χαρακτήρα.
  16. Νοικοκυρά, οικονόμος, αλλά πολύ αυταρχική.
  17. Πολύ ώραία, αλλά λαιμαργή και όκνηρη.
  18. Καλοκαμωμένη, πλούσια, αλλά πολύ φιλάργουρη. Χαρακτήρας σκληρός και άκαμπτος.
  19. Πολύ πιστή, αλλά λιγάκι ματαιόδοξη και επιδεικτική.
  20. Μικροσκομμένη, έξυπνη και πολύ πεισματάρα. Πολύ εκδικητική επίσης.
  21. Ώραία μελαχροινή με καλή υγεία. Διάθεσις όνειροπόλος και ρωμαντική.
  22. Ήρεμη και συνετή.
  23. Πολύ συμπαθητική, αλλά φιλάρεσκη και με κάποια τάση προς το κουτομιοπολί. Πολύ ζηλότυπη επίσης.
  24. Μέτρια οίσθηματα. Μιά κέρνινγκουκλα, που θα ήθελν να σας έχει πάντα στην εξουσία της.
  25. Πολύ λίγο όμορφη, μελαχροινή και άναποφάσιστη.
  26. Εύθυμη, ζωηρή, αλλά όχι πολύ όμορφη.
  27. Επιδεικτική και άκατάστατη.

Τό μυστήριο μιās βασιλίσης

Η Έλυσάβετ της Αγγλίας ήταν γυναίκα;

Η περίοδος της βασιλείας της Έλυσάβετ, που κράτησε σαράντα πέντε ολόκληρα χρόνια, από το 1558 έως το 1603, παραμένει πάντοτε μία από τις ενδοξότερες της αγγλικής ιστορίας. Αλλά, παρ' όλες τις έρευνες των συγχρόνων ιστορικών, τό μυστήριο που περιβάλλει τη μεγάλη αυτή βασίλισσα, παραμένει ως σήμερα ακόμη ανεξιχνίαστο. Γιατί, ενώ είχε αφιερώσει τόν έαυτό της στη δόξα και στο μεγαλείο του κράτους της και ενώ τό συμφέρον της Αγγλίας απαιτούσε να παντρευθί, για να δώση ένα διάδοχο στο θρόνο της, αρνήθηκε πάντα με μία παράξενη επιμονή να τό κάνει και φρόντισε, όσο ζούσε, ν' αποκρούη κάθε πρόταση γάμου, ως πού, πεθαίνοντας, βρέθηκε στη σκληρή ανάγκη ν' αφήση τό στέμμα της στό γυίο τού Έρρίκου Δεκάτου και της Μαρίας Στουάρτ, της θανάσιμης έχθρας της, που είχε διατάξει άλλοτε τόν αποκεφαλισμό της.

Οι παλαιότεροι ιστορικοί απέδιδαν

αυτή την αποστροφή της Έλυσάβετ για τό γάμο στό ότι ήξερε πώς ήταν άνικανή να τεκνοποιήση. Αλλά ένας σύγχρονος Αγγλος επισημύων, ο Ουίλλιαμ Ντόμιν, στήριζόμενος στη μαρτυρία ενός συγχρόνου της Έλυσάβετ χρονικογράφου, τού Βίντον Τόουν, μάς αποκαλύπτει ότι ή άρνησις της να παντρευθί δεν είχε κανένα άλλο λόγο εκτός από τό γεγονός ότι ήταν... άνδρας!

Όπως είχε γνωστό, ή Έλυσάβετ ήταν κόρη τού Έρρίκου δού και της Άννας Βορέυ.

Ο βασιλεύς Έρρίκος, έπειτα από τη θανάτωσι της μητέρας της, είχαν επισημύη τη μικρή πριγκίπισσα σέ μία τροφή. Ξέσπασε όμως τότε μία τρομερή επιδημία πανώλους και ή Έλυσάβετ πέθανε σέ ηλικία ένδεκα ετών.

Η τροφή, φοβούμενη την όργη τού βασιλέως, πρότιμης να κρατήση μυστικό τό θανάτό της κι' έβαλε στη θέση της πριγκίπισσας ένα μικρό αγόρι πού έμοιαζε καταπληκτικά μ' αυτήν.

Τό αγόρι αυτό μεγάλωσε σιγά-σιγά και έγινε άργότερα... ή βασίλισσα Έλυσάβετ.

Όταν ο Έσσεξ εμφανίσθηκε στην αλή της, ή Έλυσάβετ ήταν γρή πιά 63 χρόνων. Ο άρχιγυμναστής της Μπούργκλεϊ σημειώνει σά άπομνημονεύματά του ότι μεταξύ της βασιλίσης και τού περιφημου εύνοουμένου της εδέν ύπήρχε τίποτε περισσότερο από μία ψυχική συγγένεια, πού δεν είχε καμμία σχέση με τό ταπεινό πάθος της άγάπης.

Τό γεγονός επίσης ότι δεν έδίστασε να διατάξη τη θανάτωσι του, όταν ο Έσσεξ έτόλμισε να της έναντιωθή, άποδεικνύει ότι δεσμοί έρωτος δεν συνδέσαν ποτέ τούς δύο αυτούς άνδρας.

Άξιοσημείωτα είναι, τέλος, τά λόγια πού έπρόφερε ή Έλυσάβετ μερικές στιγμές πριν από τό θανάτό της.

Τήν εποχή εκείνη ήταν έθιμο νά έταίν οι βασιλείς πώς είχε φθάσει τό τέλος της, θέλησε να συρθεί ως τό θρόνο της, για να πεθάνη καθισμένη πάνω σ' αυτόν, με όλη την αίγλη και τό μεκάρι δέκα αυτή, έμεινε δέκα ημέρες νένα φάρμακτε, χωρίς να παίρνη καμία φάρμακα και καμμία τροφή.

Άίγες στιγμές πρό τού θανάτου της, ο πρωτοπαύρος της λόρδος Ξέσιλ, νοσε να όρίση τό διάδοχό της.

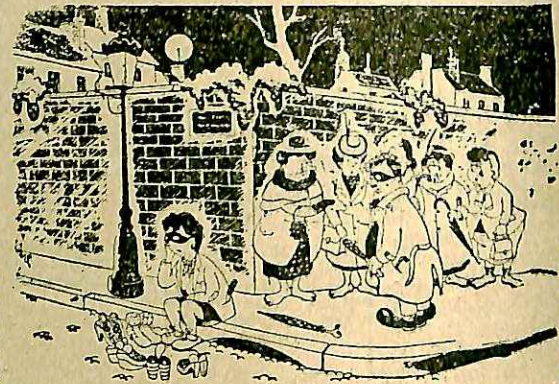
—Εγώ έβασίλευσα σάν άνδρας, είπε ή Έλυσάβετ. Και τό διάδοχός μου πρέπει να είναι άνδρας.

Και όρίσε για διάδοχό της τό νεαρό βασιλέα της Σκωτίας Ιάκωβο τόν έο.

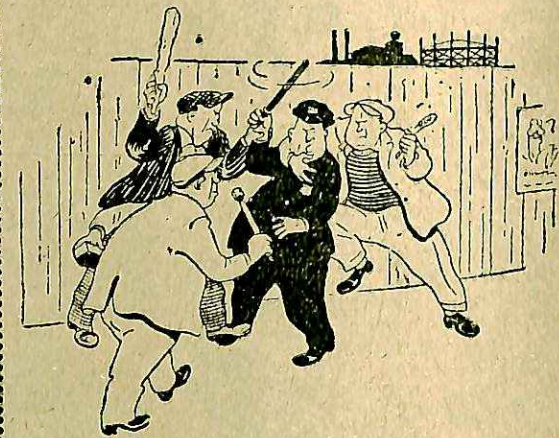
ΛΟΓΟΔΙΑΡΡΟΙΑ

—Μή με διακόπτετε, Άνάργυρε, έχουμε μόνο 15 λεπτά καιρό!...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΓΑΥΣΙΜΟ

Ο άπάχνης: Άντε βρέ πουλάκι μου, διάλεξε έπιτέλους ποιά παπούτσια σ' άρέσουν!...

—Νά πάρη ο διάβολος! Δεν υπάρχει έδω κανένας άστυφύλακας;

—Ώραία τά κατάφερες με τό σχέδιό σου! Άντί να βγούμε στην τραπεζά, βγήκαμε σέ βρεφοκομείο!...

Επειτα γυρίζοντας στον έμ-

Ο φιλάργυρος ΕΜΠΟΡΟΣ

Τό παραμύθάκι μας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, κάποιος έμπορος πλούσιος, αλλά πολύ τσιγκούνης, έχασε στό δρόμο ένα πορτοφόλι γεμάτο γουστά νομίσματα. Άμέσως έβαλε τελάληδες να διαλαλήσουν σ' όλη τη χώρα, ότι σ' εκείνον πού θα βρούσε τό πορτοφόλι και πού θα τού τό γυρίζε πίσω, θα έδινε ως άμοιβή έκάτό τάλληρα.

Τήν ίδια μέρα κάποιος τίμιος χωριάτης πού βόηκε στό δρόμο τό πορτοφόλι, παρουσιάστηκε στό σπίτι τού έμπορου, τού τό έδωσε και περιέμενε να πάρη την άμοιβή του. Ο τσιγκούνης όμως έμπορος, μέτρησε τά γρήματα και τού είπε πονηρά:

—Στό πορτοφόλι ήταν όχτακόσια τάλληρα, όταν υού έπεσε στό δρόμο. Τώρα βλέπω πως βόσκονται μόνο έφτακόσια. Φαίνεται, φίλε μου, πως φρόντισες να πάρης μόνος σου από μέσα τά έκάτο τάλληρα της άμοιβής σου... Ε! Δεν πειράζει... Τόσο τό καλύτερο! Έτσι είμαστε ίσα-ίσα και δεν σου χρωστάω τίποτε.

Ο χωριάτης όμως πού ήταν τίμιος και πού δεν είχε βάλει γέρι στό περιεχόμενο τού πορτοφολιού, θυώσε πολύ για τόν προστύχο και δόλιο τρόπο, με τόν όποίο ο έμπορος προσπάθησε να ξεφύγη και να μη τού δώσει την άμοιβή, πού μόνος του είχε ύποσχεθί.

Τόν πήγε λοιπόν στό δικαστήριο.

Ο δικαστής, πού ήταν πολύ έξυπνος άνθρωπος, άκού άκουσε και τούς δύο αντίδικους, κατάλαβε ποιός είχε τό δίκιο με τό μέρος του, κι' έπειδή ήταν δίκαιος κι' άυστηρός, αποφάσισε να τιμωρήση τόν έμπορο για τήν προστύχια και τη δολιότητα του.

—Για πές μου είτε στον έμπορο, είτε βέβαιος πως είγες μέσα στό πορτοφόλι πού έχασες, όχτακόσια τάλληρα.

—Φυσικά, είμαι βέβαιος, απάντησε έκείνος.

—Τό δοκίμασε;

—Κι' έσύ, Ξανάπε ο δικαστής στό χωριάτη, δοκίμασε πώς δεν πάρες καθόλου λεφτά απ' τό πορτοφόλι πού βόηκες και πώς όταν τό βόηκες είγες μόνο έφτακόσια τάλληρα μέσα:

—Τό δοκίμασε, κύριε δικαστή.

—Πολύ καλά. Τότε καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Τό πορτοφόλι πού βόηκες δεν είχε τού έμπορου απ' έσά!... Θα είγες σ' ένα κακοήγη άλλο! Πάστο, λοιπόν, και κράτησε τό άφού δεν παρουσιάζεται ο κύριος του.

Επειτα γυρίζοντας στον έμ-

πορο ο έξυπνος δικαστής τού είπε:

—Κι' έσύ περιέμενε όσο να βόη κανέναν τό πορτοφόλι σου με τά όχτακόσια τάλληρα και να στό, φέρε.

Κι' έτσι ο τίμιος χωριάτης κέρδισε τό πορτοφόλι. Κι' ο φιλάργυρος έμπορος πού δεν ήθελε να χάση τά έκάτο τάλληρα, έχασε και τά έφτακόσια, γιατί δεν τολμούσε πιά, να πη στό δικαστή πως είχε κάμει ψεύτικο όκο.

Τό παιγνιδάκι μας

Η ούρα τού γαιδάρου

Κόβουμε άπάνω σ' ένα γονιό χαρτί την εικόνα ενός γαιδουριού, όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη, αλλά χωρίς ούρα και την κολλούμε στον τοίχο. Κατόπιν κόβουμε και μία ούρα και βάζουμε μια καρφίτσα στην άκρη της πού πρέπει να κολληθί στό σώμα.

Τότε κάθε παίκτης με τη σειρά του, προχωρεί με δεμένα ιατρία και με την ούρα στό γέρι και προσπαθεί να την κολλήση στην κατάλληλη θέση τού σώματος τού γαιδουριού.

Τό καμμένο τό γαιδουράκι είναι πολύ αμοιβολο αν θ' άπονητήση την ούρα του στη σωστή θέση. Τά διάφορα δέ λάθη πού κάνουν οι «τυφλοί» παίκτες είναι πολύ διασκεδαστικά και προκαλούν τσανταχτά νέλια. Κερδίζει τέλος έκείνος πού θα κατορθώση να βάλη την ούρα στη σχετικά καλύτερη θέση.

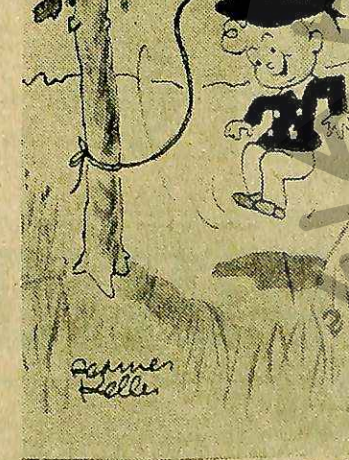
Ο... μεγαλύτερος!

Διάλογος μεταξύ δύο παιδιών:

—Εγώ είμαι τεσσάρων χρονών.

—Κι' έγώ τό ίδιο.

—Ναί, αλλά έγώ θα είμαι πέντε ετών τού χρόνου!

ΤΟ ΣΚΟΙΝΑΚΙ

Τό τραγούδι της πεταλούδας

Σ' αεράκι χλιαρό μ' ανοιξιάτικον καιρό, μέσ' σέ κήπο άνθρο, φτερουγίζω.

Σ' ανθοστόλιστη βραγιά πού με θεία μυρωδιά μου μεθάει την καρδιά, τριγυρίζω.

Πριν ναρθί καλοκαιριά σέβνομαι μέσ' στα κλαριά, κάμπια άσχημη, βαρεά, κουρασμένη.

Μά μία μέρα ξαφνικά εκοιμήθηκα γλυκά σέ σεντόνια μαλακά, τυλιγμένη.

Και χθες μόλις τό πρωί βιαστικά και με βόη, ζύπνησα σ' άλλη ζωή φτερωμένη.

Και με τ' άσπρα μου φτερά, μέσα σ' άνθη δροσερά φτερουγίζω, από χαρά μεθυομένη!...

(Μετάφρασις) ΕΝΣΛΙΝ

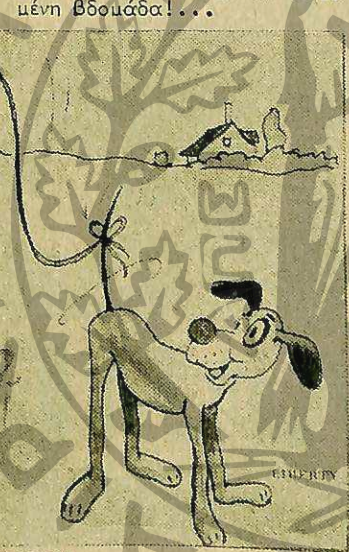
Παιδικό πνεύμα

Η μαμά: Τότό, σήμερα σέ χροιάζουμε στό σπίτι. Πήγαινε να πής της δασκάλας σου, ότι δεν θα μείνης στό μάθημα, γιατί έχεις δύο μικρούς αδελφούς και πρέπει να μείνης μαζί τους...

Ο Τότό: Θα της πώ πως έχω μόνο έναν αδελφό!...

Η μαμά: Γιατί;

Ο Τότό: Τόν άλλον, θα τόν φυλάξω για την εργομένη βδομάδα!...

ΤΟ ΣΚΟΙΝΑΚΙ

Η ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΘΟΣΚΗΣ

Ιστοριούλα

Στό γάνι ενός χωριού, πάω απ' την πόρτα του, ένας δι-αβάτης διάβασε κάποτε την έ-ξισ παραόδοξη επίγραφη:

«ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΜΕΡΟΣ ΝΑ ΒΟ-ΣΚΟΥΝ Τ' ΑΛΟΓΑ, 700 δραχμές την ημέρα για ένα άλογο με μικρή ούρα, 1.000 δραχμές την ημέρα για ένα άλογο με μεγάλη ούρα».

Από περιέργεια ο διαβάτης οάησε ένα γέρο χωρικό τί σέσι έχει ή ούρα με την τιμή της θοσκής.

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

—Άμ' δεν θέλει και φιλοσοφία να τό καταλάβη κανείς, πατριώτη μου, απάντησε ο γέρος. Να στό πώ έγώ: Ένα άλογο χωρίς ούρα δώχνει τις υνίγες με τό κεφάλι του και σ' αυτό τό διάστημα δεν τρώει σχεδόν τίποτα. Ένα άλογο όμως με μεγάλη ούρα δώχνει τις υνίγες μ' αυτή εύκολα και δεν παύει ούτε στιγμή να τρώη. Δεν είναι λοιπόν σωστό να πληρώνει και πεισισσότερο;

ΑΦΗ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μόλις ἀπαρξηφόθησαν
ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
Μοντέρνα, ἑτερεῶς
Ἀρακτικά καὶ εἰς
εὐθηνὰς τιμὰς

τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης

— Πώς είσαι, αγάπη μου;
— Καλύτερα. Σε περιμένω όπως πάντα, καλέ μου.
— Έχω κάτι εύχарιστο να σου πώ.
— Τι θέλεις να πής. Στέλιο;
— Θέλω να πώ, αγαπούλα μου, πως μόλις γίνεις καλά θα παντρευτούμε και θα ζήσουμε πια μαζί.
— Ναι, αγάπη μου, κι' εγώ θέλω το όνειρό μας να γίνει πραγματικό. ... Μά, για πές μου, τι θα γίνει ή αδελφή σου;
— Μά, θα την πάρουμε μαζί μας και θα την παντρεύουμε.
.....
«Όσο μιλά ο Στέλιος, η Ρίτα έχει κλείσει τα μάτια της και μ' ένα όδιόρατο χαμόγελο, που πλανιέται στα μαρμαρένα από τόν πυρετό χείλη της, ακούει τα γεμάτα τρυφερότητα λόγια του αγαπημένου της κι' η ψυχή της πλημμυρίζει από μια ανέκφραστη χαρά αλλά και λύπη.
Το αδύνατο κεράκι της που κρατά μέσα στη φούχτα του ο Στέλιος το νοιώθει να τρέμει. 'Από τα κλειστά μάτια της οταλαξεί ένα δάκρυ.
— Δεν θέλω να πεθάνω!... Βοή. ... θες με να ζήσω την ευτυχία που λατρώω τόσο χρόνια... Στέλιο, αγαπή μου, γιατί να πεθάνω τώρα που αποφάσισες να γίνης δικός μου;
— Τι είναι αυτά που λες, γλυκεριά μου; της λέει ο Στέλιος και ρουφά με τα φιλία του τα δάκρυα που τρεμούλιασαν στις βλεφαρίδες της.
Η Ρίτα ανόιξε αργά τα μάτια της, τόν κύτταξε απελπιμένη μέσα στα μάτια και με φωνή φοβισμένη του εξωμολογήθηκε πως κρυφάκουσε την κουβέντα του γιατρού με την αδελφή της:
— Χτές, όταν έφευγε ο γιατρός, σηκώθηκα από το κρεβάτι μου και με πολύ κόπο έφτασα κι' εκόλλησα τ' αυτί μου στη χαραμάδα της πόρτας: (Μην τή στενοχωρείτε για τίποτα) έλεγαν ο γιατρός στην αδελφή μου, δώστε της ό,τι θέλει να φάει και να πιει και μην της κάνετε πια έρωτες. Είνε κρίμα να την παιδεύουνε άδικα. Δεν πρόκειται να ζήσει...»
— Έτσι, αγαπούλα μου, άκουσα πως ό,τι αυτή την κλειστή πόρτα την καθόκηι μου!
— Ένας λυγρός έπνιξε τα τελευταία λόγια της.
Ο Στέλιος με σπαργανμένη την καρδιά έσφιξε στην αγκαλιά του τ' αδύνατο κορμί της και τη χάριδεψε στοργικά.
'Η νέα έπαψε να κλαίη. Μ' άκουμπιμένο το κεφάλι της στον ώμο του, ψιθύρισε κοντά στ' αυτί του:
— Πόσο ευτυχισμένη θα πέθαινα, αν είχαμε παντρευτή, λατρεία μου! ... Ίσως αυτός ο κόμπος να με κρατάει ακόμα στη ζωή... Συνήθισα να περιμένω και νομίζω πως θα περιμένω και στον τάφο μου ακόμα...
Κι' όλο λέει η σιγανή φωνή της άρρωστης. Κι' εκείνος την φιλάει και της ψιθυρίζει λόγια αγάπης, της μιλάει για μια παντοτεινή ευτυχία.
— Επειτα οπώσασεν κι' οί δύο. 'Η Ρίτα είχε αποκοιμηθή με το ναλκού να λυγρίζα η της μιλιίας του.
'Απ'αυτά την ένεργει στο προσέφωλό της. Σπκώθηκε έπειτα, τράβηξε το σεντόνι και την κοβάει και τη σκέπασε ως το λαιμό. Την κύτταξε κατόπιν λυπημένος και τρώμαξε με

Τη μεγάλη κλωμάδα του προσώπων της.

★

Ἡ Ρίτα ἦταν τριανταπέντε χρονῶν κοπέλλα καὶ βαρεία ἀρρωστή. Οἱ γιατροὶ ὑπεστήριξαν διάφορες ἀρρώστιες, μὴ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὴν κρατοῦσε καρφωμένη στὸ κρεβάτι. Μόνον ἐκεῖνη ζέρει γιὰ ἀρροπὲς ζῆναι. Εἶνε τὰ ἐκκοί χρόνια τῆς ἀγάπης ποὺ πέρασε, γεμάτα λαχτάρα, ἀγωνία, δάκρυα, προμονὴ καὶ μάταια ἐλπίδα.

Ἦταν δεκαπέντε χρονῶν παιδοῦλα, καὶ γυναικὶ, μὲ σπάνια ὁμορφίαν ὅταν κινῆσαι κ' ἀγάπησε τὸ Στέλιο Δελέντα, ποὺ σπούδαζε γεωπόνος. Ἀγάπησε κ' αὐτὸς μ' ὅλη τὴν καρδιά του τὴ ρωμαντικὴ κοπέλλα, καὶ ἰσχύρισταν ἅμα ἀνοιξιάτικα δειλὰ, πού, πού εἶχαν πᾶει ἐκδρομὴς στὸ Πεντέλει, παντοτενὴ ἀγάπη. Μόνον ποὺ ἐπρέπε νὰ περιμένῃ ὁ ἄνθρωπος ἄλλο ὥς πού νὰ τελεωώσουν τὶς σπουδὲς τους.

Εἰκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, τὴ γεμάτα χαρὲς καὶ λύπες. Ἐκεῖνη πῆρε τὸ διπλῶμα τῆς ἀπὸ φιλολογοῖα κ' ἐκεῖνος, ἀπὸ ἐκείνης, τέσσερα χρόνια στὸ ἐξωτερικόν, πῆρε τὸ διπλῶμα τοῦ ὡς γεωπόνος.

Ἡ Ρίτα ῥιζιμενε καρτερικά, δεῖχνοντας ὅλη τὴν τρυφερὰ τῆς ἀγάπης, χωρὶς νὰ διασησυχρῇ ποτέ ἀπὸ φόβο μὴν πικρῶν τὸν ἀγαπημένο της. Ἀλλὰ ὁ Στέλιος ἦταν καὶ προστάτης τῆς οἰκονομίας του, κ' ἐπρέπε νὰ παντρεῖται πρῶτα τὴν ἀδελφὴ του, ποὺ πᾶν λίγα χρόνια μικρότερη ἀπ' αὐτὴν.

Ἔτσι, μὲ τὴν πᾶν πάντα φλόγα τῆς ἀγάπης τους ἐξέφανε ἡ Ρίτα στὰ τριανταπέντε κ' ἐκεῖνος στὰ οσράν. Μὰ, ἡ Ρίτα, ποὺ ἦταν πάντα λατπετὴ κ' εὐαίσθητη τᾶκιος ἀπ' αὐτὴ τὴν προσμονὴ κ' ὅρκιος νὰ λυθῇ μὲρὰ μὲ τὴν ἡμέρα, μὲ τὰ παρθενικά καὶ δυνερα κλεισμένα βαρεῖα στὴν πονεμένη τῆς καρδίᾳ.

«Δώστε τῆς ὅ,τι θέλει γιὰ νὰ πεθάνῃ εὐτυχισμένη» συλλογιέται τώρα ὁ Στέλιος τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ καὶ κυττάζει τὴν κοιμισμένη του ἀγάπη ποὺ τὸ παράπονο εἶνε ζωγραφισμένο στὸ πρόσωπό της.

— Γαυκεῖά μου ἀγάπη! φθιφυρίζει. Σὲ πικρῶνα πολὺ τὸ τί ζωῇ, καὶ τώρα δὲν θά σ' ἀρῶμαι νὰ πάρῃς ἀπὸ τὴν πικρά μαζί σου.

— Ἐσκέψου, τὴ φίλησε ἀνάλαφρα, στὰ μαλλιά κ' ἔφυγε. Εἶχε πιά νυκτωσί.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Στέλιος πῆγε στὴν κλινικὴ μ' ἓνα μεγάλο κουτὶ στὰ χεῖρα καὶ μ' ἓνα ὑποκέτο ὁλόκληρα λουλουδία. Ἡ Ρίτα εἶχε ἐκτενήσει νωρίς, ξαφνιστικὰ μόλις τὸν εἶδε.

— Σήμερα τῆς εἶπε, θά παντρευτοῦμε, ἀγάπη μου. Κ' ἔτσι μόλις γίνῃς καλά θά μπορέσω νὰ φύγω γιὰ τὸ ταξίδι, ποὺ τόσες φορὲς μίλησάμε γι' αὐτό...

Ἡ συγκίνησι ποὺ ἔνοιωσε ἡ ἀρρωστή ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ ἔλα πούθημος. «Ὅταν συνιῇς, ὅλα εἶναι ἄρα ἐτοιμασθὶ γιὰ τὸ γάμο...» Τὸ λευκὸ νυφικὸ καὶ τ' ἀνθητὴ γέλιο, νιὰς ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἔδιναν μιὰ ἀγγελικὴ ὁμορφίαν, ποὺ ἔκανε ν' ἀκτινοβολᾷ τὸ διαφανὸ ὡρὸ πρόσωπό της.

Ἐκεῖ διπλὰ στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἔνιεν ὁ γάμος, ἁπλὰ καὶ ὁσμένος. Στὸ τέλος τῆς τελετῆς, ἐκτενήσκει ἡ Ρίτα ἀπὸ τῆς τόσας συγκαληνῆς ἐξελπῶς κ' ἐνός βαθεύς ὑπὸς ἔκλεισε τὰ κοκκινισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα βλέφαρά της. «Ἐνα χαμόγελο καὶ τῆς...»

Ὁ Στέλιος, ποὺ τώρα ἦταν πιά ἄνθρωπος τῆς παρακολούθει μ' ἀγάπη, νιὰ τὴ βαρεῖα τῆς ἀνάσαι...

★

Οἱ μέρες περνοῦν, κ' ἐνὶ ὄλῳ γύρω της, μὲ τὴν καρδίαν σφιγμένη, περιμένουν τὸ τέλος τῆς εὐτυχισμένης ἐτοιμοθάνατης ἐκεῖνης δὲν θέλει πιά νὰ πεθάνῃ, θέλει νὰ ζῇ.

Κι' ὁ πόθος, ἡ εὐτυχία ἔκαναν τὸ σῶμα τους. Ρόδιζαν τὰ μάγουλα τῆς ἀρρωστίος. Δὲν εἶνε ὀδυμένα πιά τὰ μάτια της. Ἀστράφταν ἀπὸ ζωὴ. Χάθηκε ὁ πύρετός...

Κ' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς βδομάδες ἡ Ρίτα βῆκε ἀπὸ τὴν κλινικὴν ἐξογανισμένη, χαρούμενη, γιὰ νὰ ζῇ τὴν εὐτυχία τὴν ἀληθινὴν πλάστον καλὸ τῆς.

ΜΙΦΑΝΤΑ

**"Ανθρωποι που στέλνουν
ΑΝΩΝΥΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ!**

Καταπληκτικές περιπτώσεις άνωνυμογράφων

Ἡ ἀνώνυμογραφία χαρακτηρίσθηκε πάντοτε σὰν τὸ ὅπλο τῶν δειλῶν, ὅπως καὶ εἶνε πραγματικά. Ἀλλ' ὁ δόκτωρ Μὰς Μπίς, διευθυντὴς τοῦ ἰνστιτούτου τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας τῆς Λωζάννης παρατηρεῖ ὅτι προκρίναι γιὰ μιὰ ἀληθινὰ μανία ἡ καλυτέρα γιὰ μιὰ ψυχικὴ ἀσθένεια, πού ἐκρίνεται δυσκολώτερα ἀπὸ οποιαδήποτε ἄλλη. Ἀποκαλύπτει ἐπίσης ὅτι ἡ ἑκτασίς τῆς εἶνε πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι σὺνθήσῃ φανταζομαστε.

Ἐνας ἀνώνυμογράφος, πού ἡ ἀστυνομία κατῴρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ μὲ τὸν καιρὸ τὰ ἴχνη του, εἶχε στείλει γιὰ τὴν ἰδίᾳ ὑπόθεσιν 1000 ἐπιστολὰς μὲσα σὲ διάστημα τριῶν μηνῶν. Εἶχε κατῴρθωσιν καὶ αὐτὸ τὸν τρόπο ν' ἀνασταθῇ δύο οἰκογένειες καὶ νὰ γίνῃ στὸ τέλος ἡ αἰτία ἑνὸς στυγεροῦ ἐγκλήματος.

Σὲ μιὰ ἄλλη περιπτῶσι, πού ἀναφέρει ὁ δόκτωρ Ρέντχαρντ, ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν ἀνώνυμογράφο πού ἐπέστειλε ἀνώνυμες ἐπιστολὰς, μὲ τρομερὲς ἀποκαλύψεις «οὐκἀνάων» καὶ ἀπειλὰς στὸν... ἴδιον τὸν ἑαυτὸ του.

Ὁ ἀνὴρ πού αὐτὸς ἔδεχνόυσε κατόπιν ὅτι οἱ ἐπιστολὰς προέρχοντο ἀπὸ τὸν ἴδιον καὶ ὅταν τοὺς τῆς ἔφερε ἡ ἀστυνομία κυριευθὼν ἀπὸ ἕνα τρελλὸ πρόσωπο καὶ ἔτρεπε νὰ κρυφθῇ, γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν φανταστικὸ ἔχθρο πού τὸν κατεδίωκε.

Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερον ἦταν τὸ ἑξῆς: Στὸ τέλος κατέρρευε στὴν ἀστυνομία ζήτησας τὴ συνδρομὴν τῆς! Καὶ ταυτοχρόνως δὲν ἔπαυε νὰ στέλνῃ καινούργιες ἐπιστολὰς ἐν τῇ αὐτῇ τῷ.

Μία μέρα, ὅμως, τὸν ἐπιστάθη ἑπὶ αὐτοφῶρῃ τὴν ὥρα πού ἔγραφε μιὰ ἀπεληκτικὴ ἐπιστολὴ στὸν ἑαυτὸ του... Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ δὲν τοῦ ἔκαμε καμμία ἐντύπωση καὶ ἐξοκολούθησε νὰ αὐτοδοασινέται μὲ νέες ἐπιστολὰς πού τῆς ἔγραφε τῆς τὰ ταχυδρομοῦσε ὁ ἴδιος στὴ διευθύνσιν του.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔγραφε:

«Δὲν θὰ εἰ ἐνοχλήσω πιά ἄλλοτε. Ἀπόψε θὰ πραγματοποιήσω τῆς ἀπειλὰς μου. Ἐφθασε τὸ τέλος σου!»

Ἐκείνο τὸ βράδυ, ὁ περιεργὸς ἀνώνυμογράφος κλεισθὲκε στὸ δωμάτιό του καὶ τὸ πρῶν βρέθηκε νεκρός. Εἶχε πεθάνει ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδίας.

Ἀξιοσημειώτως εἶνε ἐπίσης μερικὲς περιπτώσεις πού ἀναφέρει ὁ Ἐντὼν Λοκάρ, ἕνας Γάλλος ἀστυνομικός, πού ἀσχολήθηκε εἰδικὰ μὲ τοὺς ἀνώνυμογράφους.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἐπρόκειτο γιὰ ἕναν ἐπιθεωρητὴ τῆς ἀστυνομίας, μὲ εἰκοσιπεντὰ ἐντήμια ὑπηρεσία καὶ μιὰ θροκοδικτικὴν νέα, πού ζούσε κάτω ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ ἐπιβλεπὴ τῶν γονέων τῆς.

Πᾶς αὐτοὶ οἱ δύο ἀνδρῶν πού συνεταίρισθηκαν στὴν ἀποστολὴ ἀνώνυμων ἐπιστολῶν; Μυστήριο. Τὸ βέβαιον εἶνε, πάντως, ὅτι ὁ συνεταίρισμός τους διήρκεσε τρία ὀλόκληρα χρόνια καὶ ὅτι σὺν τῷ διάστημα αὐτὸ ἐδημιουργήσαν ἀνὰριθμητες περιπλοκὰς σὲ διαφορὰς οἰκογένειες. Μερικὰς ἀπ' αὐτὲς τῆς περιπλοκὰς εἶχαν τραγικὴ λύσι.

Στὸ τέλος, ἡ νέα ἄρχισε νὰ στέλνῃ ἀνώνυμες ἐπιστολὰς στοὺς γονεῖς τῆς. Στὴν ὑπὲρ τῆς τῆς περιέγραφε διαφορὰς ἀπιστίας τοῦ πατέρα τῆς, συνδυάζοντας μὲ ἐξαιρετικὴ δεξιότητα ἀληθινὰ περιστατικά, γιὰ νὰ ὑποστήριξιν τῆς φανταστικὰς περιγραφὰς τῆς. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, κατηγοροῦσε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὴν ὑπὲρ τῆς στὸν πατέρα τῆς. Ἐπὶ αὐτὴν ἀκόμην στὸ σημεῖο νὰ τοὺς ὑπεβάλλῃ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ ἕνας ἐπιδολεῶνταν τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου.

Ἀλλ' ἐκείνο πού φαίνεται ὀλοένα ἀνεξήγητον εἶνε ὅτι μὲ τὸν καιρὸ ἄρχισε νὰ κατηγορεῖ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Στῆς ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς περιέγραφε φανταστικὰς κλοπὰς, ἐρωτικὰ σκάνδαλα καὶ ὀργισθεῖς δισσεκώσεις τῆς.

Τὸ σπῆτι τῆς εἶχε μεταβληθῇ σιγὰ - σιγὰ σὲ ἀληθινὰ κόλασι. Καὶ χρειάσθηκε ἡ συλλήψις τῆς νέας καὶ τὸ σπῆτι αὐτῆς γιὰ νὰ τερματισθῇ αὐτὴ ἡ ἀφόρητος κατάστασις. Οἱ δύο συνένητοι διδάσθηκαν καὶ κατεδικάσθησαν σπῆν. Ἀμείν! Ἡ μόνη τους δικαιοσύνη ἦταν ὅτι... διδικάσθησαν μὲ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἀνώνυμων ἐπιστολῶν τῶν.

Σὲ μιὰ ἄλλη περιπτῶσι, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ πλουσία κῆρα, πού ζούσε μαζί μὲ τὸν γιλιό τῆς, ἕνα νέον 25 χρόνων. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ὑποδείγματα πῆλκας καὶ εὐπρεπείας. Καὶ ὅμως...

Ὅπως ἀποδείχθηκε ἀνογότερα, δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ στέλλων ἀνώνυμες ἐπιστολὰς σ' ὅλους τοὺς γνωστούς τῶν.

Στὴν ἀρχὴ, αὐτὲς οἱ ἐπιστολὰς ἦταν «ἀθώες». Κουτασμπολιὰ καὶ τίποτε περισσώτερον.

Ἀλλὰ, σιγὰ - σιγὰ, ὑπὲρ τῆς καὶ γιλιὸς ἔχρασαν τὸ μέτρον καὶ ἄρχισαν νὰ ἐκτοξεύουν βδελυρὲς συκοφαντίες ἐναντιὸν τῶν γνωστῶν τῶν. Οἱ ἐπιστολὰς πού ἐπέστειλαν σὲ διάφορα ἀνδρῶν γιὰ περιεῖχαν βωμολογίας καὶ ἀσεμενὲς ἐκφράσεις πού μόνο σὲ κατὰ γύμνῃ μὴ πορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ.

Ὁ δόκτωρ Μπίς γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὲς τῆς περιπτώσεις καταφεύγει στὴν ψυχολογία τοῦ θροῦ. Ὑποστηρίζει ὅλοκληρὸν ὅτι τὰ άτομα πού ἀναφέραμε, ἀναγκασμένα ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν συμβατικότητά νὰ ζοῦν μὲ μὴ ἠθικὴ ζωὴ, εὐρίσκον τὸν τρόπο ν' ἀφύσῃ τὰ ἀσεμνα καὶ ἀβλαστά ἐνοχτικὰ τῶν νὰ ζεσπασοῦν μὲσα στῆς ἀνώνυμες ἐπιστολὰς πού ἐπέστειλαν. Διαφορετικὰ θὰ ζούσαν ἀκόλαστα.

ΖΑΝ ΛΕΚΑΡ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΝΑΪ

* Όταν οι πρώτες λάμψεις της αυγής άρχισαν ν' απλώνωνται στη λίμνη, ο Ουάρεκ, ο γιος της Άλκης, βγήκε από την καλύβα του τη χτισμένη πάνω από το νερό. Στην επιφάνεια της λίμνης καθρεφτιζόταν το γαλάζιο χρώμα του ουρανού.

Ήταν η μέρα της εορτής της Ισημερίας, η ώρα μάλιστα για την μεγάλη θυσία στη φωτιά και στο Δημιουργό της, τον Ήλιο.

Ο Ουάρεκ συλλογιζόταν την Βαννάϊ, την κόρη του Ταούν, ενός από τους μεγαλύτερους αρχηγούς της λίμνης, και ζήλευσε των πολεμιστή που είχαν υποδεχθεί από την τύχη για να πολεμήσουν με τον Μεγάλο Ήλιο, τον ταύρο του Γαλάζιου Δαούρου και να την πάρουν γυναίκα του, ως έπαθλο της νίκης του. Ένας έλασρος άνεμος κινούσε τις πλώρες. Από τις καλύβες έδιναν αν' εορταστές. Μόλις ο Ουάρεκ είδε τη Βαννάϊ, η καρδιά του άρχισε να χοροπηδά στο στήθος του σαν ζαχαδάκι. Αισθανόταν για τη νέα ένα ανώτερο έρωτα, φλογερό, άθανάτο, θούμασε το ρωμαλέο και καλοκαυμένο σώμα της, τη λεπτή χάρη του προσώπου της και την τρυφερή γλύκα των ματιών της.

Οι πλώρες άρχισαν να νερμίζουν από γυναίκες ντυμένες καταλευκά, και από άνδρες με το πρόσωπο βαμμένο κόκκινο και μ' ένα όρμα ζωών τυλιγμένο γύρω από το σώμα τους. Έκεί κάτω στο νησί της θυσίας, οι τρεις φύλες είχαν στείλει από πριν αρκετά πρόβατα με κέρατα, ταύρους, κατσίκες, κριάκια και κουκουβάγιες, τα οποία θα προσφερόντο ως θυσία για να χαρίσει ο Θεός στους πιστούς του την νίκη κατά των εχθρών τους, άθρονη συγκομιδή, πλούσιο κυνήγι και ψάρεμα.

Τα μεγάλα κέρατα άφηναν τον Ουάρεκ να φανταστεί τον ήρωα να τα ξανοίζω, και δε μου δίδ' ο νους μου υπέλι, να φύγω να τ' αφήσω.

Ο Άλιος όντε πρωτοβγή στα στήθη σου κονεύγει, και στα ογούρα σου τα μαλλιά, πάει και βασιλεύει.

Απ' όλα τ' άστρα τ' ουρανού ένα ν' άπου σου μοιάζει που βγαίνει τα μεσάνυχτα κι' όλα τα σκοτεινιάζει.

Ασπρο, εαθέ μου πρόσωπο, από τα ρόδα βγίκες, κι' άπλις ο έδα κι' είδες με, μέσ' την καρδιά μου (μυήκες).

Μέσα στα μαύρα φαίνομαι, σαν Παναγιά γραμμένη, κι' έρχονται και σε προσκυνούν όλ' οι γραμματισμένοι.

Μάθια γλυκά, στόμα μικρό, πρόσωπο ζαχαρένιο, άσπρος λαιμός, ογούρα μαλλιά, κορμί κυπαρισσένιο.

Είσαι ψηλή, είσαι λιγνή κι' άνοιχτρουλατή, πρέπει σου να σε βάλουν σε γυάλινο παλάτι.

Ασπρη ώσαν τα γάλατα, παχειά σαν το τρυγόνι, κι' όλος ο κόσμος σε θωρεί και σ' αποκαμαρώνει.

Μεταξωτό βερυκόκο είναι το πρόσωπό σου, γαϊτάνι μιοριώτικο το καμαρόφρυδό σου.

σαν τους χαρακτηριστικούς τους ήχους κι' ο στολισμός ξεκινάει.

* Επί τέλους φάνηκε το νησί της θυσίας, καταφυγό από αιωνόβια δένδρα, λευκές και ήπιες, πανύψηλες. Σ' ένα ύψωμα στεκόταν ο άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή. Ένας γέρος ιερέας προχώρησε ως στην ακρό της όχθης.

Τα μακριά γένεια του κρεμόντουσαν στο γυνώ του στήθος και η φωνή του είχε μια δύναμη μυστηριώδη. Σαν απλώθηκε σιωπή, άπολυτη άρχισε να ψάλλει δυνατά:

«Άρχνέ της κάθε φωτιάς του Ουρανού και της Γης... Έσύ που τραβήξες από το νερό τον Μεγάλο άσος πρόγονο, πατέρα των ανθρώπων, των ζώων, των δέντρων και των χορτών. Δώσε μας τη νίκη κατά των εχθρών μας. Χάρισε μας άπογόνους, πολυάριθμους όπως τα άστρα. Γέμισε τα νερά και τη γη με άθρονη λεία. Κόψε να φυτρώσει το λινάρι και το σιτάρι που τρέφει τους ανθρώπους».

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Άξαφνα έμφανίσθηκε ένας πολυεμοτής, κρατώντας στο χέρι του ένα όρειχαλόκινο σπαθί. Η τύχη τον είχε όρεισει ν' άγωνισθεί έναντιόν του τρομερού ζώου. Άν νικούσε θα έπαιρνε τη Βαννάϊ. Άν ένικούσε θα θυσία.

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Άξαφνα έμφανίσθηκε ένας πολυεμοτής, κρατώντας στο χέρι του ένα όρειχαλόκινο σπαθί. Η τύχη τον είχε όρεισει ν' άγωνισθεί έναντιόν του τρομερού ζώου. Άν νικούσε θα έπαιρνε τη Βαννάϊ. Άν ένικούσε θα θυσία.

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Άξαφνα έμφανίσθηκε ένας πολυεμοτής, κρατώντας στο χέρι του ένα όρειχαλόκινο σπαθί. Η τύχη τον είχε όρεισει ν' άγωνισθεί έναντιόν του τρομερού ζώου. Άν νικούσε θα έπαιρνε τη Βαννάϊ. Άν ένικούσε θα θυσία.

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Άξαφνα έμφανίσθηκε ένας πολυεμοτής, κρατώντας στο χέρι του ένα όρειχαλόκινο σπαθί. Η τύχη τον είχε όρεισει ν' άγωνισθεί έναντιόν του τρομερού ζώου. Άν νικούσε θα έπαιρνε τη Βαννάϊ. Άν ένικούσε θα θυσία.

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Άξαφνα έμφανίσθηκε ένας πολυεμοτής, κρατώντας στο χέρι του ένα όρειχαλόκινο σπαθί. Η τύχη τον είχε όρεισει ν' άγωνισθεί έναντιόν του τρομερού ζώου. Άν νικούσε θα έπαιρνε τη Βαννάϊ. Άν ένικούσε θα θυσία.

Οι εορταστές της λίμνης άποδοίβασθηκαν από τις γιργνες και μοζεύτηκαν γύρω από τον γρανιτινό βωμό. Οι Άνθρωποι με την Κρυμμένη Ζωή άναψαν την ιερή φωτιά. Οι νέοι άρχισαν να χορεύουν γύρω από τις φλόγες, κι' οι γυναίκες και τα κορίτσια γύρω από το βωμό. Οι χορεύουσες φώνες τους έφταναν ως τον ουρανό. Επειτα έπεκράτησε άπολυτη σιωπή. Μέσα σ' ένα είδος στίβου περιγραμμένου από όγκολίθους βρισκόταν ένας κολοσσάιος ταύρος, ο Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

ζόταν στο βωμό του Ήλιου και το σώμα του θα καίγονταν στη φωτιά.

Εμεινε ακίνητος, μερικές στιγμές. Το ζω φαινόταν σαν να τον περιμενε. Ο πολυεμοτής προχώρησε προς το μέρος του ταύρου κι' έκανε ένα πλάγιο βήμα ζητώντας να τον χτυπήσει στο λαιμό. Άλλα το ζω πήλανε άμέσως έναντιον του, τον τρύπησε με τα κέρατά του, τον σπύρωσε φίλα κι' έκανε μερικούς γύρους κρατώντας το σώμα του, το οποίο έξεσπενδόνισε κατόπιν πάνω στους βράχους.

— Ο Χέρμι, ο γιος του Έλαφου νίκηθηκε έδωλωσε ο γέρο ιερέας. Το πνεύμα του θα πετάξει προς τον ήλιο και θα ζήσει στο αιώνιο κός. Δεν υπάρχει θάνατος υμάρτερος απ' αυτόν!... Το πλήθος φωνάζον άπογοητευμένο από το γρήγορο τέλος του άγανος. Άξαφνα ο Ουάρεκ προχώρησε και φώναξε με βροντερή φωνή:

— Ο γιος της Άλκης θέλει να πολεμήσει κι' αυτό με τον Ήροχ του Γαλάζιου Δαούρου.

Ενθουσιώδεις κορυγές ύποδέχτηκαν την πρόταση του Ουάρεκ.

Ο νέος έβριζε μια φλογερή ματιά στην Βαννάϊ, η οποία του χαμογέλασε, περιφρανή γιατί θα ριφούν, δύνανε γι' αυτήν και κατόπιν μπήκε στο στίβο. Ο Ήροχ έξερεθισμένος ώρμησε έναντιόν του. Άλλα ο Ουάρεκ ήξερε ν' άποφύγιε τους ταύρους. Εγκίνητος ό πως ήταν παρμερίσει, άφώνοντας τον ταύρο να εξακολουθήσει τον τυφλό όρμο του.

Ο ταύρος σταμάτησε σε λίγο κι' έπετέθη εκ νέου έναντιόν του.

Άξαφνα, τη στιγμή που τα κέρατά του θα χώνονταν στο στήθος του Ουάρεκ, ο νέος βρέθηκε μ' ένα πιόδημα στη ράχη του ζώου. Κι' ενώ ο ταύρος έκπληκτος άρχισε να στρίφογυρίζει τρελλά, ο πολυεμοτής με το σπαθί του του τρύπησε τις φλέβες του λαιμού του.

Ένα κύμα αίματος άναπήδωσε, βρόφαντος το έδαφος κατακόκκινο. Το ζω εξακολουθούσε να τρέχει έδω κι' εκεί, έως ότου, έξάντλημένο, πέει, σταμάτησε έμεινε ακίνητο μια στιγμή και σωριάσθηκε κατόπιν κατ' ύψος.

Ο Ουάρεκ είχε νικήσει. Όλοι οι θεαταί άρχισαν να ζητωκραυγάζουν. Έκείνος βγήκε από τον στίβο και προχώρησε προς τη Βαννάϊ.

Αγωνιστικό για σένα, κόρη του Λυγκάκι! της είπε. Ο Ταούν, ο αρχηγός της Κόκκινης Φυλής, έδωλωσε στο νέο:

— Την κατέκτησες με τη δύναμή σου. Δεν όφείλεις να πληρώσεις τίποτε για να την πάρεις!

Η φωτιά καταβρόχθιζε τώρα τα ζω της θυσίας, το σώμα του πολυεμοτού, τον οποίο είχε σκοτώσει ο Ήροχ, και το πτώμα του ταύρου. Η γιορτή του Ήλιου εξακολουθούσε.

Προς το βράδυ ο Ταούν έβαλε την κόρη του να γονάτιση μπροστά του νικητή λέγοντας της:

— Ο Ουάρεκ, ο γιος της Άλκης, έγινε πεισ ο κύριός σου. Αυτός μόνον θα σε διεύθυν' στο Νερά και στη Γη! Το όφειλεις το σώμα σου, την εργασία σου και άθρονης άπογόνους, κι' άθρονης άπογόνους.

Ο Ουάρεκ έπαιρε τότε την άμορφη Βαννάϊ στην πλάτη του και κάτω από το προστατευτικό φως των άστρων άρχισε να της μιλάει γλυκά αφιγγώντας την στην άγκαλιά του.

Ι. PONY

Ανατολίτικο Χίοιμορ

Ο Χότζας διερμηνέας

«Έξω άπ' το χωριό του Χότζα ύπήρχαν μερικά ρωμαιοί άρχαίοι της όποιες επισκέπτονταν κάθε τόσο διάφοροι ξένοι περιηγηταί. Για να κερδίσει μερικά χρήματα ο Ναστραδίν αποφάσισε να κάνει στους περιηγητάς το διερμηνέα, να τους όδηγη άτ' άρσινά και συγχρόνως να τους εκθειάζη το χωριό του για να μόνουν λίγες μέρες εκεί και, να έοδεύουν παράδες.

Μια μέρα, ένας Άγγλος περιηγητής ρώτησε το Χότζα δείχνοντάς του τη μικρή λίμνη του χωριού:

— Δεν μου λες έχει πολλά ψάρια η λίμνη;

— Πολλά λεί: φώναξε ο Χότζας. Άμείρηται! Για να μπής στο νημά, τζάνου, σου λέω μονάχα έτούτο: Πως όταν θέλουμε να πάσουμε νερό άπ' τη λίμνη πλύν ρίχνουμε τον κουβά, πετάμε ένα δυναμίτη για ν' άραιώσουν τα ψάρια!...

Ο Έγγλέζος άπόρησε και εξαοώπησε:

— Κι' είν' αλήθεια πως σ' αυτό το μέρος έχει μεγάλη ήχώ;

— Αλήθεια, τζάνου! Τόσο μεγάλη έχει ώστε οι άνθρωποι όταν πέφτουν να κοιμηθούν τη νύχτα βγάζουν μια φωνή δυνατή κι' η ήχώ τους έμπνέει την άλλη μέρα το πρωί με τη φωνή τους την ίδια!...

Άλλα και τα δέντρα του χωριού του εκθειάζει ο Ναστραδίν Χότζας στους ξένους που σπάνουν στο χωριό.

— Είπε τόσο υψηλά τα δέντρα έδώ πέρα, έλεγε σ' έναν άπ' αυτούς, ώστε κάποτε πούποτε κάποιος φρεσκοκοιμισμένος χωριάτης μου από την κορυφή ενός κυπαρισσιού, όσο να τάσση κάτω μεγάλωσαν τα γένεια του!...

Μια άλλη μέρα ένας περιηγητής ρώτησε το Χότζα:

— Κι' είναι καθαρός ο αέρας στο χωριό σου;

— Πολύ καθαρός κι' υγιεινότητας. Έδώ για να πεθάνης πρέπει... να σε σκοτώσουν!...

Όλα τα πράγματα του χωριού του ο Ναστραδίν Χότζας τα εξεθίαζε στους ξένους με μεγάλο ένθουσιασμό.

Ένα πρωί έλεγε σ' έναν Άμερικανό άνομιόλογο:

— Ξέρεις, άφέντη μου, πόσο γρήγορα τρέχουν τα γαϊδούρια στο χωριό μας; Τυφλά νάχουν μπροστά τους τα άμερικάικα αυτοκίνητα.

— Τρέχουν τόσο πολύ: άπόρησε ο Άμερικανός.

— Πολύ λεί: Όταν τα καθαλλάει ψη και ξεκινάει, παίρνουν τέτοιο όρμο, που όταν γυρίζουν να κυττάσεις βλέπεις τον ίσκιό σου μισό χιλιόμετρο πίσω!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας Παριζιάνος διηγείται:

— Τρεις φορές που πήγα να παντρευτώ, και τις τρεις δυστυχώς.

— Πως αυτό;

— Την πρώτη άρραβωνιαστική μου που την άναποσα πολύ δεν την έκανα γυναίκα μου γιατί δεν μ' ήθελε...

— Η δεύτερη;

— Και η τρίτη;

— Η τρίτη - άχι!... έγινε γυναίκα μου!

Ο έρμηίτης ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

Παράξενο διήγημα

— Λάβαμε, καπετάνιε, αυτό το ραδιογράφημα: «Ζητείται έπειγόντως ίατρος φάρου Άμπριντόρ. Περίπτωσης σοβαρωτάτης».

Ο πλοίαρχος διάβασε το χαρτί που τουδινε ο άσυρματιστής, κι' έστειλε άμέσως να ειδοποιήσουν το γιατρό του πλοίου Ντιέγκο Ζελαές.

— Διαβάστε... του έπτε. Ύποθέτω ότι πρέπει να πάτε άμέσως! Η τρικυμία έχει πάψει... και βρισκόμαστε πιά κοντά στο φάρο. Θα τον βλέπαμε μάλιστα, άν δεν τον έκρυβαν αυτά τα χαμηλά σύννεφα που άφισε η μπόρα. Μια βάρκα με δύο ναύτες μπορεί να σας πάει ως εκεί... Μά τι πάταγε; Γιατί χλωμιάστε έτσι; Μήπως τυχόν έρετε τα πρόσωπα που ζήτην τη βοήθειά σας;...

Ο γιατρός δίστασε λίγο κι' έπειτα άπάντησε σιγανά:

— Ναί, τον ίδιο το φαροφύλακα... Είπε μια παλιά ιστορία!

Άφου διάταξε να ετοιμάσουν τη βάρκα, ο πλοίαρχος έπτε:

— Ξέρετε, γιατρέ, ότι είμαι ένας θαλασσοδύκος κι' έτι, με την ηλικία μου, θα μπορούσα νάμουν πατέρας σας. Άν πρόκειται ν' άνακουφισήτε, έμπιστευθήτε μου το μυστικό σας...

Ο Ζελαές έπεσε σ' ένα κάθισμα, έκρυψε το πρόσωπό του στα χείρια του κι' έμεινε για πολλή ώρα έτσι, άκίνητος. Τέλος, άρχισε να διηγείται:

«Ο φαροφύλακας Κάρλος Ντελγκαντέζ ύπήρχε άλλοτε παιδικός μου φίλος. Καθώς ήταν όμορφο παιδί, με πρώιμη ανάπτυξη, παραμελούσε τις σπουδές του για να κυνηγή τις γυναίκες... ενώ ένώ, που δεν μ' είχε εύνησει η φύσις, σπούδασα γιατρός και πήρα γρήγορα το δίπλωμά μου. Έφ' όσον κατάφερα να ζή δίχως να κάνη τίποτε, ο Κάρλος συνέχισε τον άσωτο βίο του και τις έπιτυχίες του στον έρωτα. Τέλος, μια μέρα, όταν έμεινε τελείως άπένταρος και συγχρόνως δοκίμασε την πρώτη έρωτική του άπογοήτευση, άποφάσισε ν' άποτραδηγή άπ' τον κόσμο και να γίνη φαροφύλακας.

— Μα δεν καταλαβαίνω ποιά σχέση έχει αυτή η ιστορία με την δυνατή έντύμηση που σας έκαμε το ραδιογράφημα! παρατήρησε ο πλοίαρχος.

— Θα καταλάβετε, όταν μάθετε, ότι ο Ντελγκαντέζ δοκίμασε την έρωτική αυτή άπογοήτευση έξ αιτίας της γυναίκας μου! Την πολιορκούσε άδιάστατα, έπωλελούμενος άπ' τη φίλια μας. Μάλιστα οι κακές γλώσσες διέδιδαν ότι κι' εκείνη δεν έμεινε άδιάφορη στα τόσα φυσικά χαρίσματά του... πράγμα που μ' άνάγκασε να έπέμψω, με άπότομο και τραχύ τρόπο, για να δώσω ένα τέλος!...

Τώρα λοιπόν καταλαβαίνετε ότι δεν μ' ένθουσιάζει διάλογη η ιδέα να τον ξαναδώ και να του προσφέρω μάλιστα τις περιποιήσεις μου. Όστόσο...

— Σας καταλαβαίνω, γιατρέ! Ο άνθρωπος, όμως, τα έπαγγελματικά καθήκον, η άλληλεγγύη των θαλασσιάνων σας σπρώχνουν να δεχθήτε την πρόσκληση του έχθρού σας.

— Μάλιστα, καπετάνιε! Είμαι έτοιμος λοιπόν να πάω στο φάρο.

Πράγματι, ο Ζελαές πήρε τα έγγραφα του, κατέβηκε στη βάρκα και διάταξε τους δυο κωπηλάτες να τραβήξουν γρήγορα προς το μοναχικό φάρο, πούχε άρρίξει να ξεχωρίση άνάμεσα στα σύννεφα.

Δεν ήταν εύκολη η προσέγγισις στο μικρό λιμανάκι του φάρου, άνάμεσα στους βράχους. Έπί τέλους,

ο γιατρός μπόρεσε να πηδήσει στην έρη κι' έσπευσε ν' άνεβη στο φάρο. Μπήκε σ' ένα δωμάτιο κι' είδε πάνω στο κρεβάτι μια ανθρώπινη σιλουέττα. Μια γυναίκα, όρθια και σκυμμένη από πάνω της, έστριβε την πλάτη της προς την πόρτα. Άκούγοντας όμως βήματα, γύρισε το κεφάλι της κι' άμέσως μια φωνή ξεφυγε άπ' τα χείλη της:

— Ντιέγκο!... Έσύ!... Μερσεντές! τραύλιζε ο γιατρός, με φωνή πνιγμένη από τη δυνατή συγκίνησι έδω άνείπωτου σπαραγμού. Ή, τί άτιμία!... Το θέλησε ο Θεός, για να μ' άνοιξη τα μάτια και να όλοκληρωθή η έκδικήσι μου!... Δεν έλεγαν λοιπόν ψέματα οι διάδοσεις που τις θεωρούσα συκοφαντικές... Έπωλελήθηκα, άτιμη, άπ' την άπουσία μου, για νάρθηκε έδώ, στον έραστή σου, την ώρα που έγω κινδύνευα ίσως να με καταπιούν τα κύματα!...

Ουδολιάζε τώρα σαν τρελλός, σφίγγοντας την καρδιά του, που του φαινόταν έτοιμη να σπάση. Η γυναίκα του τον άκουγε άκίνητη, κυττάζοντάς τον παράξενα, σαν άπολιθωμένη άπ' την έκπληξι και την άγωνία. Όταν όμως ο γιατρός σάπασε πιά, έτοιμος να σωριασθή κάτω, χτυπημένος κατάκαρδα, η νέα γυναίκα πρόφερε επί τέλους:

— Πως μπόρεσες να πιστέψεις τέτοιο πράγμα για μένα, Ντιέγκο;... Κύτταξε!

Έσκυψε πάλι προς το κρεβάτι και σήκωσε στην άγκαλιά της ένα αγοράκι 10 έτών, που ζύπνησε, άνοητά με μάτια του και φώναζε χαρούμενα:

— Μπαμπά! Μπαμπά!... Πότε ήρθες;...

Ο Ζελαές άρπαξε κι' έσφιξε στο στήθος του το αγαπημένο του παιδί, γελώντας και κλαίγοντας συγχρόνως άπ' την έκπληξι και τη χαρά.

Καταλαβαίνεις τώρα, άγάπη μου; του έξηγοσε η Μερσεντές. Μια γυναίκα, μια υπέροχη, δεν παίρνει ποτέ μαζί της το παιδί της για μάρτυρα της άπιστίας της!... Το μένο λάθος μου ήταν ότι ύποκαρπσα στην έπιμονη αίτησή του γιου μου, που ήθελε σώνει και καλά να ίδη το έσωτερικό του φάρου. Δεν μπορούσα άλλωστε να του έξηγώσω το λόγο της άρνήσέας μου... Μας βρήκε όμως στο δρόμο, η τρικυμία, άναποδούρισε τη βάρκα μας, και θα πνιγώμασε κι' οι δυο, άν δεν μας έσωζε ο Ντελγκαντέζ, διακινδυνεύοντας τη ζωή του!... Βρίσκειται τώρα στο διπλανό δωμάτιο. Έχει πληγώη χτυπώντας στα βράχια, κι' έχει έξαντληθή άπ' την αιμορραγία.

Άν δεν τρέξεις να τον σώσεις, θα πληρώσει με τη ζωή του τη σωτηρία μας!

— Θα τον σώσω! άπάντησε ο γιατρός.

Και τράβηξε γρήγορα προς τη διπλανή κάμαρη.

MAPINO

Τα κρυτρία των Άγγλων συζύγων

Η άγγλική ύπηρεσία διαβατηρίων δεν χορηγεί από μερικούς μήνες διαβατήρια στους έγγαμους Άγγλους πολίτες, εάν η σχετική αίτησις δεν όφει και την ύπογραφή της συζύγου των. Το μέτρον έλήθη γιατί πολλοί Άγγλοι είχαν άναχωρήσει στο εξωτερικό μετά την άναγκή, άφώνοντας μόνες τις συζύγους των και δεν έδωκαν έκτοτε σμεία ζωής. Η συζύγος πρέπει να βεβαιώση επίσης ότι ο άνδρας της της άφηκε τα άπαράλητα μέσα διατροφής. Διαφορετικά δεν παρέχεται διαβατήριο.

Το στήθος

Στο προηγούμενο σημείωμα μιλήσαμε γενικά για τον αισθητικό ρόλο που παίζει το στήθος στην εμφάνισι της γυναίκας και άνεπτύξμε τους λόγους εκ των οποίων άποδεικνύεται η έπίδρασι της καταστάσεως των γεννητικών οργάνων επί του σχήματος των μαστών.

Μιλήσαμε ακόμα για την αντίαισθητική φόρμα που πέρνουν οι μαστοί πολλές φορές κατόπιν των πολλών γαλουχάσεων.

Ανάλογο φαινόμενο παρουσιάζεται και στις σωματώδεις γυναίκες, όπλ. το λίπος συσσωρεύεται μέσα στο στήθος, το οποίο βαραίνει και πέφτει σιγά-σιγά επάνω στον θώρακα. Το αντίστροφο μπορεί να συμβή στις αδύνατες γυναίκες, στις όποιες έξ αιτίας της αδυναμίας των δεν υπάρχει λιπαρός ιστός μέσα στο στήθος, όποτε αυτό παίρνει ένα σχήμα πλεκέ, σαν μαξιλάρι.

Το ίδιο ακριβώς πράγμα συμβαίνει σε πολλές γυναίκες που δεν γεννούν, άδιαφορως του βάρους του σώματος των. Το στήθος παρουσιάζει βαθμιαία άπογία έξ αιτίας του άρανισμού του λιπαρού ιστού.

Ψαύτως και σε άναμικές και άτροφικές γυναίκες, οι άδενικοί ιστοί είναι μόλις αντίληπτοι και οι μαστοί μόλις άναφαινονται επάνω στον κορμό (υποτυπώδες στήθος). Τέλος οι άπισκωναντικές θροπείες καποστρέφουν τρομερά και έχουν άμεσο βλαβερό αποτέλεσμα επάνω στους μαστούς, γιατί με τον μεταβολισμό του θυρεοειδούς άδένους, και την άλληλοεξάρτησι μαζί του των προνομίωχων άδένων του οργανισμού, η γεννητική λειτουργία και η λειτουργία όλων των εξάρτημένων από αυτούς οργάνων, καθώς και των άδένων του στήθους είναι άπολύτως εξασθενημένη όποτε και γίνονται οι άδένες άτροφικοί, ζωρώνουν και δεν γεμίζουν πια τον σάκκο των μαστών, έξ ου και η άτονία.

Οι γεννητικοί άδένες είναι στενάς συννηροσμένοι με τους άδένες των μαστών, το δε στήθος θεωρείται ως δευτερεύον όργανον του γένους. Τέλος ο άριστέρος μαστός είναι ως επί το πλείστον μεγαλύτερος του δεξιού, άλλα μερικές φορές η διαφορά αυτή είναι μεγάλη και καταφανέστατη.

Τώρα θα σας γράψω λεπτομερώς για την αιτιολογία κάθε μιας από τις συνηθέστερες διάφορες ατέλειες των μαστών καθώς και για τα προληπτικά και τα θεροπευτικά νέα μέσα της έπιστήμης.

Κάι πρώτα - πρώτα ποιές είναι οι συνθεστέρες ατέλειες:

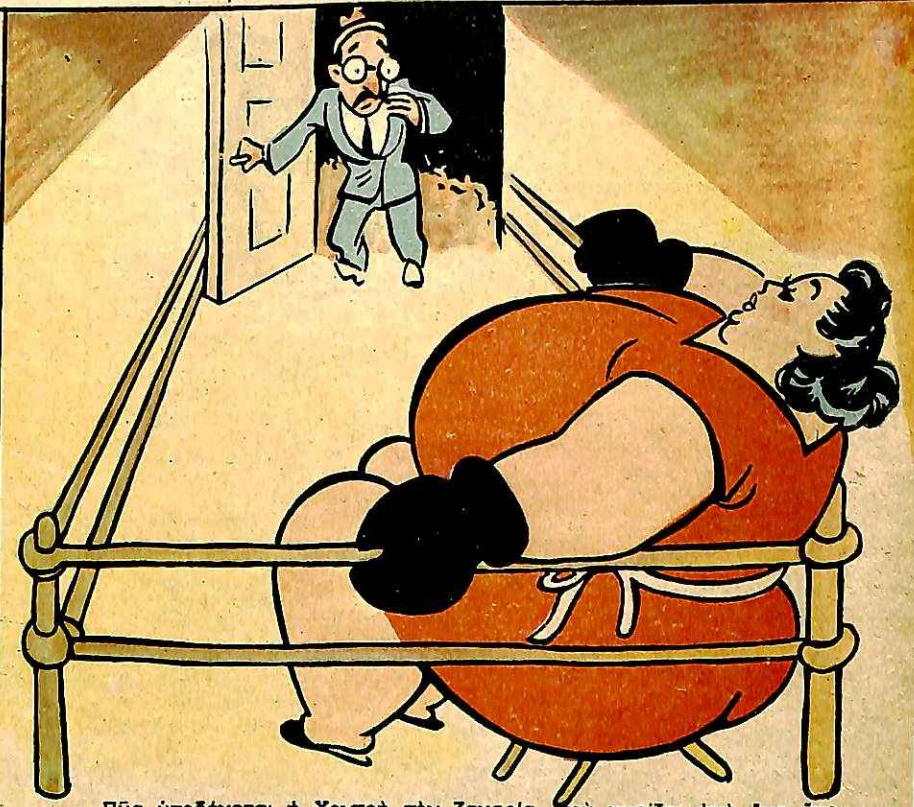
1) Η πλεοδρότης και ο μαρσμός. 2) Η ύπερτροφική διόγκωσι και ο μετασχηματισμός του στήθους. 3) Η άτροφία του στήθους. 4) Η τελεία έλλειψις στήθους και 5) Η άνισότης των μαστών (διαφορά μεγέθους). Πριν προχωρήσω στην λεπτομερή άναλυσι των διαφορών αυτών που προκαλούν την καθεμία από τις παραπάνω ατέλειες, καθώς και στον τρόπο της θελωπίσεως των, νομίζω ότι πρέπει να μάθετε πως προλαμβάνονται τα διάφορα έλαττώματα του στήθους και μάλιστα από παιδικής ηλικίας, όποτε και η έπιτυχία θα είναι άπολύτως εξασφαλισμένη. Μεγάλο ρόλο στο ζήτημα παίζει η άννησις.

Είπαμε ότι η φυσιολογική θέσι των μαστών είναι στη πρόσθια επιφάνεια του θώρακος, και δεξιά κι' άριστερά του στέρνου, καταλαμβάνουν δε οι μαστοί τον χώρο του μέρους εκείνου από της 3ης μέχρι της 6ης η της πλευράς. Έπίσης είπαμε ότι κάτω από τους μαστούς βρίσκεται ένας μεγάλος μύς, ο θωρακικός, καθώς και οι μύς που συγκροτούν τις πλευρές (οι μεσοπλευρίοι). Σας είναι εύκολο λοιπόν να καταλάβετε ότι κάθε κίνησις των πλευρών νερνόμενη κατά την έισπνή ή την έκπνή ή κατά την διακεία γυμναστικής άσκησης, γίνεται δια των μυών αυτών. Οι γυμναστικές άσκήσεις γινόμενες καταλλήλως, ύποδοθηούν περισσότερο την έννεργεια αυτών των μυών, τους άναπτύσσουν.

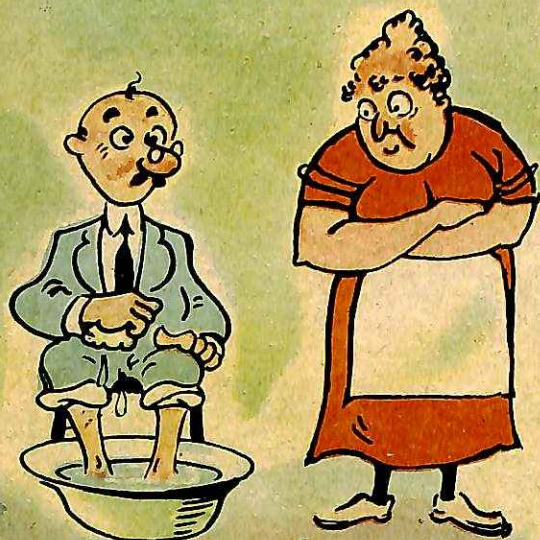

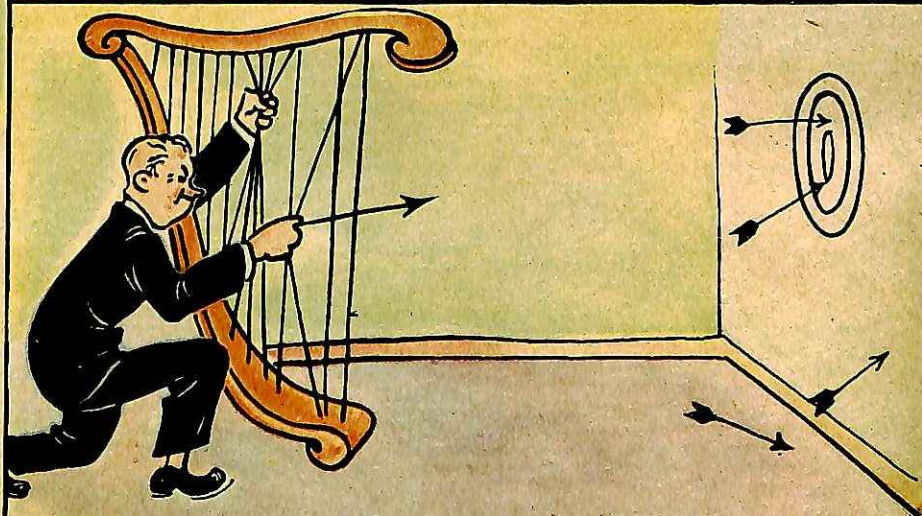
Ο αστυνομικός: Έλατε γρήγορα... Έπιασα, επί τέλους τόν ταχυδακτυλουργό ληποδύτη!...

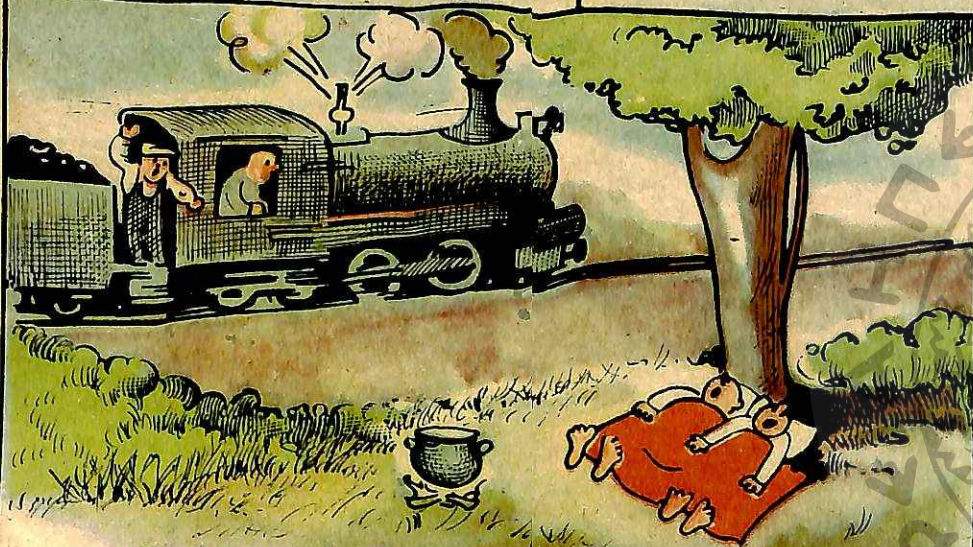
Πώς υποδέχεται η Χοντρή τόν Ζαχαρία, πού γυρίζει από ένα ύποπτο ξενύκτι...

— Αρίσταρχε, μέ απατάς! Είναι τὸ δευτεροπόδολούτρο πού κάνεις μέσα σ' ἑξή μήνες!...

Ο ΦΙΛΑΘΛΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

— Είναι δυό φίλοι μου. Σφύριζε πιο δυνατά, γιατί μου είπαν να τους πνήσω στις ἑξή και μισή!...

Ο ΓΥΜΝΑΣΜΕΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ
— Μά βέβαια, αγάπη μου!... Έχεις δικιο, αγάπη μου!... Πολύ καλά, αγάπη μου!...